

جان بیور

پور فروش کیتابان نیویسنده

ترس و خوف جہ

خودا

ایتہ عجیب رأ

سالم ترس جہ خودا

چیزی کی شیمی زندگی یہ عوض کونہ

ریفیقان عزیز،

خوف و ترس، احترامی کی اون میان ترس و بہت وجود دآرہ یہ نیشان دہہ. آن ایتہ سالم، فروتن، محترمانہ و موقدس ترس نسبت بہ خدا ایسہ کی ہر ایمانداری و اُون جہ خودا بخوایہ؛ چرہ کی ترس و خوف جہ خودا، بہ انجام فآرسنِ تومام خودا وعدہ یان اساس و پی ایسہ.

قبول کون اترس، تومام وجود امرأ خلی خوبیآن دآرہ و اون میان پیلہ حکمت، خودا امرأ صمیمی ہوستن، احترام، امنیت و بنای ایتہ ابدی میراث، وجود دآرہ. کیتاب موقدس روشن و آشیکار ا حقیقت توضیح دہہ کی چوطو خودا بہ کس اُنی نیزیک بہ کی مدام و بدون اُنکی خستہ ببیید جہ اون فرمانبری کونید و اون دومبال ایسید. عیسا ا فضیلت جہ تومام فضیلتان گیرانقیمت تر دانہ، پس عاقلانہ ایسہ کی امانم ا فضیلت دومبال ہوکونیم

شومرہ تشویق کونم کی او زندگی یہ کی اون میان حیات ننا و پور جہ مذہبی کارآن ایسہ یہ ، صمیمیت، زندگی طولانی و پورفایدہ رابطہ با خودا امرأ کی جہ ترس و نگرانی اون میان خبری نییہ، تاق بزئید. شیمی برار مسیح میان

جان

JohnBevere@gmail.com

MessengerX

 Messenger
INTERNATIONAL

ترس و خوف جہ خودا

ایتہ عجیب رأ
سالم ترس جہ خودا
چیزی کی شیمی زندگی یہ عوض کونہ

جان بیور

Awe of God by John Bevere, Rashti
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Awe of God

Additional resources in Rashti by John and Lisa Bevere are available
for free download and video streaming at: **MessengerX.com** and on the
MessengerX app.

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is

NOT FOR SALE

ترس و خوف چه خدا، جان بیور بینویشته، رشتی

Messenger International ۲۰۲۶ ©

MessengerInternational.org

عنوان به زوان انگلیسی Awe of God:

منابع دیگه چه جان و لیزا بیور به زوان رشتی دانلود کودن یا دئن ره به صورت مجانی
آدرس **MessengerX.com** میان و اپلیکیشن **MessengerX** رو دسرس میان قرار
بیگفته.

چه طریق آ ایمیل تانید نیویسنده امرأ ارتباط بیگیرید: JohnBevere@ymail.com
آکیتاب ایته کادوی ایسه چه موسسه بین المللی مسنجر سو و فروشی نیبه.

App Store علامت تجاری شرکت Apple Inc. ایسه کی ایالات متحده و کشورای دیگه میان ثبت بوبوسته.
Google Play و لوگوی Google Play علامت تجاری شرکت Google LLC ایسید

می بی مانند زن، می بتترین ریفیق و می عزیز عشق، لیزا بیور.

«زنی کی خوداوند ترسَ بدآره، تعریف کودنی ایسه»

(امثال ۳۱: ۳۰)

آکیتآبَ وختی بینویشتم کی جه آمی عروسی چل سال
بوگذشته بو. تی امرأ بوستن، هر سال، سال بتتری به
وجود آورہ و آگہ ایوارده مرہ فرصت فآده ببه، تومام می
وجود امرأتی امرہ عروسی کونم. هیتآ کلمه نتأنه شادی
و لذتی که تو به می دیلَ بخشی یه، وصف بوکونه. آگہ
تی عشق پوشتیبانی نوبو، من آمردی کی ایمروز ایسم،
نوبوم. تو باهوش، شیرین، قوی، ماجراجو و باشکوه ایسی.
من ترہ تا همیشه دوس دارم.

فہرست

- ۹ اَکیتاب چوطو وَا خواندن
- ۱۳ موقدمہ

اولین ہفتہ: پور جلال و عجیب خودا

- ۱۹ ۱. خودا گنج
- ۲۷ ۲. ضد و نقیض ترسان
- ۳۳ ۳. موقدس ترس چی ایسہ؟
- ۴۱ ۴. خوداوندہ واضح و آشیکار حضور
- ۴۷ ۵. ایتہ شب فراموش نوبوستنی
- ۵۵ ۶. اون فأندرستن
- ۶۳ ۷. خودا جلال

دومین ہفتہ: اوتویی کی ایسیم، آشیکاریم

- ۷۱ ۸. شیمی ارزش
- ۷۷ ۹. مرگیار پر خورد
- ۸۳ ۱۰. خودا فقط نیگا نوکونہ
- ۹۱ ۱۱. ترسان-لرزان
- ۹۷ ۱۲. واگیردار دودوزہ بازی
- ۱۰۳ ۱۳. سہ تا تصویر
- ۱۱۱ ۱۴. ابدی تصمیمن

سومین هفته: تقدوسی کی نیشہ اون جولوب ایسان

- ۱۱۹ ۱۵. جه اینسان ترسین
- ۱۲۵ ۱۶. لیاقت
- ۱۳۳ ۱۷. جه بدی سیوا بوستن
- ۱۳۹ ۱۸. دوام
- ۱۴۷ ۱۹. خودمان پاک و تطهیر کون
- ۱۵۳ ۲۰. خودمان حقسائی کون
- ۱۵۹ ۲۱. میل و قودرت

چارومین هفته: امی جواب به خودا کلام

- ۱۶۷ ۲۲. جه خودا کلام پرکستن
- ۱۷۵ ۲۳. بی عطلی
- ۱۸۳ ۲۴. منطقی به نظر فائرسه
- ۱۸۹ ۲۵. بدون آشیکار منفعت
- ۱۹۷ ۲۶. خوبه درد
- ۲۰۵ ۲۷. به انجام فائرسه
- ۲۱۳ ۲۸. چوطو امی وجدان خاموش به

پنجومین هفته: خوداوند امرأ صمیمی بوستن

- ۲۲۱ ۲۹. جایی که صمیمیت شروع به
- ۲۲۹ ۳۰. ایته متفاوت عیسا
- ۲۳۷ ۳۱. تره نشناسم
- ۲۴۳ ۳۲. خوداوند سِران
- ۲۴۹ ۳۳. محرم

۳۴. رو در رو..... ۲۵۵
۳۵. شومآن می ریفیقان ایسید..... ۲۶۳

شیشومین هفته: خوداوند گنج خوبیان

۶۳. به انجام فُرسن خودا وعده یان..... ۲۷۱
۳۷. ایته ترس کی ترسای دیگر جه میان بره..... ۲۷۹
۳۸. ارثیه..... ۲۸۵
۳۹. مهمترین چی..... ۲۹۳
۴۰. ایته موفق زندگی..... ۳۰۱
۴۱. خورم آخر-عاقبت..... ۳۰۹
۴۲. گنج یافتن..... ۳۱۷
- پیوست: ایته نیگا به خوداوند عظمت و جلال..... ۳۲۹

آ کیتآب چو طو وَا خواندن

خواننده عزیز ،

آ کیتآب، ایتہ سادہ پیغام نییہ، بلکہ زندگی پیغام ایسہ کہ آگہ اون باور بوکونید و اون عمل بوکونید، شیمی زندگی یہ تا ہمیشہ عوض کونہ. آئہ اطمینان امرآگم؛ چرہ کی آ حقیقتان، من و خیلی آدمای دیگہ زندگی یہ عوض کود. ہر وخت اینفر جہ من مشورت بخوای، چی دروارہ عروسی کودن، خانوادہ یا خیدمت، اولین چیزی کی بہ می فیکر فارسہ، ہو اصلی ایسہ کی آ کیتآب میان بامو.

چونکی آ موضوع خیلی مهم ایسہ، خیلی وخت ببرد و یہ عالمہ دوعا بو بوستہ کی چو طو وَا اون ارائہ بدیم. با توجہ بہ پستی-بلندیان و برنامه ریزیان و شتایی کی ایمرور زندگیان میان وجود دآرہ، احساس بوکودم کی حقیقتان با توجہ بہ آ شرایط، کم کم بگم تا بتانیم اوشان رو دروست و حیسایی فیکر بوکونیم.

مومکن ایسہ کی نظر اول میان، فیکر بوکونید کی ایتہ کیتآب دوعا، یا تاملات روحانی امرآ روبرو ایسید. اما شومرہ اطمینان خاطر دہم کی اتوی نییہ. کیتآبانی کی دوعایی یا در مورد تاملات روحانی ایسید معمولاً ہر روز رہ جورواجور موضوعانی دآرہ کہ حتمن ایتہ پیغام کوتاہ و ہدفمند ہم نییہ. با آ حال مومکن ایسہ آ کیتآبم یہ جو رایی اتویی بہ نظر فارسہ، چرہ کی ہر روز موضوع با، روز قبل موضوع مربوط ایسہ تا اون ساختار ایتہ کیتآب داستان مانستنی نہ. اما آ کیتآب خوبی آئہ کی شومان تانید تصمیم بیگیرید کی چو طو وَا بخوانید. قطعاً شہ اون ایروز یا دور روز میان خواندن، آگہ اتوی خوایید بوکونید، من شومرہ توصیه کونم کی

اون ایتہ دورہ شیش ہفتہ ای دورون (ہر روز، ایتہ فصل) یا ایتہ دورہ سہ ہفتہ ای میان (ای فصل صب، ای فصل شب) اون بخوانید۔
آخر ہر فصل، پنج تا ابزار وجود دآرہ تا او فصل عمیق تر و با محتواتر بوکونہ۔ آمان آ بخش «شخصی سازی» نام بناییم و آ موردآن دآرہ:

۱. آیتہ: کی شامل ای قسمت جہ کیتاب موقدسہ کی دروارہ او روز پیغام ایسہ، خیلی مهمہ و خود متن میان ہم بآمو، یا ای بخش جہ کلام ایسہ کی او فصل متن اصلی میان نامو، اما بہ او موضوعانی کی بوگفتہ بوبوستہ، قوت و اعتبار دہہ۔ توصیه کونم کی آ آیتہ یان حفظ کونید۔

۲. نکتہ: آ بخش، ہو فصل موضوع اصلی یہ گہ تا اون اہمیت نیشان بدہ۔ اون دووارہ دن، تاثیر ویشتری دآرہ و وختی کی بہ او فصل و آگردیم و اون مرور کونیم، ایتہ خولاصہ جہ او فصل آمرہ فآدہ۔

۳. تأمل: آ بخش خیلی مهم ایسہ۔ مزمور میان خوانیم: «تی حکمان رو دوروست و حیسابی فیکر کونم و می چومان بہ تی را۔ روشن دوجم» (مزمور ۱۱۹: ۱۵)۔ آ بخش میان، آ موضوع رو فیکر کونیم کی چوطو خودا کلام آمی ایمرور زندگیان دورون بہ کار گیریم؟ چرہ کی بوگفتہ بوبوستہ آکار امرآ، آمان موفق بیم و آمی رآهان پیروز بید (یوشع ۸: ۱، مزمور ۱، اول تیموتائوس ۴: ۱۵ بخوانید)۔

۴. دوعا: آ قسمت میان ایتہ کوچی دوعا داریم کی او فصل آموزشان بیان کونہ۔ آ موضوع کی خودا آمی صدای ایشتاوہ و اون وھلیم کی طبق خودش کلام آمرہ تغیر بدہ، خیلی مهم ایسہ۔

۵. اعتراف: آمرہ بوگفتہ بوبوستہ کی مرگ و زندگی آمی زوان قودرت میان و اونچی کی گیم وجود دآرہ (امثال ۱۸: ۲۱)۔ با گفتن اونچی کی خوداوند آمی زندگی میان اعلام کونہ، آمی روح، جان و جسم اون ایرادہ امرآ ہمسو بہ، کی ایتہ ثابت بوبوستہ رآہہ کی فراوانی حیات و زندگی اون امرآ تجربہ کونیم۔

بازم شومرہ تشویق کونم کی ایتہ مناسب وخت آکیتاب خوآندن رہ صرف بوکونید تا خودا کلام حقیقتان شیمی دیل و فیکر میان نفوذ بوکونہ۔ ہفتہ یان آیندہ

آ کیتاب چوطو و آ خواندن

میان، تمرکز کردن و هر روز وخت نائن، کومک کونه تا آ حئیقتان شیمی زندگی میان وارد به و ریشه بودونه. آ حئیقتان، ایچی ویشتر جه اطلاعات و رأی ایسه تا به خوداوند نیزیک بید. بازم سفارش کونم بعد آنکی هر فصل بخواندید، موضوعانی کی «شخصی سازی» بخش میان بامو یه ایته دفتر دورون یادداشت بوکونید و اون از دوواره بخوانید. هر روز خودتان فیکران و دوعایان ایته دفتر دورون بینویسید تا هر وخت کی به اون و آگردید، بتأنید به اونچی کی روح القدس شومره آشیکار بوکوده بو، مراجعه بوکونید.

چنتا سفارش دیگه: اول خودتان موبایل یا ساعت امرأ، وختی کی بنأید تا ای فصل بخوانید، حیساب بوکونید و «شخصی سازی» بخش دورون اون یادداشت بوکونید. توندی نوکونید، ان ایته مسابقه نییه. آ کار دلیل، انه کی بتأنید ایته میانگین به دس باورید تا آگاهانه بتأنید خودتان فصلای دیگره برنامہ دچینید.

دوم، حقسأی بوکونید تا ایته وخت مشخصی یه آ کار ره بنید و ونأید هیچی شیمی وختی کی مشخص بوکودید میان اختلال به وجود باوره. می دوعا و امید انه کی اونچی کی خوداوند چل سال گودشته دورون می زندگی میان بوکوده یه، وختی کی آ کیتاب خواندن درید، شیمی میاتم انجام بده.

سوم، همش وختی ایته پیغام تعلیم دهم یا ایته گروه جه خودم ریفیقان امرأ مرور کونم، مره نفع ویشتری دآره. پس، شوماتم چنتا نیزیک ریفیق انتخاب بوکونید و همدیگر امرأ آ کار انجام بدید. بعد اونکی فصل تنها و روح القدس هدایت امرأ بخواندید، خودتان ریفیقان امرأ جم بید و اونچی کی خودا روح شومزه نیشان بده یه، اوشان امرأ در میان بنید. آ کار سروخت انجام بدید.

دوعا کونم وختی آ کیتاب خواندن درید اون امرأ صمیمی تر بیبید. مقدمه یه خواندن، قبل اونکی فصل اول بخوانید، خیلی مهم ایسه، چونکی آمی دیل درواره اونچی کی خواییم بحث بوکونیم رو، وار کونه. وختی آ کیتاب خواندن تومام کودید، دوس دآرم کی جه شومان بیشتاوم کی چوطو خوداوند موقدس ترس، شیمی ایمان و زندگی میان تاثیر بنا.

با احترام

جان بیور

فقط يادآوري وآسى: موقدمه يه جه دس نديد. مي دوعا آنه كي اون خوآندن،
ايته آتشي يه شيمي دورون ول تاؤده تا موقدس ترس و حرمت خوآندان دورون
بيله كونيد و تومام خوآندان وجود امرآ، آ پيغام دورون غرق بيد.

مقدمہ

سالانہ سال ایسہ کی آدمیزاد خیلی حقسائی بوکودہ کی ترسَ جہ میان اوسانہ۔ خیلان دروارہ ترس تحقیق بوکودید، اون جولوب بأساید و آن و اسی کی اون تاثیر زندگی رو جہ میان بپید، کمپن راہ تاوڈید۔ رئیس جمهور معروف «فرانکلین دی۔ روزولت» امی توجہ بہ ا مسئلہ جلب کونہ: «تنہا چیزی کی و ا جہ اون بترسیم، خود ترس ایسہ.» تومام پلتفرمان میان، آدمای ایساید کی خودشان صدای بلند کودید در مورد انکی چوطو و ا ترس رو باش بوستن۔ تانیم صدها یا ہزاران جلد کیتاب بیافیم کی خویہ کومک بوکنہ کی چوطو و ا ترس رو باش بیم۔ آخرای دہہ ۱۹۸۰، مردوم ہمہ جا لیباسانی دوکودید کی جملہ «بدون ترس»، بزورگ و برجستہ اون رو چاپ بو بوستہ بو۔ بہ نظر فارسہ کی امان، آن و اسی کی ہر ترسی یہ، جہ امی زندگی میان اوسانیم رہ، خیلی حقسائی بوکودیم۔

گرچہ آ مبارزہ خردمندانہ، عاقلانہ و اصیل بہ نظر فارسہ و خیلی موقعان اتویم بو، ولی حقیقت آنہ کی تومام ترسانم بد نیید۔ پس چرہ آ موضوع، آ قد امی فیکر بہ خودش مشغول بوکودہ؟ بہ می نظر فارسہ، اون دلیل آنہ کی تومام ترسان ایتہ گروہ، یعنی «ترسانی کی آسیب فارسانید» میان قرار بدیم۔ اما آیا آ فرضیہ دوروست ایسہ؟

اول مہمہ کی بیگیم مخرب ترسانی وجود داریدی کی منطقی و معقول بہ نظر رسیدی۔ مثلاً اگہ بترسیم کی تومام امی پول و مال و منال جہ دس بدیم، احتمالاً در آ مورد حساس بیم؛ چنس بازی را تاوڈیم و ہی پول رو پول نیہیم و امی پول و مال و منال، جہ ہر چیزی ویشتر دوس داریم و اون پرستیم۔ یا اگہ مثلاً بترسیم کسی کی امی امر زندگی کودن درہ یہ جہ دس دیہیم، یا اوقد اون دوچوکیم یا بہ ہر

کاری کی کونہ، مشکوکِ بیم کی بہ ہر حال باعیت ناراحتی بیم و آخربسرم، بہ امی رابطہ آسیبِ زنیم۔ اگہ ترس بدآریم کی ایچی یہ جہ دس دیہیم، مومکن ایسہ کی آمرہ سوی کردوکاری کی عاقلانہ نیہ فاکشأنہ، کی اون بہا جہ دس دزن ایتہ سالم جامعہ، ارتباطِ واقعی و آرامش بہ۔ اگہ نیگران امی زآگان امنیت بیبیم، احتمالاً یا اوشأن ویشتر جہ اندازہ محدود کونیم یا ویشتر جہ حد آزاد نیہیم و اتوی اوشأن سالم رشد جولوبِ گیریم۔ بہ نظر فآرسہ کی آلیست طول و درازہ دارہ۔

جہ سوی دیگہ مفید و خوب ترسأن، آگاہیأن خوبی آمرہ فآدید؛ مثال، جہ آنکی بترسیم کی جہ ایتہ دوهیزار پاپی صخرہ بیجیر بکفیم، آمرہ واخب کونہ تا نیزیک صخرہ لبِ قدمِ زنیم، نوکونہ کی بیجیر بکفیم۔ جہ گریزلی خرس ترسن باعیت بہ کی خرس کوتہ یأن نیزیکِ نیبیم و نترسأنیم، یا ترس جہ آنکی بد بوسوجیم باعیت بہ وختی ایتہ تابہ یہ جہ داغ فر خوآیم بیرون باوریم، جہ دستکش ایستفادہ بوکونیم تا امی دسأن بد جور نوسوجید۔

با آحال، گرچہ سازندہ ترس خوب ایسہ، اما اگہ مواظب نیبیم، تأنہ امی زندگی یہ کم ارزش یا تباه بوکونہ؛ ترس جہ بیجیر کفتن باعیت بہ تا نتأنیم ہواپیما سوار بیم و در نتیجہ آمرہ زمین گیر کونہ۔ ترس زیاد جہ گریزلی خرس، تأنہ آمرہ جہ جنگل میان پیادروی کودن محروم بوکونہ و ترس جہ آنکی خودمان بوسوجنیم، تأنہ مانع بہہ نتأنیم فر روشن کونیم و جہ ایتہ غذای خانگی خوب محروم بیبیم۔

ہسأ سوال اصلی کی وَا جہ خودمان وُورسیم، آنہ کی امان ویشتر جہ چی ترس دآریم؟ ا سوال جوابِ یافتن، بئترہ تا آنکی امی فیکر و ذکرِ رو آن بینیم کی چوطو تأنیم مخرب ترسأن جہ میان اوسأنیم یا خودمان ترسأن مدیریت بوکونیم۔ آن ایتہ عاقلانہ سوال ایسہ و اگہ اون بتأنیم دوروست جواب بدیم، تومام ترسأن طبقہ بندی کونہ کی تأنہ امی زندگی یہ – الان و تا ہمیشہ – بئتر کونہ و رأہ فآرسن بہ ایتہ خوب و پوربار زندگی یہ آمرہ آشیکار کونہ۔ کیتأب موقدس دروارہ ترس، خیلی چیزأن بوگفته و اون سنگ بنا آن ایسہ: «خاوند ترسن، شروع فہمستن ایسہ» (امثال ۱: ۷) و نہ ہر فہمستن، بلکہ خوداوند حکمت فہمستن ایسہ۔ بہ نظر فآرسہ کی آن ایتہ خورم نقطہ، شروع رہ بہہ۔

اگہ ہدف جہ ترسن، فآرسن بہ فضیلت بہہ، چی؟ اگہ جہ خودا ترسن، باعیت آن بہہ کی ایتہ حثیقی رابطہ اون امرأ بدآریم، چی؟ و اگہ موقدس ترس، آمرہ بہ ایتہ

کامل زندگی فآرسنہ کہ عیسا پیروانم از اول تا ہسأ اون تجربہ بوکودید، چی؟ آگہ آ ترس توام ترسای دیگر جہ میان اوسأنہ، چی؟ مٹ: ترس جہ آنکی خودتآن کسب و کار رأ تآودید، ترس جہ آنکی دولت چیکار خوایہ بوکونہ، ترس جہ اونچی کی شیمی زآگان رہ چی تفاقی خوایہ دکفہ، ترسی کی ایتہ «ہیپو کندریا»^۱ آدم جہ اون اذیت بہ، یا ترسی کی باعث روانی مرضآن و افسرگی بہ (و آ لیست ہتو تأنہ ایدامہ دار بہ).

قبل آنکی خودمان سفر آ کیتآب میان شروع بوکونیم، وھلید چار تآ حثیقت بگم:
۱. آمان آدمیزادیم و آدمیزاد ترسہ.

۲. خودا ترس، جولفتر، قشنگتر و صمیمی تر جہ ہر چیزی ایسہ کی آدم تأنہ فیکرش بوکونہ.

۳. خودا ترس توام مخرب ترسآن جہ میان اوسأنہ.

۴. خودا ترس شروع توام خوبیآن ایسہ.

بعضیآن دوروست یادآوری کونیدی کی کیتآب موقدس حدود ۳۶۵ مرتبہ آمزہ گہ کی نترسید و آ موضوع، خیلی جہ مسیحیان بہ آ نتیجہ فآرسنہ کی خودا نحوایہ کی آمان بترسیم. اما آ آیہیان منظور مخرب ترسآن ایسید، علاوہ بر آن، تأنم تقریباً ۲۰۰ تا آیہ یہ بگم کی آمزہ تشویق کونہ کی جہ خودا بترسیم. ولی آن بدہ کی آمان حقسای کونیم کی ہر ترسی یہ آمی زندگی دورون جہ میان اوسأنیم، حتا خودا ترس، و آکار باعث بہ آ قسمت جہ آمی ایمان، واکاوی نوبوستہ، بدون ایمتحان کودن و بدون ہیچ ثمری باقی بمأنہ. خودا ترس باعظمت تر، الھام بخش تر و شادی آورتر جہ او چیزی ایسہ کی تأنیم تصور بوکونیم. ہوتوی کی جولوب شیم، دوس دآرم شومزہ نیشآن بدم کی چوطو ترسی کی دوروست ہدایت بہ؛ خصوصاً خودا ترس فضیلت، ویشتر جہ ہر چیز دیگر کی آمی رآہہ وار کونہ بہ ایجور زندگی سو کی اون میان خوشبختی و سعادت نہہ و فقط اتوی ایسہ کی تأنیم نترس سر آمرأ ہر چی کی زندگی آمی سر رآ نہہ، جولوب بآیسیم.

بہ قول چارلز اسپرجن: «خودا ترس باعث، مردن ترسای دیگر بہ؛ اون ایتہ نیرومند شیر مأنستن، توام ترسانی کی خو جولوب نہہ آمرأ جنگ کونہ.»
اومیدوارم وختی آ کیتآب خواندن درید، آ فضیلت دورون غرق بید، خوشک

۱ ہیپوکندریا: یا خودبیمارانکاری روان شناسی یا روان پزشکی میان بہ کسی گوفتہ بہ کی ہمیش فیکر کونہ مریض ایسہ، در حالیکی سالمہ و ہیچ مریضی ای نآرہ. آجور آدمآن مدام نگران خودشان سلامتی ایسید.

مذہبی پوستہ یانَ کندن امرأ، کی ایتہ نادوروست تصویر جہ اونَ نیشأن دہہ، اون خوبیانَ آشیکارَ کونید کی امی پايانَ سفت زمين رو محکم کونہ۔ بلہ، تا بفہمید ترس، نہ او مخرب ترسانَ، بلکہ خوداند ترسَن فضيلت، کی بد بفہمستہ بوبوستہ، شیمی زندگی يہ خيلي قشنگتر و شکوفاتر بوکونہ۔
بأييد آن امرأ شروع بوکونيم کی امی خوداوند چقد عجيب و مات کونندہ ايسہ؛ و امانَ ا موضوع «خودا خوف» نام نيہيم!

پور جلال و عجیب

خودا

اولین هفته

خودا ترس، اون گنجينه ايسه؛
گيرانقيمت جواهرى كى فقط به كسايى
فاده به كه خيلى خيلى محبوب ايسيد.
-جان بانيان

۱۱ | خودا گنج

اگہ شومرہ بیگید کی ایتہ فضیلتی وجود دآرہ کی در حئیقت کلید تومام زندگی ایسہ، چی کودید؟ آ فضیلت، شیمی بہ وجود آمونّ هدف آشیکار کونہ و خودا حضور، پاس پاپی و برکتان جذب کونہ؛ فضیلتی کی تومام خوب و خورم صفتان جہ اون ریشہ بیگیفته و بنای تومام خوشبختیان ایسہ و تومام بد و ناگوار وضعیتان کی مومکن ایسہ اوشان امرأ روبرو ببیدرہ شومرہ مجہز و آمادہ کونہ. قبول کونہ کامل آ فضیلت تانہ شیمی عمر دراز کونہ، شومرہ سلامتی بدہ، شیمی موفقیّت و امنیّت تضمین بوکونہ، کم و کسریان جہ میان اوسانہ و ایتہ اصیل ارثیہ یہ تضمین بوکونہ.

بہ نظر فارسہ آ موضوع او قد خوب ایسہ کی نتانہ واقعیت بدآرہ. ولکی مات بوستہ جہ خودتان وورسید آیا آ کیتابی کی می دس دورون دآرم، ایتہ کیتاب خیالی ایسہ؟ شومرہ اطمینان دہم کی اتوی نیبہ و اونچی کی بوگفتم، حئیقتہ. وختی ہتوچی حئیقتی امرأ روبرو بید مومکن ایسہ ویشتر مردوم شومرہ بہ مسخرہ گیرید و کنایہ امرأ جواب بدید: «ہتوچی فضیلتی وجود نارہ!» با آ حال تومام وعدہ یانی کی او بوجور باوردہ بو بوستہ، بدون شک توسط ایتہ جہ داناترین مرداگانی کی تا ہسأ زندگی بوکودہ، بینویشتہ بو بوستہ و حتا جہ اون ویشتر، اون آ کلمہ یان جہ آمی خوداوند الہام بیگیفته و بینویشتہ و اون گبانّ میان خبط و خطا دیننہ. با آ حال سلیمان قبل اونکی آ زندگی یہ ترک کونہ، او سعادت کی اون نصیب بو بوستہ بو یہ جہ دس بدہ؛ چونکی اون دلیل جہ حکمت سرچشمہ، بی نسب

بمأنست و در نتیجه، جه مسیر دروست زندگی کودن، دور بوست. وهلید داستان خولاصه بگم. سلیمان وختی زای بو، ا فضیلت امرأ تربیت بوبوست، اون قبول بوکود و به اون ایمان بدأشت. اون ایته نجیب و اصیل شخصیت و دقیق بینش امرأ پیله بوست. اون خیلی زود رهبری کودن میان جه همه پیشی بیگیت و آخربسر، میلیون میلیون آدمآن رو فرمانروایی بوکود. اون بعد اونکی جه خودا، حکمت بخوآست، خیلی عجیب پوره حکمت بوبوست. در حقیقت کمتر چیزی وجود دأشتی کی سلیمان نتأنتی اون بفهمه. اون هیزاران حکیمانه گب بینویشت و ایته عالمه شعر بوگفت. «اون جه دارآن و جه لبنان آزاد سروآن بیگیته تا زوفا کوچی بوته یان کی دیفار درزان میان بیرون آمویی، گب زی، و هم جه حیوانآن و پرندہ یان و خزندہ یان و ماهیان» (اول پادشاهان ۴: ۳۳).

ا حکیم مردای، او قد موفق بوبوست، مال و منال و شهرت به دس بأورد کی قبل اون، هیچکی به اون پافأنرسه بو و تجربه نوکوده بو. پیله پادیشایان، ملکه یان، سفیران و رهبران جه دور و دراز رآهان آموید تا اون ورجه بیشید و اون نظرآن بیشتاویید، اون دولت برتری و اتحاد بیدینید و تحت تاثیر اون نوآوری کاران قرار بیگیرید کی چوطو باعیث خودش ملت قودرت و ثروت بوبوسته بو.

اون او قد تاثیرگذار بو کی ایته ملکه، خرابی کی درواره اون بیشتاوسته بو یه باور نوکود، اما وختی، ای مودت اون آمره بوگذرنه، درواره اون آتویی بوگفت: «اما اونچی کی گوفتید باور نوکودیم تا آنکی باموم و خودم چومان امرأ بیدم، و الان دأنم کی حتا نصف اونم مره نوگفته بید؛ تی حکمت و خوشبختی خیلی خیلی ویشتر جه اون ایسه کی بیشتاوسته بوم خوش بحال تی مرداکان و خوش به حال تی خدمتگوزاران کی همش تی ورجه ایسآید و تی حکمت ایشتاویید.» (اول پادشاهان ۱۰: ۷-۸)

اوتویی کی خوانیم، مردومانی کی سلیمان اوشآن رهبری کودی، آدمایی شاد و موفق بیدی، فقر وجود نأشتی؛ اون پادیشایی موقع، هر خانواده خوشآن ره خانه و باغ دأشتید. تاریخی گزارشان میان بامو کی: «مردوم خوردید و شادی کودید» (اول پادشاهان ۴: ۲۰). اوشآن صلح و امنیت میان زندگی کودید.

خودا گنج

ولی زمان بوگذشت، آپیلہ رهبر آخربسر جه او حکمت سرچشمہ دور بوست. سلیمان فیکر کودی کی حکیم بوبوستہ و دِ نیاز ناره کی به فضیلت آ حکمت توجه بوکونه. اون خوراه گوم کود و آخربسر، به ایتہ بدبین و تلخ آدم تبدیل بوبوست. اون تنها کسی نوبو کی جه خودش نادورست قضاوت رنج کِشہ ای، بلکه او کسائی کی اوشان رهبری کودی هم اتوی بید.

زندگی اون ره بی معنی بوبوستہ بو. همه چیہ خوار و خفیف کودی و اتوی نیویشتی: «همه چی غم و غورصہ آورہ، کاملا غم و غورصہ- هیچکی نتانہ اون معنی بفہمہ» و «تاریخ فقط تکرار به؛ چونکی ہیچ چیز تازه ای آ آفتاب جبر وجود ناره...». ناراحت کونندہ تر آنکی اون گوفتی: «اوروزی کی میریدی بئتر جه اوروزی ایسہ کی به دونیا آیدی». و «اونچی کی ایشتابہ ایسہ یہ نیشہ چاکوڈن و اونچی کی جه دس بوشویہ، دِ نیشہ واگردن». در حقیقت، اون ایتہ کیتاب دروارہ آنکی زندگی الکی و بیخودی ایسہ بینویشتہ، اون ره همه چی الکی و بیخودی بو. آ مردای ایتہ کوچی مودت میان، جه بوجورترین موفقیت قلهیان به جولفتین بدبینی درہیان دکفتہ. ایمروز خیلی جه روانشناسان اتوی تشخیص دیہیدی کی اون جه ایتہ جور شدید افسردگی رنج کِشہ پی. چوطو ایتہ آدم تانہ آ قد زیادہ روی بوکونہ؟ خبر خوب آنہ کی اون داستان، جولف ناومیدی امرأ تومام نیبہ و آخربسر اون به مهمترین فضیلت زندگی واگردہ. نانیم اون چن ماہ یا حتا چن سال وخت بنا تا خودش ناراحت کونندہ کیتاب بینویسہ، ولی آخرین فصل کیتاب، نیشان دہہ کی اون حال بئتر بوستہ. اون ہفت مرتبہ اتوی، آ جملہ یہ بینویشت: «پس، خودت آفرینندہ یہ تی جوانی روزان موقع به یاد باور»؛ اونہ آخرین کلمہ یان اتوی شروع بید:

«ہسائی همه چیہ بیشتاؤستم، ختم کلام آنہ: جه خودا بترس و اون حوکمان بدار، چرہ کی اینسان بوستن هن میان نہہ [خودا هدف کامل و اصلی جه خلقت اینسان، اون رشد روحانی، و رأی کی تانہ اینسان عاقبت به خیر بوکونہ جز ان نیبہ.]». (جامعہ ۱۲: ۱۳)

آگرانقیمت فضیلت، ہیچی جز خودا ترس، نیبہ. نیویسندہ، سلیمان پادیشا، آن واسی کی ایتہ کامل زندگی و فراوانی حیات بدآریم، آگرانقیمت فضیلت

آمی زندگی رہ لازم و واجب دانہ۔ کیتاب موقدس میانی خوانیم: «کیہ کی جہ خوداوند بترسہ؟ خوداوند خو برگوزیدہ رآہ اون رہ آشیکار کونہ» (مزمو ۲۵: ۱۲)۔ آن ایته معمولی مسیر نییہ، چونکی خیلین فیکر کونید کی اوشان حکمت اوشان رہ موفقیت و خوشبختی آورہ۔ هو ایشتابھی کی پادیشا سلیمان بوکود و خوزندگی میان تاریکی سو بوشو۔ موقدس ترس، آمرہ بہ خودمان بہ وجودآورندہ حکمت – یعنی تنہا کسی کی دانہ چی باعیث آمی رشد بہ و چی آمرہ جہ میان تانہ بیرہ۔ وصل کونہ۔

موقدس ترس اہمیت، او قد ایسہ کی تومام فضیلتای دیگر رو باش ایسہ و کیتاب موقدس اون بہ عنوان عیسا لذت معرفی کونہ (اشعیا ۱۱: ۳) و ہتویم، «خوداوند ترس، صھیون گنج بہ» (اشعیا ۳۳: ۶)۔ ایچہ بایسید و اون رو فیکر بوکونید: آ ترس، متعال و باعظمت خودا، لذت و گنج ایسہ و آن خلی عجیبہ! خلی زود آ عجیب و غریب حثیقت ویشتر توضیح دیہیم، ولی اول واگردیم بہ پادیشا سلیمان۔

چرہ آپیغام سلیمان موفقیت، شکست و آخربسر بتر بوستن اون حال امرأ نیشان بدم؟ اولین سالانی کی خیدمت کودیم، ایته حکیم رہبر، گبی بزه کی می توجہ بہ خودش جلب بوکود و ده ها سال جہ اون بوگذشت اما ہوتوی می یاد میان بمآنست۔ اون اتوی بوگفت: «من آ موضوع بہ عنوان ایته اصل می زندگی میان قرار بنام۔ اون آنہ: کسی کی ایته سابقہ کاری خلی خوبی دآرہ یہ، ونالم کی قودرت جاجیگا میان رشد بوکونہ!»۔

وختی جہ اون وورسہ یید چرہ؟ اون جواب بدہ: «در رابطہ با آدمان شخصیت، من ویشتر جہ ہر چی، اوشان رفتارآن وختی کی شکست خوریدی توجہ کونم کی آیا اوشان خوشان مسئولیت بر عہدہ گیریدی یا نہ؟ آیا توبہ بوکودید و جہ آ تجربہ درس بیگیتید؟ یا خوشان رفتار توجیہ کونیدی و دیگرآن مقصر دانید؟ آ موضوع نیشان دہہ آیا ہتوچی آدمانی، آمادہ ایسید کی مسئولیت فآگیرید یا نہ؟»۔ اونچی کی جہ اون یاد بیگیتم، آن بو کی نیشان ذی کی آیا ہتوچی آدمانی رہ، حکمت جہ ہر چیزی بوجورتر نہہ یا نہ؟

سلیمان، خودا ترس ارزنش کامل نفہمست، گرچہ تحت روح القدس الہامان اون یاد بیگیتہ بو۔ پس، آ امکان وجود داشتی کی اون جہ آ مسئلہ دور بہ۔ قبل اونکی سلیمان بکفہ، خودا ترس اون گنج و لذت بہ عنوان ایته اصل ثابت اون

خودا گنج

کاران و انگیزہ یان رہ نوبو، بلکہ اون خو لغزش دوران میان، وختی نادانیان تجربہ بوکود و آخربسر وختی اون حال بنتر بوس، تازہ اون قودرت کامل بفہمست۔
پولس رسول ہم در آ مورد آتوی بینیویشتہ:

«خودم جان سختی دہم و اون خودم بندکی میان دارم، نوکنہ بعد اونکی دیگران
رہ موعظہ بوکودم، خودم رد بَم [ایمتحان بدم، قبول بَم و بہ عنوان ایتہ متقلب
رد بَم] (اول قرننیاں ۹: ۲۷)»

پولس، حکمت گنجینہ اہمیت، کی خودا روح اون فادہ بو یہ، بفہمست و
او ناگوار ایشتبہ کی پادیشاہ سلیمان مرتکب اون بوبوستہ بو جہ، دوری بوکود۔
خودا عہد مخفی حقیقتانی کی، خیلیمان آزاد کودی، اون رہ آشیکار بوس۔ اما اگہ
اون خودا ترس ارزشمند ندانستہ بی و اون میل و رغبت امرأ قبول نوکودہ بی،
اونم بہ ایتہ ناوومید، بددیل، بی لیاقت و طرد بوبوستہ آدم تبدیل بوسی۔
خودا ترس قبول کودن بہ عنوان ایتہ گرانقیمت گنج امرہ قودرت دہہ تا
حقیقت و اسی تسلیم ببیم و آکار، امرہ زندگی دورون دورست مسیر میان قرار دہہ
کی پیلہ پاداشان بہ ہمراہ دارہ۔

زمانی کی ویشتر آدمان، ترس مخرب و مضر دانیدی، خوداوند ترس اعلام
کودن بہ عنوان ایتہ پورفایده و گرانقیمت فضیلت، بی عقلی بہ نظر فارسہ۔ با آ
حال بر اساس کیتاب موقدس، شومرہ اطمینان دہم کی وختی اون قبول بوکونیم،
تأنیم حیات مسیر دورون باقی بمأنیم۔ آیہ ایسہ کی، امان تأنیم نیزیکی واقعی خودا امرأ
و تغیر زندگی خوبیان، تجربہ کونیم۔ کی ایتہ جہ اون پیلداندہ ترین خوبیان،
عیسا مانستنی، بوستن ایسہ۔ پس با یید خودمان سفر آن و اسی کی خودا ترس کشف
بوکونیم شروع بوکونیم۔

۲ قسمتان کی آ آیہ میان جہ ترجمہ امپلیفاید AMP ایضافہ بوبوستہ۔

شخصی سازی

آیہ: «اون ایتہ محکم پایہ، تومام تی روزان رہ بہ، و نجات و حکمت و دانش منبع؛ و خوداوند ترس صہیونہ رہ گنج بہ.» (اشعیا ۳۳: ۶)

نکتہ: موقدس ترس، خودا گنجینہ ایسہ و وایستی امی شین بہہ.

تأمل: چوطو تانم موقدس ترس در عمل، ایتہ گنج مأنستن محترم بدآرم؟ چوطو وا اون امرأ برخورد بوکونم؟ چوطو وا اون امرأ روبرو بہم؟ چوطو اون جہ دس ندم؟

دوعا: آی آسمانی پئر، خوایم کی آسفر دورون خوداوند ترس بفہمم، اون رو خوب شناق پیدا کونم، اون امرأ زندگی بوکونم و جہ اون لذت بیرم. بہہ کی می گنج بہہ؛ ہوتوی کی ترہ ایسہ. بہہ کی حکمت و دانشی کی ایتہ موفق و پیروز زندگی رہ لازم ایسہ یہ، مرہ فادہ؛ ایتہ زندگی کی توجہ اون رضایت بدآری. بہہ کی کسآپی کی مرہ عزیز ایسید، عاقبت بہ خیر بیبید و تومام کسآپی کی می امرأ رابطہ دآرید، اون ارزش بفہمید. اشان عیسا می خوداوند و نجات دہندہ نام میان خوایم. آمین.

اعتراف: من موقدس ترس رہ، بہ عنوان ایتہ پیلدانہ گنج می زندگی میان، ارزش قائلم و آکار امرأ، فراوانی حیات مسیر دورون تقویت بم.

خودا ترس، بله، اما جه
اون ترسن، نه
-جی. ای. اسپندر

۲ | ضد و نقیض ترسان

سال ۱۹۹۴ تابستان میان جه من بخوآسته بوبوست تا ایته کنفرانس کیلیسای خیدمت ره، جنوب شرقی ایالت متحده بشم. ایته پيله کلیسا بوکی دو سال پیش، ایته نامدار مبشر رهبری امرأ چار هفته دورون پيله بیداری، تجربه بوکوده بو. آ بیداری، خودا نیکویی، محبت و شادی رو تأکید داشتی و آدمای زیادی زندگی رو تاثیر خیلی قشنگی بنا بو. اما متاسفانه کیلیسا فقط بیداری تجربه رو تمرکز بوکود و به آنکی خودا دیل ویشتر بشناسید، توجه نوکود. در اصل اوشان جه حالت عادی بیرون باموبید و اون میان گیر بوکوده بید.

اوزمات دورون، من موقدس ترس کشف کودن مسیر میان ایسا بوم. تانسستم اون اهمیت بیدینم. اما چون خودم دانش آزمینه میان رشد دئن دوبوم، جه آنکی در او مورد دیگران ورجه گب بزنم، دو دیل بوم. با آ حال، خیلی زیاد احساس کودیم کی و آ دو دیلی یه کنار بتم و شب اول جلسه میان، درواره خوداوند ترس گب بزنم.

تریبون به دس بیگیتتم و خودم درک و دانش کم امرأ، شروع بوکودم درواره آ موضوع گب زئن. صورتانی کی بی تفاوت و کاملاً بی اعتنا مره نیگا کودید، هیذره باعیث می دیل قوت نوبوستی. به نظر فارسه پی کر آدمان ره گب زئن درم. اتفاقاً دوروست بفهمسته بوم و خیلی زود، اون دلیل شومآتم فهمید.

شب بعد پرستش، پيله کشیش تریبون پوشت بوشو، من فیکر کودیم آن ایته معمولی مقدمه ایسه، اما آتوی نوبو. اون پونزده دقیقه، اونچی کی من دیشب بوگفته بوم، اصلاح کودن دوبو. اون اطمینان امرأ بوگفت: «خوداوند ترس

فقط عهد عتیق میان صدق کونہ و آمرہ بہ عنوان مسیحیان، ترسِ رُوحِ فادہ نبوستہ.» و اونَ بہ دوم تیموتائوس ۱: ۷ ارتباطِ بدہ.

من ردیف جولوب نیشته بوم، مَرہ ماتِ برد و احساس بوکودم کابوس دئن درم. هر چی اون ویشتر گب زِی، ویشتر احساس ناراحتی کودیم. اون ایدامہ بدہ: «عهد جدید میان، آمرہ بوگفته بوبوستہ کی: «محبت میان ترس نائہ، بلکہ کامل محبت، ترسِ بیرون تآودہ.» (رسالہ اول یوحنا ۴: ۱۸). پس اونچی کی «جان» دیشب تعلیم بدہ، ایشتبہاہ ایسہ و من خوامِ شومرہ آ تعلیم جولوب پاس پاپی بوکونم!».

می پیغام اصلاح کودن، چن دقیقه دیگرم ہتو ایدامہ بدآشت. وختی اون گبانَ تومامَ بوست، من کی ماتِ بوستہ بوم، خیدمتِ وُسی مَرہ بوشت تیریون بخواست. ہنوز مَرہ یاد آہ، ویریشتم و خودمِ امرأ فیکر کودیم چوطو تائم بعد کاری کی اون بوکود، بازَمِ آ مردوم رِہ موعظہ بوکونم؟! آ تفاق نتانستی دکفہ. ولی تفاق دکفہ بو و من مجبور بوم خودمِ جم و جور کونم؛ آن در حالی بو کی تنہا کاری کی خواستیم بوکونم، آن بو کی هر چی توندتر جہ اوئہ بوگریزم. سخت بو چیزی یہ بہ خاطر بدآرم، چی برسہ بہ آنکی ایتہ حیاتِ بخش پیغامِ آدمایی کی او کنفرانس میان ایساید رِہ موعظہ بوکونم.

ہوتوی کی گب زِیم، می فیکر اون گبانَ رو شوی. نتانستیم اون گبانَ جخترہ برم. ایتہ عجیب و ترسناک تجربہ بو. چندین مرتبہ وختی گب زئن دویوم مجبور بوبوستم می فیکر جم کونم تا جہ مسیرِ خارجِ نَبم. می احساسان جولوب ایساییم کی گوفتید: «آنہ جخترَ بَر، جہ گب زئن دس بکش و جہ اوئہ بوشو!». اوضاع احوال خیلی بدی بو. بعد ایتہ کوچی موعظہ، خیدمتِ اون دس بیسپردم، توندی ہتل و اگر دستم و کاملا مات و طرد بوبوستہ رختخواب میان بوشوم.

روز بعد، صبح، ایتہ آرام محل، ہتل نیزیکی میان کی اوہی ساخت و ساز کودن دیبید پیدا کودم. محل کار میان اصلا کارگری وجود نآشتی. جہ می دلیل تان دوعا بوکودم و منتظر خودا اصلاح بوم. صاف و سادہ وُورسم: «خوداوند، آیا من تی کیلیسایِ آسیب بزم؟ آیا نادوروست موضوعی یہ تعلیمِ بدم؟ آیا تی قوت بہ اسارت فاکشیم؟»

ای مودت ایدامہ بدم و ہوتو دوعا بوکودم. اونچی می زوان رو آوردیم، عوض بوست و متوجہ بوبوستم ذوق و شوقِ امرأ خوامِ کی ویشتر خودا ترسِ درک

بوکونم۔ منت-خواہشی بو کی جہ می دیل تان بیرون آموی و جہ اونچی کی تفاق دکفتن دبو، مات بوسته بوم۔ د می دورون میان احساس نارضایتی جہ کاری کی بوکودہ بوم ناشتیم، بلکه اون رضایت دیم۔ اون شروع بوکود و خیلی آیہ یان جہ عہد جدید کی دروارہ خودا ترس بو یہ مزہ یادآوری بوکود۔

کم کم بفہمستم کی نہ تنہا د مات و قاق نییم، بلکه بلند و پورشور صدا امرأ زہار زنم: «پئر، خوایم خوداوند ترس بشناسم و اون مسیر میان قدم اوسانم!»۔ گرچہ عہد جدید نیویسنده یان او کلمہ یانی یہ کی او کشیش بوگوفته بو یہ، بینیویشتید، اما اوشان چیزای دیگری ہم بوگوفتید:

- پولس رسول بینیویشته: «خودتان نجات ترس و لرز امرأ بہ عمل بأورید۔» (فیلیپیان ۲: ۱۲)
- و بازم دستور دہہ: «بأیید خودمان جہ ہر ناپاکی کی جسم و روح میان دآریم، پاک کونیم و خودا ترس امرأ، پاکی و تقدس بہ کمال فارسانیم۔» (دوم قرنتیان ۷: ۱)
- عبرانیان کیتاب نیویسنده گہ: «بأیید شکرگوزار بییم و خودای ترس و خوف امرأ، ایتہ پسندیدہ عبادت بوکونیم۔» (عبرانیان ۱۲: ۲۸)
- پولس رسول نیویسہ: «اگہ اون پئر دوخوانیم کی ہر کس، بدون غرض اون اعمال امرأ داوری کونہ، پس خودتان غربت، ترس امرأ بوگذرنید۔» (اول پطرس ۱: ۱۷)
- یہودای رسول اعلام کونہ: «ترس امرأ، رحمت نیشان بدید۔» (یہودا آیہ ۲۳)
- و عیسا مزہ تشویق کونہ: «جہ او کسانی کی جسم کوشید اما نتانید روح بوکوشید، نترسید؛ جہ اون بترسید کی تانہ ہم شیمی روح و ہم شیمی جسم جہنم دورون بوکوشہ۔» (متا ۱۰: ۲۸)

تانسیم آیہ یان ویشتری بأورم و مطمئنا ہتوبی کی جولوبتر شیم، آکار کونم؛ اما اومید دارم آ موضوع بفہمید کی موقدس ترس، عہد جدید حقیقت ایسہ۔ آشان فقط تعدادی جہ آیہ یانی ایسید کہ وختی دوعا کودن دبووم خودا می دیل میان بأورد۔ او روز صبح بفہمستم کی کشیش «ترس روح» «خوداوند ترس» امرأ ایشتبہ بیگفته بو۔ آدوتا، ہمدیگر امرأ خیلی فرق دآریدی۔ آ تفاوت وختی کی موسا ایسرائیل قوم خودا ملاقات و اسی سینا کوہ ببرد، نیشان بدہ بوہوستہ۔ وختی تومام قوم

کوه پا جیر فارسه یید، موسا آن و آسی کی خودا امرأ خصوصی مولاقت بوکونه، کوه جور شه. متعال خوداوند خو پیله نجات هدف آشیکار کونه:

«انه یعقوب خاندان بوگو و بنی اسرائیل بوگو: شومان خودتان بیدیید کی، مصریان امرأ چی بوکودم و چوطو شومزه عقاب بالان رو حمل بوکودم، و خودم ورجه باوردم.» (خروج ۱۹: ۳-۴)

خودا اصلی دلیل پیله نجات ره آن بو کی تومام قوم خو دور جم کونه. اون اوشان ره ذوق و شوق داشتی و خواستی اوشان امرأ مولاقت بوکونه تا اوشانم موسا مانستن اون بشناسید. با حال، سه روز بعد وختی خودا کوه رو بیجیر بامو تا خودش بشناسانه، قوم فوری خودشان پس فاکشه یید، و وحشت امرأ موسای بوگفتید: «تو خودت امی امرأ گب بزن و اماتم گوش کونیم، اما خودا امی امرأ گب نزنه، نوکونه کی بیمیریم.» (خروج ۲۰: ۲۰).

نظر اول میان به نظر فارسه موسا خودش گبان نقض بوکوده: «نترسید، چون خودا بامو تا اون ترس شیمی جولوب بمانه.» آیا موسا ضد و نقیض گبان زنه؟ جواب نه ایسه. موسا فقط بین جه خودا ترس و خوداوند ترس داشتن فرق بتا بو. ایوارده گم: بین آدو تا مفهوم، خیلی تفاوتان وجود داره.

کسی کی جه خودا ترسه، یعنی ایچی قایم کودن ره داره. به یاد باورید عدن باغ میان وختی آدم گوناه بوکود، اون و حوا جه خودا حضور خوشان قایم کوده بید. آکار فقط اوشان نوکودید. سرتاسر کیتاب موقدس دورون، کسای کی تاریکی سو بوشوید هتوچی رفتاری جه خودشان نشان بیدیید. اما کسی کی خودا ترس خود دیل میان داره، چیزی قایم کودن ره ناره؛ اون فقط ترسه کی جه خودا دور به.

واقعیت ا موضوع نشان بده کی وختی مردوم پس بوشوید، همزمان موسا خودای نیزیک بوست. کسی کی خودا ترس خود دیل میان داره، نیگه: «تا کوته تانم به گوناه نیزیک بم، ولی اون میان دنکفم؟» نه، اتوی نیگه، بلکه گه: «خودم او قد خودای نیزیک کونم و او قد جه گوناه دور بم کی حتا نتانم اون بیدینم.»

پس قبل آنکی موقدس ترس تعریف بوکونم و اون خوبیان بگم، وهلید اول بیگیم موقدس ترس چی نییه؟ موقدس ترس، جه خودا ترس و در نتیجه جه اون دور ایسان نییه. چوطو تانیم کسی کی جه اون ترسیم نیزیک بیم و جه

آکار، لذت ببریم. دورِ بوستن بر خلاف چیزی ایسہ کی خودا خوایہ. مزامیر میانِ خوآنیم: «آی می دلیل، اون ترہ بوگفته: می رو دومبال بچرخ! خوداوند، تی رو رہِ گردم.» (مزمور ۲۷: ۸) آیا صمیمیت و نیزیکی صدایِ ایشتاویدی؟ اون خوایہ بہ خودش نیزیک بید، رابطہ بدآرید، اون امرأ خندہ بوکونید، شریک بیبید و اون امرأ زندگی یہ تجربہ بوکونید. بازم مزمور نیویس، نیویسہ: «خوداوند سِرْآن محرم، کسأنی ایسید کی جہ اون ترس دَآرید.» (مزمور ۲۵: ۱۴). واقعیت آنہ: خودا خوایہ کی شیمی امرأ صمیمی و نیزیک بہہ. پس مطمئن بیبید موقدس ترس آ صمیمیت جہ میانِ نہرہ، بلکہ بر عکس، آی ارتباط خودا امرأ ویشتر کونہ.

شخصی سازی

آیہ: «نترسید، خودا بآمو تا شومرہ ایمتحان بوکونہ تا اون ترس خودتآن دلیل میانِ بدآرید و گوناہ نوکونید.» (خروج ۲۰: ۲۰)

نکتہ: موقدس ترس بہ آمعنی نییہ کی جہ خودا بترسید و جہ اون دورِ بید، بلکہ بہ معنی، ترس دورِ بوستن جہ خودا ایسہ.

تأمل: خودا اصلی هدف جہ اسرائیل نجات دَتن جہ مصر چی بو؟ اون اصلی هدف جہ آنکی آمرہ جہ دنیا اسارت و بندگی آزاد کونہ، چی ایسہ؟

دوعا: ای آسمانی پئر، جہ تو ممنونم کی مرہ جہ طریق می خوداوند عیسا مسیح جہ ترس روخ نجات بدپی. جہ تو خوایم کی موقدس ترس می دلیل میانی بنی تا نوکنہ تی جولوب گوناہی مرتکب ببم؛ چونکی آکار، او صمیمیتی کی تو می امرأ خوایی بدآری و منم خوایم تی امرأ بدآرم، کم رنگ کونہ. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: خودا مرہ دعوت بوکودہ تا اون امرأ صمیمی ببم؛ پس من جہ خودا نترسم، بلکہ خوایم اون ترس خودم دلیل میانِ بدآرم تا جہ گوناہ دوری بوکونم.

خودا ترس، ایتہ جہ اولین و
پیلدانه ترین وظیفہ یانی
ایسہ کی عاقل مخلوقان.
دوش رو نہہ
-چارلز انگلس

۳ | موقدس ترس چی ایسہ؟

غیر مومکن ایسہ کی موقدس ترس ایتہ جملہ، ایتہ پاراگراف یا ایتہ فصل میان تعریف بوکونیم۔ دوروست آنہ مأنہ کی بخواییم خودا محبت بزورگی یہ آتوی توضیح بدیم۔ آن و آسی کی خودا محبت بئتر بفہمیم، چندین فصل نیاز دأریم، اما با آ حال ہم، اون کامل نتأنیم درک بوکونیم، در حثیقت، آ باور دأرم کی آگہ بخواییم خودا موقدس محبت و خودا موقدس ترس عمق بفہمیم، نیاز بہ ابدیت دأریم۔

آ توضیحاًن امرأ وَهَلِيدِ ایتہ تعریف کلی جہ خودا موقدس ترس بدم؛ بہ خودتأن زأکی دوران فیکر بوکونید: وختی کی شومرہ ایتہ کیتأب رنگ آمیزی و مداد رنگی فآدبید۔ کیتأب وارَ کودید و ایتہ صفحہ دوجین کودید۔ طرح کلی یہ پیدا کودید و منتظر او بخش رنگ آمیزی کودن بوستید۔ هَتَوِي، آ فصلَمَ امرہ ایتہ طرح فآدہ کی اون رنگ آمیزی رہ وایستی بقیہ کیتأب بخوانید۔ آگہ فقط بخوایید آ فصلَ بخوانید، ایتہ فیکر کلی جہ موقدس ترس تأنید بدأرید، ولی او حثیقتاًنی کی آمی فیکر و زندگی یہ عوض کونہ یہ جہ دس دیہیدی۔

فصل قبل میان نیشأن بدیم کی خوداوند ترس امرہ جہ اون حضور دور نوکونہ، بلکہ کاملاً برعکس، مفید و عجیب ترس، امرہ بہ خودا نیزیک کونہ۔ قبل

اونکی جولوبتر بیشیم، واً بدأنیم کی آمهم اصل واً آمی زندگی میأن بنا ببه، چون ایتہ واجب کار ایسه.

بعضیان گیدی خوداوند ترس فقط به معنی خودای احترام امرأ پرستش کودن ایسه. من آگبان جه معروف خادیمان و اوشأن موعظه یأن میأن، وختی دیگران امرأ گب زن دیبید یا وختی رهبران دیگر امرأ غذا خوردن دیبید بیشتاوستم. گرچه آ تعریف ایتہ شروع ایسه، اما با اون تعریف کامل، خیلی زیاد فاصله دأره. شه اون وختی کی خوییم خودا محبت تعریف بوکونیم فقط بیگیم اون «صبور و مهربان» ایسه امرأ، مقایسه بوکونیم.

اما اگه تعریف اویته ول کونیم، به هدف فأنرسه ییم. وختی من و لیزا تازه، چل سال زندگی دورون پا بنا بییم، ایتہ رهبری کی آدم محترمی بو، داماد، آمی خانه بأمو تا آمره ایتہ فرصت بده تا اون شرکت دورون سرمایه گذاری بوکونیم. أمأن چن ساعتی همدیگر امرأ مولاقات بوکودیم و من اون مهربانی و صبوری یه آشیکارا به یاد دأرم. اگه شومأنم اون رفتار بیدید، حتما شومأنم تأیید کودید کی اون ایتہ دوست داشتنی مردای ایسه. با آ حال، من و لیزا بعد چن روز دوعا احساس بوکودیم کی سرمایه گذاری ره هدایت نیبیم. هسأ کی چن سال بوگذشته، خوشحال ایسم کی آکار انجام ندییم؛ چونکی او آدم چندین سال، پونزی آ پيله طرح و آسی زندان میأن دکفت.

آیا او مردای، صبور و مهربان بو؟ حتمن بله. ولی آیا اون محبت میأن قدم اوسأد؟ مطمئنا نه. چره کی کیتأب موقدس آمره گه: «خودای محبت کودن آنه کی جه اون حوکمأن فرمانبری بوکونیم.» (اول یوحنا ۵: ۳۰). دوری، ایتہ خودخواهانه کار ایسه و محبت حوکمأن خو پا جیر نهه. آدمی کی ایتہ زاک تجاوز کونه، تأنه مهربان و حتا صبور ببه و در عین حال اینفر زندگی یه نابود کونه. آیا اون به او زای محبت دأره؟ البته کی نه!

پس، موقدس ترس به آنکی فقط احترام امرأ خودای پرستش کودن بدأنیم، باعیث به کی أمأن هدف گوم کونیم و گومراً بیبیم. پس بایید طرح کلی یه ترسیم بوکونیم و بعد چیزایی امرأ کی یاد گیریم، مثلالی جه کیتأب موقدس و داستانانی کی فصلای دیگر میأن خوانیم، اون رنگ آمیزی بوکونیم. قبل اونکی شروع

۳ طرح پونزی در حقیقت ایچور کولاهبرداری ایسه کی اون میأن کولاهبردار آدمأن به خودشان سرمایه گوزاران آ وعده دهیدی کی اوشأن سرمایه خیلی زود و زیاد به اوشأن واکرده.

موقدس ترس چی ایسه؟

بوکونیم، خوایم شومرہ ہشدار بدم کی وختی موقدس ترس تعریف کونیم، کلمہ یانی یہ ایشتاویدی کی تانہ ناگوار بہہ اما شومرہ اطمینان دہم کی آگہ خوب فیکر بوکونید بر عکس آ موضوع درک کونید. تومام آ پیغام امرأ ہمراہ بیبید، او وخت فہمید کی موقدس ترس، ایتہ کادو جہ آمی خوداوند سو ایسہ آمی محبت کودن و پاس پاپی کودن و آسی؛ خودا کسی ایسہ کی عمیقاً بہ آمان اہمیت دہہ و آمرہ موشتاق ایسہ.

آیہ یان زیادتی عہد جدید میان وجود دآرہ کی تأنیم اوشان امرأ شروع بوکونیم، اما بہ می نظر اثر آ آیہ، ویشتر ایسہ:

«پس چون ایتہ بادیشاپی یہ پیدا کودیم کی ہیچی نتانہ اون بلرزآنہ، بأید شکرگوزار بیبیم و خودای ترس و خوف امرأ ایتہ قابل قبول عبادت بوکونیم، چونکی آمی خودا آنشی ایسہ کی سوجآنہ.» (عبرانیان ۱۲: ۲۸-۲۹)

آگہ دقت امرأ فأندرید، متوجہ بید کی بہ دو تا کلمہ ایشارہ بوبوستہ: ترس و خوف. آ موضوع خیلی زود نیشان دہہ کی خودا ترس نیشہ فقط بہ احترام محدود کودن. آ دو تا کلمہ نہ تنہا زوان انگلیسی میان متفاوت ایسید، بلکہ زوان یونانی میانم فرق دآرید: Adios و eulábeia.

خوف ایتہ ترجمہ مناسب جہ اولین کلمہ یونانی یعنی Adios ایسہ. فرهنگ لغت جامہ، کلمہ «خوف» آتو معنی کونہ: «تحسین عمیقی کی احترام بہ وجود آورہ». من آ چنتا کلمہ یہ خیلی دوس دآرم کی ہمدیگر امرأ قاطی بوبوستید؛ ہر کودام رو فیکر کودن، آمی درک و فہم بوجورتر برہ.

کلمہ دوم یعنی خودا ترس، خوف معنی یہ خودش میان دآرہ. آن و آسی کی خوف معنی یہ بفہم، نسخہ اصلی فرهنگ لغت «نوح وبستر» چاپ ۱۸۲۸ فأندرستم و آن چیزی ایسہ کی بیافتیم: «ترس، وحشت جہ چیزی کی پیلہ و فوق العادہ ایسہ، روبرو بوستن ترس و خوف امرأ، تحت تاثیر ترس و وحشت و احترام قرار گیفتن».

ترس و وحشت کلمہ یان دئن و آسی نگران نیبید. گرچہ فرهنگ لغت یونانی ہم جہ آ کلمہ یان ایستفادہ کونہ. ولی بہ یاد بدآرید کی موقدس ترس داشتن جنبہ ترسیمی دآرہ، نہ دافعہ و انزجار. پس و آ وورسم: آیا آ کلمہ یان جنبہ مثبت و سالمی

ہم دأرید؟ جہ می نیگا، کیتاب موقدس نشان دہہ کی آتوی ایسہ و آمان اون جولوبتر بعد آنکی آمی طرح رنگ آمیزی بوکودیم، دینیم۔

بأیید خودمان تعریفان لیست کودن امرأ شروع بوکونیم۔ ترس جہ خودا یعنی احترام امرأ رفتار کودن و در عین حال ترس کامل میان جہ اون بہ سر بردن ایسہ (ترس، احترام امرأ)۔

ترس جہ خودا یعنی اون موقدس بدأنیم۔ موقدس دانستن بہ معنی «جہ نظر روحانی خیلی احترام نئن» ایسہ۔

جہ خودا ترس بہ معنی ارزش نئن، احترام نئن، اون پرستش و ستایش جہ هرکس یا ہر چیز دیگہ، بوجورتر نئن، ایسہ۔

وختی خودا ترس آمی دلیل میان بدأریم، اون مأنستن بیم؛ یعنی اونچی یہ کی اون دوس دأرہ، آمانم دوس دأریم و جہ اونچی کی اون بیزار ایسہ، آمانم بیزار بیم (توجہ بدأرید بیزار بوستن بہ معنی آن نییہ کی «آمرہ خوش نأیہ»، بلکہ دقیقا بہ آ معنی ایسہ کی آمانم جہ ہر اونچی اون بیزارہ، بیزار بییم)۔ اونچی کی اون رہ مهم ایسہ، آمرہ ہم اہمیت دأرہ، و اونچی کی اون رہ مهم نییہ، آمرہ ہم مهم نہ۔

خودا ترس، یعنی جہ گوناہ بیزار بوستن۔

خودا ترس، یعنی جہ بی عدالتی بیزار بوستن۔

خودا ترس، یعنی جہ ہر نوع شرارت فیکر، کلام، عمل و رفتار دوری کودن۔ یعنی جہ دروغ و دغلبازی گبان خودداری کودن؛ یعنی گبی نزنیم و یا رفتاری نوکونیم کی خودمان دلیل و فیکر میان دانیم کی نادوروست ایسہ؛ چرہ کی آمی رفتار ظاہری و آمی فیکران، انگیزہیان و باوران امرأ تناسب بدأرہ۔

خودا ترس، بہ معنی آنہ کی خودا و اینسانان جولوب فروتنی و تواضع امرأ قدم اوسادن۔

خودا ترس، یعنی پرستش و ستایش، شکرگزاری و عبادتی ایسہ کی در خور اون بہ۔

خودا ترس یعنی توام اونچی کی اون شین ایسہ یہ، اون فادیم۔

خودا ترس یعنی اون جولوب جہ حیرت و خوف پرکستن۔ یعنی اون کلام و حضور رو کامل تمرکز کودن۔

خودا ترس یعنی جہ اون فرمانبری کودن۔ آن فقط ایتہ خوآستہ و آرزو نییہ، بلکہ ایتہ نیروی درونی ایسہ کی اون ایرادہ یہ بدون توجہ بہ اونکی چی بہایی تأنہ

موقدس ترس چی ایسه؟

بدآره، به جا بأوریم. امان موشتاقانه، با کمال میل و بدون مَعطلی فرمانبری کونیم۔ حتا اگه سودی اون میان نیدینیم یا منطقی نبه۔ و اون تا آخر انجام دیهیم۔ خودا ترس، به معنی آنه کی جه هر نوع شکایت، سرفوکو یا غرغر زئن، دوری کودن۔

خودا ترس، به معنی احترام، جلال دئن و اون اختیار و انتخاب جولوب تسلیم بوستن ایسه۔

و به معنی فرمانبری کودن جه قودرتی ایسه کی فادّه بویوسته؛ مگر وختی کی قودرت امرّه فرمان دهه گوناہ بوکونیم۔ خوداوند ترس امی انگیزه یان، فیکران، گبان و اعمال شکل دهه۔

هسا بأیید قسمتی جه موقدس ترس خوبیان بیگیم۔ آیه بعضی جه کیتاب موقدس وعده یان، او کسان ی ره کی موقدس ترس امرأ راه شیدی، بامو: خودا ترس شروع ایته صمیمی رابطه خودا امرأ ایسه۔ امان خودا ریفیقان بیم و اون سِرآن امرّه آشیکار بید۔

خودا ترس شروع حکمت و فهم و دانش ایسه و امرّه امکان دهه کی خودا راهه پیش بینی بوکونیم و اون مسیر آشیکارا بیدینیم۔

خودا ترس به امعنی ایسه کی چوطو خودمان مسیر نجات میان، به بلوغ فآرسیم و عیسا تصویر امرأ مطابقت بدآریم۔

خودا ترس، پاک ایسه و حئیقی تقدس امی زندگی دورون به وجود آورہ۔ خوداوند ترس میان ایسان، امی ابدی ارثیه یه تضمین کونه۔

خودا ترس اعتماد به نفس، نترسی و امنیت به وجود آورہ و تومام ترسای دیگر مٹ ترس جه اینسان جه میان اوسانه۔

خودا ترس امرّه هویت فادّه، امرّه آدم مفیدی کونه و امرّه قودرت تکثیر بوستن فادّه۔

خودا ترس آسمانی فرشته یان کومک، برآورده بوستن آرزویان، موفقیتی کی ماندگار ایسه، اصالت، نفوذ، طول عمر، پور بار روزان، شادی، جه کار رضایت داشتن، بدن ره شفا و خیلی موردان دیگر فراهم کونه۔

خودا ترس تا ابد مأنه و هرماله جه میان نیشه۔

خودا ترس ایته گیرانقیمت کادویی جه آسمانی پئر سو ایسه۔

شخصی سازی

آیہ: «پس چون ایتہ پادیشایِ یَہ پیدا کودیم کی ہیچی نتأنه اونَ بلرزأنه، بأیید شکرگوزار بیبیم و خودایِ ترس و خوف امرأ ایتہ قابل قبول عبادت بوکونیم، چونکی آمی خودا آتشی ایسہ کی سوچأنه.» (عبرانیان ۱۲: ۲۸-۲۹)

نکتہ: خودا ترسَ معنی آن ایسہ کی چیز کی خوداوند دوس دأرہ یَہ، دوس بدأریم و جہ اونچی کی اون نیفرت دأرہ، نیفرت بدأریم و اونچی اون رَہ مهم ایسہ، امرَہ ہم مهم ببه و اونچی کی اون رَہ اہمیت نأرہ، امرَہ ہم مهم نبہ.

تأمل: در عمل چوطو تأنیم خودایِ بوجورتر جہ ہر کس یا ہر چیز دیگر پرستش بوکونیم، احترام بنیم و اون ارزش بدأنیم؟

دوعا: آی آسمانی پئر، مزہ وأموج کی چوطو جہ تی نام، تی کلام، تی حضور و ہر اونچی کی ایسی، بترسم. ببه کی موقدس ترسَ دوس بدأرم و جہ اون لذت ببرم. روح القدس، ہتوی کی آسفرَ ایدامہ دہم، تو ہم خودا رَہهآنَ مزہ وأموج، وھل اونچی کی خوانم، فقط ای سری اطلاعات نبہ، بلکہ کلامی ببه کی می زندگی یَہ آمی خوداوند عیسا مسیح مأنستن بوکونہ. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: ببه کی می کلام و می دیل فیکرآن خوداوند نظر میان مورد قبول ببه.

اون کامل شخصیتِ امرہ مجبور کونہ
کی اون احترام بنیم؛ چونکی خیلی خیلی
موقدس ایسہ و اون نام، امرہ ایتہ پور
جلال و با عظمت نام ایسہ کی ہرمالہ
اون الکی زوان رو ناوریم و بدون فیکر
و بدون آنکی تومام امی دیل میان اون
تسلیم بیبیم، اون حضور نایسیم۔

- سی. اچ. اسپورجن

۴ | خوداوند واضح و آشیکار حضور

اوتوپي کی قبلا بوگفته بوبوسته، به نظر فآرسه خودا ترس ای جور ضد و نقیض حالت داره؛ وختی ترس کلمه ایشتاویم، امی فیکر اون با ایتہ مخرب و آسیب زنده وضعیت ربط دِهه. ولی من شومزه اطمینان دهم کی در حقیقت خودا ترس هر موجودی ره آ دنیا میان، پیلدانه ترین نیروی ایسه کی آدم اعتماد، آرامش و حفاظت آورہ. آ حقیقت در ایدامه امی سفر کشف کونیم. اما اول، بآیید موقدس ترس به دوتا دستہ اصلی تقسیم بوکونیم:

۱. پرکستن خودا حضور میان

۲. پرکستن اون کلام جولوب

در ایدامه درواره هر دو تاگب زنیم. ولی بآیید تاکید امرأ اولنی مورد شروع بوکونیم. مزمور نیویس گه: «خودا، قدیسان شورامیان بی نهایت عظیم و خوفناک ایسه؛ جه اون وایستی ترسن، ویشتر جه تومام اوشانی کی اون دوروور ایسآیید.» (مزمور ۸۹: ۷). توجه بدآرید کی فقط کلمه خوفناک نامو، بلکه جه عبارت «بی نهایت عظیم و خوفناک» ایستفاده بوبوسته. آیه ایتہ حقیقت قطعی وجود دآره: شومان هرماله خودا عجیب و غریب حضور جآیی کی اون میان مورد احترام و ترس قرار نیگیره، پیدا نوکونید. آ مسئله مِرہ ژانویه ۱۹۹۷ به واقعیت تبدیل بوبوست. جه من بخوآستید تا

ایته کنفرانس ملی، برزیل پایتخت دورون گب بزئم. خوشحال بوم کی اولین مرتبه بو کی آپیله کشور میان سفر کودیم.

هواپیما صبح زود برزیل میان بینیشت و من توامم روز خودم اتاق دورون دوعا کودن، آماده بوستن و استراحت کودن ره بوگذریم. او شب وختی کنفرانس سالن سو شوئن دیبیم، نتأستیم به تعداد زیادی ماشین کی قبل آنکی آمآن فآرسیم، خیابانآن میان صف بکشه بید، توجه نوکونم. هوتوی کی انتظار داشتیم، پارکینک پور بو و نیشان دپی کی کنفرانس میان آدمایی خیلی زیادی شرکت بوکودید.

مره تا جایی کی کنفرانس تشکیل بوستی همراهی بوکودید و بعد آنکی چن نفر جه رهبران امرأ مولاقات بوکودم، یراست سکو رو بوشوم. آنکی خواستیم هیزران نفر ایمانداری کی تشنه بید امرأ، پرستش بوکونم، خیلی خیلی ذوق و شوق داشتیم. ولی می ذوق و شوق خیلی ایدامه دار نوبوست. چونکی خیلی زود بفهمستم او فضا میان خودا حضور نئا. قاق بوسته بوم. آکنفرانس ایمانداران ره بو و گروه پرستشم ایته جه بئترین گروهان کشور میان بو، پس چره خوداوند اویه حضور ناشتی؟

قبل اونکی ایدامه بدم، وهلید چنتأ نکته درواره خودا حضور بگم. کیتاب موقدس دو نوع حضور بیان بوکود: نوع اول، «تومام جا حاضر» ایسه. داوود شهادت دهه: «جه تی روح کوئه بشم؟ جه تی حضور کوئه فرار بوکونم؟ اگه آسمان جور بشم، تو اوئه ایسایی و اگه جهنم میان جا و آشانم، اوئه هم تو ایسایی!... اما حتا تاریکی هم تی ورجه تاریک نیبه.» (مزمور ۱۳۹: ۷-۸ و ۱۲). آن ایسه خودا حضور کی وعده دهه: «تره هرما له تنها نئم و هرما له ول نوکونم.» (عبرانیان ۱۳: ۵).

دومین نوع حضور، جمله ای کی عیسا بوگفته، معلوم کونه: «منم اون کسی یه کی دوس دارم، خودم اون ره آشیکار کونم.» (یوحنا ۱۴: ۲۱). معال یونانی جمله «خود نیشان دئن» *emphanízo* و اون معنی «آشیکار کودن» ایسه. آتفاق وختی دکفه کی خودا خودش آمی فیکر و احساسان رو آشیکار کونه. عیسا گه: «چونکی هر جا دو یا سه نفر می نام میان جم بید، من اوئه اوشان میان حاضر ایسم.» (متا ۱۸: ۲۰). معلومه، عیسا منظور آنه کی «خودا همه جا حاضر نیبه»، در غیر آصورت چره و هتوچی چیزی یه بگه؟ اون منظور جه حضور، خودش آشیکار کودن ایسه. او شب هتوچی حضوری او سالن میان وجود ناشتی. واخب آ موضوع بوم، پس می چومآن دوستم و جه روح القدس وورسم: تی حضور کوئه ایسا؟

می چومآن وار کودم و بعد چن ثانیه ایچی بفهمستم کی قبلا به اون توجه نوکوده

خوداوند واضح و آشیکار حضور

بوم، ولی هسأد آشیکار بوسته بو. ویشتر مردوم مشغول پرستش کودن نیبید؛ بعضیان دسآن اوشان جیب میان نَهِه بید، بعضیان دس به سینہ ایسأ بید و بدون توجه خوشآن دورو وَر نیگا کودید یا خسته به نظر فآرسه یید. زنآکن خوشآن کیفآن جیر و جور کودید. خیلی جه مردوم کنفرانس سالن دورو وَر چرخستید یا آن وَأسی کی تنقلات بیهینید، دگه یان جولوب ایسأید. خیلیان خنده کودید و همدیگر امرأ گب زید. اوشان رفتارآ جمعیتی یه مأنستی کی منتظرید تا نمایش شروع ببه. خودم امره فیکر بوکودم حتما اوضع تومام به و پرستش میان شرکت کونید. ولی آتوپی نوبو.

مره مات برده بو وختی کی پرستشی سرودآن تومام بوسته بو و ایته جه کنفرانس رهبران ویریشت تا جه کیتأب موقدس رو آیه یانی یه بخوانه هم، هیچ تغییری تفاق دنکفت. به جز آنکی وختی موسیقی قطع بوسته بو، آدمایی کی در حال گب زئن بید، پچ پچ ایشتأوستیم. ناباوری میان نسبت به اونچی کی دیم، خیلی خیلی عصبانی بو بوسته بوم.

بآزین بیشتأوستم کی خودا روح می دیل میان گب بزه کی: «خوایم خودت مستقیم ا موضوع امرأ برخورد بوکونی!».

بعد معرفی، در حالیکی مترجم می ورجه ایسأبو، تیریبون سو بوشوم. تصمیم بیگیتم چیزی نگم و فقط مردوم نیگا بوکونم. به آ نتیجه فآرسه بوم کی تنها راهی کی همتان توجه جلب بوکونم و ا تومام کاران منبر پوشت متوقف بوکونم. آ کار، کار ساز بو؛ چونکی ای دقیقه سکوت، همتان توجه جلب بوکود. مردوم جنب و جوش متوقف بو بوسته، اوشان سران منبر سو و آگردست و فضا آرام بوسته. آ شرایط میان دانستیم کی همه مره نیگا کودن درید.

اوشب پیغام آ جمله یان امرأ شروع نوکودم کی: «چقد خوبه کی برزیل میان ایسأم» یا «جه آنکی مره دعوت بوکودید، ممنون ایسم». حتا خودم معرفی هم نوکودم، ولی خیلی جدی آ سوال وُورسم: «وختی کسأبی کی سر ایته میز نیشته اید امرأ، گب زید و اوشان شومره نیده گیرید یا سقف نیگا کونید تا خودشان بی علاقگی یه نیشان بدید، یا مشغول گب زئن ایسید، چی حسی شومره دس دهه؟»

ایچه سکوت بوکودم و می سوال جواب بدم: «حتما آکار دوس نآرید.» دوواره وُورسم: «اگه هر مرتبه کی خودتان همساده در زید، ایته بی تفاوت نیگا و ایته بی حوصله صدا امرأ گه: «اوه، تو ایسی!» امرأ روبرو بیبید، آیا دوواره اون خانه شید؟»

بازم ایچہ سکوت بوکودم و جواب بدم: «دِ اصلا آکار نوکونید!»
 بآزین ایدامہ بدم: «آیا فیکر کونید کی آدونیآ پادیشا جایی کی اون عزت-احترام
 نوکونید، خودش حضور آشیکار کونہ یا اویہ گب زنه؟»
 و آی مرتبہ محکمتر جواب بدم: «هرماله!»

بآزین ایدامہ بدم: «اگہ شیمی رئیس جمهور آ منبر رو بآیسایی، شومان اون کامل
 احترام-عزت کودید. یا اگہ ایتہ جہ فوتبالیستائی کی اون دوس دآرید آیہ بآیسایی، ویشتر
 شومان ذوق و شوق امرآ سرتاپا گوش بوستید تا اون گبان بيشتاويد. با آ حال چن
 لحظہ پیش کی خودا کلام بخواندہ بوبوستہ، شومان بہ اون توجہ نوکودید و شومرہ
 ایتہ سوت ممتد مآنستنی بو.

بعد اون، نود دقیقہ مردوم امرآ دروارہ خودا ترس گب بزم. کاملا سکوت بوکودہ
 بید و بہ نظر فارسہ پی کی اوشآن جہ آ ضد و نقیضی کی ایشتاوستید کمی مات بوستہ
 بید. اما با آ وجود دقت امرآ گوش کودن دبید.

بعد اونکی موعظہ تومآم بوستہ، جہ اوشآن بخواستم کی: «اگہ ایماندار ایسید،
 اما خودا ترس شیمی دیل میان دیننہ و اگہ دوس دآرید توبہ بوکونید، ویریزید!»
 بدون شک ہفتاد و پنج درصد مردوم ویریشتید. چن ثانیہ بعد، قبل اونکی
 اوشآن امرآ دوعا بوکونم، خوداوند آشیکار حضور سالن پورہ کود. مردوم گریہ
 و زاری شروع بوکودید، چونکی خوداوند عجیب و پور ہیبت حضور، اوشآن تحت
 تاثیر قرار بدہ بو. موقدس ترس، اوشآن جہ خودا نترسانہ ای، بلکہ اوشآن خودا
 سو جذب کودی. تفاق کی بعد اون دکفت، ایتہ جہ بئترین تجربہ یائی بو کی در طول
 چل و پنج سال خیدمت داشتیم، اما قبل اونکی او داستان بگم، وھلید اکلمہ یان امرآ اون
 بہ آخر فارسانم:

«او وخت اون گبان آواز بيشتاوستم؛ و چون اون گبان آواز بيشتاوستم،
 زیمین رو بکفتم، ایتہ سنگین خواب میان بوشوم. یوککو ایتہ دس مزہ لمس
 بوکود و مزہ کی پرکستیم، می کف دسان و زونہ یان رو قرار بدہ. بآزین مزہ
 بوگفت: آی دانیال، می دوس داشتنی مردای، گبان کی ترہ زنم، دقت بوکون و
 تی پا رو بآیس، چونکی ہسأ مزہ تی ورجہ اوبسی کود. چون آ گبان مرہ زنن دوبو،
 پرکستیم و بآیسأم.» (دانیال ۱۰: ۹-۱۱)

خوداوند واضح و آشیکار حضور

دانیال خودا ورجه خلیلی ارزش داشتی، با آ حال جه پا دکفت و زمین رو بکفت. حتا وختی کی اون کومک بوبوست تا خودش زونه و بازون پایان رو بآیسه، اما تومام مودت پرکستی. اگه ایتہ فرشته حضور امرأ، هتوچی تفاق دکفت، وختی کی خودا خودش آیہ، چی تفاق دکفہ؟

شخصی سازی

آیہ: «خودا، قدیسآن شورا میان بی نہایت عظیم و خوفناک ایسہ؛ جه اون وایستی ترسن، ویشتر جه تومام اوشانی کی اون دورو وَر ایساید.» (مزمور ۸۹: ۷).

نکتہ: امان خودا آشیکار حضور فقط تأنیم جایی بیأفیم کی اون میان، اون نہایت احترام-عزت بنید.

تأمل: خودا حضور پرکستن چی معنی دآرہ؟ وختی تنها ایسأم، چوطو تأنم به اون عمل بوکونم؟ وختی می ریفیقآن امرأ ایسأم چوطو؟ وختی جم میان ایسأم چوطو؟ وختی کیلیسا مراسمآن میان ایسأم چوطو؟

دوعا: آی آسمانی پئر جه تو او وختایی رہ کی بی تفاوت و بی احترامی امرأ تی حضور پرستش و دوعا رہ بأموم، خوآیم کی مرہ ببخشی و توبہ کونم کی تی حضور معمولی و اون ایتہ عادی موضوع بدآنستم. ببه کی عیسا مسیح خون، مرہ پاک کونہ. خودم تی ورجہ اوفتاده و فروتن کونم و جه تو خوآیم کی تی فیض امرأ، مرہ عوض کونی. خوآیم بدون آنکی توجه بوکونم کی کویہ ایسأم و چی کودن درم، جه تی حضور واخب بم و اون احترام بتم. خوآیم همیشه تی پور جلال خوف میان زندگی بوکونم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: من همیشه خودا کلام توجه کونم و اون حضور هرکاری میان کی کونم و هر اونچی کی گم دورون، احترام نہم.

حقسأى بوكونيد قبل دعوا، بفهميد
كى حضور شوئن دريد
كى امرأگب زئن دريد
و به ياد بدأريد كى چى كسى يه مورد
خطاب قرار دئن دريد.

-ترزا اهل آويلا

۵ | ایتہ شب فراموش نوبوستنی

انجیل مرقس شہادت دہہ کی خودا خو شاگردان امرأ کار کودی: «و خودش کلام، نیشانہ یانی (معجزہ یان) کی اوشان ہمراہ بو امرأ، ثابت کودی» (مرقس ۱۶: ۲۰). آکار مشترک، وختی شروع بوبوست کی عیسا بہ آسمان بپردہ بوبوست و ہیجآ عہد جدید میان بوگفتہ نوبوستہ کی قبل اون واگردستن آکار متوقف بہہ. ہسأ بایید بہ او شب برزیل میان واگردیم. وختی جہ مردوم بخواستم تا بی حرمتی ای کی بوکودہ بید رہ، توبہ بوکونید، ہفتاد و پنج درصد مردوم ویریشتید. می سر بیجیر تاؤدم و بلند صدا امرأ دوعا بوکودم: «خوداوند، تی کلام کی امشب بوگفتہ بوبوستہ یہ، تاہید بوکون!»

چن لحظہ بعد مردوم شیون صدایہ بیشتاؤستم و کمی بعد، ایتہ موج جہ خودا حضور فضایہ پورہ کود؛ کسآپی کی اویہ ایسأبید، دیلان پاک کود و اوشان تازہ کود. حتا بعد آنکی خودا حضور کمتر بوستہ، ایتہ عجیب آرامش برقرار بوبوست.

گرچہ مردوم بہ صورت شفاهی، دوعا نوکودید و نخواستید کی خودا اوشان بخشہ، اما خودا حضور اوشان دیلان عوض کود و او قد اون حضور آشکار بو، بعدہا وختی کی موضوع رو فیکر بوکودم، بفہمستم گوم بوستہ

پسر پتر (ناخلف پسر) منتظر نایسآ تا جہ خودش پسر بیشتاؤہ کی مرہ ببخش و بعد اون سو بشہ، بلکہ فقط پسر دیل کی عوض بوس و وختی خانہ سو واگردستن دبو، کافی بو کی پتر، پسر سو بشہ و اون گشہ بیگیرہ و ماچی بدہ. بہ نظر فارسہ پی کی اتفاق او کنفرانس میان ہم دکفت.

ایتہ خاص موقعیت میان ایسایم. جمعیت ایتہ دیلی کی جہ خودا حضور نرم بوسہ بو، سکوتی کی اون میان احترام نہہ بو امرأ ایساید. بہ نظر رسہ پی کی خوب بہہ تا اوشان دوعا میان توبہ سو ہدایت بوکونم، تشخیص آنکی اوشان کلام صادقانہ و خالصانہ ایسہ، کار سختی نوبو. ایچہ بعد دوعا، ایتہ موج دیگہ جہ خوداوند آشیکار حضور فضائی پورہ کود. ایواردہ تانسٹیم مردوم گریہ و زاری صدای بیشتاؤم، اما آی مرتبہ شدیدتر. خودا حضور حئیقتا زیبا بو و بعد چن دقیقہ، دووارہ گریہ و شیون صدا بلند بوس.

تازگی و طراوتی کی دو مرتبہ، جہ خودا عجیب و پور آرامش حضور احساس کودیم و آسی، شکرگوزار بوم. هوتوبی کی خودا آرامش فضا یہ پورہ کودہ بو، آمنم انتظار دورون بایسایم. سکوت میان بیشتاؤستم کی خودا روح می دیل امرأ گب زن درہ: «خوایم ایواردہ خودم آشیکار کونم!»

صدای بلند امرأ اونچی کی بیشتاؤستم بوگفتم؛ ولی ہیچ کدام جہ آمن واخب اونچی کی بعد تفاق دکفتہ، نوبوستیم. ایتہ متفاوت حضور قرار بو کی امی امرأ بدارہ. اونچی کی تفاق دکفتہ توضیح دئن، خیلی سخت ایسہ؛ چونکی کلمہ یان نتانید اون بیان بوکونید. اونچی یہ کی خوایم بینویسم، جہ ذہن دور و حتا غیر واقعی بہ نظر فارسہ؛ ولی ویشتر جہ بیست سال بعد، خیلیمان اونچی کی تفاق دکفتہ بو یہ، تأیید بوکودید.

فیکر بوکونید ایتہ جنگل میان ایسایید و ایتہ سخت طوفان شروع بہ. باد زوزہ بلند صدای جہ لابه لای دارانی کی شیمی سر جور نہہ، ایشتاؤید. باد صدا کی او فضا میان پیچستی ہم شبیہ اون بو. نتانسٹیم اون احساس بوکونیم، اما اون صدای ایشتاؤستیم. ہمزمان آدمان پورشور اشکان و دوعایان ہم او فضا میان بلند بوسہ. اوشان صدا رعد مانستن غرش کودی، ولی باد صدا جہ اوشان صدا ویشتر بو. جہ خوداوند حضور مات و قاق و تقریبا وحشت بوکودہ بوم. نہ تانسٹیم حرکت بوکونم و نہ گب بزنم. مو می تن رو سیخ بوسہ بو. ایتہ پیلہ قودرت، فضا میان وجود دأشتی کی تا ہسا اون امرأ برخوردار نوکودہ بوم. فیکر

کودیم آن «ابا- پتر» حضور نییه، بلکه حضور آمی موقدس، پورجلال و قودرتمند پادیشا ایسه.

باد غرش حدود نود ثانیه طول بکشه. بأزین کم کم جه میان بوشو و مردوم به خوشآن حال کی شیون کودن دیدید، بنا، بعضیان غش بوکوده بید و بعضیان صندلیان جولوی رو خم بوسته بید. همتان جه ترس پرکستیم. اون پيله اثران تا ده دقیقه یا ویشتزم ایدامه بدأشت. نتأستیم هیچی بگم. همتان ساکت و بدون حرکت بأیساییم. بازون ایدامه خیدمت به اوشان رهبر بیسپردم و یواش یواش ماشین سو حرکت بوکودم.

چن لحظه بعد ایته خانومه کی او گروه پرستشی میان خواننده اصلی بو، خودش مرد امرأ آمی ماشین دورون سوار بوستید. اون توندی زهار بزه: «باد صدای بیشتأوستید؟»، نخوأستیم فوری به اون اعتراف بوکونم. خوأستیم اینفر غیر من اونچی کی واقعا تفاق دکفته بویه، تأیید بوکونه. پس جواب بدم: «ولکی ایته هواپیمای جت، ارتفاع کم امرأ کیلیسا ساختمان جور پرواز کودن دوبو!» (تومام او فضا میان، تهویه و آسی، بین دیفار بوجور و سقف ایته شکاف وجود دأشتی؛ پس، شومان تأنستید صدایانی کی جه بیرون آموید خیلی راحت بیشتأووید).

اون صندلی رو نیشته بو و با حالت ماتی، و آگردست و هیجان امرأ جواب بده: «نه، آن خودا روح بو!» و اون مرد کی ایته آرام مردای بو، بوگفت: «آقا، هواپیمای جت نوبو!»

وؤرسم: «شومان جه کویه دانیدی؟»

اون جواب بده: «بیرون میدان، پلیسان و نگهبانان ایسأبید کی ویشترشان ایماندار نیبیدی. وختی باد صدای بیشتأوستید، عجله امرأ بدورون بأموید و جه آمی تیم درواره شدید باد صدا کی جه ساختمان دورون آموی، وؤرسه یید. علاوه بر آن، من برد اصلی صدای بررسی کودن دوبوم (اون اویه ایسأبو تا مطمئن ببه صدا اندازه اون زن خواندن ره مناسب ایسه یا نه). کوچی ترین صدایی جه سیستم صوتی رد نوبوست و دسیبل متر در طول مودتی کی باد وزه ای، هیچی ثبت نوکود.»

اون زن در حالیکه اون اشکان اون دیم رو روان بید، ایدامه بده: «من آتش موج بیدم کی ساختمان رو ورستی و تأنستیم فرشته یان حضور همه جا احساس بوکونم!».

جه اوشان بخوأستم کی مره ایسه به می هتل ببریید. مسیر میان ساکت بیم.

آخرای هو شب، ساعتان می اوتاق بالکن میان بینیشتم. تنها کاری کی تأنستیم بوکونم، خودای پرستیدن بو. غرق او تفاقاتی بوم کی او شب دکفته بو. صبح فرداش، وختی کنفرانس تالار میان بوشوییم، فضا کاملاً متفاوت بو. خودا آشیکار حضور کی تومام شب قبل، آمره تحت تاثیر قرار بده بو، هنوزم احساس بوسی. خودا ترس، مردوم دیلان شفا بده بو و اوشان خودا حضور و برکتان ایجوز عجیبی تجربه بوکودید. هوتوبی کی پیشتر بوگفته بوبوسته، چندین نفر تفاقی کی او شب دکفته بویه، تأیید بوکودید و اون تاثیر خوشان زندگی میان جه طریق ایمیل، نامه یا شخصاً امان یا دیگران امرأ در میان بنأید. سال ۲۰۱۶ آن و آسی کی ۱۲۰۰۰ رهبر امرأ گب بزنم گویانیا شهر، برزیل میان سفر بوکودم. کشیشی کی خوشامدگویی ره بامو بو، در حالی کی می امرأ دس دئن دبو، اولین چیزی کی بوگفت، آن بوکی: «بیست سال پیش ایته جلسه برزیل میان ایسأبوم کی شدید بادی شروع به وزیدن بوکود. جه او زلمات، د می زندگی مٹ قبل نوبوست!» اون، رهبر ای مجموعه جه کیلیسایان بو کی ۱۶ سال دورون، اون تعداد ویشتر جه ۳۰۰۰ نفر بوبوسته بو.

وختی کی می زن سال ۲۰۱۹ ایته کنفرانس خیدمتی و آسی برزیل میان ایسأبو، ایته دیگر جه رهبران جنبشی گزارش بده کی ویشتر جه بیست سال قبل ایته کنفرانس میان ایسأبو کی بادی او میان بوزه. اونم بوگفته کی اون زندگی تا ابد عوض بوست.

خودا حضور میان ایسان هر ایماندار سلامت روحانی و آسی خیلی مهم ایسه. وختایی کی دوعا کودیم، مره خیلی سخت بو کی خودا حضور احساس بوکونم. اما ایروز کاملاً اتفافی ایته کاری انجام بدم. تصمیم بیگیفتم کی می پرستش، وخت سرود خواندن یا هیچ کلام دیگه ای امرأ شروع نوکنم. فقط به خودا عظمت و قدوسیت فیکر بوکونم و اون حضور احساس بوکونم و واقعا اون اثر عجیب بو چون خودا حضور پوررنگتر احساس بوکودم. تصمیم بیگیفتم فردا هم هه کار انجام بدم و ایوارده هو نتیجه یه بیگیفتم و سومین روزم هو تفاق دکفت. مات بوسته بوم. وُورسم: «خوداوندا چره سه روز گذشته آقد آسان تی حضور احساس بوکودم؟»

بیشتاؤستم کی خودا روح گه: «عیسا چوطو دوعا کودن خو شاگردان یاد بده؟» شروع بوکودم دوعای ربانی خواندن: «آی آمی آسمانی پئر، تی نام موقدس ببه...»

ایتہ شب فراموش نوبوستی

یوکنو فریاد بزم: «ہنہ! عیسا خو شاگردان و أموخت کی خوف و ترس امرأ خودا حضور بیشید!»۔ ہسا د ا موضوع کاملا مرہ منطقی بو۔

داوودم آ حقیقت تأیید کونہ و گہ: «و مات و مبہوت جہ تو، تی موقدس معبد سو پرستش کونم.» (مزمور ۵: ۷) خودا آمی پئر ایسہ۔ عیسا آمی خوداوند و نجات دهنده ایسہ و خودا روح امرہ عمیقاً دوس دأرہ۔ اما بہ یاد بدأرید کی عہد جدید میان، خودا نام «آتشی کی سوجانہ» ایسہ (عبرانیان ۱۲: ۲۹)۔

عیسا باعیت بوبوست تا یوحنا، رسولی کی بہ اون نیزیک بو، ایتہ مُردہ مأنستی اون پا جولوب زمین رو بکفہ (مکاشفہ ۱: ۱۷) و خودا روح او کسی ایسہ کی خودا قودرت آشیکار کونہ تا ایتہ شہر مردومان توجہ بہ خودش جلب بوکونہ (اعمال ۲) و ساختمانان تکان بدہ (اعمال ۴) و مہیب و عجیب کاران زیادی انجام بدہ۔

آیہ ایتہ حقیقت اساسی وجود دأرہ؛ خودا حضور جایی آشیکار بہ کی اویہ اون احترام- عزت نیہیدی۔

شخصی سازی

آیہ: «من ضعف و ترس و لرز امرأ شیمی ورجہ بأموم و می گبأن و می پیغام حکیمانہ کلمہ یأنی کی، قانع کونہ امرأ نوبو، بلکہ خودا روح و خودا قوت امرأ بوگفتم، تا شیمی ایمان نہ آدمی حکمت امرأ، بلکہ خودا قوت امرأ بہ.» (اول قرنتیان ۲: ۳-۵)

نکتہ: خوداوند ترس فضائی عوض کونہ و ایتہ محیط روح القدس قودرت رہ بہ وجود آورہ تا امان و دیگران زندگی یہ تغییر بدہ۔

تأمل: آیا باور و انتظار دأشتیم کی خودا حضور و قودرت نمایان بہہ؟ چوطو خودا نیزیک بوستن امرأ و اون موقدس ترس دأشتن امرأ، می دوعا کودن روش تغییر کونہ؟ چوطو تأنم آ تغییر بہ وجود بأورم؟

دوعا: آی آسمانی پئر، مرہ ببخش اگہ بہ دلیل تجربہ یأنی کی پیشتر

دأشتیم، تی حضور آشیکار بوستنْ محدود بوکودم یا درواره اونچی کی تائی بوکونی، تحت تاثیر دیگرانْ کوتاه فیکری قرار بیگیتم. هسأ دِ موقدس ترس امرأ و بدون هیچ محدودیتی تی حضور آیم. لطفا ویشتر جه اونچی کی تأنم بخوآیم، فیکر بوکونم یا اومیدوار بيم، خودت قودرت مَرّه نیشان بده! لطفا آکار آن وُسی کی می خوداوند عیسای جلال بدی و مردوم خیدمت وُسی در دونیای کی اون رو تاثیر نهم ره، انجام بده! عیسا مسیح نام میان، آمین!

اعتراف: اگه فقط خودای ایمان بدآرم و ترس امرأ اون نیزیک بَم، هر نامومکنی مومکن به.

وختی اون، رو در رو
تومام اون عجیب قدوسیت و مات
کوننده جلال امرأ بیدینیم،
امرہ باور کودنی نییہ کی تا ہسأ
ایتہ معمولی رابطہ اون امرأ داشتیم.

– جوی داوسن

۶ | اون فاندستن

آمی موقدس ترس، جہ فہمی کی جہ خوداوند عظمت دآریم، رشد کونہ۔ ولی حئیقت آنہ کی «اون عظمت نیشہ درک کودن» (مزمور ۱۴۵: ۳)؛ چونکی اون جلال او قد ایسہ کی آمی فہم نتآنہ اون درک بوکونہ۔ خوداوند جلال، غیر قابل جستجو ایسہ۔ حد و مرز نآرہ۔ محدودیت نآرہ و اون ہیچی امرأ نیشہ مقایسہ کودن۔ با آحال، آمأن وایستی ہمیش آمی فہم و درک زیادتر کونیم۔

او سالی کی عُزیا، یھودا پادیشا بَمرد، حدود ۷۴۲ سال قبل میلاد مسیح، اشعیای نبی آسمان بَبرده بوبوست و خوداوند بیدہ، کی تومام خو جلال امرأ خودش بلند و عالی تخت پادیشایی رو نیشته و اون جلال ایتہ پیلدانہ بنای کی احتمالا تأنستی ویشتر جہ یہ میلیارد موجود خودش میان جا بدہ، پورہ کودہ بو۔

اشعیانہ تنہا جہ خوداوند دئن مات و قاق بوستہ بو، بلکہ مات پیلہ فرشتہ یآنی کہ اوشأن نام سرافیم بو، بوبوستہ بو کی خوداوند تخت جور ایسأبید۔ اشعیانہ جہ آخوفناک موجودات دهن آتوی بیشتأوست: «قدوس، قدوس، قدوس ایسہ لشکرأن خوداوند؛ تومامی زمین جہ اون جلال پور ایسہ۔» (اشعیانہ ۶: ۳)۔

خیلی جہ آمأن سرود کلاسیک «قدوس، قدوس، قدوس» امرأ آشنا ایسیم

کی هه کلمه یان اون میان نَهیید و سال ۱۸۰۰ توسط «جان باکوس دایکز» بینویشته بوبوسته. آ سرود، ویشتر جه دویت سال، کیلیسیان پرستش میان، ایتہ اصلی سرود بو. در نتیجہ، به عنوان ایتہ سرود پرستشی ملودی ملایم امرأ شناخته به. اما آ آهنگ اونچی کی اشعیا اون بیده بو امرأ، خیلی خیلی فاصله دأره.

آ پیلہ موجودات آن و آسی کی خودا نسبت به خودش حس خوبی بدأره، ایتہ قشنگ سرود نخوانید، بلکه اونچی کی دینیدی، ره واکنش نیشان دیهید. چیزای نو و تازه ای جه اون قایم بوبوسته عظمت و هیبت به طور مداوم آشیکار به و تنہا کاری کی اوشان تأنید انجام بدید، آنہ کی فریاد بزید: «قدوس، قدوس، قدوس!»

سرافیم، قدوس سه مرتبه تکرار نوکنید. وختی ایتہ نیویسنده عبری، اشعیا مأنستن خواستی ایتہ کلمه رو تأکید بوکونه، او کلمه یه دو مرتبه نیویشتی. آ موضوع عیسا کلام میآئم دینیم: «نه هرکی مره می خوداوند، می خوداوند، دوخوانه آسمان پادیشایی دورون تأنه راه پیدا کونه» (متا: ۷: ۲۱). اگه شومان متا جا نیشته بید و عیسا کلام بیشتاوسته بید، کی «می خوداوند» کلمه یه گفتن دره، متوجه تأکید اون صدا میان بوستید. در نتیجہ، متا آن و آسی کی تأکید بوکونه اون دو مرتبه بینویشت. زوان انگلیسی میان آن و آسی کی تأکید به، جه دوروشت یا مورب فونتان ایستفاده کونیم.

خیلی کم پیش آیه کی ایتہ نیویسنده عبری ایتہ کلمه یه تأکید و آسی سه مرتبه تکرار بوکونه. در حقیقت، آ موضوع فقط چن مرتبه کیتاب موقدس میان تفاق دکفته. آ موضوع ویشترین درجه تأکید به او کلمه دهه. در اصل آ فرشته یان صدا، او قد رعد مأنستنی بلند ایسه کی او پیلہ سالن درآن تیرک به لرزه آورہ.

وختی کی آمی خانوادہ فلوریدا میان نقل مکان بوکود، بفهمستیم آن و آسی کی آب سطح بوجور ایسه، خانہ، زیرخانہ نأره. کسی کی خانہ یه چاکوده بو آمره بوگفت: «اگه ایتہ طوفان شیمی محلہ میان بآیه، ایتہ جه خانہ اوتاقان در جیر بیشید، چونکی محکم ترین قسمت خانہ ایسه.» به آ موضوع فیکر کودن کی اشعیا به طور خاص بیده بو کی او پیلہ سالن میان، درآن تیرک به لرزه بأموید، آدم مات کونه. با وجود، احتمالاً کل بنا جه قودرتمند فرشته یان صدا لرزستی.

اشعیا واکنش وختی خوداوند جلال بیده چی بو؟ اون نوگفت: «وای، خوداوند
ایه ایسا!»

نه! بلکه ایجگره بزه: «وای بر من کی هلاک بوستم! چونکی ایته ناپاک
مردای ایسم.» (اشعیا ۶: ۵). آ حقیقت در نظر بدآرید کی آ خوداپرست مردای، ایته
پیغمبر ایسه کی باب قبل خو کیتاب میان ایجگره زنه: «وای بر کسآی کی بدی
خوبی و خوبی بدی بخوانید؛ وای بر اوشانی کی پهلوان ایسید اما شراب خوردن
میان!» (اشعیا ۵: ۲۰-۲۲). اما هسا باب بعد میان، اون ایته توند و سریع نیگا به
خوداوند عظمت تأوده و اون ایجگره د «وای بر گوناهاکاران» نیسه، بلکه گه:
«وای بر من کی هلاک بوستم!» (۶: ۵). اون فیکر کودی کی خودای شناسه، ولی
هسا د ویشتر جه قبل واخب بوسته کی متعال خودا کی ایسه؟ هتوی یم اون خوب
دانه کی خودش آ موقدس خودا جولوب کی ایسه؟ چی نتیجه ای جه آ مولافات
به دس بامو؟ اون موقدس ترس نسبت به قبل ویشتر بوست!

سرتاسر کیتاب موقدس میان، شبیه به هم واکنشانی جه کسآی کی خوداوند
جلال دینید، وجود داره. درواره ایوب چوطو؟ خوداوند در مورد اون گه:
«آیا می خادیم ایوب بیده ای؟ هیکس زمین رو اون مأنستی نیسه.» (ایوب
۱: ۸). آیا تأنید فیکرش بوکونید کی خودا هتوچی گی یه در مورد من و شومان
بگه؟ آگه آنوی بو، جه خوشحالی بیجیر و بوجور پرستیم! با آ حال، وختی کی
ایوب خوداوند جلال دینه، ایجگره زنه: «می گوش در مورد تو بیشتاوسته
بو، ولی هسا د می چومأم تره دئن دره، آن و آسی، مزه جه خودم بد آیه.»
(ایوب ۴۲: ۵-۶).

حزقیال چوطو؟ اون وختی خودای بیده، بینویشت: «خوداوند
جلال شباهت اوتوی بو کی وختی اون بیدم، صورت آمرأ زمین رو بکفتم.»
(حزقیال ۱: ۲۸).

در مورد ابراهیم چوطو؟ «او وخت ابرام صورت آمرأ زمین رو بکفت.»
(پیدایش ۳: ۱۷).

وختی کی خوداوند تومام خو جلال و عظمت آمرأ سینا کوه میان خودش
آشیکار کود، «او منظره اوقد ترسناک بو کی موسا بوگفت: جه ترس پرکستیم.»
(عبرانیان ۱۲: ۲۱).

یوحناى رسول، كسى كى عيسا اوان دوس دأشتى، درواره وختى كى امى پورجلال عيساى بیده، نیویسه: «وختى اوان بییدم، مُرده یان مأنستن اوان پا جولوب بكفتم.» (مكاشفه ۱: ۱۷).

بوجور مثالان، كامل نیید، تفاعلات مشابه زیادى كیتاب موقدس میان بینویشته بوبسته.

تاریخ کیلیسا میان، حدود سالای ۱۲۲۶ تا ۱۲۷۳ «توماس آکوناس» وختى كیتاب «سوما تئولوژیکا» یه نیویشتن دویو كى اوان خودش مهمترین اثر دانستی، اوان ایروز خوداوند امرأ روبرو بوبوست. آمولافات او قد قودرتمند بو كى اوان نظران تا ابد عوض كود و د او كیتاب نیویشتن قطع كود. اوان ریفيق «رجینالد» جه اوان بخواست كى او كیتاب ایدامه بده، ولى آکوناس جواب بده: «مى آخر كار فارسه. تومام اونچى كى بینویشتهم، جولوب اونچى كى مى رو نازل بوبوست كاه پر مأنستن ایسه.»

ای وختى جه ایسرائیل تاریخ، خوداوند چنتا سوال مهم وُورسن امرأ، خواستی كى موقدس ترس قوم میان ویشتر كونه. اشعیا كى خوداوند جلال بیده بو، اتوی وُورسه: «كیه كى خودا روح هدایت بوكوده و یا ایته مشاور مأنستن اوان تعلیم بده بی؟ اوان جه كى مشورت بخواست تا اوان فهم و درك بده و عدالت راهه اوان یاد بده؟ [...] پس خودای كى امرأ مقایسه كونید؟ و اونه تأنید چی امرأ مقایسه بوكونید؟» (اشعیا ۴۰: ۱۳-۱۴ و ۱۸).

بازین خوداوند مستقیم وُورسه: «مزه كى امرأ مقایسه كونید كى اوان امرأ برابر بیم؟» (اشعیا ۴۰: ۲۵).

ألحظه میان وایستی آسوالان رو دوروست و حیسانی فیکر بوكونیم و خیلی ساده جه اوان رد نیبیم. ایمروزه، خیلی جه آمان او قد درگیر هجوم اطلاعات ایسیم كى همش امى فیکر او قد پوره كونه كى د فضا یا وختى فیکر كودن درواره هتوچی سوالانی كى حیاتی ایسید ره نأریم. امى موقدس ترس مقدار و رشد ره، مشكل به وجود بامو، هن و آسى، خیلی جه ایمانداران خیلی راحت به امور دونیایی مث آرزویان، منفعتان و غروری كى جه بشر تکنولوژی به وجود آیه، فأكشه بید.

آتویی، آمان همش تحت تاثیر با استعداد ورزشكاران، هالیوود قشنگ ستاره یان، با استعداد هنرمندانی كى موسیقی كار كونید، مشاوران تجاری،

کاریزماتیک رهبران و آدمای مهم دیگه تعریف تمجیدان قرار گیریم. اوشان شهرت، تلویزیون، اجتماعی رسانہ یان، اصلی رسانہ یان و خیلی دیگه جه عمومی پلتفرمان میان مورد ستایش قرار گیره. حثیقت ناراحت کوننده آنه کی آکم و ظاهراً بی ضرر اطلاعاتان، جه انسانی دستاوردان، امی حواس پرت کونه و آمره جه ایتہ با عظمت دعوتی کی آمره به خودا نیزیک کونه، محروم کونه.

اگه ایچه مکث بوکونیم، خودمان دورون نیگا تاویدیم و اون عظمت بیدینیم، او وخت قودرتمند و نیرومند بیم و آرامش دورون زندگی کونیم. «آمره وعده بدہ بوبوسته: چونکی هو خودایی کی بوگفت «نور جه تاریکی میان بتابه»، خودش نور امی دیلان میان دتأبانه تا خودا جلال، مسیح صورت میان شناختن امرأ، آمره نورانی بوکونه.» (دوم قرنئیان ۴: ۶).

خودمان روح میان سکوت کودن، و رابطه داشتن روح القدس امرأ، تأنیم عیسای در حالی کی اون کلام میان فیکر کونیم، بیدینیم. اون صورت نیگا کودن، خودا جلال امی دلیل میان آشیکار کونه و در نتیجه، باعث به کی اون موقدس ترس امی دلیل میان ویشتر به. امانم اشعیا و بوزورگان دیگر مانستن بیم کی او بوجور جه اوشان نام بریدیم، اوشانی کی اون امرأ مولاقت بوکودید، اون خشنود بوکودید، عهد وعده یان فآگیتید و خوشان دور به خوبی تومام کودید. جه همه بتر، آنکی آمره وعده بدہ بوبوست تا اون نیگا کودن امرأ «هو تصویر مانستن، جه ایتہ جلال به ایتہ جلال ویشتر دیگه تغیر کونیم» (دوم قرنئیان ۳: ۱۸). شومان خویید کی مانستن ببید؟ آیا ایمرور معروف شخصیتان مانستن، یا اوکسی کی دونیای به وجود بأورده؟ عاقلانه دوجین بوکونید و به اونچی کی ایشتاوید، توجه بوکونید.

شخصی سازی

آیہ: «خوداوند اون فراوانی قدوسیت میان پرستش بوکونید! آی تومام
زیمین، جہ اون حضور بپرکید!» (مزمور ۹۶: ۶).

نکتہ: آی موقدس ترس آنکی چقد خوداوند عظمت و بوزورگی یہ درک
کونیم و فہمیم امرأ پیلہ بہ.

تأمل: چی تفاق دگفہ اگہ ایروز میان سہ مرتبہ، ہر مرتبہ دہ دقیقہ، تومام
موضوعاً کنار بنیم و فقط بہ خودا عظمت فیکر بوکونم؟ آیا آ موضوع،
ارزش دآرہ کی اون رو وخت بنم؟ آیا تائم موقدس ترس ویشتر کودن امرأ کی
آخربسر مژہ حکیم تر کونہ، می روزمرہ زندگی میان تاثیر بتر و ویشتری بنم؟

دوعا: آی آسمانی پتر، جہ تو خوایم کی ایتہ تازہ نظر جہ عیسا مژہ فادی.
تی کلام نوید دہہ کی وختی خودای می دلیل میان بیدینم، اون مأنستی بم؛
جہ ایتہ جلال بہ ایتہ جلال ویشتر. ببہ کی موقدس ترس می دورون، وختی
خوداوند جلال ویشتر آشیکار بہ، ویشتر بہ. عیسا مسیح نام میان. آمین!

اعتراف: من بہ عیسا تصویر تبدیل بوستن درم، جہ ایتہ جلال بہ ایتہ جلال
ویشتر.

اینسانان همدیگر عزت-احترام کونیدی،

اما خوداوند نه!

-هنری دیوید ثورو

۷ | خودا جلال

فصل قبل میان بوگفتیم کی نتانیم بدون اونکی خودا جلال رو تمرکز بوکونیم، در مورد موقدس ترس گب بزیم۔ ہسا بایید ویشتر در آ مورد گب بزیم۔ اینسان خاکی جسم ، نتانہ خوداوند جلال حضور جولوب مقاومت بوکونہ۔ حقوق پیغمبر گہ: «اون درخشندگی نور مأنستنی بو، جہ اون دس نور بیرون آموی و اون قودرت اویہ قایم بوستہ بو.» (حقوق ۳: ۴)۔

پولس نیویسہ عیسا، «ایتہ نور میان ایسا کی ہرمالہ نیشہ اون نزیک بوستن، اون ہیکس نیدہ و نتانہ بیدینہ.» (اول تیموتائوس ۶: ۱۶)۔
در ہہ مورد کیتاب عبرانیان نیویسندہ آمرہ گہ کی: «خودا آتشی ایسہ کی سوجانہ.» (عبرانیان ۱۲: ۲۹)۔

وختی آ جملہ یان ایشتاوید، بہ آتشی کی چوب سوجانہ فیکر نوکونید، بلکہ بہ آتشی فیکر بوکونید کی سوجانہ، اما اون شہ بہ دس آوردن۔ بایید اون جا، آتشی کی نورانی تر ایسہ و سوجانہ، مٹ خورشیدی کی آمی دونیا یہ روشن کونہ، داغہ و قابل دسر نیبہ فیکر بوکونیم۔ ولی آ مثال کافی نیبہ؛ چرہ کی بوگفتہ بوبوستہ: «خودا نور ایسہ و اون میان ہیچ ظلوماتی ننا.» (اول یوحنا ۱: ۵)۔
خورشید ہر چقدم کی روشن و نورانی بہ، نقاط تاریک دآرہ۔

در حقیقت، پولس نیویسہ: «ظہرسر، آی پادیشا، راہ میان یوکو ایتہ نور روشنتر جہ خورشید نور، جہ آسمان من و می ہمراہان دورو ورتا بست.» (اعمال ۲۶: ۱۳)۔

پولس عیسا صورت حثیقی یه نیدینه. اون فقط نوری کی جه عیسا بیرون آمویی یه ډپی و نوری کی خاورمیانه پورنور خورشید خودش میان قوره! آن صب یا آخرای بعدظهر خورشید نور نییه، بلکه ظهر خورشید نور ایسه. من خیلی جایان سرتاسر دونیا سفر بوکودم. گاهی مره جختر بره کی عینک آفتابی اوسانم. خیلی جایان تانم بدون عینک بایسم، اما خاورمیانه اتویی نییه. می اولین سفری کی اوته داشتیم، بفهمستم کی عینک آفتابی زئن چقد اوته واجب ایسه. بدون عینک مجبور بوم همش می چومان تنگ کونم، چونکی خورشید نور اوته خیلی خیلی زیاد ایسه. خورشید نور اوته سه تا دلیل و اسی ویشتر ایسه: آب و هوا اوته خوشک بیابانی ایسه، محیط رنگ روشن ایسه و اون خاصیت انه کی نور باز دتابانه، و نیزیکی به خط استوا. گرچه اوایل یا آخرای روز، شدت نور خیلی زیاد نییه، ولی وخت ظهر بدون لنز محافظ، اون نور آدم کور کونه. هسا بایید اونچی کی بخواندیم رو، فیکر بوکونیم. پولس گه نوری کی جه عیسا بیرون آمویی، جه خاورمیانه ظهر خورشید نور تر ایسه. اون جلال ویشتر جه خورشید نور ایسه.

ا مسئله توضیح دهه کی چره یوییل و اشعیا هر دو تا گفتید کی وختی عیسا واگرده خورشید و ماه تاریک بید و ستاره یانم د نور نارید (اشعیا ۱۳: ۹ و یوییل ۲: ۳۱-۳۲). وهلید ویشتر توضیح بدم؛ وختی ای شب کی آسمان صاف ایسه بیرون ببشیم، چی دینیم؟ ایته آسمان کی پوره ستاره ایسه. اما وختی صبح خورشید طلوع کونه چی تفاق دکفه؟ ستاره یان ناپیدا بیدی. سوال انه کی آیا تومام ستاره یان خورشید طلوع امرأ فرار کونید و وختی کی خورشید غروب کونه، دوواره یوککو آسمان شب میان آشیکاز بید؟ بدون شک اسوال جواب منفی ایسه. پس چی تفاق دکفه؟ ستاره یان نور ایته سطح میان ایسه، ولی خورشید نور خیلی ویشتر جه ستاره یان نور ایسه. پس وختی خورشید طلوع کونه، چون خیلی خیلی ویشتر جه ستاره یان نور داره، اوشان تاریک کونه.

وختی کی عیسا واگرده، اون جلال خیلی ویشتر جه خورشید ایسه و هن و اسی خورشید تاریک کونه، حتا اگه بارم بوسوجه. آیا شومان نیگاه بتری به اون جلال داریدی؟ به می عقیده هن و اسی امره بوگفته بوبوسته کی تومام زمین آدمان، صخره و کوههان گوفتید: امی رو بکفید و امره جه او تخت نشین رو و جه بره خشم و اپوشانید.» (مکاشفه ۶: ۱۶).

هسأ سوال اصلی آن ایسه کی خوداوند جلال چی ایسه؟ آ سوال جواب ره،
بأیید ایته نیگا تاؤدیم به موسا درخوآست: «تمنا آنکی خودت جلال مره آشیکار
کونی.» (خروج ۳۳: ۱۸).

کلمه عبری kabod معنی جلال ایسه. فرهنگ لغت کیتاب موقدس استرانگ،
اون به عنوان «ایچی وزن» تعریف کونه. هتوپی یم اون به معنی جلال و عظمت
دانه. پس، موسا خوایه کی: «خودت، تومام تی جلال و عظمت امرأ مره نیشان
بده!» دقت امرأ خوداوند جواب توجه بوکونید: «من خودم تومام نیکویی جه تی
جولوب رد کونم، و تی جولوب خودم نام یهوه یه دوخوانم.» (خروج ۳۳: ۱۹).

خوداوند در جواب موسا درخوآست کی خوآستی اون جلال بیدینه، «خودش
تومام نیکویی» باورده. عبری زوان میان، نیکویی به عنوان «خیلی زیاد خوبی
کودن» تعریف بوبوسته. به عبارت دیگه، یعنی جه هیچی دریغ نیبه. بأزین
خوداوند گه: «و تی جولوب یهوه خودم نام دوخوانم.» قبل اونکی ایته زمینی
پادیشا خودش تاج و تخت اوتاق دورون بشه، اول ایته جارچی، اون نام اعلام
کونه. شیپوران به صدا آید و پادیشا تومام جلال امرأ تاج و تخت اوتاق دورون
ورود کونه. پادیشا عظمت آشیکار به و درواره آنکی پادیشا کی ایسه، ایشتهاهی
به وجود نایه. هسأ اگه آ پادیشا، غیر رسمی و معمولی لیباسان امرأ و بدون
هیچ نوکر خیابان و خودش پيله ملت میان قدم بزنه، مومکن ایسه بدون آنکی اون
بشناسید، جه اون ورجه رد بید.

فصل قبل میان یاد بیگیتیم کی خودا جلال عیسا مسیح صورت میان آشیکار
ایسه. خلیان دوعا بوکودید کی بتأئید عیسای بیدینید. گرچه اون دئن احتمال،
خیلی زیاد ایسه، اما نه اون کامل جلال میان. پولس أنه اتوی وصف کونه:
«اونچی کی هسأ دینم، مٹ مات عکس آینه دورون ایسه؛ ولی وختی فارسه کی
روبرو اون دینم.» (اول قرنیتان ۱۲: ۱۳). اون جلال ناپیدایه؛ هتوپی کی عهد
عتیق میان ایته سیاه ابر امرأ واپوشانه بوبوسته. اما چره؟ چونکی هیچ موجودی
نتانه اون بی حجاب جلال بیدینه و زنده بمانه. اولین کسی کی عیسا بعد رستاخیز
اون امرأ گب بزه، مریم مجدلیه بو، اما اون فیکر کودی کی عیسا باغبان ایسه
(یوحنا ۲۰: ۱۵-۱۶). شاگردان دریا کنار عیسا امرأ صبحانه، ماهی بوخوردید، اما
اول اون نشناختید (یوحنا ۲۱: ۹-۱۰). دو تا جه عیسا شاگردان عمائوس جاده میان

اون امرأ رأ بوشویدید. «ولی اون نشناختید؛ چونکی اوشان چومان دَوسته بوبوسته بو.» (لوقا ۲۴: ۱۶). تومام آآدمان، فقط اون صورت بیدید؛ چره کی اون خودش جلال آشیکارا نیشان نده.

عهد عتیق میان، عده ای خوداوند مولاقات کودید، ولی اون خو جلال میان آشیکار نوبوستی. خوداوند بلوستان ممری میان ابراهیم رو آشیکار بوست، اما نه خودش جلال میان (پیدایش ۱۸: ۱-۲). خودا یعقوب امرأ کوشتی بیگفت، اما نه خودش جلال میان (پیدایش ۳۲: ۲۴-۳۰). وختی کی یوشع اریحای نیزیک بوسته بو، خوداوند بیده کی اون شمشیر جه غلاف بیرون فاکشه بوبوسته و خواستی بداننه کی آیا اون ایسرائیل طرف ایسه یا نه؟ وختی بفهمست کی اون خوداوند ایسه، زمین رو بکفته و خودای سجده بوکود. آلیست جدعون، شمشون پئر و مار و خیلی آدمای دیگر امرأ ایدامه پیدا کونه.

در عوض، یوحنا رسول خوداوند روح میان و اون تومام جلال امرأ پاتموس جزیره میان بیده. یوحنا اون صورت به خورشید تشبیه بوکود کی تومام قودرت امرأ نور فآدبی و یوحنا اون دنن امرأ مُرده مأنستی زمین رو کفه. چوطو یوحنا بتأنست خودای بیدینه؟ چونکی اون جسم میان نایسأبو، بلکه روح میان ایسأبو. درواره اشعیا و چن نفر دیگه هم به هه شکل ایسه. جه طرف دیگه، موسا نتأنستی خودا صورت نیگا بوکونه؛ چونکی اون خودش خاکی جسم میان ایسأبو.

خوداوند جلال او چیزی ایسه کی خودای خودا چاکونه. اون تومام ویزگیان: اون اقتدار، قودرت و حکمت به معنی واقعی کلمه، خوداوند بی اندازه عظمت نیشان دهه. هیچ چیز ناپیدایی وجود ناره. اون همونی ایسه کی خودش انگوشتان امرأ ستاره یان اوشان جا سر بنا و هر کودام جه اوشان ره ایته نام بنا. اون کسی ایسه کی تومام دنیای خودش انگوشتان امرأ اندازه بیگفت- خودش دس امرأ وجب بوکوده. اون کسی ایسه کی تأنه تومام زمین جوری رأست کونه کی اینگار ایته دانه شن ایسه و هر قطره آب وزن اندازه گیری بوکونه و زمین و کوههان خودش ترازو میان وزن کونه. اون همون کسی ایسه کی تأنیم آی دلیل میان اون بیدینیم و بآزین به اون تصویر تبدیل ببیم؛ جه ایته جلال به ایته جلال ویشتر.

اون کسی ایسه کی عمیقاً امره دوس داره. او قد کی تصمیم بیگفت کی آی گوناهان ره ایته سنگین بها فآده تا امان بتأنیم ای قسمت جه اون خانواده ببیم. شومره نأنم، اما آ موضوع حقیقتاً مره به ذوق و شوق آور!

شخصی سازی

آیہ: «او متبارکّ خودا کی یکتا حاکم، شاہ شاہان و رب ارباب ایسہ. اونہ کی تنہا وجود نامیرا ایسہ و ایتہ نور میان ایسآ کی نیشہ اون نیزیک بوستن، اون کی ہیچکی نیدہ و نیشہ دئن، تا ابد حرمت و توانایی اون امرأ بہہ. آمین» (اول تیموتائوس ۶: ۱۵-۱۶).

نکتہ: خوداوند جلال، او چیزی ایسہ کی باعث بہ خودا، خودا بہہ. توام اون ویژگیان: اون اقتدار، قودرت و حکمت بہ معنی واقعی کلمہ خودا بی اندازہ عظمت نیشان دہہ. ہیچی چیز ناپیدایی وجود نأرہ.

تأمل: ایتہ نور تصور بوکونید او قد درخشآن و خالص ایسہ کی ہیچ تیرگی، تاریکی یا سایہ اون میان وجود نأرہ یا اون نور ہرمالہ کم نیہہ. تصور بوکونید آنور آمی دلیل میان دتأبہ. چرہ وَا بہ آن فیکر بوکونم یا بخوایم چیزی یہ جہ اون قایم کونم؟ آکار غیر مومکن ایسہ.

دوعا: آی آسمانی پئر، جہ تو خوایم ایتہ عمیق درک و فہم جہ خودت جلال مرہ فادی. نحوایم موضوع ایتہ حثیقت بدون اہمیت یا ایتہ دم دسی موضوع یا چیزی بہہ کی گاہ گلف بہ اون فیکر بوکونم؛ بلکہ خوایم اون عظمت ہمیشہ حاضر و واقعی تر جہ دونیایی بہہ کی می دور بیگفتہ. بہہ کی تی جلال ہمیشہ می قلب و فیکر میان بمأنہ. عیسا مسیح نام میان، آمین!

اعتراف: من مسیح میان، دنیا رہ نور ایسم و اون جلال توام کسانی کی اوشآن امرأ روبرو ہم، دتابانم.

اوتوپی کی ایسیم، آشیکار بیم

دومین ہفتہ

آمان چون عاشق خودا ايسيم و آجه
خودا بترسيم،
نه آن و آسى كى چون جه اون ترسيم،
اون دوس بدآريم.

-سنت فرانسيس دى سيلز

۸ | شیمی ارزش

آ قسمت میآن بعضی جدی موضوعان و احتمالاً محکوم کوننده موضوعان بیان به. پس، قبل اونکی ایدامه بدیم، بآیید اییچه مکث بوکونیم و خودا محبت عمیق تر بفهمیم. موضوع ایتہ عمیق و تقریباً ترسناک جمله جه عیسا امرأ شروع کونم کی خیلی جه آمی گبانُ آ فصل دورون در مورد اون ایسه. اگہ ایتہ کلام بدون شرایطی کی کلام بوگفته بوبوستہ خوانده ببه، مومن ایسه کی ایشتابہ بفهمسته ببه و احتمالاً ایتہ مخرب ترس به وجود آورہ. پس، جه شومان خوام اون ایتہ تسلیم بوبوستہ دلیل و احترام نسبت بی آمی خوداوند امرأ بخوانید:

«شومرہ نیشان دهم جه کی و اُ ترسن: جه او کسی کی بعد انکی جسم بوکوشه، قودرت دارہ کی اون جهنم میانم تاوده. بلہ شومرہ گم کی جه اونہ کی و اُ ترسن»
(لوقا ۱۲: ۵)

عیسا امرہ گہ کی جه خودا بترسیم و آنہ ای مرتبه نیگہ، بلکه آ دستور تکرار کودن امرأ، اون رو تأکید کونہ. اونچی کی حقیقتاً توجه به خودش جلب کونہ، جمله «به جهنم تاوده» ایسه، کی ایتہ محکم و قودرتمند کلام ایسه! با آ حال جمله بعدی یہ نیگا بوکونید:

«مگہ پنج تا چی چی نی یہ دو تا سکہ امرأ نیشہ هِن؟ خودا شیمی سر مویان ایتہ ایتہ بیشمرده درہ. نوأ ترسنید، چونکی خودا ورجہ شیمی ارزش هیزار تا چی چی نی جا ویشتر ایسه.» (لوقا ۱۲: ۶-۷)

توجه بدآرید کی آیہ پنج میان جملہ « [جه خودا] بترسید» و آیہ ۷ میان کلمہ «نترسید» رو تأکید بوکودم.

ایہ ایوارده تفاوت بین «موقدس ترس» و «ناموقدس ترس» دینیم. نتأتم اوقدی کی واید تأکید بوکونم کی موقدس ترس به معنی جه خودا ترسن و در نتیجه جه اون دوری کودن نییه، بلکه آن کاری ایسه کی ناموقدس ترس کونه. پس، واجبه کی آ فرق بدأنیم و آ حثیقّت رو محکم بایسیم. گرچه عیسا هشدار دهنده و تقریباً ترسناک کلام امرأ شروع کونه، اما جه طرف دیگه، آمی غیر قابل وصف ارزش، خوداوند ورجه بیان کونه. در اصل، اون نیشان دِهه کی خودا آمره حثیقنا ارزشمند دانه و هن و آسی، موقدس ترس کادوی، آمره فاده. آ موهبت، آمره به کسی «کی حیات ابدی فاده» نزیک کونه و اونچی کی آمره هلاک کونه یه، جه آمان دوره کونه. آ دوتأ موضوع، قسمت مهمی جه آمی بحثی ایسه کی خواییم بوکونیم، اما قبل شروع، اول درواره خودمان ارزش گب زنم.

طبق عیسا بوگفته، خودا اوقد شومره دوس داره کی دانه شیمی سر میان چنتأ موجود داره. علم تخمین زنه کی ویشتر آدمان متوسط صد هیزار تا مو خوشان پوست سر رو دآرید. اگه ده هیزار نفر ایته اوتاق میان قرار بدید، آیا تأنید تعیین بوکونید کی جه اوشان کویتأ ۹۹۵۶۹ تا تار مو داره؟ حتا اگه دوروست حدس بزید، در عرض چن دقیقه بازم ایشتابه کونید؛ چونکی هر کس به طور متوسط روزانه ۵۰ تا ۱۰۰ تا خودش تار موی جه دس دهه. اما خودا تعداد دقیق آمی مو تارآن هر لحظه ره دانه. آ مسئله چی چیزی یه آمره گه: آن کی اوقد ارزشمند ایسیم کی اون همش به آمان فیکر کونه. داوود نیویسه: «خودایا، تی فیکران مره چقد ارزشمند ایسه! تومام اوشان چقد پيله ایسید! اگه بخوایم اوشان بیشمآرم، جه شن دانه یان ویشتر ایسید.» (مزمور ۱۳۹: ۱۷-۱۸).

تومام شنان! به تومام شنانی کی زمین رو نهه فیکر بوکونید؛ تومام ساحلان، بیابانان و گلف بازی زمینان. اون مقدار خیلی زیاد ایسه. کسانی کی علوم و ریاضی یه دوس دآرید، گید کی بسته به اندازه و میزان فشردگی، حدود ۵۰۰ میلیون تا یک میلیارد دانه شن ایته فوت مربع جه ساحل میان وجود داره. آمی فیکر سخت تأنه تعداد خیلی خیلی زیاد دانه شن فقط فلوریدا ساحل میان تصور بوکونه. اما فیکرش بوکونید اگه تومام شن دانه یان آ سیاره رو جم کونید، بازم به اندازه خودا فیکران درواره شومان نتأنه ببه!

آ سوالِ جہ خودتآن وُورسید: معمولا بہ چی فیکر کونید؟ کم پیش آیہ بہ چیزی فیکر بوکونید کی شومرہ کم اہمیت ایسہ۔ من و لیزا چیزای دأریم کی ہر سال کریسمس وختی انباری شیم، اوشآن کشف کونیم۔ جہ کشف کلمہ ایستفادہ کونم؛ چونکی مرہ چخترہ شہ کی اوشآن مالک ایسم۔ حتا ای مرتبہ ہم در طول سال بہ اوشآن فیکر کم نوکونم؛ چونکی مرہ ارزشی نأرید۔ اما اگہ بخوآیم توام می فیکرآن دروارہ لیزا در طول چل سال زندگی مشترک بیشمارم، مومکن ایسہ بہ اندازہ شنأپی کی نصف ایتہ کفش جعبہ یہ پورہ کونہ، بہہ۔ ا مقدار، تقریباً دوہست میلیون فیکر بہ؛ یعنی در ہر ۶,۳ ثانیہ ایتہ فیکر۔ مردی کی تا آ اندازہ بہ خودش زن فیکر کونہ، بہ عنوان کسی کی عمیقاً اون عاشق ایسہ، شنأختہ بہ۔

خودا تعداد فیکرآن دروارہ شومان جہ آ سیارہ شن دانہ یآن ویشتر ایسہ۔ آیا تأنید آ موضوع بفہمید؟ عجیب تر آن ایسہ کی خودا اغراق یا زیادہ روی نوکونہ۔ گرچہ توام امان آدمائی یہ بیدیم کی ایچی یہ پیلہ کونید یا چیزای گیدی کی جہ حقیقت دور ایسہ، ولی خودا نتأنہ ایچہ ہم جہ حقیقت دورہ بہ۔ اون نتأنہ دوروغ بگہ۔ پس وختی گیم اون فیکرآن دروارہ شومان ویشتر جہ توام شن دانہ یانی کی کرہ زمین رو نھید ایسہ، آن ایتہ پیلہ موضوعہ۔

بأیید ویشتر در موردش بیگیم۔ آمی ارزش دقیقاً چقد ایسہ؟ ارزش کسی کی خوآیہ بیہینہ، معلوم کونہ۔ ایبار می پسر ایتہ حراج ورزشی میان شرکت بوکود؛ چونکی اون شرکت دوس دأشتی تا «بیل راسل» پیرھنی یہ کی سال ۱۹۶۰ مسابقات قهرمانی میان دوکودہ بوئہ، بیہینہ۔ اوشآن جہ پیرھن ہن منصرف بوستید؛ چونکی ویشترین پیشنہاد قیمت بہ ۱,۰۴۴,۰۰۰ دلار فآرسہ بو۔ با اونکی بیل راسل بازیکن پیلہ ای ایسہ، شخصاً ویشتر جہ چن صد دلار اون پیرھن رہ یا ہرتأ بازیکن NBA و آسی فآندہ ییم؛ چونکی فقط ای تیکہ لیباس ایسہ۔

سوال آن نییہ کی آمی ارزش مردوم ورجہ چقد ایسہ؛ چونکی آ ارزش تأنہ فرق بدآرہ۔ بہ علاوہ، دونیا آدمآن ارزش گوذاری کودن رہ سابقہ خوبی نآرہ۔ میلیون میلیون نوزاد خوشآن مارآن رحم دورون بوکوشتہ بو بوستید۔ آیا مردوم آنوزاد آن جان رہ ارزش قائل بید؟ دروارہ دختران و زنآکائی کی رابطہ جنسی و آسی قاجاق بید، مٹ روسپیان، چوطو؟ اگہ اوشآن ارزش توسط آدمایی کی اوشآن قاجاق بوکودید، اندازہ بیگیفتہ بہہ، اوشآن فقط چن صد دلار ارزش دأریدی۔

ولی خودا تنہا کسی ایسہ کی آ دنیا میان تأنہ ارزش نئن واقعی ملاک تعیین

بوکونہ، نہ اینسان۔ حتا او چیائی کی امان اوشان رہ ارزش قائل ایسیم۔ عیسا یادآوری کونہ کی: «اونچی کی مردوم اون خیلی ارزش نیھیدی، خودا نظر جولوب بی ارزش و ناپسند ایسه!» (لوقا ۱۶: ۱۵)۔ اون هوتوبی امهم جملہ یان گہ: «اینسان رہ چی سودی دآرہ کی تومام دونیا اون شین ببه، اما خودش جان جہ دس بده؟ اینسان اگہ بخوای خو جان دوواریہ به دس باورہ و اسی، چی قیمتی تانہ فآدہ؟» (متا ۱۶: ۲۶)۔

ای لحظہ تومام دونیا ثروتان در نظر بیگیرید۔ چن میلیون دلاری بنایان، قشنگ بنایان، جواهرات، گیرانقیمت فلزان، قشنگ ماشینان، تفریحی لونکایان و هواپیمایان فیکر بوکونید۔ تقریباً غیر قابل تصور ایسه۔ جدید تحقیقان، تولید ناخالص جهانی یہ ۸۴،۹۷ تریلیون دلار تخمین بزید۔ ا مبلغ غیر قابل تصور ایسه۔ با ا حال عیسا امرہ گہ اگہ بخوایید خودتان جان تومام اوشان امرأ تاق بزید، ایتہ بی ارزش معاملہ بوکودید۔ پس شیمی ارزش چقد ایسه؟ پولس گہ: «ایتہ قیمت امرأ شومرہ بہید» (اول قرن تیان ۶: ۲۰)۔ خودا پیشنہاد شومرہ، یعنی قیمتی کی اون شیمی رو بنہ یہ، اکلمہ یان میان شہ فہمستن: «چونکی خودا دونیای او قد محبت بوکود کی خو ایتہ دانہ پسر فآدہ.» (یوحنا ۳: ۱۶)۔

بلہ، آکار ارزش خیلی ویشتر جہ بیل راسل پیرہن ایسه۔ خودا امی ارزش خودش گیران قیمت دارایی امرأ برابر دانہ۔ آیہ ایتہ عجیب حثیقت قائم بوستہ درہ؛ اگہ امی ارزش خودا نظر میان حتا ای پنی کمتر جہ عیسا ارزش بو، ا معاملہ انجام نوبوستی؛ چونکی خودا بدون سوڈ معاملہ انجام ندہ، چیزی کی ویشتر ارزش دآرہ یہ بہ ایچی کی کم ارزشتر ایسه، فآندہ۔ آیا تانید بفہمید کی چقد خودا رہ ارزش دآریدی؟ عیسا ا دوعا میان چیزای عجیبی یہ گہ:

«تا جہان بدانہ کی تو مرہ اوسی کودی و اشان هوتوبی دوس دآشتی کی مرہ دوس دآشتی.» (یوحنا ۱۷: ۲۳)۔

ا موضوع جہ امی درک و فہم فراتر ایسه۔ خودا ہو قدی کی عیسای دوس دآرہ، شومرہ ہم دوس دآرہ۔ مومکن ایسه فیکر بوکونید کی اون فقط دروارہ خو شاگردان آگب زنہ۔ اما اتوبی نیبہ؛ چونکی عیسا توضیح دہہ کی: «می درخو اوست فقط اوشان رہ نیبہ، بلکہ ہم اوشانی و اسی ایسہ کی جہ پیغام طریق بہ من ایمان آورید.» (یوحنا ۱۷: ۲۰)۔ اگہ عیسایہ ایمان دآرید، مستقیم یا غیر مستقیم جہ اون شاگردان طریق ایسہ کی ایمان باوریدید۔ خودا محبت عمق و ارزشی کی اون شیمی رو نہہ، قابل درک نیبہ۔

آ حئیقت فہمستن امرأ، ہسأ بأیید برسی بوکونیم کی چرہ موقدس ترس کادوی، آی رابطہ خوداوند امرأ، ایتہ واجب موضوع ایسہ.

شخصی سازی

آیہ: «رأس رأسی ہیکس خو برأز خونبہای نتانہ فادہ و اون خونبہای خودای نتانہ فادہ؛ چونکی اینسان خونبہا گیران ایسہ، و ہیچ قیمتی نتانہ بس بہہ تا اینسان تا ابد زندہ بمأنہ.» (مزمور ۴۹: ۷-۹).

نکتہ: ہیچ عاقل آدمی، بی منفعت معاملہ انجام ندہ؛ یعنی اونچی کی بارزشر ایسہ یہ، با اوچیزی کی کمتر ارزش دأرہ، تاق نزنہ. خودا ہم ہرمالہ بی منفعت معاملہ انجام ندہ. قیمتی کی خودا شیمی وأسی فادہ، خودش ایتہ دانہ پسر جان ایسہ. آن بہ أ معنی ایسہ کی اون اوقدی کی عیسا رہ ارزش قائل ایسہ، شومرہ ہم ارزش قائلہ. ہتویبیم بہ أ معنی ایسہ کی ہوقدی کی عیسا رہ ارزش قائل ایسہ، شیمی دورو وریان ریم ارزش قائل ایسہ.

تأمل: با توجہ بہ آنکی عیسا ارزش زیادی می زندگی رہ قائل ایسہ، الان خودم چوطوی دینم؟ أ موضوع چی تأثیری می نیگا و رفتار رو باکسآبی کی ہر روز اوشان امرأ برخورد کونم، دأرہ؟

دوعا: آی آسمانی پئر، شکرگوزار تو ایسم کی می زندگی رہ اوقد ارزش قائل ایسی کی حاضر بوستی عیسا می جأ بمیرہ. عیسا! جہ تو ممنون ایسم کی می جأ، می داوری خودت رو بیگفتی و اتوی حتا بیشتر جہ خودت مرہ ارزش قائل بوبوستی. روح القدس، جہ تو خوایم می دلیل و فیکر میان آ فہم مرہ فادی کی چقد مرہ دوس دأری و مرہ ارزش قائل ایسی، بہہ کی مم دیگران دوس بدآرم. عیسا مسیح نام میان، آمین!

اعتراف: ہوتوی کی خودا مرہ دوس دأرہ و ارزش قائل ایسہ، منم دیگران دوس دأرم و اوشان رہ ارزش قائل بم.

وختی کی دروارہ خودا محبت موعظہ
کونیم اَ خطر وجود دَاره کی جختَر بریم
کیتَاب موقدس اول خودا محبت نیشان
ندہ؛ بلکہ اول، خودا قدوسیت کی آتش
مانہ و سوجانہ یہ آشیکار کونہ کی اون
محبت، اون قداست میان قرار دَاره

- اُسوالد چَمبِرز

۹ | مرگبار برخورد

قسمت اول میان، خیلی خولاصه و گوذری درواہرہ خودا جلال گب بزیمیم. فصل میان، جورواجور جنبہ یائی کی خودا حضور دآرہ، رو تمرکز کونیم. بآیید سفر ایتہ دورہ زمانی امرأ شروع بوکونیم؛ وختی کی اسرائیل قوم بیابان میان ایسآبید، متعال خودا تصمیم بیگفت ایتہ خیمہ دورون اوشآن میان ساکن بہہ. بعد ایتہ دورہ، کار طولانی، مفصل و دقیق، خیمہ کار جہ طریق ایتہ تیم جہ کارگران تومام بوست. آ خیمہ بر طبق دقیق طرحی کی خودا کوه میان موسای فآدہ بو، چآکودہ بو بوست کی ایتہ نمونہ جہ، آسمانی خیمہ بو. (عبرانیان ۸: ۱-۵). بعد اونکی کار تومام بوست، خودا خو پور جلال حضور آشیکار کود:

«او وخت ابر، ملاقات خیمہ یہ پوشانہ و خوداوند جلال، خیمہ یہ پورہ کود و موسا تانست ملاقات خیمہ دورون بشہ.» (خروج ۴۰: ۳۴-۳۵).

ایواردہ خوداوند، ایتہ سیاہ ابر امرأ، اسرائیل جہ خودش جلال پاس پایی بوکود. اون خو دوس دآشتی قوم امرأ اوتویی کی اوشآن تانستید تاب بأورید، زندگی کودی. فقط پیلہ کاهن سالی ایبار، قوریانی حیوانان خون امرأ آجازہ دآشتی موقدس مکان میان بشہ. آ مقام، جہ خودا سو انتخاب بو بوستہ بو و اولین کاهن، ہارون، موسا برآر بو. ایتہ معلوم بو بوستہ روز دورون، دوتا جہ ہارون پسران کی کاهن ہم بید، ملاقات خیمہ دورون بوشوید و «ایتہ عجیب آتشی کی خوداوند اوشآن فرمان ندہ بو یہ، خوداوند حضور پیشکشی بوکودید.» (لاویان ۱۰: ۱). دروارہ اونچی کی واقعا تفاق

دکفته، جورواجور نظرآن وجود دآره، اما آن ووسی کی اصل موضوع بیگیم، بآبید اوشآن کارآن کنار بنیم و اوشآن نیت رو تمرکز بوکونیم. ایته جه بی احترامی تعریفآن آنه: «ایچی کی موقدس ایسه امرأ، بی احترامی امرأ رفتار کودن». به آ معنی کی اونچی کی موقدس ایسه یه، عادی و معمولی بدآنیم. در اصل، هارون پسرآن بی احترامی امرأ پورجلال خودا حضور بوشوید. تفاق کی بعداً دکفه، جای فیکر کودن دآره و حتا ترسناک ایسه: «پس آتش جه خوداوند حضور بیرون بآمو، اوشآن فورست و خوداوند حضور بمردید.» (لاویان ۱۰: ۲).

آ دوتأ مردای کی اجازه دآشتید کی خوداوند حضور بیشید، بی احترامی کودن ووسی، فوری خوشآن جان جه دس بدید. آیا خودا بی رحمی امرأ اوشآن فوتورک بزه؟ نه، بلکه اوشآن خوشآن خطر میان تأویدید. آ موضوع رو فیکر بوکونید؛ زمین، نود و سه میلیون مایل جه خورشید فاصله دآره. ساحل میان آفتاب گیفتن خیلی آدمآن ره لذت دآره، ولی آگه فاصله ده مایلی جه خورشید، آفتاب بیگیرید، فوری مرگ امرأ روبرو بید.

اوشآنم، اوقدی کی قابل قبول نوبو به خودا پورجلال و موقدس حضور نیزیك بوستید و خوشآن به خطر تأویدید و در نتیجه، کاری بوکودید کی اوشآن ره فاجعه به بار باورد. موسا گبآن کی فوری بعد هارون پسرآن مُردن، اون بوگفت، گوش بوکونید:

«آن خوداوند فرمایش ایسه: توام اوشآن کی می نیزیکی ایسآید میان تقدیس بم و جولوب توام قوم جلال پیدا کونم.» (لاویان ۱۰: ۳).

اونچی موسا بوگفت، ایته عمومی و همیشگی حکم ایسه؛ عمومی به آ معنی ایسه کی هر مخلوق چی اینسان یا فرشته رو صدق کونه، و همیشگی یعنی چیزی کی همیشه بو و هرما له تغییر نوکونه. شومان فقط عزت و احترام قلبی امرأ تأنید اون حضور بیشید. بآبید باز او شب برزیل میان واگردیم. من خوداوند خوف آور حضور میان، در حالی کی باد وزه بی، جه موقدس ترس لام بوسته بوم. ایته فیکر کی به معنای واقعی می کله میان چرخستی، آن بو: «جان بیور آگه ایته ایشتابی حرکت بوکونی، یا ایته ایشتابه کلمه بیگی، میری!»

آیا حقیقتاً آ تفاق دکفتی؟ مطمئن نییم؛ اما چیزی کی اطمینان امرأ تآم بگم، آنه کی ایته مرد و زن عهد جدید میان ایته ایشتابهی حرکت بوکودید و هر دو تا بمردید.

بله! «بمردید»؛ یعنی یہ متر و نیم خاک جیر دفن بوستید (اعمال ۵: ۱- ۱۰)۔
 آ زن و مرد خودشان کیلیسا رھبران و ہم ایمانان حضور، کادوی و پیشکشی
 باوردید، با آ حال هر دوتا فوری بوکوشته بوبوستید و هو روز ره هم دفن
 بوستید۔ وختی آ تفاق دکفت، ایمانداران دیگه چی واکنشی نیشان بدید؟

«او وخت ایتہ پیلہ ترس تومام کیلیسا و تومام کسآپی کی آن بیشتاوستید رو
 باش بوبوست۔» (اعمال ۵: ۱۱)۔

ایہ چنتا مهم نکته وجود داره: نیگه «ایتہ پیلہ ترس شهر رو باش بوبوست»۔ نه!
 بلکه گه «ایتہ پیلہ ترس تومام کیلیسا رو باش بوبوست»۔ دومین نکته آنکی فقط
 ایتہ ترس نییہ، بلکه «پیلہ ترس» ایسہ۔ نویسندگان عبری برخلاف امان کی ویشتر
 وختان فرهنگ غربی میان زیادہ روی کونیم؛ ایچی یہ الکی پیلہ نوکونید۔ منظور جہ
 «پیلہ» کیتاب موقدس میان «مقدار خیلی خیلی زیادی جہ موقدس ترس ایسہ»۔

اعمال رسولان باب ۲ میان، وختی خودا روح هو اول روز پنطیکاست میان
 آشیکار بوست، بعضی جہ کسآنی کی او یہ ایسأبید، نتیجہ بیگفتید کی شاگردان
 ساعت چار صب شراب بوخوردید و مستید۔ ایچہه بآیسید و فیکر بوکونید کی ایتہ
 مست آدم چوطو رفتار کونہ؟ اون معمولا ساکت و آرام نییہ، بلکه ویشتر شاد و
 سرخوش ایسہ۔ آ حالت، او روز خاص فضایہ وصف بوکونہ۔ امی مهربان خودا
 حضور شادی آور ایسہ۔ اما وختی کی اون مہیب و حتا خوفناک حضور، قضاوت
 ره او مردوم میان آشیکار بوست، ترس و هراس زیادی کیلیسا میان دکفت۔ آ تفاق،
 اوشان آگاہی نسبت به خودا قدوسیت خیلی زیاد کود۔

خیلیان جہ من وُورسیدید: چرہ ایمروزه، مردوم او زن و مرد مأنستن جہ
 میان نیشید؟ سوال خوب و دوروستی ایسہ۔ آ زن و مرد پطرس و حتا، روح
 القدس دوروغ بوگفتید۔ قرن ۲۱ خیلی جہ کشیشان دوروغ بوگفتید، پس چرہ
 کسآنی کی گوناه کونیدی به هه سرنوشت دوچار نیبیدی؟ بآبید بیدینیم بلافاصلہ
 بعد آنکی آ زن و مرد بمردید، چی تفاق دکفہ؟

«تا جایی کی حتا مریضان شهر میدانان میان آوردید و اوشان جا و تختان رو
 خوسائید تا چون پطرس جہ او یہ گوذر بوکونہ، دس کم اون سایہ بعضیان
 رو دکفہ[...]] و همه شفا پیدا کودید۔» (اعمال ۵: ۱۵- ۱۶)

وختی آ تفاق رو فیکر بوکونید، واقعا آدم مات کونه. توجه بوکونید کی آیه جه کلمه میدانان (حالت جمع) ایستفاده بوبوسته و «تعداد محدودی» نبیید کی شفا پیدا کودید، بلکه «همه» شفا پیدا بوکودید. اگه بخواییم اون به زوان ایمریزی بیگیم، مٹ آنه کی پطرس رسول ایتہ پیلہ مریضخانه میان بشہ و فقط راهرویان میان قدم بزنه و تومام طبقه تختان خالہ کونه. هتوچی پیلہ قودرتی فقط جایی کی خوداوند جلال نَہہ، بیدہ به.

بأیید آ موضوع ایتہ مثال دیگہ جه کیتاب موقدس امرأ تأیید بوکونیم. صدها سال بعد تفاقاتی کی هارون پسران ره دکفت، دوتا پسر دیگہ، کی کاهن هم بید، و اوشان نام «حَفَنی» و «فینحاس» بو، زناکائی کی او مولاقات خیمه میان جم بوستید امرأ، زینا کودید.

آ موضوع نیزیک او جایی کی هارون پسران ایسأبید، تفاق دکفت (فاصله ۲۷ متری جه او محل)! اوشان فقط آکار نوکودید. کسأپی کی عبادت ره آمویید، ترسنه یید و زور امرأ اوشان قوریانیان فآگفتید. «عیلی پسران پست فطرت مردآکان بید و خوداوند نشناختید.» (اول سموئیل ۲: ۱۲-۱۳). خودا در مورد اوشان بوگفته: «عیلی خاندان و آسی قسم بوخوردم کی او خاندان گوناہ همیشه قوریانی یا پیشکشی امرأ، کفاره نیبه.» (اول سموئیل ۳: ۱۴). مطمئنا شومان هرما له نخوآیید آگبآن جه خودا زوان بیشتاویید.

اوشان کاران خودا نظر میان خیلی بی احترامی و بی ادبی بو و حتا اوشان بی احترامی چندین برابر ویشتر جه هارون پسران بو با آحال آ جوانان او خیمه میان فوری نمردید، چره؟ آ سوال جواب آ آیه میان شه یافتن: «خوداوند کلام او روزان میان کمیاب بو و خواب و رویا ایتہ موضوع غیر عادی بو.» (اول سموئیل ۳: ۱). خودا کلام وجود ناشتی یا کم بو چون خودا حضور ناشتی؛ اون اویه حضور ناشتی و آ موضوع کنفرانس برزیل امرأ فرقی نوکودی. ولی موسا زمان اون به طور کامل حضور داشتی.

جه آ مثالان چی نتیجه ای تأنیم بیگیریم؟ هر چی خودا جلال آشیکارتر به، داوری، بی حرمتی کودن ره فوری و سخت تر به. پس، تاخیر داوری میان، به آ معنی نیبه کی داوری انجام نیبه. هن و آسی پولس نیویسه:

«بعضیان گوناہ آشیکار ایسه و جولوبتر جه اوشان داوری ره شه، اما بعضیان گوناهان جه اوشان دونبال سر آیه.» (اول تیموتائوس ۵: ۲۴).

پس عاقلانہ ایسہ کی ہر مالہ خودمانَ ایجازہ ندیم کی نسبت بہ خودا بی حرمتی، بی اعتنائی یا بی توجہی بوکونیم۔ در حثیقت وختی خودا جلال آشیکارَ نیبہ، خطرناکتر ایسہ، چرہ؟ چونکی گومراہ بیم و فیکر کونیم چون داوری نوبوستیم، مورد قبول خودا ایسیم، و احتمال زیادی دأرہ و حتا راحتتر ایسہ کی خودای بی حرمتی کودن سو، لیز بوخوریم۔ اگہ آ تفاق دکفہ، هوتوی کی فصل بعدی میان دینیم، خیلی راحت تأنیم آتوی باور بوکونیم کی خودا اہمیتی بہ امی بی حرمتی نہدہ۔

شخصی سازی

آیہ: «اوشان میان کی می نیزیک ایسید، تقدیس بم و تومام قومآن جولوب جلال پیدا کونم.» (لاویان ۱۰: ۱۳)۔

نکتہ: ہر چی خودا آشیکار جلال ویشتر بہ، بی حرمتی داوری، فوری و سختتر بہ۔ پس، تاخیر داوری کودن رہ، بہ آ معنی نیبہ کی داوری انجام نیبہ۔

تامل: چوطو دوعا میان، کیلیسا دورون، پرستش وخت، وختی کی خودا کلام تعلیم بدہ بہ، یا زندگی روزمرہ میان، خودای نیزیک بم؟ آیا بی تفاوتی و بی توجہی امرأ اون نیزیک بم؟ آیا جہ آ حثیقت غافل بوہوستم کی اون نہ فقط می پئر، بلکہ قدوس خودایہ و آتشی ایسہ کی سوجانہ؟

دوعا: آی آسمانی پئر، مزہ ببخش کی بی حرمتی و بی توجہی امرأ، ترہ نیزیک بوہوستم۔ مزہ خجترہ شو کی تو کی ایسی و بی اندازہ ترہ نیزیک بوہوستم۔ ہسأ توبہ کونم و د ترہ نہ بہ عنوان «ریفیق» بلکہ بہ عنوان قدوس خودا، عزت- احترام کونم۔ ممنونم کی تا آ حد مہربان و بخشندہ بی و می بی حرمتی یہ ببخشہ بی۔ عیسا مسیح نام میان، آمین۔

اعتراف: من خودای احترام نہم و مہم نیبہ کی اون چقد قوردت یا ملایمت امرأ خودش حضور آشیکار کونہ۔

«چونکی اینسان رَاهْهَانْ خوداوند چومَانْ
جولوب نَهْه و اون تومام رَأْ-روشانْ سبک-
سنگین کونه.»

- امثال ۵: ۲۱

۱۰ | خودا فقط نیگا نوکونه

هوتویی کی پیشتر بوگفته بوبوست، آمی موقدس ترس با آمی درک و فهم
جه خودا جلال، زیادتر به. برخلاف اونم دوروست ایسه: هر چی کمتر جه اون
بترسیم، اون عظمت حتا تا حد اینسانی محدودیتان کم کونیم. آدونیا سیستم،
ایته خروشان روخان مانه، کی قودرت و شتاب زیاد امرأ، اون حقسای آنه
کی خوداوند جلال نیده گیفتن، اینسان روان رو بوکوبه. آ روخان ماهیت،
کلمه یان، فیکران، تصویران، ویدئویان یا هر وسیله دیگری ایسه کی اینسان خاکی
یه بوجور بره تا، آمی خالق عظمت کم کونه.

کسی کی ترس ناره، خیلی راحت آ نیرو جولوب تسلیم به و اون فیکر جوری
به کی باور کونه خودا به اونچی کی اون انجام دِهه، اهمیت نده؛ در نتیجه، آجور
فیکران اون کله دورون آیه: من استثنا ایسم، من معافم، من دیگران امرأ خیلی فرق
دارم، خودا می نیتان، گبان یا کاران نیده گیره و یا آدونیا میان او قد تفاعلات دکفتن
دره کی خودا نتانه تومام اوشان بیدینه.

«شیریر خو دیل میان گه: خودا جختره برده، خودش روی بپوشانه و هرما له
نیدینه.» (مزمور ۱۰: ۱۱).

آجور ایشتباه و خطرناک طرز فیکرآن، جورواجور وجود داره، ولی همه آ معنی یہ دہہ کی خودا تواناییان کمتر جه اونچی کی واقعا ایسه، در نظر بیگیفته به. آ موضوع، آ طرز فیکر کی پئر و مارآن، رئیس، معلم یا مربی یا هر رهبر دیگری مومکن ایسه آمی کاران نیدینه و متوجه نبه امرأ، هیچ فرقی نوکونه. آدمایی کی آ تله میان گرفتار بوستید، خودشان آ فیکرآن امرأ آرام کونید کی خیلی چیزای بیشتری دومبال کودن ره وجود داره و خودا نتأنه به تومام اوشان فآرسه.

بأیید ای قدم جولوبتر بیشیم. اگه کسی آ مسیر دورون به لغزش ایدامه بده اون دلیل نه فقط موقدس ترس ندأشتنه بلکه جه اون دور بوستن ایسه، الان آ شیطانی باور امرأ روبرو ایسه کی خودا نتأنه آمی نیتآن، گبان یا کاران بیدینه. آنکی باور بدأریم خودا نیدینه، ایته موضوع ایسه و آنکی فیکر کونیم اون نتأنه آ کار بوکونه هم ایته موضوع دیگر ایسه کی خودش اینوع بی حرمتی به حساب آیه! مومکن ایسه خودمان گبان، کاران و نیتآن جه دیگران قایم کونیم، یواشی تاریکی یا حتا سایه میان کارایی انجام بدیم تا دیگران اون متوجه نبید. اما اگه فیکر بوکونیم کی تأنیم خودمان فیکرآن و کاران جه متعال خودا قایم کونیم، خودمان گول بزیم. آ نادوروست فیکر، چی واخب بیبیم یا نه، او روحی میان کی موقدس ترس اون میان نئا، وجود داره. کیتأب موقدس گه:

«وای بر اوشانی کی خودشان فیکرآن موزبانه جه خودا قایم کونید، کی خودشان کاران تاریکی میان انجام دیهد و خودشان امرأ گیدی: کیه کی آمره بیدینه؟ کیه کی آمره بشناسه؟» (اشعیا ۲۹: ۱۵).

اول مومکن ایسه فیکر بوکونید کی اشعیا منظور شرور آدمآن، بی ایمانان، یا کسائی کی کیلیسا نیشید و پرستشی مراسمآن میان شرکت نوکونید، ایسه. در حالیکه بوجور موردآن، به طور خاص درواره ایمانداران بینویشته بویوسته. بله، دوروست ایسه، چره کی قبل آ آیه خوانیم:

«خوداوندگار گه: آ قوم خوشآن دهن امرأ می ورجه آید و خوشآن لبآن امرأ مره احترام نیهد، اما اوشان دیل جه من دور ایسه؛ اوشان ترس جه من، حکمی ایسه کی جه آدمیزاد یاد بیگیفید و بس.» (اشعیا ۲۹: ۱۳).

خودا فقط نیگا نوکونه

وَهَلِيدِ اَوْنَ به الان زَمَات و ایمروز شکل در باوریم. اَآدمَان ادعا کونید کی عیسا
أمرأ ارتباط دَآرید، چونکی به خاطر اُون محبت نجات بیأفتید. اوشَان خوشَان
گَبَان میَان اَوْنَ احترام نیهید، مسیحی کنفرانسَان میَان شرکت کونیدی، اسپاتی
فای (آپ موسیقی) میَان پرستشی سرودَان گوش کونیدی، ولی ای قسمت جه
اوشَان وجود فیکر کونه کی خوداوند، نتأنه اونچی کی اوشَان به اُون فیکر کونیدی
یَه، بیدینه یا بیشتأوه. اوشَان اوضاع فیکری خیلی بدتر جه کسَانی ایسه کی جه
عیسا پیروی نوکونید. اوشَان ایتَه دوروغ باور بوکودید، و جه اُون بدتر، اَن ایسه کی
واخب خوشَان ایشتاباه نیید.

مومکن ایسه بیگید: «هرماله، هتوچی تفاقی نتأنه دکفه!» بائید به او زنَاک
و مردَأکی کی عهد جدید میَان جه اوشَان گَب بزه بوبوسته و فصل قبل میَأتم به
اوشَان ایشاره بوکودیم یعنی حنانیا و سفیره وَاگردیم (اعمال ۵). آداستانْ سابقه یَه
دَأستن، کومک کونه اَزَن و مرد ایشتابَه بتر بفهمیم. اوشَان داستان در حئیقت
جه باب ۴ شروع به:

«یوسَعَم کی جه لاوی قبیلَه و اهل قبرس بو و رسولان اَوْنَ برنابا یعنی «تشویق
کوننده» لقب فَاَدَه بید ایتَه مزرعه دَأستی کی اَوْنَ بوفروخت و اُون پوَلْ رسولانْ
فَاَدَه.» (اعمال ۴: ۳۶-۳۷).

او دوره میَان، قبرس ایتَه جزیره بو کی ثروت زیاد، گیرانقیمت سنگَان، میرس و
آهین معدنَان و چوب فراوان دَأستی و خودش گُول، میوه، شراب و روغن وَأسی
معروف بو. اگَه ایتَه زمین قبرس میَان بدَأشته بید، احتمالا شیمی اوضاع احوال
مالی خیلی خوب بو.

فیکر بوکونید: ایتَه پولدار لاوی کی قبرس شین بو خو زمینْ کی اُون قیمتمْ زیاد
بو یَه فروشه و اُون پوَلْ آورَه تاکیلیسایْ فَاَدَه. بعد چی تفاقی دکفه؟

«و اما اینفر کی حنانیا اُون نام بو خودش زن سفیره أمرأ ایتَه ملک بوفروختید.»
(اعمال ۵: ۱)

به اولین کلمه آ آیَه میَان توجه بوکونید: «اما» ایتَه حرف ربط ایسه کی دوتأ
جمله یَه به هم وصل کونه و اُون ایدامه دَهه. در آ مورد، تازه بابْ شروع، تأنه

دومباله داستان اہمیت خیلی آسان کم کونہ. آتازہ آدم کی مال و منال دار بو عضو کیلیسا بہ و ایتہ پیلہ پیشکشی آورہ کی ہمتان اون دینید. اون کادوی باعث بوبوست کی آزن و مرد ہم کاری بوکونید، پس اوشان یہ مقدار جہ خوشان ملک فروشید و...

«[حنانیا] ای قسمت جہ زمین پول خورہ بدآشت و اون زئم کامل و اخب آ جریان بو و بقیہ پول بآورد و رسولان فادہ.» (اعمال ۵: ۲).

چی باعث آکار بوبوستہ بو؟ آیا مومکن ایسہ کی آزن و مرد تا قبل برنابا پیشکشی، پیلہ ترین کادوی یہ بہ کیلیسا فادہ یید؟ اگہ اتوی ایسہ، آیا رہبران و مردوم توجہ بہ خودشان جلب بوکودہ بید؟ و ا بہ خاطر بدآریم کی بخشندگی، ایجور عطایا ایسہ مٹ خیلی عطایای دیگہ جہ قبیل: خیدمت کودن، موعظہ کودن، مہمانوازی کودن، تعلیم دئن، رہبری کودن و موارد دیگہ. بخشندگی ہم جہ آقائدہ مستثنی نییہ و جہ اون تعریف تمجید بہ (دوم قرن تیان ۹: ۱۲-۱۳). آیا کیلیسا میان بہ آزن و مرد خیلی احترام-عزت و توجہ کودید؟ آیا اوشان امنیت بہ خطر دکفتہ بو و آتازہ آدم و اسی اوشان جاجیگا بہ خطر دکفتہ بو؟ آیا مردوم آ مرداک پیشکشی و اسی کی باعث کومک و حمایت جہ فقیر آدمان بو، رہ جشن بیگیتید و اوشان توجہ جہ حنانیا و اون زن و اگردستہ بو؟

ولکی اوشان خواستید کی جلب توجہ بوکونید، پس ای قطعہ جہ زمین فروش امرآ کی احتمالاً اوشان پیلہ دارابی ہم بو، امرآ واکنش نیشان بدید. اوشان اتوی فیکر بوکودید: «آ پول خیلی زیادہ و نیشہ جہ اون دیل کندن. اما خوایم اتوی بہ نظر فارسہ کی تومام زمین پول بہ اوشان ببخشیم. پس بایم فقط ای بخش جہ پول اوشان فادیم، ولی بیگیم کی آن تومام پولی ایسہ کی زمین فروش رہ فآگیتیم!» آ دغلبازی، آ توجیہ کی دیگرانم آکار امرآ تشویق بید کی کیلیسای پیلہ کادوی فادید امرآ، تقویت بوبوست.

ظاہر چاکودن، جہ حقیقت مہتر بو و در نتیجہ باعث دغلبازی بوبوست. چوطو مومکن ایسہ کی آزن و مرد فیکر بوکونید کی خودا اوشان کار نیدینہ؟ اوشان آکار رہ جہ قبل کوکولا دیجہ بید و بررسی بوکودید و ہمدیگر امرآ بہ توافق فارسہ بید. آ باور امرآ کی تآنیدی خودشان نقشہ یہ جہ خودا قایم کونید، خوشان شیطانی کار تاریکی میان انجام بدید و ایجا خوشان ذہن

خودا فقط نیگا نوکونه

دورون فیکر بوکودید کی خوداوند نأنه کی چی خبر ایسه (نقل قولی تقریباً مستقیم
جه اشعیا ۲۹: ۱۵). آ موضوع به قیمت هر دو نفر جان تومام بوست. هر دو تا
ایروز میان دفن بوبوستید.

چوطو مومکن ایسه دو نفر جه کسائی کی ادعا کودید عیساى ایمان دأرید
و اون همه معجزه بابأی قبل میآن بیده بید، باور بدأشته بید کی تأنیم خودمان
نیئآن جه قادر مطلق خودا قائم کونیم؟ اوشآن هتوچی معجزه یائی بیدید:
ایشتأوستن شدید بادی کی جه آسمان و رستی و تومام شهر آدمآن توجه به خودش
جلب بوکوده بو، هیزاران نفر نجات پیدا کودن وقتی کی جمع میان تفاق دکفتی،
ایته مارأورده افلیج کی به طور معجزه اون پا شفا بیأفته بو، خوداوند قودرت کی ایته
ساختمان تکان بده و خیلی معجزه یان دیگه.

یا چوطو مومکن ایسه کی آدم و حوا کی خودا امرأ باغ میان راه شویدی، باور
بوکنید کی بعد گونا جه اون تأنید قائم بید؟ (پیدایش ۳: ۸).

ایسرائیل قوم چوطو تأنستی بگه کی: «خودا نیدینه.» (حزقیال ۹: ۹)
یا آ تکان دهنده جمله یه در نظر بیگیرید: «آی اینسان پسر، آیا دینی ایسرائیل
خاندان سرآن هر کودام خوشآن تاریک حجره یان میان چی کونیدی؟ چونکی
گیدی: خوداوند آمره نیدینه.» (حزقیال ۸: ۱۲).
چقد نادانی خوآیه کی فیکر بوکونیم، تأنیم آمی سرد دیلان کی جه خوداوند
دور بوستید، خودا ورجه قائم کونیم؟

خولاصه، تومام آ موضوعان ایته مشترک ریشه دأرید کی آپيله خطای تقویت
کونه: موقدس ترس نوبوستن و آسى. هر چقد کی آمان موقدس ترس آمی دورون
ندأریم، خودا توانایان آمی فیکر میان کم به و ترسناک آن ایسه کی آمان جه
خودمان وضعیت غافل بیم و امی قدرت تشخیص ضعیف به. آن شرایطی ایسه کی
چنتأ فصل آینده دورون در مورد اون مفصل گب زنیم.

شخصی سازی

آیہ: «او وخت تومام کیلیسایان دآنیدی کی من دیلان و فیکران سبک-سنگین کونم و هر کودام جه شومرہ مطابق اون کاران پاداش فآدم.» (مکاشفہ ۲: ۲۳).

نکتہ: خوداوند نه فقط جه آمی کاران، بلکه جه آمی انگیزہیان و نیتانم وახب ایسه.

تأمل: آیا همیشه وახب ایسیم آ فیکر امرأ کی خودا جه آمی دورونی ترین و خصوصی ترین فیکران، انگیزہیان و نیتان و واکب ایسه، زندگی بوکونم؟ چوطو تانم خودم آگاہی یه جه آ حقیقت ویشتر کونم؟

دوعا: آی آسمانی پئر، خوایم می انگیزہیان و نیتان عیسا انگیزہیان و نیتان مانستن پاک ببه. ببه کی تومام می فیکران، خوآستهیان، گبان و کاران آ فهم امرأ کی تو همیشه می رآههان سبک-سنگین کونی، تصفیہ بوکونم. ببه کی هرمانه می درک جه آ حقیقت، کم نبه. عیسا مسیح نام میان، آمین!

اعتراف: با آگاہی جه آنکی خوداوند، جه می نیتان، فیکران، گبان و کاران کاملاً واکب ایسه، زندگی کونم.

«پس چرہ اقوم به ہمیشگی ارتداد مرتد

بوستید؟»

-ارمیا ۸: ۵

۱۱ | ترسان-لرزان

خودا خوفناک حضور و حنانیا و سفیرہ داوری ایتہ «پیلہ ترس» کیلیسا میان به وجود باورد. بازم و تأکید بوکونم کی آیه جه کلمه شهر ایستفاده نبوسته، بلکه جه کلمه کیلیسا ایستفاده بوبوست. وختی معادل یونانی «پیلہ ترس» بررسی کونیم، مفهوم شدیدتری یه فأسأنه. کلمه یونانی megas معادل اولین کلمه یعنی «پیلہ» ایسه و به معنی «ویشترین حد ایتہ قیاس، به میزان زیاد، شدید، وحشتناک» ایسه. کلمه mega هم جه هه کلمه بیگیفته بوبوسته. پس، هیچ ایشتبایی اون معنی میان وجود ناره و در حقیقت، شه اون «شدید ترس» ترجمه کودن. به یاد بدآرید کی کیتاب موقدس نیویسندهیان خودشان کلام میان زیاده روی نوکودید. کلمه یونانی phobos هم معادل دومین کلمه، یعنی ترس ایسه. کلمه ای کی ویشتر وختان موقدس ترس و آسی سرتاسر عهد جدید میان ایستفاده بوبوسته، به معنی «ترس، وحشت، تکریم و احترام-عزت» ایسه. منبع دیگری آ کلمه یه به عنوان «ترسی کی احترام عمیق نسبت به خودا امرأ همراه ایسه، احترام، هیبت» تعریف کونه. آمان دوواره ترس و وحشت کلمه یان امرأ روبرو بیم کی درجه زیادی جه ترس نیشان دهه.

پولسم وختی نیوشتن دویو، جه هه کلمه یان ایستفاده بوکود:

«پس آی عزیزان، هوتویی کی همیشه فرمانبردار بید، نه فقط می حضور، بلکه الان خیلی ویشتر می نبود دورون، خودتان نجات ترسان-لرزان امرأ به عمل باورید: چونکی

خود ایسه کی خودش قودرتمند کار امرأ، هم ایراده و هم قودرت انجام اونچی کی اون خوشحال کونه یه، شیمی میان به وجود آورہ۔» (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳)

امی نجات محبت و مهربانی امرأ به دس نایه، بلکه ترس و لرز امرأ به دس ایہ کی بعدا اون کامل بررسی کونیم۔ ایوارده شدت اونچی کی امزہ بوگفته به، ایتہ تازہ کلمہ امرأ ویشتر خودش نیشان دہہ: لرز، کی اون یونانی معادل tromos به و اون معنی «جہ ترس و وحشت پرکستن یا، وحشت و عمیق احترام» ایسہ۔ جہ آکلمہ یان ایستفادہ کودن، ایتہ کمیاب تفاق نییہ، چرہ کی آدوتا کلمہ یان ہمدیگر ورجہ چار مرتبہ عہد جدید میان پولس رسول طریق ایستفادہ بوبوستہ۔ گرچہ امان موقدس ترس بررسی یہ تومام نوکودیم، ولی جایی ایساییم کی تانیم جہ آ مسئلہ قاق بیم کی چوطو ایتہ خودا کلام معلم تانہ آ موقدس ترس بہ «احترام امرأ پرستش کودن» محدود بوکونہ۔ تنہا آ فصل میان، چنتا آیہ ای کی اوشان رو تآکید بوکودیم میان، کلمہ یانی کی خیلی قوی و عمیق بید امرأ روبرو بوبوستیم۔ آیہ لیستی جہ جمع آوری بوبوستہ کلمہ یان قرار دارہ: پیلہ ترس، ہیبت، وحشت، عمیق اقدام، پرکستن، خوف۔

آ کلمہ یان فقط آن و آسی کی ایتہ کوچی جنبہ جہ امی زندگی یہ مسیح میان وصف بوکونید رہ نیبید، بلکه نیشان دہہ کی امی نجات چوطو بہ عمل آیہ؛ کلمہ یانی کی وصف کونہ چوطو امی حقسایان روح القدس ہمکاری و قودرت امرأ، اونچی کی عیسا با دس و دیلبازی امرہ فراہم بوکودہ امرأ، بہ بلوغ کامل فارسنہ۔ جہ آ لحظہ بہ بعد، اوتوی گیم: امی نجات ترس و لرز امرأ بہ عمل آیہ۔

ہسا با درنظر گیفتن آ موضوع، آ سوال پیش آیہ کی چرہ موقدس ترس، بہ عنوان ایتہ جہ مہم حقیقتان، امی کیلیسایان میان، کوچی گروہان میان و یا کیتاب موقدسی مدرسہ یان میان تعلیم بدہ نییہ؟ آیا آ موضوع تانہ غرب میان علت وجود انہمہ مسیحیانی کی بی تفاوت و بی اثر ایسید، بہ؟ یا تانہ دلیلی بہہ کی کیتاب موقدس دروارہ «رو و آگردن» جہ ایمان، آخر روزان رہ ہشدار دہہ؟ پولس نیویسہ: «چونکی اول تا او عصیان تفاق دنکفہ و او بی دین مردای کی ہلاکت زای ایسہ ظہور نوکونہ، او روز فائرسہ۔» (دوم تسالونیکیان ۲: ۳)۔ آیا عصیان تانہ امی موقدس ترس خفہ کودن امرأ تحریک بہہ؟ بعد چل سال دوعا کودن، مطالعہ و خیدمت تومام آمریکا آیلتان و شصت کشور میان، باور دارم کی

آموضوع دوروست ایسه.

بأیید ای قدم جولوبتر بییشیم. ایته جه اولی یا اساسی تعلیمان کیلیسا میآن «مجازات ابدی» ایسه. آکلمه یأَن دقت آمرأ بخوانید:

«پس بأیید ابتدایی تعلیمان درواره مسیح، پوشت سر بنیم، کمال سو جولوب بییشیم و ایوارده مجازات ابدی یه بنیان ننیم.» (عبرانیان ۶: ۱-۲).

حئیقت آنه کی آمأن همتأن آمی رأ- روش زندگی وأسی حیساب پس دیهیم. اونچی آ داوری میآن تفاق دکفه تا ابد باقی مأنه، یعنی امری ابدی ایسه! ایته ایماندار ره، جه او تخت تحت عنوان «مسیح مسند داوری» یاد به.

بأیید در مورد دو تأکلمه کی اوشأن او بوجور آیه میآن برجسته بوکودیم، ویشتر توضیح بدیم. اولین کلمه «ابتدایی» ایسه. ایته زای مدرسه ابتدایی دورون چی یه یاد گیره؟ خواندن، نیویستن، جمع و تفریق کودن و مهارتای اساسی دیگه. در حئیقت آمأن اساسی پایه یأَن کی واجب ایسه تا آمی درس خواندن ایدامه بدیم، ابتدایی میآن به دس آوریم. آیا تأنستید دبیرستان یا دانشگاه میآن درس بخوانید بدون آنکی خواندن، نیویستن یا جمع و تفریق کودن یاد بیگیفته بید؟ غیر مومکن ایسه.

به می نظر خیلی جه ایمانداران و اخب داوری ای کی اون آمرأ روبرو بیدی، نیید یا بئترین حالت میآن، فقط آکلمه آمرأ آشنا ایسید، اما اون دوروست حیسابی بررسی نوکودید. آ موضوع شه آن آمرأ مقایسه کودن، با اونکی ابتدایی مهارتأن دبستان میآن مهم ایسید، ولی آدم هر ماله ایته قدم جدی اون یادگیفتن ره اونسأنه.

سوال خیلی مهمی کی وَا وُورِسَن آنه کی چوطو ایمانداران بدون دانستن آ ابتدایی حئیقت، خوشأن زندگی یه مسیح دورون بنا کونیدی؟

بأیید اویته کلمه کی برجسته بوبوسته، یعنی «بنیان» توضیح بدیم. آیا تأنید فیکر بوکونید کی ایته ساختمان بدون پاکار بنا بوکونید؟ اگه هوا آرام ببه، ساختمان تأنه بوجور بشه و پابرجا بمأنه. اما وختی ایته سخت طوفیان بأیه، ساختمان فیوه. آ موضوع تأنه جه ایمان منحرف بوستن نیشان بده. گروه «بارنا» خبر بده کی ویشتر جه چل میلیون آمریکایی بین سالای ۲۰۰۰ تا ۲۰۲۰ خوشأن ایمان جه دس بدید. الان نصفشأن ادعا کونیدی کی غیر مسیحی ایسید، یعنی بی خودا و بی دین. آیا تأنه آ وحشتناک آمار به آ دلیل ببه کی آمأن بنیادی تعلیمان اوشأن یاد ندیم؟

بایید ایتہ کوچی نیگاہ تاودیم بہ اونچی کی بہ امی داوری وابستہ ایسہ:

«بلہ امان اوتوی دیلگرم ایسیم و ترجیح دیہیم جہ بدن دس بکشیم، تا خودا
ورجہ ساکن بیبیم» (دوم قرننیاں ۵: ۸).

فوری فہمیم کی پولس فقط ایمانداران امرأ گب زئن درہ. وختی ایتہ بی ایمان جہ
خودش حضور، بدن میان دس بکشہ، خودا حضورم نیشہ.

«پس یا بدن میان ساکن بیبیم و یا جہ بدن دور بیم، آنہ ہدف قرار بدیم کی
خودایٰ خشنود بوکونیم.» (دوم قرننیاں ۵: ۹).

وختی کی امی پسران نوجوانی سن میان ایساید، من و لیزا فرصتانی دومبال
بیم تا اوشان ایمان امرأ تربیت بوکونیم. ایتہ جہ امی مہم جنبہ یان تعلیم دورون،
جہ اوشان پاس پاپی بوکونیم کی ہمیشہ خودشان برحق ندانید. ایروز غروب
اوشان بوگفتم: «زاکان شومان نتانید کاری بوکونید کی من و شیمی مار شومرہ
کمتر یا بیشتر جہ اونچی کی قبلا دوس داشتیم، دوس بداریم!» اوتوی امی بی
قید و شرط عشق اوشان رہ نیشان بدیم. ولی ایچہ بعد، می جملہ یہ اوتوی
ایدامہ بدم: «اما نسبت بہ موضوع کی امان چقد جہ شومان راضی بیبیم، مسئول
ایسید!» آ عجیب لحظہ اوشان چوم حثیقت رو واژ کود.

حثیقت آنہ کی امان نتانیم کاری بوکونیم کی خودا امرہ کمتر یا بیشتر دوس بدارہ.
ولی مسئول آن ایسیم کی اون چقد جہ امان راضی بہہ. ہن اسی ایسہ کی پولس گہ:

«چونکی امان ہمہ وایستی مسیح، داوری مسند جولوب حاضر بیم، تا ہر
کی خوب و بد کاران و اسی، وختی خو بدن میان زندگی کودی انجام بدہ،
رہ سزا فاگیرہ. پس چون خوداوند ترس معنی یہ دانیم، حقسای کونیم مردوم
بقبولانیم.» (دوم قرننیاں ۵: ۱۰-۱۱).

آ مسند داوری میان امان او گوناہانی کی توبہ بوکودیم رہ، داوری نیبیم، چونکی
اوشان قبلا عیسا خون و اسی پاک بوستید. خودا «اوقدی کی مشرق جہ مغرب
دور ایسہ، ہو قدم امی نافرمانیان جہ امان دور کودہ.» (مزمور ۱۰۳: ۱۲). و ایتہ
جا دیگہ گہ: «اون و اسی کی اوشان شرارت بخشم، د اوشان گوناہان ہرمالہ بہ یاد
ناورم.» (عبرانیان ۸: ۱۲).

پس امی داوری چی چیزایی و اسی ایسه؟ آنکی به عنوان ایته ایماندار چوطوز زندگی بوکودیم، امی خوب و بد کاران سبک-سنگین بید. اونچی کی امی الان بحث ره مهم ایسه آنه کی پولس «خوداوند ترس» ایته ایماندار داوری امرأ مربوط دأنه. هوتویی کی بیشتر بوگفتیم، کلمه ترس، معادل یونانی phobos ایسه، هو کلمه ای کی کیلیسا واکنش درواره سفیره و حنایا، اون امرأ توضیح بدّه بوبوست. آ موضوع امره ایته مهم سوال به وجود آورده: آیا تفاق کی اوزن و مرد ره دکفت، تأنه ایته پیش نمایش جه ایته ایماندار داوری ببه؟ آ احتمال چن فصل آینده دورون بررسی کونیم.

شخصی سازی

آیه: «تا شیمی رفتار درخور خوداوند ببه، و بتأنید اون جه هر سو خشنود بوکونید: یعنی هر خوب کار میان ثمر باورید و خودا شناق میان پیله بید.» (کولسیان ۱: ۱۰).

نکته: شومان نتأنید کاری بوکونید کی خودا شومزه ویشتر یا کمتر جه اوقدی کی قبلا دوس دأشتی، دوس بدأره. اما آن و اسی مسئولید کی جه شومان راضی و خشنود ببه.

تأمل: آیا می زندگی خودایه خشنود کونه؟ جه کویه و ا بدانم کی چی اون راضی کونه و چی باعث اون نارضایی به؟

دوعا: ای آسمانی پتر جه تو خوایم کی خودت کلام امرأ و خودت روح امرأ اونچی کی تره خوشحال کونه و اونچی کی باعث تی نارضایی به یه، مره آشیکاز کونی. دلیل و فیکری مره فاده کی ویشتر جه هر چی تی رضایت و خشنودی دونبال ببه. ببه کی آکار امرأ، ویشتر تره بشناسم و جوری زندگی بوکونم کی تره احترام بنم. ببه اونچی کی خوایم، مره به عنوان ایته با ایمان، داوری بوستن ره آماده کونه و ابدی پاداشان کی مره در نظر بیگفتی یه، دریافت بوکونم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: خودای راضی کودن، اولین اولویٹ می زندگی میان ایسه. اون می دورون کار کونه تا اون خواست و رضایت انجام بدم.

مهم موضوعی کی دروارہ خودا وَا اُونِ در
نظر بدآریم اَن ایسه کی وختی جه اُون ترس
بدآرید، دِ جه هیچی نترسیدی؛ در حالی کی
اگه جه خودا ترس ندآرید، جه همه چی
ترسیدی.

-او سوالد چمبرز

۱۳ | واگیردار دودوزه بازی

توضیح آ موضوع در رابطه با اون زن و مردی کی اوشان زندگی اعمال رسولان کیتاب میان تومام بوست و بمردید، مهم ایسه. موضوع، کاری کی حنایا و سفیره بوکودید، نوبو. چره کی اوشان خوشان کیلیسا مراسم موقع، کادوی پیشکش بوکودید. پیشکشی کودن خوداره، ایته قشنگ و موقدس کار ایسه، اما اوشان نیت گونه بویعی خواستید مردوم ورجه خوشان روحانی نیشان بدید.

ایه ایته مهم سوال به وجود آیه: آیا فقط آمی گبان و کاران قضاوت و بررسی بید یا آمی فیکران و نیتانم قضاوت بیدی؟

بأیید هشدار کی عیسا خو شاگردان بده، خواندن امرأ شروع بوکونیم:

«أ وخت دورون، هیزاران نفر جم بوستید، اوتو کی همدیگر رو پا نئید. عیسا اول خو شاگردان امرأ گب زئن شروع بوکود و بوگفت: جه فریسیان خمیرمایه کی همون دغلبازی ایسه، دوری بوکونید. هیچ چیز قایم بوسته ای نیه کی آشیکار نبه و هیچی نیشه جیگا دئن کی آشیکار نبه.» (لوقا ۱۲: ۱-۲).

أ دو تا آیه میان خیلی موردان بوگفته بوبوسته، فیکر بوکونید کی شومان انجیل خادم ایسید و جمعیت زیادی جم بوستید تا شیمی صدای بیشتاوید کی «هیزاران نفر» ثبت بوبوسته. آن ویشتر خادیمان و واعظان ره ایته رویا ایسه! اما عیسا چی کونه؟ اون خو شاگردان نیگه کی: «هی زآگان، من آن و آسی آیه ایسام، کنار بیشید تا می کار بوکونم!» نه، در عوض اون سه تا کار بوکود: اول، اون جه آ فرصت ایستفاده کونه تا اوشان ایته تصویری پیام جه آنکی

چو طو «تحت کنترل لحظه نیبید» منتقل بوکونه. اون آ آدمان کی قراره آینده دورون مردوم رهبری بوکونید، در مورد کلک و دودوزه بازی، هم مثال امرأ و هم تعلیم امرأ هشدار دهه. معادل یونانی ریاکاری hupókrisis ایسه و به معنی «نیتان و انگیزه یانی یه دیگران و رجه نیشان بدیم اما می دورون اوشان می حئیقی نیتان نیید و می حئیقی نیتان می دلیل میان قائم کونیم.»

فریسیان دغلبازی میان ماهر بید- و فقط ظاهر چاکونی و خوشان دیگران نیشان دئن ره، کار کودید. عیسا هشدار دهه کی خودتان نیتان پاک کونید تا آ تله میان دنکفید.

در اصل اون گه کی ونالید اینسانان دوس دأشتن یا جه اوشان تأیید فآگیفتن شومره هدایت بوکونه، بلکه روح طریق هدایت ببید، هم اونچی کی تعلیم دیهدی میان و هم شیمی زندگی رأ-روش دورون، حئیقت میان قورص بآیسید.

دوم، عیسا گه کی دغلبازی چقد توند تأنه ریشه بودوونه. اون دغلبازی خمیرمایه امرأ مقایسه کونه؛ مخمری کی سرتاسر خمیر دورون پخشن به و باعث به کل خمیر، ور بایه و باد بوکونه. عیسا مثال نیشان دهه کی دغلبازی واگیر دآره، و آ مخمر، می رفاه ره بد ایسه.

سوم، اون تأکید امرأ گه کی دغلبازی و دوروی نتانه همیشه قایم بوسته بمأنه. مسلمه کی هر کس گب یا کار نیت پوشت، آخربس آشیکار به. اون جمله بعدی نیشان دهه کی چی جه ناپاک نیتان پاس پایی کونه:

«ریفیقان، من شومره گم جه اوشانی کی جسم کوشید و بیشتر جه آن کاری نتانید بوکونید، ترس ندآرید. شومره نیشان دهم جه کی و آ بترسید: جه اونکی بعد جسم کوشتن، قودرت دآره اون جهنم میآنم تاوده. بله، شومره گم کی جه اونه کی و آ ترس بدآرید.» (لوقا ۱۲: ۴-۵).

ایوارده عیسا، ترس ره جه ایته قوی کلام ایستفاده کونه؛ phobéo کی هم خانواده phobos ایسه، و کلمه ای بو کی آمان فصل قبل میان اون روتآکید بوکودیم و به معنی «ترس، خوف و هراس» ایسه. عیسا «جهنم دکفتن» و نیده گیفتن موقدس ترس به هم ربط دهه. فیکر ترسناکی کی نیشه خیلی راحت جه اون گوذشتن. ایوارده موقدس ترس اهمیت دینیم و آنکی گرچه احترام امرأ خودای پرستش کودن جزو موقدس ترس ایسه اما خود موقدس ترس خیلی مهمتره.

عیسا امره گه کی جه خودا و آ ترس نه جه آدمان. ساده تر آنکی، خودا ترس

باعيٺَ به کي جه آدمَانِ ترِسِن، خلاصَ بيم و جه آدمَانِ ترِسِن باعيٺَ به کي خودا ترسَنُ آمي دورونُ جه ميان اوسآده بهه و آتويي امَرَه اسيرَ کونه. ايشتباہ نوکونيد، وختي جه آدمَانِ ترسيم، آمي نيتَانِ تحتِ تاثيرِ قرارِ گيريدِي. «اينسانِ ترِسِن» مٺ «جه خودا ترِسِن» درِ نظرِ بيگيريد. اَ موضوعَ به اَ معنی نييه کي وَايستي جه آدمَانِ فرارِ بوکونيم؛ بلکه مواظبِ بييم تا کسآني سو نيشيم کي آمي جولوب ايسآيد، و اوشَانِ نيتِ خودشَانِ منفعتِ وَاسي ايسه يا خوشَانِ پاسِ پايي کودنِ يا خوشَانِ رضايَتِ وَاسي خُواييد جه اَمَانِ سوءِ ايسْتفادهِ بوکونيد. جه آدمَانِ ترِسِن باعيٺَ به کي دودوزه بازی و دغلبازی مخمرِ ميانِ اسيرِ بيم و اَنِ باعيٺَ به کي اَمَانِ تَأَييدِ فاگيفتنِ جه آدمَانِ وَاسي زندیگيِ بوکونيم.

بازَمَ به حنانيا و سفيره داستانِ وَاگرديم، به نظرِ فآرسه يي کي اوشَانِ کارِ بي عيب و نقص بو. با اَ حال، اوشَانِ نيتِ اوشَانِ مجبورِ بوکود تا ايتِه خاصِ تصويَرِ به خودشَانِ جامعِه نيشَانِ بديد و اَنِ همونِ چيزي ايسه کي باعيٺَ بو بوسته کي اوشَانِ بکفید. آدمَانِ تَأَييدِ کاراييِ بوکونيد و گبآني بزنيد کي خودا پسندانِه بهه، اما بدونِ اونِ موقدسِ ترس، اوشَانِ نيتَانِ دوچارِ گوناہ ايسيد.

وختي دهه ۱۹۸۰ کيليسايِ محليِ ميانِ خيدمتِ کوديم، خيلي زيادِ درگيرِ ترسِ جه آدمَانِ بوم. تا وختي کي روحِ القدسِ مي نيتِ آشيكارَ نوکوده بو، اَ موضوعَ نفهمسته بوم. او وخت، آمي پيله کيليسا دورونِ جاجيگايِ خوييِ دَاشتيم. همش او کسآنيِ اَمْرَا کي ارتباطِ دَاشتيم اَمْرَا مهربانِ بوم و همش جه اوشَانِ تعريفِ کوديم، حتا اگه او تعريفِ دوروستِ نو بوسته بي. جه روبرو بوستنِ ديگرانِ اَمْرَا تنفرِ دَاشتيم و طاعونِ مَأْنستنيِ جه اونِ دوريِ کوديم. هتويي يَم، خبراييِ مِرِه فآرسه يي کي من ايتِه جه دوسِ دَاشتنيِ ترينِ مردآگانِ کيليسا ميانِ ايسم کي اَنِ مَرَه خوشحالِ و راضيِ کودِي.

ايروزِ دوعا ميانِ بيشتاوستم کي خوداوندِ بوگفت: «پسر جان، مردومِ گيدي کي تو ايتِه دوسِ دَاشتنيِ و مهربانِ آدمِ ايسي!».

خيلي واضحِ مَرَه يادِ آيه کي خودا لحنِ چوطو بو. احساسِ نوکودم کي مَرَه تَأَييدِ کودنِ دره.

پس، احتياطِ اَمْرَا بوگفتم: «بله، اوشَانِ اَنِه گيدي.»

اونِ جوابِ بَدَه: «آيا دانِي کي چِرِه مردومِ اَمْرَا، قشنگِ گبانِ زني و جه اوشَانِ تعريفِ-تمجيدِ کونيِ حتا اگه واقعيِ نِه؟»

وُورسم «چره؟»

و اون آتوی جواب بده: «چون ترسی کی اوشان تره دوس ندراید و قبول نوکونید. تی محبت کی رو تمرکز بوکوده- خودت یا اوشان رو؟ اگه واقعا مردوم دوس بدأشته بی، حئیقت گفتی و حتا اگه تره قبول نوکوده بیدم تو دوروغ نوگفتی!». مات و قاق بوسته بوم. همه مزه ایتہ دوس دأشتنی آدم دانستید، اما حئیقت کلا فرق کودی.

مٹ هن، کیلیسای اولیہ میآنم، به احتمال زیاد مردوم حنانیا و سفیره یه ایماندارای خوبی دانستید، خصوصاً کی اوشان خوشان کیشیش ره، شورا حضور پیلہ کادو آوردید. ولی اوشان نیت اصلی آشیکاز بوست. هتوی، می نیتآنم جه خودم پاس پایی کودن و پیشرفت کودن و به خودم پاداش فادان بو. می حئیقت داستان کارآنم، داستان ایتہ دغلباز آدم بو.

کارایی کی خودای راضی کونه و مفید ایسید، مردوم چوم جولوب نیشان دن کار آسانی ایسه، در حالی کی خودخواهی نیتآن قائم کونیم. آمان تانیم ایتہ جمعیت ایتہ پیلہ پیغام جه انجیل امرأ به حرکت باوریم، در حالی کی آمی نیتآن خودخودہانه و منفعت طلبانه ایسه.

آسان ایسه کی خوب و ایلاهی کاران مردومانی کی آمره نیگاہ کونیدی جولوب انجام بدیم، در حالی کی خودمان نیت قائم کودیم.

شخصی سازی

آیہ: «چونکی خودا کلام زنده ایسه و کار کونه و جه هر شمشیر دو لبہ ہم تیج تر و بژنده تر ایسه... و فیکران و دلیل نیتآن سبک-سنگین کونه.» (عبرانیان ۴: ۱۲).

نکته: خوداوند ترس، آمره آمی دلیل نیتآن امرأ ارتباط دهه کی خیلی مهم ایسه، چونکی اگه آتو نبه، دغلبازی تانه آمره گول بزنه.

تأمل: چوطو رضایت فاگیفتن، حمایت بوستن یا منفعت شخصی نیتآن

امراً، خوایم کی ہمیش دیگرانِ راضی ہو کونم؟ آیا ان ایتہ روشِ مرہ ایسہ
وختی کی فشار جیر ایسام؟ چی وختان و چی و اسی، باعیث بہ تا خودم
صداقتِ خطر میان تاؤدم؟

دوعا: آسمانی پتر، جہ تو خوایم کی مرہ ببخشی کی خودم رضایت و نفع
شخصی و اسی دیگران رضایتِ دومبال چرخستیم، روح القدس! جہ تو
خوایم تا توامام قسمتآن جہ می زندگی یہ کی خیلی راحت ا فشار جیر تسلیم
ہو بوستم مرہ نیشان بدی. من جہ آنکی آدمآن عیسا جا، خودم شادی و
خوشی منبع قرار بدم توبہ کونم. جہ تو خوایم تا می دلیل جہ موقدس
ترس، پورہ کونی تا ہمیش دیگرانِ واقعی دوس بدآرم و تسلیم دغلبازی
نو کونم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: من دیگرانِ حقیقت گفتنِ امرأ و اوشان منفعتآن بہ جای خودم
منفعتآن دومبال کودن امرأ محبت کونم.

چونکی آمان همتان
وَأ [اوتوی کی ایسیم] مسیح
داوری مسند جولوب حاضر بیم.
– دوم قرن تیان ۵ : ۱۰

۱۳ | سه تا تصویر

به جمله «اوتوی کی ایسیم، حاضر بیم» صفحه قبل آیه میان دقت بوکونید. هر آدمی سه تا عکس داره: تصویری کی بیده به، تصویری کی نیشان بده به و حقیقی تصور.

«تصویری کی بیده به» آن ایسه کی دیگران امرأ چوطو دینیدی. «تصویری کی نیشان بده به» روشی ایسه کی امان خواییم دیگران امره بیدینید و امی «حقیقی تصویر» او چیزی ایسه کی واقعا ایسیم، گرچه مومکن ایسه کی توسط دیگران قایم به یا نیده بیگفته ببه، ولی خودا اون کامل دینه و آ تصویر امرأ ایسه کی امان داوری مسند جولوب حاضر بیم.

عیسای در نظر بیگیرید- اون دوروست درک نوبوست، به دوروغ متهم بوبوسته، به عنوان ایته مست آدم و شکم پس آدم شناخته بوبوست، مرتد نام اون فادیید و حتا به الهام گیفتن جه شیطانان متهم بوست. اون توسط رهبران مذهبی و دیگران طرد بوست. اون تصویر خلیان چوم دورون، خصوصاً معروف آدمان چوم میان، خوب نوبو.

عیسا ناتنی براران کی او زمان، بدبین و بی ایمان بید، اون فشار جیر قرار بدید تا جه او تصویری کی جه خودش نیشان بده بو فاصله بیگیره و بر خلاف اون زندگی بوکونه: «آیه ترک کون و یهودیه سو بشو تا تی پیروان کارایی کی کونی یه بیدینید!». اوشان اون به مسخره گیفتید: «چونکی هر کی بخوای شناخته ببه، قایمکی کار نوکونه. تو کی آکاران کونی، خودت به دونیا نیشان بده!» (یوحنا ۷:

۳- ۴) اوشان تحت تاثیر دیگران درک بیدی و حقسای کودید عیسای او بردگی جیر قرار بدید، یعنی ترس جه اینسان.

اما عیسا تصویر واقعی کاملاً جه تصویری کی خیلیان جه اون درک بوکودید فرق کونه: «اون نیده خودا، صورت ایسه» (کولسیان ۱: ۱۵). در حالی کی خیلیان اون رد کودید، متعال خودا آشیکارا اون تأیید بوکود: «آنم می محبوب پسر کی جه اون راضی ایسم» (متا ۳: ۱۷). تصویر درک بو بوسته جه عیسا چیزی نییه کی ایروز باقی بمأنسته، بلکه اون تصویر واقعی ایسه کی هنوز باقی بمأنست. اون حئیقی تصویر ایسه کی تا ابد بمأنسته نه تصویری کی دیگران بیده بید یا درک بوکودید.

وختی کی عیسا زمین رو ایسا بو، هرمله خو ره تبلیغ نوکود و هیچ حقسای نوکود تا معروف به. وختی ایته نیازمند آدم شفا دبی، ویشتر گفتی: «مواظب ببید کسی جه ا موضوع واخَب نِه» (متا ۹: ۳۰). اون جه محبوبیت، شهرت و آدمان تعریف-تمجید و تأیید دوری کودی. وختی کی مردوم خواستید اون پادیشا بوکونید، اون جه ا موضوع دوری بوکود. اون میان ظاهر چاکونی، توهم و دغلبازی نئا بو. اون جه خودا ترس لذت بردی؛ چونکی باعث بوستی خودش توجه و تمرکز خو پئر رو بنه.

أمأنم وَا عیسا تصویر آشیکار کونیم. آزاد، زندگی کودن بر اساس حئیقی کی امی اینسان دورونی میان نَهه، آشیکار به؛ اونم وختی کی جه خودمان ره تبلیغ کودن، یا جه خودمان پاس پایی کودن دس اوسانیم. آیه شه آدم و حوا میان خودمحوارانه کاران ریشه یه، پیدا بوکونیم. وختی کی اوشان بکفتید، خوانیم: «او وخت، اوشان هر دو نفر چومان وار بوست و بفهمستید کی لخت ایسید» (پیدایش ۳: ۷). اوشان تمرکز جه خودا خودشان رو نَهه بو و هسا دآن دومبال دیبید تا خوشان کم و کسریانی کی تازه کشف بوکوده بید جبران بوکونید. اوشان اول حقسای بوکودید خوشان لختی یه واپوشانید. مومن ایسه ا موضوع در مورد امان ایجور دیگه آشیکار به، اما مشکل ریشه بازم ایته ایسه. اگه من خودم رو تمرکز بدارم، پس خوایم جه خودم تصویری نیشان بدم کی می نقصان لاپوشانی بوکونه. عیسا، خو جان فاده تا آمره جه ا اسارت آزاد کونه. پولس نیویسه: «امان جرات نوکونیم کی خودمان جزو کسای بدانیم یا خودمان کسای امرأ مقایسه بوکونیم کی تکبر دارید و خودخواه ایسید. چقد دیوانگی خواهی کی اوشان خوشان، خودشان ملاکان امرأ قضاوت بوکونید و خودشان، خوشان امرأ

سبک-سنگین بوکونید.» (دوم قرن تیان ۱۰: ۱۲).

اگہ فشار مقایسه جولوب تسلیم ببیم، بوزورگ نمایی امرأ، خودمان کم و کسریان و خودمان ره تبلیغ کودن امرأ یا جه خودمان پاس پایی کودن امرأ جه خودمان محافظت کونیم، همه چی جه امی انگیزه یان و نیتان شروع به. ایمرز دنیا میان، امی تصویری کی بیده به، ویشتر جه امی حثیقی تصویر ایسه. خیلی ساده، امی شهرت چیزی ایسه کی جه اون پاس پایی کونیم. در حال حاضر، امی حقسایان ظاهر، موقعیت، عنوانان، محبوبیت، آنکی مورد قبول ببیم، شهرت و گیره رو تمرکز داره، چونکی امی کم و کسریان پوشانہ. آن چیزی نیسه کی روز داوری ره آشیکار به و مورد بررسی قرار بیگیره؛ بلکه امی تصویر حثیقی داوری به کی امی انگیزه یان و نیتان رو متمرکز ایسه.

«پس درواره هیچی جه قبل قضاوت نوکونید تا آنکی خوداوند بایه. اون اونچی کی الان تاریکی میان قائم بوسته یه، روشنایی میان آشیکار کونه و دیل نیتان آشیکار کونه. او وخت هر کس خود خدا تشویق و تمجید کونه.»
(اول قرن تیان ۴: ۵)

خیلیان، آیه یان نیده گیریدی و فیکر کونید کی در مورد بی ایمانان ایسه؛ ولی اتوی نیسه، چره کی هیچ بی ایمانی روز داوری میان مورد ستایش قرار نیگیره. قطعاً آیه در مورد ایمانداران ایسه.

وختی خوانیم: اونچی کی تاریکی میان قائم بوسته داره، و دیل نیتان کل آسمان ملکوت جولوب آشیکار به، احتمالاً دوچار ترسی بیم کی سالم ایسه. آن تانه ایتہ جه دلایی ببه کی پولس جه ایمانداران داوری به عنوان «خودا ترس» یاد کونه. امی واخب بوستن جه ا حثیقت، موقدس ترسی به وجود آورہ کی به نوبه خودش آمرہ کنترل کونه و توانا کونه تا خودمان حثیقی تصویر امرأ زندگی بوکونیم. با آ حال، برعکس اونم صادق ایسه: یعنی هر چی ویشتر خوداوند ترس امی میان وجود ندره، ویشتر به خودمان تصویری کی بیده به تکیه کونیم.

آن ایتہ مرگبار تله حنایا و سفیره ره بو. اوشان ویشتر تمرکز کودید کی چوطو خوشان رقیبان، ریفیقان و یا خوشان کیلیسا و رهبران چوم جولوب، بیده ببید. آن واسی کی اوشان داستان بتر بفهمیم، بایید سفری کی باعث بوست تا اوشان بکفید، ایجور تصور بوکونیم کی اینگار امی ایمرز دوران تفاق دکفته.

کیلپسا فقط چن ماه بوکی به وجود بآمو بو و کیلیسا رسولان و اعضا همتان منتظر بید کی بیدینید کی به عنوان رهبر، مناطق مختلف میان ظاهر به. آ زن و مرد ره، روز خوشی بو کی عیسیای قبول بوکودید و اوشان گوناوان بیخسه بوبوسته. اوشان خیلی خیلی تحت تاثیر خودا محبت و جماعت ایمانداران قرار داشتید.

ولی آخربسر اوشان تمرکز عوض بوست. جالب ایسه کی به احتمال زیاد خودا جه اوشان طریق عمل کودی؛ ولکی جه طریق ایته پیشکشی فآذن، دیگران نصیحت و تشویق کودن، یا سرود خواندن گروه پرستشی میان (احتمالات ویشتری تانه وجود بدره). آتوی، اوشانم جه آنکی اوشان خیدمتان بشناخته به، لذت بردیدی. اوشان اندورفین ویشتر ترشح بوستی و هیجان انگیز احساسان، شادی و رضایت اوشان ره به وجود آوردی.

اوشان شهرت ویشتر بوستن دویو. با آ حال، آن و آسی کی خوشان شهرتی کی تازه به وجود آمون دویو به حفظ کونید، وایستی بعضی جه خوشان ناخالص رفتارآن، بی ضرر گبان و کاران امرآ لاپوشانی بوکوده بید. ولکی اوشان درگیر ایته اختلاف شدید خانوادگی یا ایته دراز مودت دعوا بوبوسته بید. خشم و دعوا اوشان میان خیلی ناجور و طولانی بوبوسته بی، ولی وختی ایمانداران جمع میان ایسآبید، خودشان کردوکارآن خیلی زیاد عوض کودید تا خوشان عیب و آپوشانید.

آ زن و مرد نخواستید کی ایمانداران دیگه، اوشان اختلافان و دعویان بیدینید؛ چونکی آ موضوع، اوشان تصویری کی بیده بوستی به خراب کودی. پس، حقسای کودید تا دیگران جولوب عاشقانه و محبت امرآ نسبت به همدیگه رفتار بوکونید.

اوشان خوشان عکسان و ویدئویان اینستاگرام و تیک تاک میان نید کی اوشان میان همدیگر کشه بیگفته بید و لبخند زبید و جه سرگرم کونده کارانی کی با هم انجام دبید، لذت بردید. و اوشان جیر چیزایی مٹ «رویایی زندگی» یا «عاشقانه هدفان» یا «دوس دارم اون امرآ زندگی بوکونم!» نیویشتید. جورواجور پستانیم وجود داشتی کی اوشان موفق زندگی به (کی در حال طلاق گیفتن بو)، اوشان کار و کاسبی کی رشد کودن دویو (کی در حال ورشکستگی بو)، قشنگ زاکان (کی اوشان رفتار بی تربیتانه، طلبکارانه و خودخواهانه بو) و خوشان موفقیتهای دیگر نمایش دبید. به نظر رسه بی کی

آکار جواب دہہ؛ چونکی اوشان اجتماعی رسانہ یان دونبال کوندگان (فالورآن) ہمیش ویشتر و ویشتر بوستن دوبو.

حنانیا و سفیرہ الگوی یہ دومبال کودید کی خوشان تصویر کی نشان ذید قوی بدآرید. تومام آشان بی ضرر بہ نظر فآرسہ بید، ولی ہرتا دغلبازکاران آمرأ، خودا ترس کم کم اوشان دورون کم بوستن دوبو. اوشان د آن و آسی کی اوشان شخصیت دوتا رو دأشتی، احساس بد و سرفوکوی ندأشتید. ہمہ چی خوب بہ نظر فآرسہ یی، شہرت خوبی دأشتید کی قسمتی جہ آ شہرت آن و آسی بو کی کیلیسا میان دس و دیلباز بید.

ایروز فآرسہ کی برنابا خودش پیشکشی یہ کیلیسا بأورد. اوشان توجہ یوکنو جلب بوستہ. برنابا جہ اوشان جولوب بزہ بو و اوشان بیدہ بوبوستہ تصویر، خطر میان دکفتن دوبو. تا او وخت، اوشان چا کودہ بوبوستہ تصویر، خوب پخس بوستہ بو.

تومام آشان دیگران رہ بدون ضرر و الہام بخش بہ نظر فآرسہ یی، ولی اوشان بہ سوپی فاکشاین دوبو کی خطرناک بو. آیا روح القدس آ زن و مرد سرگذشت کیتاب موقدس میان آن و آسی بأوردہ بو کی آمرہ ہشدار بدہ و آمرہ بگہ کی چقد آ موضوع تأنہ جدی داوری بہ؟ پولس نیویسہ:

«بعضیان گوناہان آشیکار ایسہ و قبل اوشان داوری سو شہ، ولی بعضیان گوناہان بعد اوشان آیہ.» (اول تیموتائوس ۵: ۲۴).

حنانیا و سفیرہ گوناہ او روز رہ، ہمتان رہ آشیکار بوست. اوشان داوری جہ قبل اعلام بوبوستہ بو. با آ حال، اونچی کی و ویشتر باعث نگرانی بہ، آنہ کی ویشتر آدمان گوناہان بعداً آشیکار بہ. لطفا توجہ بدآرید کی خودا داوری اوشان قائم بوستہ نیتان رو بامو، نہ اوشان عمل رو.

خوش خبری آنہ کی آمان تأنیم جہ آمی تاریک نیتان توبہ بوکونیم، و خودا نہ فقط آمرہ بخشہ، بلکہ اگہ اون حضور بیشیم و جہ اون بخواییم کی آمرہ موقدس ترس فآدہ و آمی فیکر جہ کیتاب موقدس طریق تازہ بوکونیم، تأنیم پاک نیتان آمرأ برکت فآگیریم.

شخصی سازی

آیہ: «چونکی ہیچ چیز قائم بوسته ننا کی آشیکاز نبہ و ہیچ چیز قائم بوسته ای ننا کی ظاہر نبہ.» (لوقا ۸: ۱۷).

نکتہ: ہر تآ آدم سہ تآ تصویر دآرہ: تصویری کی بیدہ بہ، تصویری کی نیشآن بدہ بہ و حئیقی تصویر.

تأمل: من کویتہ تصویر سو فآکشہ بم؟ آیا من حئیقت دورون زندگی کونم یا آن و آسی کی می شہرت حفظ کونم دوروغ گم یا گول زندہ گبآن زنم؟ آیا کسآپی کی اوشان آمرآ ارتباط دآرم آمرآ صادق و رک ایسم؟

دوعا: خوداوندآ، جہ آنکی ویشتر بہ می «حئیقی» تصویر تمرکز بوکونم ویشتر خودم «تصویری کی بیدہ بہ» و «تصویری کی نیشآن بدہ بہ» رو تمرکز بوکودم، توبہ کونم. جہ آنکی بہ صداقت و راستی لطمہ بزیم، جہ تو خوآیم کی مزہ ببخشی. می انگیزہ یآن و نیتآن پاک کون. بہہ کی می تمرکز عیسا و دیگران رو بمآنہ، نہ خودم رو. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: من خودا کلام کی دولبہ شمشیر مآنہ یہ، و ہلم تا می فیکران و دیل نیتآن آشیکاز کونہ.

ترسِ جہ مُردن و داوری بوستن، وختی
خودا حئیقی ترسِ امی رو بایہ،
جہ میان اوسأده بہ و آترسِ عذاب نأرہ،
بلکہ سبک و کوچی یوغ، روحِ رہِ ایسہ
کی خستگیِ جا، امرہ آرامشِ دہہ۔
– ای۔ دبلیو۔ توزر و ہری وریپلوگ

۱۴ | ابدی تصمیمان

اگہ بخوایم امی الان زندگی یہ مقایسہ بوکونیم با او زندگی کی ابدیت دورون ادریم، بخار آبی ویشتر نیبہ. حتا اگہ دقیقتر بیگیم، آزندیگی ہیچی نیبہ، چونکی ریاضیات سادہ گہ کی ہر عدد متناہی تقسیم بر بینہایت، برابر صفر ایسہ. پس، نود یا چندین سال عمر در مقایسہ ابدیت امرأ ہیچ ایسہ. با توجہ بہ آعجیب حئیقت، عاقلانہ آنہ کی ابدیت رہ آمادہ بیبیم.

تصمیمانی کی عیسا در مورد ہر کودام جہ آمأن داوری مسند رو گیرہ، ابدی ایسہ (عبرانیان ۶: ۱-۲). سادہ تر آنکی، ہرمالہ ہیچ تغیر، تجدید نظر یا دگرگونی ای اون داوری میان بہ وجود نایہ. پس، امی نظر نسبت بہ صلیب، معلوم کونہ کی ابدیت کوئہ گوڈزنیم. اما امی زندگی رأ-روش بہ عنوان ایتہ ایماندار، معلوم کونہ کی چوطو ابدیت میان زندگی کونیم.

خیلیان فیکر کونید کی ملکوت چیزی ویشتر جہ ایتہ تجربہ روحانی (بدون جسم) و غیر فیزیکی، محبت و آرامش امرأ نیبہ و ہیچ درد و غمی بہ ہمراہ نآرہ. اوشأن انتظار دآرید کی قدیسأن بہ موجودات غیر مادی تبدیل ببید کہ ابرأن رو شناور ایسید، چنگ نوزید و انگور خورید. در حالی کی بعضیای دیگہ، ملکوت ایتہ خدمت پرستشی حوصلہ سربر و دائمی دانید. ہتوچی نظری امرأ، سخت شہ دروارہ آ حوصلہ سربر ابدیت ماہیت، ذوق و شوق دآشتن.

اما آشأن داستانانی ایسید کی ہیجأ جہ کیتآب موقدس میان پیدا نیبہ. بئترین چیأن آ دونیا دورون، حتا ایتہ سایہ جہ او جاودانگی نیبہ. اوئہ جوامعی نآہ کی

وَأُونِ رُو بَرنامہ ریزی ببہ، شہرائی کی وَأُچاکودہ ببہ، کشورائی نہہ کی وَأُوشَانِ رُو نظارت کودن، کھکشائانی نہہ کی وَأُکشف ببہ و او قد چیزای زیادی وجود دَاره کی آمی نوع خلقت آمراً همسو ایسید. خوداوند ابدی شہر دورون، منصب و مسئولیتائی وجود دَاره کی وَأُپورہ بید. پس، داوری مسند مٹ مصاحبہ و ارزبایی در نظر بیگیرید کی شیمی ابدیت موقعیت اُون پایتخت میان، تازه آسمان و تازه زمین دورون معلوم کونہ.

با در نظر گیفتن آ موضوع، وَهَلید بہ آیہ و الان داوری بوستن بحث رو وَأُگردیم و اُون سبک-سنگین بوکونیم:

«چونکی آمان همه وایستی مسیح، داوری مسند جولوب حاضر بیم، تا هر کی بنا بر خوب و بد کارائی کی وختی خو بدن میان زندگی کودی انجام بدہ، سزا فاگیرہ.» (دوم قرنئیان ۵: ۱۰).

بہ عنوان ایمانداران، آمی گوناہانی، کی آمرہ محکوم کودید کی جہنم ببشیم، عیسا خون آمراً جہ میان بوشو و تا ابد فراموش بید (عبرانیان ۸: ۱۲). ولی ہنوزم بد و شرارت کارائی وجود دَاره کی داوری میان ایماندار وَأُوشَانِ جواب بدہ. آ موضوع وایستی آمی توجہ بہ خودش جلب بوکونہ.

معادل یونانی شرارت کلمہ، kakós ایسہ و بہ معنی: «بدی آمراً رابطہ داشتن، مضر و آسیب رسآن» و ہتوییم «بازنشستہ بوستن، پا پس فَاکِشِن، جنگ میان پا پس فَاکِشِن» تعریف بہ. آکلمہ، ایتہ مخرب اثر توضیح دہہ؛ اثری کی تانہ نہ فقط او کاری کی کونیم، بلکہ پا پس فَاکِشِن یا بازنشستگی یا سادہ تر، اونچی کی انجام ندیم آمراً، بہ وجود بایہ. پس، نہ فقط کارائی کی بوکودیم، بلکہ جہ دس بوشو فرصتآن ہم شامل بہ. موقدس ترس، باعیث بہ آمان نسبت بہ پادیشایی مسئولیتآن متعهد ببیم، ہتوییم، آمی حواس بمآنہ کی ہیچ جور مخرب نیت یا رفتاری کی باعیث ببہ آمی کار کسائی کہ خودا اوشآن دوس دَاره یہ ضرر برسآنہ، انجام ندیم.

کیتاب موقدس، ویشر وختآن جہ آمان بہ عنوان معماران یاد کونہ. شومان تائید آمرہ بہ عنوان پیمانکاران فرعی در نظر بیگیرید کی خودا سفارشی خانہ، کی اُون ہمیشہ خواہیہ اویہ ساکن ببہ یہ، بنا کونید. اُون خانہ نامی دَاره: صہیون

مزمور ۱۳۲: ۱۳-۱۴) و اون مواد جہ زندہ سنگان تشکیل بوبوستہ کی شامل تومام اون موقدسان ایسہ (اول پطرس ۲: ۵)، و عیسا اون اصلی سنگ زاویہ ایسہ (اشعیا ۲۸: ۱۶).

پولس آشیکارا آمی وظیفہ یان معلوم کونہ: «چونکی خودا دس کار ایسیم، و مسیح عیسا میان خلق بوبوستیم تا خوب کاران بوکونیم، کارانی کی خودا جہ قبل آمادہ کودہ تا اوشان میان قدم اوسائیم.» (افسیان ۲: ۱۰).
توجہ بدآرید کی پولس نیویسہ: امان «وا» ا وظیفہ یان انجام بدیم. اگہ امان جہ خودمان وظیفہ یان پا پس فاکشیم و خودمان زندگی یہ ایجور انتخاب بوکونیم کی امی نیت، خوداخواہانہ منفعتان بہ دس آوردن بہ، ایتہ نمونہ جہ «پلید و شرارت آمیز» کاران بہ حساب آیہ.
پولس بازم نیویسہ:

«اگہ اینفر آپاکار رو ایتہ ساختمان جہ طلا و نقرہ یا گیرانقیمت سنگان یا علف یا کاہ امرأ چاکونہ، ہر کس کار آشیکار بہ؛ چرہ کی او «روز» ہمہ چتہ ظاہر کونہ. چونکی آتش، کار نتیجہ یہ آشیکار کونہ، و ہر کس کار کیفیت ایمتحان کونہ.» (اول قرنتیان ۳: ۱۲-۱۳)

جورواجور روشانی وجود دارہ کی تائیم امی وخت کی خودا امرہ ببخشہ یہ، او روشان امرأ بوگذرنیم. اگہ خودمان منفعتان و اسی -کی زودگذر ہم ایسید- زندگی بوکونیم، بہ عنوان موادی کی سوچہ و آتش گیرہ در نظر بیگیفہ بہ. اگہ اون ملکوت ابدی چاکودن رہ، جہ خود گودشتگی امرأ زندگی بوکونیم، بہ عنوان مادہای بہ حساب آیہ کی جہ میان نیشہ، بلکہ پاک و خالص بہ. آتشی کی امی زندگی یہ سبک-سنگین کونہ، خودا کلام ایسہ- بہ عبارت دیگہ، اونچی مہم ایسہ آنہ کی امی نیتان، گبان و کاران چوطو خودا کلام امرأ ہمخوانی بدآرید؟
پولس در ایدامہ گہ: «اگہ کاری کی کسی اون پاکار رو بنا بوکودہ، باقی بمائہ، پاداش فاگیرہ.» (آیہ ۱۴). اگہ امی کاران و حقسایان در نتیجہ یہ فرمانبری جہ خودا کلام و ایرادہ، امی زندگی میان بہ، امی کاران و نیتان نتیجہ ہمیشہ ماندگار بہ. دوچی وجود دارہ کی و اوستی اوشان توجہ کودن: اول، امی کاران و نیتان نتیجہ شامل آن ایسہ کی چوطو دیگران زندگی یہ تحت تاثیر قرار دیہیم و چوطو جہ استعدادانی کی خودا امرہ فادہ اون پادیشاپی چاکودن رہ ایستفادہ کونیم؛ دوم،

آمی ابدی پاداش، آمی موقعیتِ خودا ملکوت میان معلوم کونه.
گبانی کی بعداً پولس بزه هم جالب ایسه:

«ولی آگه اینفر کار بوسوجه، ضرر کونه؛ و هر چند خودش نجات پیدا کونه، اما کسی یه مأنه کی جه آتش شعله یان میان جان به در برده.» (اول قرتیان ۳: ۱۵).

آ آیه میان خیلی موضوعان نَهه کی شه اون و آشکافتن. اول توجه بوکونید کی معمار نجات دِهه. آ آیه درواره کافری نیسه کی تا ابد آتش دریاچه میان محکوم بوبوسته، بلکه درواره کسی ایسه کی همیشه خودا ملکوت میان ساکن به. دوم، آنکی اون ضرر و زیان خیلی زیاد ایسه. کلمه یونانی کی آیه ایستفاده بوبوسته تأنه به معنی مجازات یا ضرر ببه. خیلی جه محققان معتقد نیید کی آن ایجور مجازات ببه، منم اوشان امرأ هم عقیده ایسم. با آ حال، آ کلمه به معنی ایته عمیق احساسه کی به خاطر کسی یا چیزی یه، جه دس دئن و آسی به وجود آیه. به خاطر بدآرید کی آن ایته شدید احساس ایسه، کی نه فقط داوری وخت احساس به، بلکه آمی نوع زندگی رو تا ابد تاثیر نَهه.

سوم، آنکی آ مقایسه، کسی مأنستن ایسه کی خیلی سخت جه آتش شعله یان فرار بوکوده. بایید حقسای بوکونیم تا آ مثال به آ دوره و آگردانیم. غربیان ویشتر وختان بازنشستگی ره آماده بیدی. (من خودم آ فیکر قبول نارم، چونکی بازنشستگی به معنی پا پس فاکشِن جه ایته وظیفه؛ یا همون تعریفی کی جه «شرارت» [kakós] بوگفتیم، ایسه. با آ حال، جه اوتیه کی قابل ارتباط ایسه، من جه بازنشستگی به منظور تصویر سازی ایستفاده کونم.)

روزی یه تصور بوکونید کی اینفر بازنشسته به و هوروز میان، بانگم ورشکسته به. تومام پس اندازاپی کی آ بازنشسته دأشتی هم جه میان شه و فقط چن دلار اون کیف میان باقی مأنه و هوروز، تامين اجتماعی و تومام شرکتاپی کی اون حساب بازنشستگی یه دأشتیدم، ور ایشکنید. فقط آ اتفاق نیسه، بلکه اون خانه هم آتش گیره و خاکستر به و اون فقط خو تن لیباس امرأ، فرار کونه. آ آدم خودش همه چیز جه دس بده. آن ایته داستانی ایسه کی تأنیم ایته فاجعه مأنستن اون در نظر بیگیریم. با آ حال، آن وصفی ایسه کی پولس آن و آسی کی بعضی ایمانداران چوطو ابدیت میان شیدی ره ایستفاده کونه و آن ایته دوره بیست و پنج ساله ره (متوسط مودت بازنشستگی) نیسه، بلکه تومام ابدیت ره ایسه.

پولس دووارہ گہ کی بازماندہ، نجات بیآفتہ، اما اون ہمہ چی بوسوختہ و تا ابد جہ دس بوشو. بہ خاطر بدآرید کی آن ایتہ داوری (تصمیم) ابدی ایسہ. ولی ایشتبہ برداشت نوکونید، نجات پیدا کون، ایچیز بی ارزش نییہ؛ بلکہ خیلی خیلی جہ غرق بوستن آتش دریاچہ میان بتر ایسہ. آمان ہمتان بی اندازہ نجات و اسی خوشحال بیم. ولی حسی جہ اونچی کی تأسستی ببہ و الان نییہ، وجود دارہ.

جای قاق بوستن نییہ کی پولس اکلمہ یان امرأ ایدامہ دہہ. «پس چون خوداوند ترس معنی دانیم، حقسای کونیم آدمان بقبولانیم.» (دوم قرنئیان ۵: ۱۱). لطفا بہ می دیل صدا گوش بوکونید؛ امید دارم آ موقدس ترس کی پولس بہ اون اشارہ بوکودہ، شومرہ بباورانہ کی خودتان وخت چیزابی کی سودی نارہ و اسی تلف نوکونید، ہدر نندید یا اون صرف تمرکز رو تصویری کی بیدہ بہ و تصویری کی نیشان بدہ بہ، نوکونید. امید دارم آ وخت و فرصت کی خودا شومرہ فادہ یہ، فرمانبری جہ خودا کلام و اون روح رہ صرف بوکونید.

شخصی سازی

آیہ: «چونکی آمان ہمہ وایستی مسیح، داوری مسند جولوب حاضر بیم، تا ہر کی بنا بر خودش خوب و بد اعمالی کی وختی خو بدن میان زندگی کودی انجام بدہ، سزا فاگیرہ. پس چون خوداوند ترس معنی یہ دانیم، حقسای کونیم مردوم بقبولانیم.» (دوم قرنئیان ۵: ۱۰ - ۱۱).

نکتہ: آمی نظر نسبت بہ صلیب، معلوم کونہ کی ابدیت کویتہ گوذریم. با آ حال، آمی زندگی را۔ روش بہ عنوان ایتہ ایماندار، معلوم کونہ کی چوطو ابدیت میان زندگی کونیم.

تأمل: آیا ہر روز می تمرکز، زندگی ابدی چاکودن رو نہہ۔ دیگران زندگی یہ محبت و حقیقت امرأ چاکودن۔ یا آنکی می قودرت، قوت و وخت، خودم چاکودن و منفعت و اسی صرف کونم؟

دوعا: آی آسمانی پتر، مرہ ببخش کی خودم توجہ، تمرکز، قوت، قودرت و وخت امور دونیایی رہ بنم. جہ تو خوایم کی مرہ نیشان بدی کی چوطو ہر

روز عیسا پادیشایی یه بنا بوکونم. لطفاً مزه قودرتی فادن تا مردوم زندگی یه
تا ابد تحت تاثیر قرار بدم. عیسا مسیح نام میان، آمین

اعتراف: من ابدی فرصتآن دومبال کونم و می وخت اوشان ره نهم؛ نه فقط
رو فرصتانی کی آزندیگی امرأ جه میان شیدی.

تقدوسی کی نیشہ اون جولوب ایسان

سومین ہفتہ

اینسان نفسانی جه اینسان ترسه نه جه
خودا. ایتہ قودرتمند مسیحی جه خودا
ترس دأره نه جه اینسان. و ایتہ ضعیف
مسیحی، ویشتر جه اندازه جه اینسان ترس
دأره و جه خودا خیلی کمتر ترسه.

-جان فلاول

۱۵ | جہ اینسان ترسِن

تقدس حئیقی آن ایسہ کی کامل خودا شین بیبیم۔ ایتہ تعریف اولیہ جہ تقدس «سیوا بوستن خودا رہ» ایسہ۔ اون معنی او قد زیاد ایسہ کی شہ چندین جلد کیتاب دروارہ اون نیویشن۔ جہ اویہ کی خودا ترس، قسمت جودا نبوستنی جہ تقدس ایسہ، آیہ مہم موضوعاً گیم؛ ولی قبل اونکی شروع بوکونیم، مہم ایسہ کی آشیکارا بیگیم: تقدس حئیقی بہ معنی اسپر بوستن نیبہ، بلکہ آزادی حئیقی ایسہ۔

مومکن ایسہ حنانیا و سفیرہ داوری ایتہ مقدمہ ببہ اونچی کی ہر آدمی ایروز اون امرأ روبرو بہ، یعنی داوری۔ سوال اصلی آنہ کی آیا آزن و مرد، نمونہ ای جہ کسائی ایسید کی بہشت میان، «پیلہ خسارت» متحمل بو بوستید یا خودشان مُردہ بیان دنیا دورون بیافتید؟

آیہ یانی کی آزن و مرد لعنت ابدی توضیح رہ، مورد ایستفادہ قرار بیگیت، ویشتر وختان اول انجیلان دورون، عیسا گبان میان بیافتہ بہ: «ہر کسی کی روح القدس کفر بگہ، ہرمالہ ببخشہ نیبہ.» (مرقس ۳: ۲۹)۔ نادوروست بوستن آزن و مرد فیکر، کفر تعریف کودن امرأ آشیکار بہ؛ کفر یعنی «گب زئن در مورد کسی او جوری کی اون ابروی بیرہ»۔ آزن و مرد روح القدس دوروغ بوگفتید، ولی طبق تعریف، کفر نوگفتید۔ آکار، اوشان سرنوشت امرہ نامعلوم کونہ۔ در ہر صورت، ہیچ کودام جہ آمان نوا اوشان عاقبت و اسی غبطہ بوخوریم۔

پس، آیا کیتاب مقدس میان نمونہ ای داریم کی بہشت میان ایسہ، اما

داوری مسند میان حتماً متحمل ضرر بہہ؟ بہ می عقیدہ بلہ. وھلید پولس کلام امرأ اون توضیح بدم:

«آیا مردوم تأیید خوایم یا خودا تأیید؟ آیا حقسای کونم کی مردوم خشنود بوکونم؟ اگہ مردوم خشنودی دومبال بوم، مسیح خادیم نوبوستیم.»
(غلاطیان ۱: ۱۰)

چی محکم جملہ ای! اگہ محبوبیت جاذبہ یان جولوب تسلیم بیم، امتیاز جہ دس دیھیم کہ مسیح خادیم بیبیم. آکار و اسی، ہر تصویر کی ایتہ مطلوب چہرہ رہ لازم ایسہ یہ، نیشان دیھیم. پولس ہیچ کاری موضوع امرأ ناشتی و امانم نوأ فرق بدآریم.

پولس سطح بوجوری جہ موقدس ترس میان زندگی کودی؛ بہ یاد بدآرید اون کسی ایسہ کی اتوی بینیویشتہ: «خودتان نجات ترس و لرز امرأ بہ عمل باورید.» (فیلیپیان ۲: ۱۲). اون خودش حثیقی تصویر رو تمرکز کودی؛ تصویری کی داوری وخت آشیکار بہ، نہ ایتہ تصویر غیر واقعی رو. آکار اون حثیقی جایگاہ، تقدس میان و فرمانبری جہ مسیح میان محکم داشتی، حتا وختی کی ناوامیدی، رد کودن یا طرد بوستن امرأ، جہ دیگران سو روبرو بوستی.

امان و ا حثیقت ہمیش آمی فیکر دورون بدآریم: «بہ ہر کسی کی جہ اون ترس دآرید، خیدمت کونیدی!» اگہ جہ خودا ترس بدآرید، جہ خودا فرمانبری کونید و اگہ جہ اینسان بترسید، آخربسر، جہ اون اینسانی خواستہ یان فرمانبری کونید. خیلی جہ امان ویشتر نگران ناراحت نوکودن خودمان طرف مقابل ایسیم تاکسی کی بہ صورت فیزیکی اون نیدینیم؛ خصوصاً وختی کی او آدم دوس بدآریم. ہن و اسی، امرہ بوگفتہ بوبوستہ کی: «جہ اینسان ترسن ایتہ تلہ ایسہ» (امثال ۲۹: ۲۵)؛ تلہ ای کی حتا حنایا و سفیرہ اون دورون دکفتید.

من فقط تائم اتوی فیکر بوکونم کی پولس بعد ایتہ برخوردار کسی امرأ کی مٹ خودش رہبر بو، پولس دورون آتش ول بزه و اون مجبور بوکود تا آ متضاد کلمہ یان بعدا ہہ نامہ دورون بینیویسہ:

«اما چون پطرس انطاکیہ بامو، اون امرأ روبرو مخالفت بوکودم چونکی آشیکارا اون تقصیر داشتی. چونکی قبل اونکی چن نفر جہ یعقوب سو او یہ بائید، غیر

یهودیآن امرأ همسفره بوستی، اما هتو تا اوشآن بأموبید، پا پس فأكشه و خودش
جه اوشآن سیوا بوکود، چره کی جه اهل ختنه ترسه یی. یهودیآن دیگرم آدوروی
میان اون مأنستی رفتار بوکودید، ایجوری کی حتا برنابا هم جه اوشآن دوروی
تأثیر بیگفت و جه رأ، به در بوشو.»

ولی من چون بیدم اوشآن حئیقت انجیل راستا، محکم قدم اونسانید، همتآن
حضور پطرس بوگفتم: «اگه تو با اونکی یهودی ایسی، غیریهودیآن مأنستن زندگی
کونی نه یهودیآن مأنستن، چوطو ایسه کی غیریهودیآن مجبور کونی کی جه یهودیآن
رسوم پیروی بوکونید؟» (غلاطیان ۲: ۱۱-۱۴).

پطرس، برنابا و ایمانداران یهودی دیگر، جه عدم تأیید توسط کسآپی کی مورد
احترام بید، ترسه بید. اوشآن تمایل به قبول بوستن، باعث دغلبازی کاران اوشآن
میان بوبوست- اول جه پطرس سو و بآزین جه دیگران سو. اوشآن نیشان بده
بوبوسته تصویر، جه اوشآن صداقت مهم تر بو؛ پس، باعث رفتاری بوبوست
کی موقدس نوبو. ایته نسخه دیگه جه امثال ۲۹: ۲۵ امره گه: «خطرناک ایسه کی
نگران ببید کی در مورد شومآن چی فیکر کونید.»

پولس کی خودش صداقت حفظ کوده بو، پطرس و برنابا و دیگرانی یه کی
خودشان همتایان فشار جولوب تسلیم بوبوسته بید، تویخ بوکود. پولس
خیلی توند به آ موضوع اشاره بوکود کی اگه یهودی رهبران محافظه کار بوبوسته
بید، پطرس و اون همراهان بر طبق حئیقت و خوشآن حئیقی تصویر زندگی کودید.
اوشآن قودرت بیگفته بید تا پذیرش، محبت و مشارکت امرأ بین تازه ایمانداران
غیریهودی، عیسا مسیح حئیقی نماینده یان ببید. اما وختی کی یه عده جه
یعقوب سو بأموبید، پطرس و اون ریفیقان تصمیم بیگفتید تا اوشآن جلب
رضایت و آسی، ایته تصویر دیگه جه خودشآن نیشان بدید. اوشآن رفتار نتیجه
نه فقط آموزنده نوبو، بلکه ضرر هم زی.

پطرس، ایته قدیس ایسه و ملکوت میان جا داره. با آ حال، آن ایته نمونه جه
نیتان، گبان و آسیب زتن و پلید کارانی ایسه کی داوری مسند میان قضاوت به. اگه
همش آمی هدف عیسا رضایت ببه، د تحت تأثیر دیگران قضاوت و آنکی اوشآن
چوطو امره دینیدی، قرار نیگیریم. در عوض، حئیقت میان زندگی کونیم. آن ایته
مهم جنبه جه حئیقی تقدس ایسه. بیجیر آیه یه دقت امرأ بخوانید:

«چونکی خودا کلام زندہ ایسہ و کار کونہ و جہ ہر دولبہ شمشیرم تیچتر و برندہ تر ایسہ، و او قد نفوذ دآرہ کی نفس و روح، و مفضلان و مغز استخوان ہم جودا کونہ، و فیکران و دیل نیتان سبک-سنگین کونہ. ہیچی تومام خلقت میان جہ خودا نظر قائم بوسہ نییہ، بلکہ ہمہ چی اون چومان جولوب کی امی حساب اون امرأ ایسہ، لخت و آشیکار نہہ.» (عبرانیان ۴: ۱۲-۱۳)

آیا آ کلمہ یان فہمید؟ اگہ بہ آ دلیل کی آ آیہ یان امرأ آشنا ایسید جہ اوشان سادہ و توند بوگذشتید، ایواردہ یواش اون بخوانید و ہر جملہ رو فیکر بوکونید. توجہ بدآرید کی خودا کلام عمیقاً امی دورونی ترین فیکران و خواستہ یان رو نفوذ کونہ و آمرہ اوتوبی کی واقعا ایسیم، آشیکار کونہ، نہ او چیز کی خودمان، فیکر کونیم. اگہ خودا کلام گوش بوکونیم و جہ اون فرمانبری بوکونیم، خودا کلام، آمرہ جہ آنکی خودمان گول بزیم، پاس پاپی کونہ. اگہ اتوبی فیکر بوکونیم: «خوداوند، آمرہ نیدینہ» آ موضوع، باعیث ناموقدس و غیر ایلاہی رفتارن بہ. خودا کلام دقیق توجہ کون، اون ترس امی دلیل میان زندہ دآرہ و آمرہ کلاما جہ آ حقیقت و اخب کونہ کی: «ہیچی تومام خلقت میان جہ خودا نظر قائم بوسہ نییہ، بلکہ ہمہ چی اون چومان جولوب کی امی حساب اون آمرہ ایسہ، لخت و آشیکار نہہ.» (عبرانیان ۴: ۱۳). ہسا بتر درک کونیم کی چرہ روح القدس آمرہ اتوبی سفارش بوکودہ کی:

«پسر جان، اگہ می گبان قبول بوکونی و می حکمان خودت ورجہ بدآری؛ اگہ حکمت گوش بوکونی و خودت دیل فہم سو واگردانی؛ اگہ بصیرت دوخوانی و فہم، بلند صدا امرأ داد بزنی؛ اگہ نقرہ مانستن اون دومبال دیبی و قائم بوسہ گنج مانستن اون واموچی، او وخت خوداوند ترس فہمی و خودا شناق بہ دس اوری.» (امثال ۲: ۱-۵).

عاقلانہ ترین کار آنہ کی اون کلام خودمان دورون دومبال کونیم؛ جابی کی امی انگیزہ یان و نیتان کنترل بید. وختی خودا کلام ایتہ پیلدانہ ترین گنج مانستن در نظر بیگیریم و جہ اونچی کی آشیکار کونہ، فرمانبری بوکونیم، «امن منطقہ» دورونی شیم. وختی کی جدی اون راہہان خوییم بشناسیم و اینگار ہیچ پاداشی جہ اون بوجورتر وجود نآرہ، او وخت خودا ترس شناسیم، اون فہمیم و جہ

گول زئن و دوروغی تصویر چا کونون دوری کونیم. هسا امان اون قودرت داریم کی حقیقت و روراستی امرأ زندگی بوکونیم و خودمان پای مطمئن، تقدس شاهرأ رو بنیم.

شخصی سازی

آیه: «اون کی و ا موقدس به حیساب بأورید، لشکران خوداوند ایسه؛ اونه کی و ایستی جه اون بترسید، و اونه کی و ا جه اون ترس بدآرید. اون شومره ایته موقدس مکان به.» (اشعیا ۸: ۱۳-۱۴).

نکته: شومان هر کسی یه کی جه اون ترس دارید، خیدمت کونید! اگه جه خودا ترسیدی، جه اون فرمانبری کونید. اگه جه اینسان بترسید، آخربسر جه اون اینسانی خواسته یان فرمانبری کونید. اگه خوایید جه دیگران خواسته یان فرمانبری بوکونید، د نتانید عیسا مسیح حقیقی خادیم بیید.

تأمل: چره ویشتر نگرانم کی می طرف مقابل ناراحت نوکونم تا کسی کی اون به طور فیزیکی نیدینم؟ چره ویشتر آدمان محبت، پذیرش و دوستی یه دومبال کونم نه خوداوند؟ چوطو تانم ا موضوع تغییر بدم؟

دوعا: آی آسمانی پئر، جه تو خوایم کی مره به خاطر وختی کی به جای تی تأیید، دیگران تأیید کوندن دومبال کودیم، ببخشی. عیسا، جه آنکی به جای تی تأیید مردوم میان دومبال محبوبیت بوم، توبه کونم. من انتخاب کونم کی موقدس بوم، و خودم تی وقف بوکونم. جه آلحظه به بعد، تو تنها کسی ایسی کی من آخرش خوایم تره راضی بوکونم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: من مسیح خادیم ایسم و دوس دارم کی اون رضایت فاگیرم نه دیگران رضایت.

هر وخت خودا ترس آمی دیلان میان وجود
بداره، هم نیکوکارانه و هم پرهیزکارانه کاران
آمی میان آشیکار به و هیچ کودام، امره جه
دیگری معاف نوکونه.

-متیو هنری

۱۶ | لیاقت

کیتاب غلاطیان حدود سال ۴۹ بعد میلاد بینیویشتہ بوبوست. پس شہ نتیجہ گیفتن کی پولس تذر به پطرس و رهران یہودی دیگہ قبل آزما تفاق دکفت. ویشتر جہ ده سال بعد، تقریباً ۶۳ بعد میلاد، پطرس خو اولین رسالہ یہ بینیویشت. من مطمئن ایسم وختی کی اون اکلمہ یان نیویشتی، او برخوردار خاطرہ کی کل غلاطیان کیلیسا رہ آشیکار بوستہ بو، هنوز اون یاد میان دوبو:

«حرف گوش کون زاکان مانستن، د ونا لید دوران جهالت میلان شیمی زندگی یہ شکل بدہ... اگہ اون پتر دوخوئیدی کی هر کس بدون غرض طبق اون اعمال داوری کونہ، پس خودتان غربت دوران، ترس امرأ بوگذرنید.»
(اول پطرس ۱: ۱۴ و ۱۷).

روشنہ کی پطرس ایمانداران رہ بینیویشت؛ کسآبی کی خودشان انکار بوکودید، خودشان صلیب اوسادید و وفادارانہ عیسای دومبال کودید. هر تعبیر دیگہ ای ایماندار رہ جودا جہ موضوعان، معتبر نیہ (متا ۱۶: ۲۴؛ مرقس ۸: ۳۴؛ لوقا ۹: ۲۳؛ غلاطیان ۶: ۱۴). وختی کی تولد تازه تفاق دکفہ، آمی دورون طبیعت ایلاهی شکل گیرہ. تسلیم بوستن به طبیعت، امرہ جہ آمی میلان دستوران آزاد کونہ، و امان به طریق خوداوند روح و اون نازل بوبوستہ کلام، آکار انجام دنن رہ قودرت پیدا کونیم (دوم پطرس ۱: ۴).

پطرس رسول امرہ هشدار دہہ کی به خودمان زندگی یہ گذشتہ کی توسط

خودمان میلان کنترل بوسٹیم، وآنگردیم۔ ایتہ جہ قویترین میلان کی وایستی اون انکار بوکونیم و بہ صلیب فاکشیم، جہ خود پاس پاپی کودن ایسہ؛ نیت اصلی، پوشت تصویری کی جہ خودمان نیشن دیہیم دیگران توجہ فآگیفن یا بہ عبارت دیگہ، جہ اینسان ترسن ایسہ۔ آ موضوع نہ فقط باعیث پطرس مخرب رفتار بوبوست، بلکہ حنانیا، سفیرہ، برنابا و دیگران رفتار رو ہم تاثیر بنہ۔

پطرس ہشدار دہہ کی اگہ بہ آ میلان تسلیم بیم، چی آ زندگی دورون و چی زندگی ابدی میان، مورد داوری نامطلوب قرار گیریم و برعکس، آن وایستی کی خودا خواستہ یان رو وفادار بییم پاداش فآگیریم۔ آ حکمان میان، اون خیلی جدی ہشدار دہہ: کی خودا بدون غرض و تبعیض داوری کونہ۔ بائید بیدینیم آ جملہ پوشت چی قائم بوستہ۔

عیسا آ رسول ایتہ مهم خدمت فآدہ۔ اون ایتہ جہ پہلہ رہبران، کیلیسای اولیہ میان بوبوست، با آ حال سالان قبل کی انطاکیہ میان ایسابو، اون و اون یہودی رہبران آ خودخواہانہ تلہ میان دکفتید۔ ولکی پولس عبرت آموز برخورد، باعیث بوبوست اون کاران و نیتان روراست ارزپای بہ۔ در اصل، پطرس وایستی خو دوروی کار علت امرأ روبرو بوبوستہ بی۔

ولکی آ برخورد باعیث بوست تا اون بہ رفتار ایشتبہ دیگر رہبران کیتاب موقدس، مٹ شائلول و داوود پادیشا فیکر بوکونہ۔ شائلول، جہ خوداوند آشیکاز دستوز فرمانبری نوکود تا خودش لشکر تأیید فآگیرہ، اون نیت ترس جہ اینسان بو۔ داوودم زینا بوکود، بازون او زناک مرد بوکشت تا خودش آبروی حفظ کونہ۔ بازم آیہ ترس جہ اینسان، شہ دئن۔ ہر دو تا رہبر آ مشکل امرأ روبرو بوبوستید و ہر دو تا، ایجور داوری خودشان رہ بہ وجود باوردید؛ شائلول خو پادیشای جہ دس بدہ و در مورد داوود و آگفتن کی شمشیر، ہرمالہ اون خاندان ول نوکود۔ اوشان آ تصویر تلہ میان دکفتید کی مورد خودا لطف ایسید، جہ خودشان حد بوگذشتید و در نتیجہ، بہ غیرایلاہی و سرکش رفتارآن آلودہ بوبوستید۔

پطرس واخب بو کی آ تفاق چقد راحت تأنہ دکفہ۔ اون آمرہ ہشدار بدہ کی جہ خوداخواہانہ فیکران کی باعیث بہ خودمان، جہ قضاوت معاف بدائیم، دوری بوکونیم؛ مٹ: «من پوشتکار امرأ خودا رہ کار کودن درم»، «من اون پادیشای بنا رہ خیلی کاران بوکودم»، «من سالان سال دوعا و شفاعت دورون ایسام»، یا «من بہ عنوان کیلیسا رہبر خیلی کاران بوکودم!»۔ بائید آ فیکران امرأ برخورد

بوکونیم، ہتوچی گول زئن فیکرانی، بی انتھا ایسید و آمانْ ہمتانْ بہ آنادوروست نتیجہ فارسنہ کی آمی بلیط مفت فادہ بوبوستہ. آ فیکرانْ، باعیث بہ کی موقدس ترس گنجینہ جہ میان بشہ.

پطرس عیسا کلام سنگینی یہ کاملتر بفہمست؛ وختی کی بوگفت: «بس، شومانم وختی حکمی بہ شومانْ فادہ بوبوستہ، اونْ بہ جا باورید، بگید: خیدمتکارانی بدون منت ایسیم و فقط آمی وظیفہ یہ انجام دئن دریم.» (لوقا ۱۷: ۱۰).

زوانْ یونانی میانْ «نالایق»؛ کلمہ اتوی تعریف بوبوستہ: «لیاقت ستایشْ ناشتن، سزاوار قدردانی و تشویق نوبوستن». ہر چقدَم کی نیت پاک امرأ، خودایْ خیدمت بوکودہ بیم، ہرمالہ نوأ خودمانْ برحق بدآنیم. آن ناجور فیکرانْ ایسہ کی خیلی راحت آمانْ ہمتانْ تلہ میانْ تاودہ، بہ خصوص رہبرانْ.

ہسا دِ پطرس خو نامہیانْ میانْ جہ تجربہ و مکاشفہ نیویسہ. اون دانہ کی چیزی کی باعیثْ بہ ترس جہ اینسان جہ میانْ بشہ، وایستی ترس ہمراہ احترام بہ خودا امرأ زندگی کودن. بازْم گبْ جہ عمیق و خوفناک ترس ایسہ. اون کلیدی امرہ فادہ کی بہ جای نامطلوب قضاوت جہ خودا سو، پاداش آمی نصیب بہ.

اموضوع و آسی، اگہ عیسا تعلیمْ دروارہ «تنگ در و سخت رأ» بررسی بوکونیم، عجیبْ حقیقتی آشیکازْ بہ کی خیلیانْ جہ اون واخب نیید.

«تنگ در جا بودورون بایید، چونکی پت و پھنہ او در، و پھن ایسہ او رأی کی بہ ہلاکت ختمْ بہ و ایتہ عالمہ ایسید اوشانی کی اون دورون شیدی. ولی او در تنگ ایسہ و او رأ سخت ایسہ کی بہ حیات ختمْ بہ و کم ایسید کسانی کی اون پیدا کونیدی.» (متا ۷: ۱۳-۱۴).

عیسا دروارہ تنگ در گب زنہ کی ویشتر مردوم باور دارید کی جہ او در شہ زندگی جاودانی سو جہ طریق عیسا پادیشاپی شون. منم اونْ قبول دارم. با آ حال، بفہمستم کی خیلیانْ فیکر کونید منظور جہ «رأ» بی ایمانی (مسیر یا جادہ) ایسہ کی باعیثْ نابودی بہ. اما اگہ دقت بوکونید، متوجہ بیدی کی اون قبل آنکی درْ بیافہ، دروارہ رأ گب زنہ، بلکہ بعد ردْ بوستن جہ در، دروارہ رأ گب زنہ.

لئون موریس نیویسہ: «آمانْ دوروست اول جہ در بودورون شیم (یعنی وختی

۴ ترجمہ ہزارہ نو میان، بہ جای کلمہ نالایق، جہ کلمہ «بی منت» ایستفادہ بوبوست. مترجم.

کی خودمانّ متعهد کونیم کی جہ عیسا پیروی بوکونیم)، بعد اون، خودمانّ جولوب مسیّر دومبالّ کونیم». عیسا دروارہ آمی زندگی کودن اون میان، بعد نجات گب زنہ. اون اعلام کونہ کی آکار، سخت (تنگ) ایسہ.

غرب کیلیسیان میان، «فیض» خلی محبوب ایسہ و رواج دارہ کی باعیث بوسٹ فیضّ مسیڑ پیلہ تر بہ. آ فیض اعلام کونہ: «تومام آمی گوناہان، گودشتہ، حال و آیندہ، ببخشہ بوبوستید.» آ موضوع جای مناسب میان دوروست ایسہ، ولی ایجور آمزہ گفتہ بہ کی فیکر کونیم تانیم ایتہ بی بند و بار زندگی یہ تجربہ بوکونیم کی خلی آ دونیای گوم بوسٹہ امرأ فرقی نازہ و هوتوی خوداوند امرأ ہم ارتباط بدآریم. آ موضوع دوروست نییہ، چونکی پطرس بوجور کلام ایدامہ میان گہ:

«گوش کون زاکان مانستن، دِ وناکید جاہیلی دورانّ خواستہ یانّ شیمی زندگی یہ شکل بدہ. بلکہ او قدوس مانستن کی شومزہ دعوت بوکودہ، شومانم تومام شیمی رفتارآن دورون موقدس ببید؛ چرہ کی بینویشتہ بوبوستہ: «موقدس ببید چونکی من قدوس ایسم.»» (اول پطرس ۱: ۱۶-۱۷).

موقدس بوستن ایتہ توصیہ نییہ، بلکہ ایتہ حکم ایسہ کی «وایستی» اجرا بہ. آمان او قد عاقل ایسیم کی بہ اولی توجہ بوکونیم، ولی او قد نادان ایسیم کی خودا حکمانّ نیدہ بگیریم. علاوہ بر آن، پطرس دروارہ آمی موقعیت عیسا میان گب زنہ، بلکی دربارہ اعمال گب زنہ. آن ووسی کی بہ آ سبک زندگی فارسیم واً phóbod (موقدس ترس) میان زندگی بوکونیم. خودا آمزہ دوتا پیلہ قوت فادہ تا آمزہ کومک بوکنید جہ چالکاپی کی آ سخت مسیر دو طرف میان، آمزہ بہ تلہ تاؤدید، دور بمانیم: گودال اول، شریعت گراپی افراطی و اویتہ، بی قانونی یا حذف شریعت ایسہ.

سالان پیش، خلی جہ آدمان کیلیسا میان شریعت گراپی گودال دورون دکفتید. او روزان میان موقدس بوستن بہ معنی انجام ایسری کاران یا ایجور سبک زندگی کی خود بشر اون چاکودہ بو و اصلا کیتاب موقدس میان جہ آ سبک ہیچ گبی بزہ نویوستہ بو، تعریف بوبوست. اوشان دوروغی انجیل نجات بہ وسیلہ اعمال موعظہ کودید. آ گرفتاری وحشتناک بو و باعیث دیل آزوردیگی و حتا خیلیان ترک ایمان بوبوست. اما ایتہ پیلہ مکاشفہ آمزہ جہ آ ترسناک گودال

نجات بدہ: خودا، ایتہ خوبّ خودا ایسہ۔ آسمانی پتر محبت، حئیقی بوبوست و خلیانّ جہ ا شریعت گرایي گودال بیرون فاکشہ۔

ولی امان او کاری یہ بوکودیم کی ویشتر آدمان انجام دیہیدی؛ تصمیم بیگفتیم اوقد جہ شریعت گرایي گودال دور بیم کی طرف مقابل سو بوشویم و بی قانونی گودال میان دکفتیم۔ آگودال آمرہ ایتہ تلہ میان تاودہ تا باور بوکونیم بہ وسیلہ فیضی نانیویشتہ کیتاب موقدس میان، نجات پیدا کودیم کی آمرہ وھلہ دونیا مأنستی زندگی بوکونیم؛ یا تأنیم بر اساس خواستہ یانی کی جہ آمی میلان سرچشمہ گیرید، زندگی بوکونیم نہ بر اساس زندگی ای کی مسیح قودرت امرأ، اونّ بہ صلیب فاکشأنہ ییم۔ آن دوروغی ایسہ کی خلیانّ جہ خوداوند قودرت، حضور و برکتّ تجربہ دور کونہ۔

موقدس بوستن بہ معنی اسارت نییہ؛ بلکہ آزادی حئیقی ایسہ کی رآہ آن و آسی کی جہ خودا و حیات لذت بیریم رہ، وارز کونہ۔ امان دوخوآدہ بوبوستیم تا جہ حیاتی برخوردار ببیم کی درخور آمی فرزندخوآندگی بہہ و خودا ترس امرأ اون میان جولوب بیشیم۔ چن فصل بعدی دورون، دروارہ آ حئیقت توضیح دہم۔

شخصی سازی

آیہ: «اویہ شاہرآپی وجود دآرہ کی «موقدس رأ» اون نامّ نیہید؛ نجس آدم اون میان نتأنہ قدم بنہ، بلکہ فقط کسانّی کی موقدس ایسید، و نادانان جہ اون گوذر نوکونید۔» (اشعیا ۳۵: ۸)۔

نکتہ: عشق بہ خودا آمرہ جہ شریعت گرایي گودال، پاس پاپی کونہ و ترس جہ خودا آمرہ جہ بی قانونی گودال، پاس پاپی کونہ۔ موقدس ترس مزہ قودرت دہہ کی حئیقی قدوسیت شاہراً میان باقی بمأنم۔

تأمل: جہ چی رآہهانی، موقدس ترس نیدہ گیرم و نادوروست رفتار خودم زندگی میان تحمل کونم؟ چوطو می خیدمت خودا پادیشاپی دورون، مزہ ایجازہ بدہ تا موقدس بوستن حکم، هوتوی کی خودا موقدس ایسہ یہ نیدہ

بیگیرم؟ چی احساسی مزہ حق دئی کی باعیث بوبوستہ کہ ایشتباه بوکونم و بی قانونی گودال میان دکفم؟

دوعا: خوداوند، مزہ ببخش کی فیکر کونم به دلیل خیدمت تی ملکوت میان جہ داوری معاف بوستم. جہ موضوع توبہ کونم و به تی حکمان توجه کونم کی هوتویی کی توقدوس ایسی، منم موقدس بيم. انتخاب کونم کی نه فقط تی محبت نسبت به خودم کشه بیگیرم، بلکه تی موقدس ترس هم کشه بیگیرم. هر دوتا انتخاب کودن امرأ، تی کلام مؤده دهه کی شاهراپی کی به حیات ختم به دورون، باقی مانم. عیسانام میان، آمین!

اعتراف: من انتخاب کونم کی موقدس بيم، هوتویی کی خودا قدوس ایسه!

آی زَاكُنْ، جه خودا بترسید، یعنی آن و اسی
کی جه بدی دوری بوکونید، و نیک کاران
قبول بوکونید و انجام بدید ره ایتہ موقدس
ترس خودتان دیل میان بدأرید.

-ویلیام پن

۱۷ | جه بدی سیوا بوستن

خودا ترس پیشکشی ای جه سوی آمی مهربان آسمانی پتر ایسه کی آمره جه دور بوستن جه عیسا پاس پاپی کونه. اون سرچشمه حیات جاودان، محبت، شادی، آرامش، نیکویی، امید و تومام عجایب ایسه. دور بوستن جه اون ایته حرکت ایسه مرگ، تاریکی و سرانجام آرامگاه ابدی سو. آمره گفته بوبوست: «جه خوداوند ترسن، آدمی یه جه بدی دوری کونه.» (امثال ۱۶: ۶).

وهلید درواره وختی کی آحقیقت، مره آشیکار بوست، گب بزنم. آخرای ۱۹۸۰ ایته مبشر معروف تلویزیون فساد، همه کس ره آشیکار بوست. اون ایته جه معروفترین آدمای جهان بو، ولی به نادوروست دلیلان. او وخت، اون مینستری هم جه پیلگی و هم جه نظر مالی، پیلدانه ترین مینستری جهان میان بو، اما اون معروفیت وختی ویشتر بوست کی تقریباً هرتاً منبع خبری مهم میان، هر روز اون جرم و جنایت داستان، اون تاریخ دادگاهی بعدی، اون حکم دادگاه و آخریسر اون زندانی بوستن گزارش دپید.

اون به چل و پنج سال زندان محکوم بوبوست، ولی بعد دادگاه تجدید نظر میان، آ حکم بوکودید پنج سال. سال ۱۹۹۴ میان، چارومین سالی کی زندان ایسابو، می دسیار امرأ ایته تماس تلفنی غیر منتظره بیگفتید. گرچه اون مره

نشناختی، اما اینفر می اولین کیتاب کی اون نام «بیابان میان باش بوستن» بو یه (کی الان اون نام «خودایا کوپا ایسای؟!») اون فاده بو. اون کیتاب زندان میان بخواند و خیلی اون رو تاثیر بنا و جه خودش دسیار بخواست تا می امرأ تماس بیگیره و بیدینه آیا حاضر ایسم کی اون ملاقات بشم یا نه؟

من ا ملاقات قبول بوکودم و هرما له اون جخر نبرم. اون زندانی لیباس امرأ سالن ملاقات میان بامو. مره نيزیک بوست، خودش دسان دراز کود و مره کشه بیگیت کی نيزیک ای دقیقه به درازا فاکشه. بازين می شانہ یان بیگیت، اون چومان میان اشک دبو و هوتوی مره نیگا بوکود و صمیمانه وورسه: «کیتاب تو بینویشتی یا ایتہ نیویسنده در سایه؟»^۵ بوگفتم: «من بینویشتم. من درد و رنج تجربه بوکودم، ولی نه اوتوی کی شومان تحمل بوکودید!» اون بازين بوگفت: «امان خیلی چیزان گب زنن و اسی داریم و فقط نود دقیقه فرصت داریم.»

جه اویہ کی اولین مرتبه بو کی اون امرأ ملاقات کودیم، هنوز کمی بدخلق بوم. ا مردای او قد بد و بدنام بو بوسته بو کی راستش نأستیم کی امرأ گب زنن درم. ولی وختی بینیشتم، خودش اولین گب امرأ مره رام کود. اون به می چومان خیره بو بوسته، بوگفت: «جان، آ زندان، خودا داوری می زندگی میان نوبو، بلکه اون رحمت بو. اگه او مسیری کی شوئن دوبوم ایدامه بدہ بیم، تا ابد جهنم دورون ایساییم.»

او وخت تومام می توجه اون رو نهہ بو، اون ایدامه بدہ کی چقد بد بو و چقد خودا نجات اون زندگی دورون پیلہ بو. خیلی به درازا فأنکشہ کی بفهمستم ایتہ مرد خودا کی بشکفته، پشیمان و روراست ایسه امرأ گب زنن درم. اون ایدامه بدہ و بوگفت کی چوطو خوداوند اون اولین سالی کی زندان میان ایسابو، جه تاریکی نجات بدہ.

بفهمستم کی اون هر روز، ساعتان کیتاب موقدس خوانه و دوعا کونه؛ چی تنہای چی دیگران امرأ. اون ذوق و شوق امرأ در مورد زندان کیلیسا و اون کیشیش کی اونم زندانی بو، گب بزه. ا احساس امرأ کی اون درخور کیشیشی ایسه، وورسم چرہ خودش کیشیش نیہ. اون توضیح بدہ کی تا وختی کی اون دورون تغیران کامل نہ، ہیچ بخشی جه رهبری یه نخوایه. اون بوگفت «جان، من خودای دوز و کلک بوم و نخوایم ایوارده به اون فرصت بدم کی می سو و اگرددہ.»

ایسال بعد: اون گبان راست بوست؛ چونکی اون بعد آزادی جه زندان،

۵ یا نیویسنده ارواح کسی ایسه کی اون پول فاید تا به نام ایتہ نیویسنده دیگہ کیتاب بینویسه. Ghost Writer

ایته سازمان میسیونری، شهر لس آنجلس مرکز میان عضو بوبوست. اون دو سال خیابانان میان جه بی خانمان آدمان پاس پاپی کودی و آکار دوس داشتی؛ چونکی خیابان آدمان جه معدود آدمایی بید کی نأنستید اون کی ایسه.

بعد آنکی حدود بیست دقیقه اون گبان گوش بوکودم، او قد اون آمره احساس راحتی بوکودم کی بتأنستم چنتا سوال جه اون وورسم. پیلدانه ترین موضوعی کی تأنستیم به اون فیکر بوکونم امرأ شروع بوکودم: «چی وختی جه عیسا دوس داشتن دس بکشه پی؟» آن و آسی آسوال جه اون وورسم چونکی اون اوایل خیدمت، عشق به عیسا مسیح جه تومام اون وجود تأنستی بیدینی. اون آتش اشتیاق تومام کسانئ ره کی اون گوش کودید، آشیکار بو. خوآستیم بدانم اون عشق چی وختی سرد بوست و هتویی یم چی باعث آ مسئله بوبوست.

به می چومان خیره بوست و صمیمیت فراوان امرأ بوگفت: «من جه عیسا عشق دس نکشم.»

جه اون گب قاق و کمی عصبانی بوبوستم. خودم امرأ فیکر بوکودم کی چوطو تأنه هتوچی حرفی بزنه! فوری جواب بدم «در مورد چی گب زنی؟ تو هفت سال پیش، قبل اونکی به جرم کلاهبرداری دادگاهی بیبی و زندان دکفی، خودت زندگی زناشویی میان خیانت بوکودی. چوطو تانی بیگی کی او هفت سال میان عیسا دوس داشتی؟»

بدون آنکی خو چوم جه می رو اوسانه، آرامش امرأ بوگفت: «جان من تومام مودت عیسا دوس داشتم. کاملاً قاق بوسته بوم. اون ایچه بایسه و بازین ایته نکته بوگفت کی: «جان من جه خودا نترسه یم.» ایوارده ایچه بایسه، بازون کاملتر توضیح بده: «من عیسا دوس داشتم، ولی خودا ترس می دیل میان نداشتم.» گیج و قاق بوم و رورواست بگم، جه اونچی کی بیشتاوسته بوم، مات بوسته بوم. ایچه سکوت بوکودیم و تومام مودت می کله دورون هی اون گبان سبک-سنگین کودن دوبوم. بازین اون آ جمله یه بوگفت کی هنوزم می وجود میان اینگار اون ایشتاوم: «جان، میلیون میلیون آمریکایی دوروست می مأنستن ایسید-اوشان عیسا دوس دارید، اما خودا ترس خوشان دیل دورون نأرید!»

اینگار خودا اون ذهن امرأ گب زئن دوبو. اون گبان امرأ، یوککو خیلی سوالان جواب بده بوبوست. می سرگیج شوپی، می پیلدانه ترین تعجب او لحظه میان، آن بوکی اون داستان (ترس نأشتن جه خودا)، علت اصلی آنکی آمی کشور میان

خیلیان جہ ایمان جودا بوبوستید، بو و متأسفانه، دین ترک کودن کی او وخت باب بوبوستہ بو، خیلی ویشتر بوسئن دو بو.

کیتاب موقدس آ موضوع روشن کونہ کی خودا ترس، شروع خوداوند صمیمانه شناختن ایسہ. بدون اون، آمان ایتہ تقلب رابطہ با عیساپی کی خودمان چاکوڈیم و در اصل او خودای جلال نییہ، امرأ برقرار کونیم. آمان بہ ایتہ نجات دهنده غیر واقعی ایمان داریم. آ حقیقت ایچہ بعدتر با عمق ویشتری کیتاب میان توضیح دهم. اما وھلید اول دوتا مثال امرأ اون شومزہ ثابت بوکونم. در حالی کی آن نیویسم، ھہ ہفتہ میان ایتہ خبر ناراحت کونندہ دروارہ جوان دختری کی اون جہ زاگی شناختیم، بیشتاوستم. اون ایمان دورون پیلہ بوست و ادعا کودی کی عیسا پیرو ایسہ، ولی ایتہ بی بندوبار زندگی داشتی و خودش ہمسالان مردکان میان بہ عنوان ایتہ آدم «بی بندوبار» شناختہ بوستی. اون تازگیان اینستاگرام میان ایتہ پست بنا و بینویشتہ بو کی عیسا وختی کی اون سقط جنین کودن دبوو اون سرجور ایسابو و اون دس بیگیفته بو. واقعا اون کو عیساپہ گفٹی؟

جوان زنی کی ایتہ ایماندار امرأ عروسی بوکود، مزہ بوگفت کی عیسا اون قول بدہ کی اگہ تصمیم بہ طلاق گیفتن بیگیرہ، جہ اون مراقبت کونہ. اون آکار انجام بدہ و خودش مرد، زاکان، خانوادہ و ریفیقان رہ ویرانی بہ جا بنا. اون طلاق دلیل، دعا-مرافہ و آسی نوبو؛ فقط د خو مرد دوس ناشتی؛ ہیچ سوءاستفادہ، بدخلقی یا مشکل مالی اوشان زندگی دورون نئا بو، خودش تومام اشان بوگفت. در حقیقت، اون مزہ بوگفت کی اون ایتہ مہربان و دیلسوج مرد و پتر ایسہ. آ زناى جہ کو عیسا گب زپی؟

اشان فقط دوتا نمونہ جہ خیلی نمونہیان ایسید کہ تانم جہ کسآپی کی ادعا کونید عیسا امرأ رابطہ دارید، ولی ایجور زندگی کونید کی برعکس عیسا پیروان حقیقی زندگی ایسہ. چوطو آ دو نفر و یہ عالمہ دیگہ تا آ اندازہ گول بوخوردید؟ بہ می باور، بہ آ دلیل ایسہ کی موقدس ترس نآرید. «پس آی عزیزان، ہوتوی کی ہمیشہ حرف گوش کون بید، نہ فقط می حضور، بلکہ الان خیلی ویشتر حتا می نبود میان، خودتان نجات ترسان و لرزان بہ عمل باورید.» (فیلیپیان ۲: ۱۲).

پولس نیگہ کی آمان و محبت و مہربانی امرأ، خودمان نجات میان پیلہ بیم. خیلیان تایید کونید کی ہر دوتا جہ آ خانومان دوس داشتنی و مہربان ایسید. اوشان

خیلی سالان کیلیسا دورون حضور داشتید و اوشان وفاداری عیسائی ثابت بو بوسته بو. ولی اوشان چوطو تائید هتوچی شرارتبار کاران دورون دکفید؟ اوشان او چیزی یه نآرید کی او معروف مبشر هم اعتراف بوکود کی اون ناشتی. امان خوداوند ترس امرأ ایسه کی جہ بدی دور بیم، نه خودا محبت امرأ. خودا محبت آمره اون سو فاکشانه، ولی خودا ترس جہ شرارتی کی خوآیه آمره هلاک کونه، دور کونه.

شخصی سازی

آیه: «جہ خوداوند ترسن، جہ بدی تنفر اوسادن ایسه؛ من جہ تکبر و غرور، راه بد و منحرف زوان نفرت دارم.» (امثال ۸: ۱۳).

نکته: خودا ترس، ایته پیشکشی جہ امی آسمانی و مهربان پتر سو ایسه کی آمره جہ اون دور بوستن جولوب پاس پایی کونه. وختی کی جای تنفر جہ گونه، اون امرأ مدارا بوکونیم، وختی ایسه کی دور بوستن جہ خودای شروع بوکودیم.

تأمل: لحظه گوم بوستن و بیراهه شوئن ایته آدم، او وختی نیبه کی خودش رختخواب میان کسی امرأ بیدینه کی هنوز اون امرأ عروسی نوکوده، یا وختی کی بفهمه کی جہ خودش کارفرما پول دورنه. بلکه خیلی قبلتر، یعنی وختی ایسه کی با اونچی کی عیسا خو جان فاده تا امان جہ اون آزاد بیم، مدارا بوکود. من چی امرأ مدارا بوکودم کی عیسا آن و اسی کی من جہ اون آزاد بیم، خو جان فاده؟

دوعا: خوداوندا جہ تو خوآیم کی مره بخاطر آنکی گونه امرأ مدارا بوکودم، نه فقط خودم زندگی میان، بلکه ایماندارانی کی اوشان امرأ ارتباط دارم زندگی میان، ببخشی. مره ببخش کی ملایمت و ایته قلب پور جہ محبت امرأ، اوشان امرأ روبرو نوبوستم تا جہ خوشان را ایشتابه و اگردید. من جہ مدارا کودن پشیمان ایسم. ممنونم کی مره ببخشه بی. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: من آدمآن دوست دارم، چونکی خوداوند اینسانان دوس داره. من جہ گونه کی باعیث هلاک بوستن کسائی کی اوشان دوس دارم، یه، تنفر دارم.

«می قدمان تی رَاهَان
دورون محکم ایسه؛
و می پایان لیز نوخوردیدی.»
-مزمور ۱۷: ۵

۱۸ | دوام

بعد دو تا تجربہ مهم سال ۱۹۹۴؛ ایتہ کنفرانس کیلیسای کی اون میان، می پیغام در مورد خودا ترس اصلاح بوبوست و اویتہ، مولاقت او مبشر تلویزیونی امرأ زندان میان، می ذوق و شوق ول بزه تا ویشتر موقدس ترس میان فیکر بوکونم و رشد بوکونم. هر دو تا تفاق، پیغامی مشابہ ولی جہ دو تا منظر متفاوت داشتید. او کیلیسا کی پیلہ ترین و تاثیرگذارترین کیلیسا منطقہ میان بو، د وجود نأره و اون کیشیشم کی اتوی تعلیم دی کی عہد جدید ایمانداران نیازی بہ خودا ترس نأرید، د خیدمت میان نأیسہ. خادیمی کی زندان دورون اون مولاقت بوکودم، خودش پیلہ مینستری جہ دس بدہ، ولی جہ وختی کی موقدس ترس بفہمست و قبول بوکود، صادقانہ خیدمت بہ خودا و مردوم مسیر میان قدم بنا. اون الان، ایتہ متفاوت مینستری دأره کی آدمای زیادی رو تاثیر نہہ.

ا دو تا تفاق نشان دیہیدی کی چوطو خودا ترس حیاتی ایسہ کی آمرہ جہ شرارتی کی باعیث بہ تا آمی دورہ خیدمت بہ عنوان مسیح سفیران کوتاہ بہہ، دور کونہ. امان تأنیم اون ایتہ کلمہ میان خولاصہ بوکونیم: دوام. تازگیان ایتہ کیشیش محترم، خودش گفت و گبی کی ایتہ کیتأب موقدس دانشگاه استاد امرأ داشتی یہ، می امرأ در میان بنا، اون تحقیقات زیادی دروارہ آدمایی انجام بدہ بوکی کیتأب موقدس میان، خوداوند اوشان دوخوادہ و بہ اوشان ایتہ مأموریت فادہ. اون بفہمستہ بوکی ۷۵٪ جہ آدمای انتخاب بوبوستہ، خوشان توانایی یہ جہ دس بدیید و خیلی جہ اوشان خودشان رسالت بہ خوبی انجام ندیید. با توجه بہ ا

ناراحت کونندہ موضوعانی کی مینستریان میان اوشان دینیم و ہتوییم بر اساس آخادیم تحقیقان، دوام ایته چالشی ایسہ کی تومام آمان و آجدیتر اون نیگا بوکونیم۔ آخرای ۱۹۹۰ موقدس ترسن اہمیت در رابطہ با طول عمر، و مکاشفہ ای کی جہ اون حاصل بوبوستہ، ایوارڈہ تأیید بوبوست۔ من کوالالامپور مالزی میان خیدمت کودیم۔ آن دہمین و آخرین مراسم بو و جلسہ پور بو جہ ایماندارانی کی جہ سرتاسر کشور باموبید۔ بعد آخر پیغام، خیلیان تعہد بہ خیدمت، جواب مثبت بدیید و جولوب باموبید۔ جمعیت، چار تا پنج تا ردیف بہ ہم بچسبستہ، منبر جولوب ایساید و منظر دوعا بید۔

در حالی کی جہ سکو پلہیان بیجیر آمون دوبوم، یوککو خوداوند حضور بہ طور غیر منتظرہ ای سالن دورون خیلی واضح و قابل توجہ، آشیکار بوست۔ اون حضور عشق و شادی امرأ قاطی بوبوست۔ اوشانی کی می جولوب ایساید، شروع بوکودید بہ لبخند زین کی خیلی زود، اوشان لبخند بہ خندہ تبدیل بوبوست و آ شادی فوری ویشتر بوست تا آن کی ہمہ تحت تاثیر اون قرار بیگفتید۔ بہ نظر فارسہ پی کی ابا-پئر تصمیم بیگفت، خوزاگان تازہ بوکونہ۔ طولی نکشہ کی متوجہ بوبوستم نیازی نییہ کی کاری بوکونم، پس سکو لبہ رو بینیشتم و جہ تماشای خوداوند قودرت و برکت خودش زاگان رہ، لذت ببردم۔

بعد پنج تا ہفت دقیقہ، اون حضور زیبا با آرامشی کی فضا میان حاکم بو، ویشتر بوست۔ آمان ہمتان ساکت بیم و جہ او پیلہ آرامشی کی سالن میان برقرار بو، لذت بردن دبیم۔ با آ حال، در عرض چن لحظہ خودا حضور بہ شکل متفاوتی ظاہر بوست؛ چیزی کی من برزیل میان بہ یاد داشتیم۔ تغیر منتظر بایسم۔ اون حضور قویتر و قویتر بوست۔ آی مرتبہ ہیچ بادی نوزستی، اما اون اقتدار و ہیبت بدون شک واقعی بو۔ کسآبی کی چن دقیقہ پیش بدون اونکی کسی چیزی اوشان بگہ خندہ کودید، تقریباً ہمزمان شروع بوکودید بہ گریہ کودن و آرسو فوکودن، بعضیان شدید گریہ کودید۔

خودا حضور قویتر بوست و گریہیان شدیدتر بوست؛ اینگار آ مردوم آسیایی خودا آتش میان تعمید گیتن دبید۔ بازم نیشہ اون حضور تجلی یہ وصف کودن؛ ہر چند موضوع، در میان نئن آ موقدس لحظہ نییہ، بلکہ اونچی مہم ایسہ اون پورجلال حضور ایسہ کی بہ حدی ویشتر بوست کی فیکر نوکودیم ویشتر جہ آن بتانیم اون تحمل بوکونیم۔

آ میآن، من به شدت متوجہ تفاوت بین آمی نفس و روح بوبوستم. آمرہ بوگفته بوبوستہ کی خودا کلام «نفس و روح» جودا کونہ (عبرانیان ۴: ۱۲). می نفس (ذهن) در حال فیکر کودن بو: «نتائمن ویشتر جہ آن تحمل بوکونم! خودایا، خیلی زیاد ایسہ!»، اما می دیل (روح) فریاد زبی: «خودایا، لطفاً آمرہ ول نوکون، لطفاً متوقف نوبو!»

ایوارده خودم آمرأ فیکر بوکودم: «جان بیور، اگہ ایتہ حرکت ایشتبہاہ بوکونی یا ایتہ کلمہ ایشتبہاہ بیگی، بمردی!»۔ هوتوی کی برزیل میآن تانسٹی تفاق دکفته، هر چند نتائمن اطمینان آمرأ بگم، اما دانستیم کی بی حرمتی آفضا میآن قابل تحمل نییہ۔

تومام اون خوفناک حضور تجلی سہ تا چار دقیقه بہ درازا بکشہ و بآزین جہ میآن بوشو. بعد اون، بدون ہیچ راہنمایی، مردوم ایوارده ساکت بوستید. بعد اون، چن دقیقه آرامش و سکون میآن، ساکت بآیسام۔

وختی جہ ساختمان بیرون شوئن دیبیم، محیط پور آرامش و احترام بو. بآیسام تا ایتہ مردای کی ہندی بو و اون زن آمرأ گب بزئم. هر دوتا بہ طور قابل توجہی تحت تاثیر خودا حضور قرار بیگیفته بید. آمان فقط چن لحظہ تعجب و سکوت آمرأ ہمدیگر نیگا بوکودیم، بآزین زن یواش بوگفت: «جان، احساس کونم جہ دورون پاک بوستم!»

اون مردم خودش کلہ یہ بہ نیشأنہ تأیید، تکان بدہ۔

وختی آ کلمہ یآن بوگفت، می دیل بتپست. آخربسر، اینفر اونچی کی اول برزیل میآن و ہسأ مالزی میآن احساس بوکودم، بہ دوروستی بوگفت. خودم احساسان کنترل بوکودم و جواب بدم: «منم ہتوی!» آمان د ہمدیگر آمرأ گب نزیم۔ اما اون کلمہ یآن تا شب می فیکر دورون تکرار بوستی۔

صبح فردا، ہتل اوتاق میآن آمادہ بوم تا جوان مردآگانی کی کیلیسا کارکونان و کیتآب موقدس مدرسہ شین بیدی آمرأ، بسکتبال بازی بوکونم۔ یوککو، بیشتاوستم روح القدس می دیل میآن گہ: «پسر جان، زمور ۱۹ یہ بخوان!» کیتآب موقدس وار کودم و سزوع بوکودم بہ خواندن. وختی بہ آیہ ۹ فآرسم، آن بخواندم:

«خوداوند ترس پاک کونندہ ایسہ، و پایدار تا بہ ابد.» (زمور ۱۹: ۹)

می اوتاق میان فریاد بزم: «دقیقا هَن ایسه! هنه!». مات بوسنه بوم؛ آن دقیقا او چیز بو کی او زنا دیروز مزه بوگفته بو. پاکی ای وجود دأشتی کی نیشہ اون وصف کودن؛ خلوصی کی آمی روح میان احساس کودیم. بآزین کلمه یان «پایدار تا به ابد» جه صفحه پاک بوستید. روح القدس فوری می دلیل میان بوگفت:

پسر جان، شیطان می تخت جولوب پرستش، رهبری کودی. در حقیقت تومام لشکر آسمان رهبری کودی، کاری کی اون ره انتخاب و مسح بوبوسنه بو. اون مزه نزیک بو و می جلال دی، ولی جه من ترسه ی، هَن و آسی نتانست همیشه می تخت جولوب بآیسه. (حزقیال ۲۸: ۱۳-۱۷).

ای سوم فرشته یانم شیطان امرأ می جلال دیدید. اوشانم ترسه یید و نتانستید همیشه می حضور باقی بمانید. (مکاشفه ۱۲: ۴-۷).

آدم و حوا، روز خنکی میان می جلال حضور قدم زیدید. اوشانم جه من ترسه یید و نتانستید تا همیشه باغ میان بآیسید. پسر جان، تومام مخلوقائی کی می تخت دور، ابدیت میان حاضر بید، و آ جه ایمتحان خوداوند ترس گوزر بوکونید. (پیدایش ۳: ۸).

می چومان آ حقیقت رو وار بوس. شروع به فیکر کودن درواره تومام کیشیشانی بوکودم کی اوشان مفید خدمت کوتاه بو یا کسائی کی اون به خوبی به آخر فأنرسانه اید.

خیلیان ذوق و شوق امرأ شروع بوکودید، عیسای خیلی دوس دأشتید، اون فرمانبری کودید و آن و آسی کی خودا قوم خدمت بوکونید، جه خودگودشتگی بوکودید، ولی خسته بوستید، بدبین بوبوستید و خیلیان جه اوشان خدمت ول کودید. اوشان پایداری نوکودید.

بعضیان هنوز خدمت میان ایساید، ولی جه اون به عنوان وسیله کسب سود و منفعت طلبانه هدفان دیگر ره ایستفاده کونید. بعضیان به شکارچیان جنسی تبدیل بید و جه خودشان موقعیت رهبری سوءایستفاده کونید و جه بی گناه زناگان سوءایستفاده کونید. بعضیان مشاور بید و پول زیادی به جیب

زئید تا پیغامی دروغی خادیمان ره چأکونید و خوشآن پیروان تحت تاثیر قرار بدید تا پیله پیشکشیان اوشآن فأدید. بعضیان در مورد خودا کلام نبوتی دروغ گیدی و اتوبی جه آدمایی کی به ظاهر اوشآن خدمت کودن درید اطلاعات بیرون فأكشید، و بازون اون ایجور اعلام کونید کی اینگار جه خودا سو الهام بیگفتید. لیست هتوجی فاسد رفتارانی تقریباً تومامی نأره.

چوطو آدمایی کی آقد خالص شروع بوکودید تا آاندازه آلوده بید؟ چره اوشآن اثربخشی دراز مودت نییه؟ اون علت، موقدس ترس نأشتن ایسه. اونچی کی مسیح جه اون خوشحال به، ایته امر واضح تلقی یا نیده بیگفته به؛ او کیشیش مأنستی کی جنوب شرقی ایالات متحده ایسأبو. اوشآن خودشان و دیگران جه اونچی کی خوداوند «خودش گنجینه» نام بنا، محروم بوکودید. خودا کلام در مورد موقدس ترس و طول عمر گوش بدید:

«خوش بحال کسی کی جه خوداوند ترس دأره... اون پارسایی همیشگی و پایدار ایسه... اون (پارسا) تا ابد یادان دورون مأنه.» (مزمور ۱۱۲: ۱، ۶۳).

آمان آن و آسی کی موقدس ترس اهمیت بفهمیم، لازم نییه کی ناراحت کوننده تجربه یان بدآریم. جه شویمان خوآیم خوداوند جلال و آسی و خودتان طول عمر ره، موقدس ترس خودتان گنجینه قرار بدید.

شخصی سازی

آیه: «اما جه ازل تا به ابد خوداوند محبت کسأنی ره ایسه کی جه اون ترس دآریدی.» (مزمور ۱۰۳: ۱۷).

نکته: کسأنی همیشه خودا تخت دورو ور ایسأید، کی جه اون ترس دآرید.

تأمل: ایته جنبه یان جه خوب زندگی کودن، آن ایسه کی خوب تومام به. خوداوند ترس همیشگی ایسه. چوطو تأنم موقدس ترس به عنوان ایته ثابت اصل می زندگی دورون قرار بدم؟ چی عملی راه کارآن امرأ تأنم

موقدس ترسَ به عنوان ایتہ ملاک هر اونچی کی گم یا انجام دهم، حفظ
کونم؟

دوعا: ای آسمانی پتر، تی کلام گیه کی تانی مره جه کفتن حفظ کونی و مره
شادی زیاد امرأ بدون هیچ خطایی به خودت پورجلال حضور بأوری.
دأنم کی آنجات بخش کار می خوداوند عیسا مسیح، همراه با کشه گیفتن
موقدس ترس ایسه کی ا رابطة ابدی تضمین کونه. خوایم موقدس ترس
همش می دورون باقی بمأنه تا دایم تو حضور میان زندگی بوکونم.

اعتراف: موقدس ترس امرأ تا همیشه خوداوند خانه و اون حضور میان باقی
مأنم.

اڱه شومان ڄه آ حئيقت كي شيمي پٿر
قدوس قدوس قدوس ايسه، خوشحال
نيبيد، پس ڄه نظر روحاني بمرده ايسيد.
مومڪن ايسه ايتھ ڪيليسا ميان بايسيد يا
ايتھ مدرسه مسيحي ميان بيشيد، اما اڱه
شيمي روح ميان لذتي، خودا قدوسيت ره
وجود ندره؛ يعني اون نشناسيد. شومان
خوداي دوس ناريد، خودتان ارتباط اون
امرا قطع كوديد و واخبا اون صفتان نيبدي.

-آر. سي. اسپرول

۱۹ | خودمان پاک و تطہیر کون

«خوداوند ترس پاک کونندہ ایسہ، و پایدار تا بہ ابد.» (مزمور ۱۹: ۹). مزمور نیویس دوتا مہم ثمرہ جہ موقدس ترس آ آیہ میان گہ کی نوا اوشان نیدہ گیفتن یا اوشان بی اہمیت دانستن و سادہ جہ اوشان گودشتن، یعنی پاک و بقا. اول، اولنی مورڈ بررسی کونیم و فصل بعد میان دروارہ، دومین مورڈ گب زنیم. پولس نیویسہ:

«پس ای عزیزان، ہسا کی آ وعدہ یان امی شین ایسید، بائید ہر ناپاکی یہ جہ خودمان جسم و روح، پاک کونیم و خودا ترس امرأ، تقدس و پاکی کامل کونیم. (دوم قرنتیان ۷: ۱).

آیہ آمان او حقیقتی کی مزمور نیویس بوگفتہ یہ، با عمق ویشتری دینیم. اول خوایم آنکتہ یہ بگم کی تقدس، جہ خوداوند ترس طریق، نہ جہ طریق عشق بہ خوداوند، بہ بلوغ فارسہ. او معروف مبشر بہ یاد باورید کی ایتہ خوداپسند زندگی ناشتی و در عین حال، عاشق عیسا بو. اما وختی کی موقدس ترس کشہ گیفت، خودش پاک کود و جہ سابق آلودگیان آزاد بوسٹ. آ موضوع بہ نوبہ خودش، اون بہ دأشتن ایتہ حقیقی رابطہ عیسا امرأ فاکشأنہ؛ ایتہ رابطہ پیلہ تر جہ اونچی کی قبلا دأشتی. اونچی کی اون تجربی یاد بیگیفت، کیتأب موقدس میانم دینیم.

ہوتوی کی پیشتر بوگفتیم، قداست آروزان میان موضوع محبوبی نییہ۔ خیلان رہ، آ موضوع مزہ خوبی ناره؛ چونکی خوشایند نییہ و زندگی یہ سخت کونہ۔ جہ طرف دیگہ، یا بہ عنوان اسارت شریعت گراپی یا فضیلتی کی ارجمند اما غیر قابل دسرہ، تلقی بہ۔ سی۔ اس۔ لوئیس دروارہ آ ناآگاہی نیویسہ: «چقد آدمان فیکر کوتاہہ کی فیکر کونیدی کی قدوسیت، حوصلہ سربر و خستہ کونندہ ایسہ۔ ولی وختی اینفر اون حقیقت امرأ روبرو بہ دنتانہ اون جولوب تاب بأورہ.» پس خودتآن آن ووسی کی آحقیقت مقاومت ناپذیر میان شیرجہ بزید، آمادہ کونید۔

ہوتوی کی پیشتر بوگفتیم، قدوست تعریف اولیہ «خودا ووسی جہ چیزای دیگہ سیوا بوستن» ایسہ و آن قطعاً پاکیم شامل بہ۔ ایتہ عروس در نظر بیگیرید۔ اون خو شوہر ووسی خودش جہ دیگران سیوا کونہ کی شامل دوری کودن جہ تمایل یا ارتباط عاشقانہ دیگران امرأ ایسہ۔ آن پاکی و خلوص تقدس میان نیشان دہہ۔ با آحال، پولس آمرہ گہ کی خودمان پاک کونیم۔ اون نیگہ: «عیسا خون آمرہ پاک کونہ.» وھلید آ موضوع روشن کونم: عیسا خون آمرہ جہ تومام گوناھان پاک کونہ۔ ولی وختی عادل شمردگی یا پارسا شمردگی کار تقدیس کار امرأ قاطی کونیم، دوچار ایشتبہاہ بیم۔ وختی توبہ کونیم و عیسا مسیح بہ عنوان خودمان خوداوند قبول کونیم، آمی گوناھان ببخشہ بہ و آمان کامل پاک بیم۔ خودا آمی گوناھان فراموشی دریا میان دفن کود۔ اون اوشان د بہ یاد ناورہ۔ آکار کامل و بدون نقص ایسہ و بتر جہ آن نیشہ انجام دتن و آمان ہیچ کاری آن ووسی کی درخور آ عجیب حقیقت بہ، نوکودیم؛ آن ایتہ پیشکشی جہ خودا سو ایسہ، کی بہ معنی پارسا شمردگی ایسہ۔ اما دوروست وختی کی پارسایی یا بہ نوعی آپاکی دورنی یہ فآگفتیم، تقدیس مرحلہ شروع بہ۔ بہ عبارتی اونچی کی آمی دورون انجام بوبوستہ، آمی تازہ طبیعت میان و آمی رآروش زندگی دورون بہ عنوان ایتہ حقیقت بیرونی آشیکار بہ و آن دقیقاً او چنری ایسہ کی پولس بہ اون ایشارہ بوکودہ:

«پس آی عزیزان، ہوتوی کی ہمیشہ حرف گوش کون بید، نہ فقط می حضور، بلکہ الان خیلی ویشتر می نبود دورون، خودتآن نجات ترسان-لرزان امرأ بہ عمل بأورید: چونکی خودا ایسہ کی خودش قودرتمند کار امرأ، ہم ایرادہ و ہم قودرت انجام اونچی کی اون رضایت بدآرہ یہ، شیمی میان بہ وجود آورہ.» (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳)۔

آشیکارہ کی آ موضوع جہ خودا فیض سرچشمہ گیرہ، ولی آمان و آ قدرتی کی

خودمان پاک و تطهیر کردن

اون آمره فاده امرأ همکاری بوکونیم، قودرتی کی هم ایراده و هم انجام اونچی کی باعیت خودا رضایت به یه، آمی میان به وجود آورده. هوتوی کی ترس و لرز، برزلی مردوم موقعیتی دورون قرار بده تا خودا حضور بیشید و جه اون حضور بایید. پس، موقدس ترس و لرز هم آمره موقعیتی میان نهه تا اون فیض امرأ قوی بیبیم و جه اون فرمانبری بوکونیم.

ایشتابی کی خیلی جه غرب معلمآن کونید انه کی تقدیس، پارساشمردگی امرأ ایته دانیدی. به عبارت دیگه، آمان نیازی به انجام هیچ کاری نایم. عیسا آکار انجام بده. پس اگه آمی زندگی فرقی آ دنیا زندگی امرأ نداره و هوتوی تحت تاثیر خودمان جورواجور شهوتآن و هوسآن بیبیم، باز موقدس ایسیم چونکی عیسا آمی قدوسیت ایسه. چیزی کی آ موضوع ویشتر پیچ واپیچ دهه، آن ایسه کی در حقیقت آیه یانی عهد جدید میان وجود داره کی به نظر فارسه آ آمان ادعایان تأیید کونه. با آ حال، اوشآن خطا جه آیه ایسه کی آمی تقدس موقعیتی یه، آمی تقدس رفتاری امرأ ایشتابه بیگیتید. وهلید ویشتر توضیح بدم.

تقدس موقعیتی، فقط به خاطر کاری ایسه کی عیسا امره انجام بده و جه آمی موقعیت مسیح دورون گب زنه؛ آن ایته جه مسیح کار پاک، برکتآن ایسه. «چونکی قبل خلقت جهان، آمره اون میان انتخاب بوکود تا اون حضور میان موقدس و بی عیب بیبیم.» (افسیان ۱: ۴). آمان هرمله نتانیم موقعیت به دس بأوریم. بازم پولس نیویسه: «جه اونه کی شومان مسیح عیسا میان ایساید، کی جه خودا سو امره حکمت بوبوسته، یعنی آمی پارسایی، قدوسیت و آزادی.» (اول قرنتیان ۱: ۳۰).

۲ اکتبر ۱۹۸۲، من و «لیزا توسکانو» با هم عروسی بوکودیم و اون «لیزا بیور» بوبوست. اون هو روز، می زن بوبوست. ایمرورم اون باز می زن ایسه؛ هوتوی کی می عروسی روز ره بو و چل سال بعدم باز می زن ایسه. جه نظر موقعیتی، اون او عروسی روز ره کامل می زن بوبوست و کار تکمیل بوست. آتوی، آمانم آمی نجات روز ره مسیح میان، موقدس و پاک بوستیم و دهرمله موقدس تر نیبیم.

با آ حال، وختی کی لیزا می زن بوبوست، اون رفتار با اون موقعیت هماهنگ بوست. اون قبل اونکی می زن ببه، دیگر پسرآن امرأ قرار نی، خودش شماره تلفن اوشآن فادی، خودش خواسته یان ره زندگی کودی، و تومام کارانی کی عزب زناکان انجام دیهید، ولی هسا د آکاران نوکودی. اون کاران همسو بوبوست با او عهدی کی همدیگر امرأ دوستیم. هر چی ویشتر جه آمی عروسی گوذشتی، رفتار آمی عهد و

پیمان امرأ، پختہ تر بوبوست. به اونچی کی پولس رسول نیویسه، گوش بدید:

«حرف گوش کون زانگان مأنستن، د ونائید دوران جهالت میلان شیمی زندگی یه شکل بده. بلکه او قدوس مأنستن کی شومزه دوخواده، شومائم تومام شیمی رفتارآن میان موقدس ببید؛ چره کی بینویشته بوبوسته: موقدس ببید، چونکی من موقدس ایسم.» (اول پطرس ۱: ۱۴-۱۶).

توجه بدآرید کی آیه پطرس منظور آمی تقدس موقعیتی نییه، بلکه درواره آمی تقدس رفتاری گب زنه کی دقیقاً او چیزی ایسه کی پولس امره گه خودمان جہ هر جور نجاستی پاک کونیم. آن فرایند تقدیس ایسه، نه ایتہ مفت پیشکشی موقعیت پاک بوستن ره. آیا آیه یان دیگری عهد جدید میان وجود دآره کی به آمی قداست رفتاری ایشاره بوکونه؟ جواب بله ایسه. اوشان تعداد خیلی زیاد ایسه. اما وهلید ایتہ دیگر نقل بوکونم:

«خودا ایراده آنه کی موقدس ببید: خودتآن جہ بی عفتی دور بدآرید. هر کودام جہ شومان وأ بدآنه کی چوطو پائی و شایستگی میان، خودش بدن رو کنترل بدآره. نوأ مٹ قومائی کی خودای نشناسید، تحت تاثیر شیطانی میلان ببید.» (اول تسالونیکیان ۴: ۳-۵).

تازگیان بعد مراسم یکشنبه صبح، ایتہ مردای مره بوگفت: «من ایتہ عذب آدمم و مسیحی ایسم، جورواجور زانگان امرأ خوسم؛ چون نیشہ بدون رابطه جنسی زندگی کودن. بآزین چن ماه آکار نوکونم، ولی دوواره زانگان امرأ خوسم. ولی آن موضوعی نییه کی خوایم در مورد اون گب بزنم. می سوال اصلی آنه کی چره من می کار و کاسبی میان آقد مشکل دارم؟» قاق بوسته بوم. آیا آمی ناهماهنگ پیغامان در مورد فیض، مردوم به آ باور فاکشأنه کی اوشان در حالیکی آشیکار گونا گونا دورون زندگی کونید، خودا حضور میان و اون برکتان دورون تانید باقی بمأنید؟ ایتہ جلسه سوال- جواب کیلیسا زانگان کنفرانس دورون، خانومی جہ می زن وورسه: «من واقعا می شوهر دوس دارم، ولی اون خیلی سفر شه و من مردگان دیگر امرأ خوسم. چیکار وأ بوکونم؟ آیا وأ اون بگم؟»

آ دو نفر واقعا باور دآریدی کی عیسا امرأ ارتباط دآرید، اما آیا او عیساپی کی پئر دس راست سو نیشته یا ایتہ قلابی عیسا امرأ؟ آ مثالان فقط کوچی قسمت جہ

خودمان پاک و تطہیر کردن

مشکلانی ایسہ مرہ کی آدمان امرأ برخوردار دأرم اون امرأ روبرو بم۔ آیا دعوت کودن بہ موقدس زندگی اوقد کم رنگ بوستہ کی توامی باوران خاموش بوستید؟ با آ حال پولس نیویسہ: «پس، ہر کی آ تعلیم رد کونہ، نہ اینسان، بلکہ خودای رد کودہ کی خودش قدوس روح شومرہ ببخشہ.» (اول تسالونیکیان ۴: ۸)۔
بہ خاطر بدآرید، ای جنبہ مقاومت ناپذیر جہ تقدس وجود دآرہ کی آمان در ایدامہ خیلی واضح در مورد اون گب زنیم۔

شخصی سازی

آیہ: «او کسی کی گہ اون شناسہ، ولی جہ اون حکمان فرمانبری نوکونہ، دوروغو ایسہ و راستی اون میان جایی نآرہ.» (اول یوحنا ۲: ۴)۔

نکتہ: کار تقدیس وختی تفاق دکفہ کی اونچی آمی دورون انجام بوبوستہ یہ، آمی تازہ طبیعت دورون و آمی رأ۔ روش زندگی میان بہ عنوان ایتہ حثیقت بیرونی آشیکار کونیم۔

تأمل: تقدیس جہ خودافیز سرچشمہ گیرہ، اما و آقودرتی کی اون مرہ ببخشہ امرأ، ہمکاری بوکونم؛ قودرتی کی ہم ایرادہ و ہم انجام اونچی کی خودای راضی کونہ یہ، آمی میان بہ وجود آورہ۔ آیا آن باور دأرم؟ آیا بہ آ دلیل کی «تقدس موقعیتی» «تقدس رفتاری» امرأ ایشتبہ بیگیفتم، باعیث بوستہ کی آ حثیقت و خودا حکم کی خوایہ تقدیس ببیم نیدہ گیرم؟ آیا و ہشتم سابق شکستان، می ایمان بہ خودا قودرت بخش کار کی می دورون انجام دہہ یہ، سرکوب بوکونہ؟ جوطوتانم بہ آ باور و آگردم تا می زندگی میان بہ حثیقت تبدیل بہہ؟

دوعا: آی آسمانی پئر، جہ تو خوایم کی می دورون کار بوکونی تا توامم تی خوآستہ یان بہ انجام فارسآنم و ہم ترہ راضی بوکونم۔ خوایم در ظاہر اوجوری زندگی بوکونم کی توجہ قبل می دورون انجام بدی۔ عیسا مسیح نام میان، آمین۔

اعتراف: من موقدس ترس امرأ، خودم نجات بہ عمل آورم۔

«خودتآن پایان ره هموار
راهان چاکونید...
خیلی حقسای بوکونید تا
موقدس بیبید.»

-عبرانیان ۲۱: ۳۱- ۴۱-

۲۰ | خودمانِ حقسائی کودن

تقدس بہ خودی و خود هدف نییہ، بلکہ راہی ایسہ کی موضوعانِ مہمتر دورون ورود بوکونیم. ہسأ بایید بہ او جالب جنبہ نیگا تاودیم و آ آیہ امرأ کی شروع بوکودیم بررسی بوکونیم، جہ ایتہ ترجمہ دیگہ، اون نیگا بوکونیم:

«خیلی زیاد حقسائی بوکونید...مقدس ببید، چونکی بدون قدوسیت ہیچ کس نتانہ خوداوند بیدینہ.» (عبرانیان ۱۲: ۱۴).

کلمہ «دومبال کودن یا ایچی پی گیفتن» معادل کلمہ یونانی dioko ایسہ کی بہ معنی «کاری یہ حقسائی خیلی زیاد امرأ ایتہ هدف مشخص و اسی انجام دئن» ایسہ. با نیگا بہ ہر دوتا ترجمہ و خواندن معنی dioko، بدون شک، آ آیہ دروارہ « اشتیاق امرأ تقدس دومبال شون و بہ اون فارسین » گب زنہ.

ہسأ آمی اولین سوال و آن بہہ کی آیا آ تقدس، موقعیتی ایسہ یا رفتاری؟ بایید بہ مثال من و لیزا عروسی و اگردیم. آیا تانید فیکر بوکونید لیزا بہ ایتہ جہ خو نیزیک ریفیقان بگہ: «من خیلی زیاد حقسائی کونم تا جان می ہمسر بہ!»

اون ریفیق خندہ کونہ و گہ: «تو الانم اون ہمسر ایسی! تو تی عروسی روز رہ اون زن بوہوستی!» ہیچ زنی بہ دومبال موقعیتی کی جہ قبل اون شین ایسہ، یعنی نقش ہمسری نییہ. ولی اون تانہ بہ دومبال بئترین رفتار بہ عنوان ایتہ

ہمسر ببه۔ در مورد تقدسم ہتوی ایسه۔ امان به دومبال موقعیتی نییم کی در حال حاضر در اختیار داریم، بلکه به دومبال رفتاری ایسیم کی «درخور خوداوند» ببه۔ (کولسیان ۱: ۱۰)۔

آمرہ بوگفته بوبوستہ کی اگہ آ حکم نیدہ بیگیریم، خوداوند نیدینیم۔ آ موضوع رو و آ خوب فیکر ببه چون مطمئننا تا ابد آمی رو تاثیر نہہ، اما آ موضوع، آ مقطع میان آمی بحث نیہہ۔ مهمترین موضوع آن ایسه کی آ مسئلہ، چی تاثیر آیہ و الان رہ دآرہ؟ جہ آویہ کی من ایالات متحدہ شہروند ایسم، تائم بگم رئیس جمہور آمرآ «رابطہ» دآرم۔ من تحت اون حاکمیت ایسم و مٹ ۳۳۲ میلیون شہروند آمریکایی دیگہ تحت تاثیر تصمیماتی ایسیم کی اون گیرہ۔ با آ وجود کی من آ رابطہ یہ رئیس جمہور آمرآ دآرم، من ہیچ کودام جہ رئیس جمہوران آمریکا حضور نوشوم یا اوشآن آمرآ رابطہ نداشتیم۔ جہ دیگر سو، آمریکاییان دیگہ ای ہم وجود دآرید کی خوشآن کار و آسی مرتب رئیس جمہور آمرآ ملاقات کونید۔ اوشآن یا اون ریفیقآن ایسید و یا جہ نیزیک اون آمرآ همکاری کونید۔ بہ ہر صورت، اوشآن مردی کی کاخ سفید میان زندگی کونہ یہ بتتر جہ من شناسید۔ اوشآن اون جہ نیزیک شناسید ولی من فقط اون بہ عنوان خودم ملت رہبر شناسم۔

آتوی، میلیون میلیون ایماندار وجود دآرہ کی تحت عیسا پادیشاپی ایسید۔ اون جہ اوشآن پاس پاپی کونہ، اوشآن دوس دآرہ، اوشآن نیازان برطرف کونہ و اوشآن درخوآستان جواب دہہ۔ اما سوال آن ایسہ، آیا اوشآن اون دینید؟ بہ عبارت دیگہ، آیا اوشآن اون آشیکار حضور تجربہ کونید؟

ہیزاران نفر جہ ایمانداران برزیل رفتاری نآشتید کی اوشآن خوداوند حضور ببرہ۔ ولی وختی کی اوشآن توبہ بوکودید، بہ اوشآن ایجازہ ملاقات خودا آمرآ فآدہ بوبوست۔ آ موضوع ہر روز و حتا ہر لحظہ آمی زندگی میان صدق کونہ۔ اگہ جہ خودا ترس نڈآریم، انگیزہ ای ہم نآریم کی موقدس رفتار دومبال کونیم، کی بہ امان آ امتیاز فآدہ کی خوداوند حضور آشیکار دورون بیشیم۔ عیسا گہ: «کسی کی می حکمان بدآرہ و جہ اوشآن فرمانبری بوکونہ... مئم اون دوس دآرم، و خودم اون رہ آشیکار کونم۔» (یوحنا ۱۴: ۲۱)

آ مسئلہ ارزش اون دآرہ کی ایواردہ تکرار بوکونیم: اگہ آمی رفتار میان تقدس نڈآریم، خوداوند نیدینیم۔ چرہ آ موضوع آقد حیاتی ایسہ؟ اولاً، اگہ اون نیدینیم یا بہ عبارتی اگہ اون آشیکار حضور نڈآریم، نتائیم اون جہ نیزیک بشناسیم و

فقط تائیم اطلاعاتی در مورد اون بدآریم، کی مٹ می رابطہ با ایالات متحدہ رئیسِ جمهوران بہ یا بدتر جہ اون، خودمانِ ایتہ خیالی عیسا چاکودنِ امرآ گولِ زنیم۔ ا توہم خیلی خطرناک ایسہ؛ چونکی باور دآریم کسی شناسیم کی در حقیقت نشناسیم۔ یعقوب گہ: «کلام بہ عمل باورید، نہ فقط اون شنونده بیبید؛ خودتان گولِ نزنید!» (یعقوب ۱: ۲۲)۔ کسی کی گولِ خورہ، باور دآرہ کی کسی یا چیزِ شناسہ، ولی در حقیقت، نشناسہ و گومرا ایسہ۔

دومین دلیلک بہ هو اندازہ مهم ایسہ۔ بدون خوداوندِ دئن یا بدون آنکی اون ورجہ حضور بدآریم، نتائیم تغیر بوکونیم یا اون مآستن بیبیم۔ پولس در رابطہ با کسآی کی خوداوندِ دینیدی، گہ: «جہ ایتہ جلال بہ ایتہ جلال ویشتر تغیر کونیم۔» (دومِ قرنیتان ۳: ۱۸)۔ ا تغیر جہ دورون شروع بہ و بازون بہ جایی فآرسہ کی دیگرانم اون دینید۔ آمی پاکی نتانہ فریسیان مآستن ببہ۔ عیسا بوگفت: «ہتوی شومانم خودتان، مردوم ورجہ پارسا نیشان دہید، ولی شیمی دورون پورہ جہ دودوزہ بازی و شرارت ایسہ۔» (متی ۲۳: ۲۸)۔ اوشان نیتان مٹ ناپاک و کثیف جسدان بو۔ اوشان خوداوند ترسِ نآشتید، کی بہ نوبہ خودش باعیث بوسی عدالتی یہ دومبال کونید کی کاملا اوشان رفتار دورونی رو تمرکز داشتی، پس چون خوداوند ترسِ نڈاشتید خوشان تمرکز رو تصویری کی جہ خودشان نیشان دید، بنآبید۔ ا موضوع و نآشتی اوشان خوشان دورون رو تمرکز بوکونید کی اگہ آدمی دورون چاکودہ ببہ اون بیرون رفتارنم چاکودہ بید۔ اوشان باور داشتید کی خودای شناسید، اما حقیقت آن ایسہ کی اوشان خوشان خالق کی اوشان جلوب ایسابو یہ نشناختید و در نتیجہ اون خواستہ یان امرآ ہماہنگ نبید۔ اوشان خودشان گولِ زبید۔

حتا ایمرورم تقدسی کی آمان اون دومبال ایسیم، وایستی جہ آمی دلیل سرچشمہ بیگیرہ۔ آمی فیکران، انگیزہ یان و نیتان میان۔ ا موضوع آخربسر، آمی رفتار بیرونی ہدایت کونہ۔ ہن و آسی ایسہ کی عیسا گہ: «خوش بہ حال کسآنی کی اوشان دلیل پاک ایسہ، چونکی اوشان خودای دینیدی۔» (متا ۵: ۸)۔ بدون اون دئن، آمان نتائیم جہ دورون تغیر بوکونیم یا حقیقی تقدس بدآریم و در نتیجہ اون نیدینیم۔ آن ایتہ چرخہ ایسہ۔

کافی نیبہ کی فقط ایتہ خوداپرست ظاہر بدآریم و آمی میلان دورونی تحول رد کونیم۔ آمان و ا خودمان دورون میان (انگیزہ یان و نیتان) دومبال

حقیقت بیبیم؛ آ موضوع وَا امرہ خیلی مهم بہہ. یعقوب رسول ایماندارانی کی تقدس بی اہمیت دأنید امرأ، خیلی محکم برخوردار کونہ. اون نیویسہ:

«چونکی نیت بد امرأ درخواست کونید تا خودتآن ہوسآن رہ صرف بوکونید. آی زیناکاران، آیا نأنید دوستی کودن دونیا امرأ، خودا امرأ دوشمنی کودن ایسہ.» (یعقوب ۴: ۳-۴).

یعقوب جہ کلمہ زیناکار ایستفادہ کونہ؛ زیناکار یعنی کسی کی بہ خودش پیمانہ عروسی بی وفایی کونہ و اینفر دیگر سو شہ. خودا خیلی وختآن جہ تصویر عروسی ایستفادہ کونہ تا خودش عہدَ آمی امرأ نیشآن بدہ. عیسا داماد و امان اون عروس ایسیم. پولس گہ کی عروسی بین زن و مرد، نمونہ ای جہ اتحاد عیسا مسیح و کیلیسا ایسہ (افسیسیان ۵: ۳۱-۳۲).

دونیا بر پایہ خودش خودخواہانہ منفعتآن یا خودبوزورگ بینی دستاوردآن ایسہ، ہن و اسی آدماں بیدہ بوبوستہ تصویرآن و نیشآن بدہ بوبوستہ تصویرآن رو تمرکز کونہ. وختی امان قدوسیت دومبال کودن، پوشت گوش تاویدیم و خودمان دونیا خواستہ یآن امرأ ہمسو کونیم، زیناکار بیم. آ موضوع اوقد توهین بہ «آمی شوہر» ایسہ کی در حقیقت خودمان بہ اون دوشمنآن تبدیل کونیم. پس، یعقوب در ایدامہ گہ: «خودای نیزیک بید، کی اوئم بہ شویمان نیزیک بہ. آی گوناہکاران، خودتآن دساں پاک کونید، و آی دو دیلان، خودتآن دیلان پاک کونید.» (یعقوب ۴: ۸). امان فقط تأنیم آمی دیلان، خودا ترس کشہ گیفتن امرأ کی آمزہ حقیقی تقدس سو فاکشأنہ، پاک کونیم!

من ویشتر جہ چل سال ایسہ کی لیزا امرأ عروسی بوکودم و قورص دلیلانی ہم وجود دآرہ کی بہ اون خیانت نوکودم. اولین و مهمترین دلیل آنہ کی جہ خودا ترسم. من اون امرأ پیمانہ دوستم کی اون بدون توجہ بہ اون رفتار یا واکنش دوس بدآرم و جہ اون پاس پایی بوکونم. دومین دلیل آنہ کی نحوایم می صمیمی و نیزیک رابطہ یہ خودم زن امرأ کی خیلی زن خوبی ہم ایسہ، جہ دس بدم. دوس دآرم کی اون بہ من اعتماد بوکونہ و خو دورون رازآن و دیل آرزویآن می امرأ در میان بنہ. در حقیقت من جہ آمی نیزیکی لذت برم.

آ رابطہ فرقی با رابطہ عیسا امرأ نوکونہ. دلیلی کی اشتیاق امرأ جہ خیانت کودن بہ اون دوری کونم، آن ایسہ کی نحوایم صمیمیتی کی اون امرأ دآرم جہ دس بدم.

خودمانِ حقسای کُودن

من جہ اون نِزیکِ حضور و صمیمیِ گفت و گبانِ کی ہمدیگرِ امرأ دأریم، لذتِ برم. وختی اون رازانی یہ مَرہ گہ کی پیشتر نأنستیم، شاد و خوشحالِ بم. بہ آ دلیلِ ایسہ کی آمرہ بوگفتہ بوبوستہ: «خوداوند سَرآنِ محرم، کسأی ایسید کی جہ اون ترسید؛ اون خودش عہدِ اوشآن نیشآن دہہ.» (مزمور ۲۵: ۱۴).
آمانِ در حال حاضر تازہ شروع بہ کشفِ جنبہ‌یائی جہ آ مقاومتِ ناپذیرِ تقدس، کُودنِ دریم. فصلِ بعد میآن جہ اون زیبایِ پردہ اوسأنیم.

شخصی سازی

آیہ: «او کسی کی دیلِ پاکِی و زوانِ خوبِ دوسِ دأرہ، پادیشا رفیقِ بہ» (امثال ۲۲: ۱۱).

نکتہ: آگہ «تقدس رفتاری» دومبالِ نوکونیم و آگہ آمیِ هدفِ فأرسنِ بہ اونِ نہہ، نتأنیمِ خوداوندِ حضورِ بیشیم. آ موضوعِ تنها کافیِ نیبہ کی بہ تقدسِ کاملِ فأرسیم، بلکہ وَا اُونِ بہ عنوانِ خودمانِ دیلِ هدفِ قرارِ بدیم.

تأمل: خودا دأنہ کی آیا منِ دومبالِ موقدسِ رفتارِ ایسمِ یا ہمیشِ آنِ وَا سی کی میِ دونیایِ خواستہ یانِ فأرسم و میِ دستاوردانِ غرورِ وَا سی، خودمِ محبتِ یا مقاومتِ توجیہِ کونم. ہمہ چی میِ نیتِ قلبیِ امرأ شروع بہ. آیا منِ دومبالِ دیلِ و فیکرِ پاکِی کی اونِ نتیجہِ تغیرِ رفتارِ بہ، ایسم؟ حتا آگہ کسأی کی بہ منِ نِزیکِ ایسیدِ آکارِ نوکونید، آیا منِ آکارِ انجامِ دہم؟

دوعا: آیِ آسمانیِ پئر، مَرہِ ببخشِ کی دومبالِ تقدیسِ نوبوم. منِ اونِ اہمیتِ نیدہِ بیگیتم، ولیِ الانِ بفہمستم کی وَا اونِ دومبالِ بم، چونِ ایتہِ پنجرہِ ایسہ کی مَرہِ بہ تو فأرسنہ. لطفاً میِ رفتارِ و دونیایِ حقسأیانِ ببخشِ و مَرہِ عیسا خونِ امرأ پاکِ کون. منِ جہِ خودمِ سرسریِ نیگا نسبتِ بہ تقدسِ توبہِ کونم. عیسا مسیحِ نامِ میآن، آمین

اعتراف: منِ خیلیِ مصممِ حقسأیِ کونم تا بہ تقدسِ فأرسم و اونِ بفہمم. میِ هدفِ آنِ ایسہ کی موقدسِ بم؛ ہوتوی کی خوداِ قدوسِ ایسہ.

«پارسایان رأ صاف و هموار ایسہ؛ رأ۔
روشی کی تو پارسایان رہ چاکونی، مستقیم
ایسہ.»

-اشعیا ۶۲ : ۷

۲۱ | میل و قودرت

ولکی آمرحلہ میان شومان جہ آ حثیقت ناراحت بید کی حقسای بوکودید ایتہ موقدس زندگی بدآرید، ولی آشیکارا ویشتر جہ اونکی موفق بیبید، شکست بوخوردید۔ لطفا بدآنید کی اون ویشتر جہ شومان شیمی دومبال ایسہ۔ شاد بیبید، چونکی خوداوند شیمی شین ایسہ! وھلید آ حثیقت شیمی ناراحتی یہ کم کونہ۔ بہ احتمال زیاد مشکل در آ حثیقت نہہ کی شومان حقسای بوکودید۔ موسا شریعت آمی ناتوانی یہ در اجرای خودا حکم ثابت بوکود۔ آمان نیاز دآریم کی خودا آمرہ کومک بوکونہ و آکومک چیزی جز خودا فیض نیہ۔ ویشتر ایمانداران دآنید کی عیسا مسیح فیض، آمرہ جہ شریعت آزاد کود، ولی چیزی کی خیلیان نآنیدی آن ایسہ کی فیض، ایقدم بوجورتر شہ: طبیعت تازہ آمرہ فادہ و آمرہ توانا کونہ تا ایتہ زندگی آزاد جہ گوناہ بدآریم۔ (رومیان ۶: ۶-۷)۔

اگہ پولس دستور کی گہ خودمان جہ ہر جور جسم و روح پلیدی پاک کونیم رو دقت بوکونیم، فہمیم کی قبل آ حکم، حکمی نہہ کی ویشتر وختان نیدہ بیگیفته بہ۔ پولس چن پاراگراف قبل اون، نیویسہ:

«بہ عنوان خودا ہمکاران، شومرہ منت کونم کی خودا فیض بیہودہ و سطحی نیگیرید۔ چونکی خودا گہ: خودم لطف وخت، ترہ اجابت بوکودم و نجات روز میان ترہ کومک بوکودم.» (دوم قرنتیان ۶: ۱-۲)۔

وخت مورد قبول قرار گیفتن، فارسہ؛ آمان تآنیم اون کومک امرأ ایتہ موقدس

زندگی بدآریم۔ اما متاسفانہ، خودا فیض خیلی کمتر جہ اونچی کی ایسہ، بوگفته بوبوستہ۔ خودا فیض بہ عنوان نجات ابدی، بخشش گوناہان، جہ مجازات گوناہ آزاد بوستن، و ایتہ بی ارزش پیشکشی تعلیم بدید۔ گرچہ آ حقیقتاًن کاملاً دوروست ایسہ، ولی اونچی بہ طور گسترده بوگفته بوبوستہ، اون قودرت دزن ایسہ۔ خودا پولس رسول گہ: «می فیض ترہ بس ایسہ، چونکی می قودرت تی ضعف میآن بہ کمال فارسہ.» (دوم قرنتیان ۱۲: ۹). بہ زوان سادہ یعنی: «پولس! اونچی یہ کی خودت توانای امرأ تئاستی انجام بدی، الان تانی می قودرت امرأ، کی اون نام فیض ایسہ، انجام بدی!»

پطرس آ حقیقت تأیید کونہ: «فیض... بہ فراوانی شیمی رو بایہ۔ اون قودرت ایلاہی (فیض) ہر اونچی کی حیات و دینداری رہ نیاز دآریم، امرہ بخشہ.» (دوم پطرس ۱: ۲-۳).

فیض امرہ قودرت دہہ کی موقدس زندگی بوکونیم! چرہ آ حقیقت آ قد حیاتی ایسہ؟ مسیحیت، یعنی زندگی کودن بر اساس ایمان۔ کل اون پیغام «کلام ایمان» ایسہ (رومیان ۱۰: ۸). بہ عبارت دیگہ، تا وختی کی ایمان ندآریم، چیزی جہ خودا دریافت نوکونیم و چیزی کی نشناسیم، نتائیم باور بوکونیم۔ پس اگہ واخب خودا فیض نیبیم، بازم حقسای کونیم کی خودای آمی تواناییان امرأ خشنود کونیم و آن باعیت بہ کی آخربسر احساس بیکفایت و بی فایدہ گی بوکونیم۔

تولد تازہ یہ در نظر بیگیرید۔ خیلی آدمای نجات نیافتہ وجود دآرید کی اعتراف کونیدی خودا تأنہ نجات بدہ۔ با آ حال، تا وختی کی توبہ نوکونید و بہ انجیل ایمان ناؤرید، فیض نجات بخش فأنگیرید و نجات پیدا نوکونید۔ آ موضوع در رابطہ با آمی تقدس دونبال کودن، ہم صادق ایسہ۔ خیلی جہ مسیحیان معتقدید کی خوداوند قادر ایسہ توانای موقدس زندگی کودن بہ آمان بخشہ، ولی تا وختی کی تومام خودتآن وجود امرأ باور نوکونید کی فیض قودرت دہہ، جہ اون سودی نرید۔

پولس جہ قرنتس ایمانداران خوابہ کی: «خودا فیض ہاچین و سطحی نیگیرید۔» (دوم قرنتیان ۶: ۱).

چیزی یہ ہاچین فرض کودن چی معنی دارہ؟ بہ آ معنی ایسہ کی جہ خودتآن تواناییان دوروست استفادہ نوکونید۔ اگہ اینفر تجہیزات کشاورزی، و بذر فادہ بہ، تأنہ غذا پرورش بدہ و بوخورہ و زندگی بوکونہ۔ اما اگہ جہ اونچی کی اون

فأده ایستفاده نوکونه، خودش جانّ جه ویشتایی جه دس دهه. بعد اون مُردن، اون همساده یان چی گیدی؟ «اون تجهيزات و دانه یانّ هأچین فأكیفت و هدر بده!»
 آن او چیزی ایسه کی پولس درموردش گب بزه؛ خودا شومره فیض فأده تا شومره کومک بوکونه اوتوی زندگی بوکونید کی خودتآن توان امرأ نتأنید. ا موضوع شومره قودرت دهه کی موقدس زندگی یه دومبال بوکونید و به اون دسرسی پیدا بوکونید. ایمان نأشتن و آسی، ا قودرت نیده نیگیرید.

اگه خوداوند فیض فقط او چیزی ایسه کی غرب فرهنگ میانّ تعلیم بده بوبوست، یعنی چیزی نه ویشتر جه نجات، بخشش و ایته بلیط بهشت شوئن ره، چوطو اینفر تأنستی اونّ هأچین فأكیفته بی؟ در ا صورت هیچ توانایی ای الکی هدر نوشوی، پس پولس گبان بی معنی ایسه.

اگه امانّ جه پولس طرز فیکر پیروی بوکونیم، همه چی چأكوده به. قرنئس کبلیسا دونیایی بو؛ اوشان، خوشانّ حقسای امرأ نتأنستید موقدس، زندگی بوکونید. ا موضوع تآیید و آسی، پولس ایچه بعد هو نامه میان نیوبسه: «بعضیآن قبلا گونا بوکودید و جه خودشان ناپاکی، بی عفتی و عیاشی توبه نوکودید.» (دوم قرنئیان ۱۲: ۲۱).

باب ۶ میانّ، پولس جه ایمانداران خویه کی خودا فیض تباہ نوکونید، بآزین خودش محبت اوشانّ گه و وُورسه چره ا محبت متقابل نیبه. بآزون به اصل موضوع وَاگرده کی چوطو خوداوند فیض نیده گیفتن، باعث بوست کی بی دین آدمآن اوشان رو تاثیر بنید:

«بی ایمانان یوغ جیر نیشید، چونکی پارسایی و شرارت چی نسبتی همدیگر امرأ دآرید و نور و ظلمت چی ریفاقتی همدیگر امرأ دآرید؟» (دوم قرنئیان ۶: ۱۴)

به یاد بدآریم کی بین ارتباط دأشتن، بی ایمانان امرأ و تحت تاثیر اوشان قرار گیفتن، فرق نهه. ا موضوع باعث رفتاری به کی تأنه امره جه حیات مسیر دور کونه و ایوارده گم، اُن به عنوان زینای روحانی شناخته به.
 بآزین پولس دونیایی ایمانداران یادآوری کونه کی اوشانّ خودا روح معبد ایسید و اون خواسته آنه:

«اوشانّ میان ساکن بم و اوشانّ میان رأ شم، و من اوشانّ خودا بم و اوشانّ می

قوم بیدی. پس جه اوشان میان بیرون بایید و سیوا بیبید. هیچ چیز نجس دس
زنید و من شومره قبول کونم.» (دوم قرنتیان ۶: ۱۶-۱۷).

بازم خودا آشیکار حضور وعده یه دینیم، اما ای مرتبه واضحتر و آشیکارتر.
اون جه گاه گلف مولاقت آمی امرأ گب نزنه، بلکه جه آمی امرأ همخانه بوستن و
آمی دورون زیندیگی کودن، گب زنه! ایوارده دینیم کی خودا دئن وعده (اون آشیکار
حضور) بسته به عواملی ایسه؛ اگه جه خودخواهانه و مغرور میلان کی دونیا
به اوشان بچسبسته دور بایسیم، امره همیشگی مولاقت وعده، پادیشا امرأ
فأده بوبوسته: «و من شومره قبول کونم». برعکس موضوع هم صادق ایسه:
اگه خودمان دونیا ناپاکیان امرأ آلوده بوکونیم، دِ نتائیم خودای مولاقت بوکونیم.
پولس آ جمله امرأ بحث تومام کونه:

«پس ای عزیزان، هسأ کی آ وعده یان آمی شین ایسید، بایید هر ناپاکی یه جه
خودمان جسم و روح، پاک کونیم و خودا ترس امرأ، تقدس و پاکی کامل کونیم.»
(دوم قرنتیان ۷: ۱).

هسأ دِ تائیم پولس گب فیلیپیان کیلیسا ره کاملاً بفهمیم: «پس ای عزیزان،
هوتوی کی همیشه فرمانبردار بید، نه فقط می حضور، بلکه الان خیلی ویشتر می نبود
دورون، خودتان نجات ترسان-لرزان امرأ به عمل باورید: چونکی خودا ایسه کی
خودش قودرتمند کار امرأ، هم ایراده و هم قودرت انجام اونچی کی اون خوشحال
کونه یه، شیمی میان به وجود آورده.» (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳). خوداوند ترس امره
تشویق کونه تا ایراده بوکونیم (امرّه او ذوق و شوق فأده)، و آمی خوداوند عیسا
مسیح فیض، امره نیرو دِهه تا اون به عمل باوریم (امرّه توانایی دِهه).
اگه ایته قدم جولوبتر بیشیم، جایی کی ذوق و شوق وجود ناره (آن و آسی کی
موقدس ترس وجود ناره)، دِ قودرت فادن اولوبتی نتانه بداره و در نتیجه، جه اون
ایستفاده هم نیبه. پس اون هاچین دریافت بوکودیم! به آ دلیل کی موقدس ترس،
آمی مفید بوستن و بقاره خیلی مهم ایسه.

اومید دارم روشن بوسته بی کی پاک، ایته مهم جنبه جه تقدس ایسه؛ ولی اون
کامل تعریف نوکونه. ایوارده معنی اصلی تقدس گم: «خودمان وقف اون بوکونیم
و کاملاً اون شین بیبیم». بایید ایته تصویر بتر و کاملتر جه معنی اصلی تقدس

میل و قودرت

توضیح بدیم: وختی عروس، داماد امرأ عروسی کونہ، خودش کاملاً بہ اون ایسپرہ۔ بہ عنوان ایتہ زن اون وَا خودش موقعیت و رفتار پاک بدآرہ۔ پاکی آخرین هدف نییہ، بلکہ هدف ایتہ عروس تقدیس بوبوستہ خودش داماد رِہ ایسہ کی پاکی ہم جزو اون ایسہ۔

پس تقدیس حثیقی، ایتہ پاکی موقدس ایسہ کی صمیمیت عمیق درآن، خودا امرأ وَا کونہ۔ آن ایتہ جالب موضوع ایسہ کی خواییم قبل آنکی اکتیاب تومام کونیم جہ اون گب بزیم۔ ولی اول وَا بدآنیم کی عملاً چوطو تانیم امی زندگی یہ وقف خودمان داماد بوکونیم؟ جواب ایتہ کلمہ میان شہ دئن: فرمانبری کودن۔

شخصی سازی

آیہ: «فیضی کی عیسا مسیح میان نہہ دورون، قوی بویو.» (دوم تیموتائوس ۲: ۱)

نکتہ: اگہ وَاخب خودا فیض قودرت نبیم، هوتوی حقسای کونیم خودای خودمان توانائیان امرأ خشنود بوکونیم و خودا فیض ہاچین دریافت بوکودیم۔

تأمل: آیا حقسای بوکودم کی موقدس زندگی بدآرم، ولی ویشتر جہ موفقیہ، شکست بوخوردم؟ آیا خودم توانائیان امرأ حقسای بوکودم؟ آیا بہ خودا فیض کی تانہ مَرہ قودرت فادہ تا ایتہ موقدس زندگی بدآرم، اعتماد بوکودم؟ اگہ نہ، چوطو تانم آنہ تغیر بدم؟

دوعا: آی آسمانی پئر، بفہمستم کی فقط تی فیض قودرت امرأ تانم موقدس زندگی بدآرم؛ زندگی ای کی تی پورجلال حضور محترم بدآنہ۔ مَرہ بخش کی خودم توانائیان امرأ آکار انجام بدم۔ جہ آلحظہ بہ بعد، تی فیض میان قوی ہم تا ایتہ متفاوت زندگی بدآرم و عیسا جلال بدم۔ عیسا مسیح نام میان، آمین۔

اعتراف: موقدس ترس، مَرہ تشویق بوکودہ تا تقدس دومبال بشم و اون خودا فیض قودرت امرأ، بہ انجام فآرسانم۔

آمی جواب به خودا کلام

چارومین هفته

«مَرَّهْ خُودَتِ حَكْمَانَ رَأ-رُوشِ مِيَّانِ هِدَايَتِ
بُوكُونِ، چُونِكِي مِي مِيلِ وَ خُوأَسْتَه اوشَانِ
مِيَّانِ نَهَه.»

– مزمور ۱۱۹ : ۳۵

۲۲ | جہ خودا کلام پرکستن

بخش اول میان بوگفتیم کی خوداوند ترس دوتا تعریف میان شہ طبقہ بندی کودن: پرکستن جہ خودا حضور و پرکستن جہ اون کلام. آمان درواہ خودا پورجلال حضور گب بزیم، گرچه کامل نوبو، چہ کی تا ابد تانیم در مورد اون بینویسیم. ا قسمت دورون خودمان تمرکز رو می رأ-روش جواب دئن بہ اون کلام نہیم.

اول، بایید ای دورہ زمانی یہ در نظر بیگیریم کی خودا قوم جہ ایتہ حئیقی رابطہ اون امرأ دور بوسید و اون دنیاپی کاران امرأ عوض کودید. خوداوند اوشان جلب توجہ رہ وُرسہ: «آسمان می پادیشاپی تخت ایسہ و زمین می پا جیز کرسی ایسہ! مرہ چی خانہ ای چاکودن درید و می استراحتگاہ مکان کویا ایسہ؟» (اشعیا: ۶۶: ۱). اگہ پنج تا آہ اول جہ اباب بخوانیم، فهمیم کی قادر مطلق بہ آدمایی کی حقسای بوکودید رابطہ ای براساس خودشان موقعیت اون امرأ بدآرید، بیان بوکود. اوشان بی میلی امرأ خودا رُہان میان شوید و فیکر بوکودید کی آکار تانہ اون خشنود بوکونہ. ولی خودا معلوم کونہ کی اوشان انتخاب بوکودہ مسیران، بد ایسید و فوری اونچی یہ کی آن وُسی وارد ایتہ رابطہ حئیقی دورون لازم ایسہ، گہ:

«اما آن ایسه او کسی کی بر اون نظر کونم: او کسی کی اوفتاده ایسه و توبه کار روح دأره، و جه می کلام پرکه.» (اشعیا ۶۶: ۲۰).

عبارت «نظر کونم» جه فعل عبری «nabat» ایسه کی به معنی «نیگا کودن، تماشا کودن، توجه کودن» ایسه. آ فعل به معنی جدی نیگا کودن به چیزی ایسه. در اصل خوداوند گه: «آن کسی ایسه کی من به اون توجه کونم». سه تا فضیلتی کی آ آیه میان گفته بوبوسته، عبارت ایسید از: اوفتادگی، توبه کار روح، و کسآپی کی جه خودا کلام پرکید، کی آ فصل میان در مورد اوشان گب زنیم. کسی کی جه خودا کلام پرکه، همیشه اونچی کی کلام گه یه، بوجورتر جه هر چی قرار دهبه. هیچی جه خودا کلام، اون ره مهمتر نیسه، و آ موضوع آشیکارا نیشان دهبه کی موقدس ترس اون میان نهه و آ آدم، برکت یافته ایسه. در هه مورد پولس نیویسه:

«پس آی عزیزان، هوتویی کی همیشه فرمانبردار بید، نه فقط می حضور، بلکه الان خیلی ویشتر می نبود دورون، خودتان نجات ترس-لرز امرأ به عمل بأورید.» (فیلیپیان ۲: ۱۲).

آ جمله یه جه زاویه ای کی پولس اون فیلیپی ایمانداران ره بینویشت، نیگا نوکونید، بلکه جه زاویه ای کی خودا مستقیم می امرأ گب زن دره، نیگا بوکونید. جمله «همیشه فرمانبردار» رو توجه بوکونید؛ یعنی بدون چون و چرأ فرمانبری کودن. آ مسئله شامل آ موضوع به کی آیا اون حضور احساس کونید یا نه، آیا اون خودتان ورجه دینیدی یا نه، آیا شیمی دوعایان شیمی چارچوب زمانی کی اون انتظار کشید، جواب فاده به یا نه؟

وختی ایته کنفرانس میان ایسآید، جایی کی مردوم همدیگر امرأ مهربان ایسید و خودا حضور قوی ایسه، جه خودا فرمانبری کودن آسان ایسه. اما وختی ایته گروه جه آدمآنی میان، کی شیمی مورد اعتماد ایسید دوروغ ایشتاوید و خوآید شیمی پاجیر خاله کونید و شومره جه شیمی کار بیرون تاوید، چی؟ آیا طبق خودا کلام تأنید اوشان ببخشید یا تلافی کونید؟

اگه وختی ایته سفر کاری میان ایسآید و احساس تنهایی کونید، به یاد بأورید کی شیمی همسر جه شومان ایراد بیگرفته و او وخت ایته خوش تیپ آدم جه تیم و

جه خودا کلام پرکستن

جنس مخالف، جه شومان تعريف- تمجيد بوکونه، و در مورد شيمي نيازآن گب بزنه و بازون لوندی امرأ پيشنهاده بوکونه شب همدیگر امرأ هتل اوتاق دورون بوگذرنید و هیكسم نفهمه، چی؟ آیا فرار کونید یا قبول کونید؟

اگه زماتی کی تا دئر وخت کامپیوتر میان کار کودن درید و خودتان کار ره اطلاعاتی کی خوآید و آسی وب میان چرخستان درید، به موارد پورنوگرافی برخوردار کونید، او وخت چی کار کونیدی، آیا شیمی وخت اون ره نیهید و اون نیگا کونید یا جه اون رد بید و به خودتان کار ایدامه دیهید؟

آشان تفاقات ایسید کی خودا حضور اوشان میان غایب به نظر فآرسه. اگه شومان اون کلام جولوب ترسان-لرزآن بیبید، بدون توجه به موقعیت فرمانبری کونید؛ چونکی شیمی پيلهترین اولویت خودا ایسه و اولویت دیگری شومره وجود نآره. آن نیشان دهه کی شومان موقدس ترس میان قدم نیهید، چونکی «خوداوند ترس، آدمی یه جه بدی دوری کونه.» (امثال ۱۶: ۶).
مزمور نیویس نیویسه:

«خوش بحال کسی کی جه خوداوند ترس دآره، و اون حکمان انجام دئن و آسی خیلی لذت بره.» (مزمور ۱۱۲: ۱) خوداترس مرد یا زن، نه فقط فرمانبری کونه، بلکه جه اون انجام دئن خیلی لذت بره. فرمانبری، ایته یوغ امی گردن رو نییه؛ بلکه باعث امی شادیه. هتوچی آدمی، بفهمسته کی خودا آمره به وجود باورد؛ پس، داننه چی آمره چاکونه و چی آمره ویران کونه.

مره یاد آیه وختی کی امی چار تا پسر نوپا بیدی. روز کریسمس اساسا مره ایته روز کاری بو. ویشتر پترانی کی کوچی زای دآرید، فهمید کی چی خوآیم بگم. بعد وار کودن تمام پیشکیشیان؛ کادویانی وجود داشتی کی وایستی اوشان سرهم بوکوده بیم. من ایته پتر نمونه بوم. جعبه یه وار کودیم، قطعه یان زمین رو فوکودیم، جعبه و دفترچه راهنمای کنار نییم و شروع کودیم به چاکودن.

بسته به نوع کادوی، معمولا بعد ایساعت یا ویشتر، می کار تومام بوستی، اما بعد خیلی مات بوستیم چون هنوز ده تا قطعه زمین رو نهه بو. دکمه «روشن» زییم اما هیچ تفاق دنکفتی. پس چی واکونم؟ دفترچه راهنما دومبال گردستیم، اون اوسادیم، اسباب بازی دوواره چاکودیم و طبق اون سازنده دستوران، اون جه نو چاکودیم؛ و هسأ د اسباب بازی به کار دکفتی.

کسی کی جه خودا ترسِه، همش فرمانبری کونه و آ بیجیر اساسی حقیقتاً اون وجود میان ریشہ دُووانه:

۱. خودا تنها کسی ایسه کی دانئه چی مره خوب ایسه.
۲. خوداوند محبت کامل ایسه و من اون محبت مرکز میان ایسم.
۳. خوداوند هر مالہ مره نیگه کاری کی مره ضرر دأره یه انجام بدم. هر چی اون بگه، همش بئترین نتیجه یه مره دأره.
۴. پس، هر چی اون بگه، من تومام می وجود امرأ فرمانبری کونم.

ایسرائیل قوم همش شکایت کودید. اوشان جه خوشان روش هدایت و اونچی کی اوشان زندگی دورون تفاق دکفتی، خیلی خیلی ناراحت بید و سختی، کم و کسری و هر چی کی اوشان باب میل نوبو و آسی، خودای سرفوکو زبید. اوشان موقدس ترس ناشتید و جه خودا کلام نترسید. خودا بوگفت:

«هسأ کی خودتأن یهوه خودای فراوانی نعمت و آسی، شادی و دیل خوشی امرأ خیدمت نوکودید، خودتأن دوشمنان... بندگی کونیدی.» (تثنیه ۲۸: ۴۷-۴۸).

جه اون کلام پرکستن، باعیث شادی و شور آمی وجود میان به. اگه آ احساس وجود ندأره، فقط زمان ایسه کی کمبود شادی آشیکار کونه. هر مالہ جختر نبرم وختی یه کی پنج گوناہ باعیث بوسته کی ایسرائیل قوم جه خودش پیشانی نیویس دور به، یه بفهمستم: بدی و شرارت دومبال کودن، بتان پرستش کودن، زینا، خودای ایمتحان کودن و شکایت کودن (اول قرن تیان ۱۰: ۶-۱۰). وختی شکایت کودن بخواندم، خیلی زیاد عصبانی بوبوستم! زهار بکشم: «چی؟ شکایت کودن! جوطو شه شکایت کودن آ پيله گوناهان میان قرار دئن؟»

بیشتاوستم روح القدس گه: «پسر جان، شکایت کودن به نظر من پيله گوناہ ایسه». اون مره نیشان بده کی شکایت کودن یعنی بازخواست کودن: «خودیا، من کاری کی تو می زندگی میان کودن دری یه دوس نارم، و اگه من تی جا بوبوسته بیم، آ کار ایجور دیگه انجام دیم!» بازون اون بوگفت: «آ کار توهین به می شخصیت ایسه، می ایراده جولوب سرکشی کودن و کلا، موقدس ترس ندأشتن ایسه!».

آ موضوع لیزا امرأ در میان بنم و هر دو نفر موافقت بوکودیم کی آمی زاکان

جہ خودا کلام پرکستن

شکایت کودن و اسی، ادرک امرأ کی ایجور سرکشی ایسه، تنبیه بوکونیم۔ اکارہ خیلی جدی بوم؛ جہ ہر جور غر زئن و گلہ کودن دوری کودیم و مطمئن بوستیم کی ہرمالہ ایتہ کلمہ شکایت بہ زوان ناورم۔ با آ حال، بعدا در حالی کی چار روز روزہ میان ایسأبوم، روح القدس صدای بیشتأوستم: « پسر جان، من صدای شکایت تی دلیل دورونم ایشتأوم۔» فوری زونہ بزیم و توبہ بوکودم۔ خودا بعداً مزہ نیشان بدہ کی خوشحالی و دلیل شاد امرأ بہ خوداوند خیدمت نوکونم و می دوشمنان می رو برتری داشتید۔ بائید ایوارده پولس گبان نیگا تاودیم:

«پس ای عزیزان، هوتوبی کی ہمیشہ فرمانبردار بید، نہ فقط می حضور، بلکہ الان خیلی ویشتر حتا می نبود دورون، خودتآن نجات ترس-لرز امرأ بہ عمل باورید: چونکی خودا ایسہ کی خودش قودرتمند کار امرأ، ہم ایرادہ و ہم قودرت انجام اونچی کی اون خوشحال کونہ یہ، شیمی میان بہ وجود آورہ۔ ہر کاری بدون غرغر زئن و شلوغ کاری انجام بدید۔» (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۴)۔

ایچہ بعداً چار روز روزہ داری، عمق اونچی کی کیتآب موقدس میان بامو بو یہ، بفہمستم۔ می چومأناً ا حثیقت رو وار بوست کی شکایت نقطہ مقابل موقدس ترس ایسہ؛ و پرکستن جہ اون کلام نیہ۔ وختی کی دلیل نارضایی امرأ گب زنیم یا فیکر کونیم، در حثیقت بہ خودا و اون کلام بی احترامی کودن دریم۔ کسآبی کی جہ خودا ترسیدی، ثابت بوکودید کی ہیچی مهمتر یا پور فایدہتر جہ فرمانبری نیہ۔ اوشان بدون توجہ بہ اون بہا، فرمانبری بوکودید و خودا کلام فرہنگ جامعہ یا ایمروزی جریانان امرأ فیلتر نوکودید۔ اوشان خودشان فرمانبری جہ خودا کلام، بر اساس ایمانداران دیگر رفتار قرار ندید۔ اوشان راحت فرمانبری کونید۔

شخصی سازی

آیه: «اگه میل بدآرید و گوش بدید، جه زمین برکتان خوریدی.»
(اشعیا ۱: ۱۹).

نکته: موقدس ترس نیشأنه، فرمانبری ایسه کی بدون توجه به موقعیت، هم نظر دوروست خودش دومبال دآره و هم خودش عمل میان نیشأن دِهه.

تأمل: آیا فقط وختی کی اوضاع خوب ببه، فرمانبری کونم؟ آیا وختی به خودم خواسته فأنرسم، میل دارم شکایت بوکونم؟ چوطو تأنم حس شادی و شکرگوزاری همش حفظ کونم؟ چوطو تأنم می ایراده یه تقویت بوکونم تا جه خودا حکمان فرمانبری بوکونم؟

دوعا: آی آسمانی پئر، مزه ببخش کی نسبت به تی کلام، ترسان- لرزان عمل نوکودم و می فرمانبری ره اما و اگر بدأشتم و می رفتار، جه شادی و شکرگوزاری نوبو. توبه کونم و جه تو خوایم کی مزه ببخشی و موقدس ترس کَشَه گیرم. لطفا مره یاد بده و قودرت فآده تا همش خوشحالی آمرأ فرمانبری بوکونم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: من جه خودا ترسم و آن و آسی، اون می میان کار کونه تا تصمیم و قودرت انجام اونچی کی اون خشنود کونه یه، می میان به وجود باوره؟

اون جا کی او قد ایجگره بزنیم تا آمی صدا
بیگیره، بئتر ایسه خوداوند کلام جولوب
به خودمان پیرکیم و پيله عظمت محبت
ایلاهی جولوب، آمی سر بیجیر بأوریم.

– سی. اچ. اسپرجن

۲۳ | بی مَعطلی

ایتہ جہ اصلی ویژگیان ترس جہ خودا، بی چون و چرا فرمانبری جہ اون کلام ایسہ کی خوبیان زیادہ میان دآرہ. پنج جنبہ جہ پرکستن خودا کلام جولوب وجود دآرہ کی پنج روز آیندہ میان بہ طور جوداگانہ در مورد اوشان گب زنیم. اولین جنبہ، آن ایسہ:

۱. بدون مَعطلی جہ خودا فرمانبری بوکونید

کسآپی کی جہ خودا ترسیدی رہ، فرمانبری ایتہ امتیاز ایسہ. اوشان خوشان شخصی منفعتان بہ اونچی کی خودا اوشان بوگفتہ ترجیح ندیدی. موقدس ترس، آ احساس آمی میان بہ وجود آورہ کی اونچی خودا رہ اہمیت دآرہ، آمہ ہم مہم بہہ و اولویت بدآرہ. تآنیم بہ تعداد زیادہ آیہ دروارہ آ موضوع نیگا تاودیم، ولی اول، بہ دو تا جملہ جہ عیسا مسیح نیگا کونیم:

«جہ شومان خوآیم آ موضوعان میان اتوی رفتار بوکونید] پس اگہ وختی کی خوآپی تی پیشکشی یہ قوربانگاہ رو بنی، بہ یاد باوری کی، تی برآر جہ تو چیزی [کینہ ای] بہ دیل دآرہ، تی پیشکشی یہ قوربانگاہ رو بنہ و اول [فوری] بوشو و تی برآر امرآ آشتی بوکون و بازون بیا و خودت پیشکشی یہ تقدیم بوکون.»
(متا ۵: ۲۳ - ۲۴).

ایوآردہ بہ کلمہ «فوری» توجہ بوکونید؛ اشعیا ۶۶ مآنستن، عیسا تاکید کونہ

کی نوآیستی آمان خودا ره کاری بوکونیم، در حالیکه آمی چومّ جه حکمی کی بیشتر آمره بده رو دوستیم. گرچه عیسا آ آیه دورون به ایته خاص وضعیت ایشاره کونه کی اون میان اینفر کینه به دلیل دأره، اما اصل کلی تومام شرایط میان صدق کونه.

ایته مردّه به یاد بأورید کی خودش زندگی زیناکاری می آمرأ در میان بنه و با آ حال خودش بی جواب دوعایان و آسی قاق بو و مات بوسته بو کی چره اون تجارت اوتوبی کی خواستی، پیش نوشوی. بأیید ایچه بأیسیم و آ موضوع رو فیکر بوکونیم. اگه اون اولویت، فرمانبری کودنّ جه خودا کلام و دوری کودن جه زینا نوبو، چره انتظار داشتی خودا اون کار و کاسبی برکت بده؟

عیلی، اسرائیل پیله کاهن، دوتا پسر داشتی کی اوشانم تحت اون رهبری، کاهن بید، ولی آ پسران، شرور بید، زینا کودید و زور آمرأ قوریانی فآگفتید. عیلی به خو پسران شرارت توجه نوکودی و اوشان تنبیه به تأخیر تاؤدهی. خوداوند سوال به اون غفلت اوتوبی بو: «چره...تی پسران ویشتر جه من حرمت کونی؟» (اول سموئیل ۲: ۲۹).

وختی کی آمان نسبت به خودا فرمانبری کودنّ، هر هدف یا آدمی و آسی، کوتاهی یا غفلت کونیم، در حقیقت او آدم یا هدف بوجورتر جه خودا احترام بنآییم و آ موضوع، آن و آسی ایسه کی موقدس ترس آمی میان وجود نأره. خودا در ایدامه گه:

«هر کس مزه حرمت بنه، اون احترام نهم، ولی اوشانی کی مزه کوچیک بدانید، خوار بیدی.» (اول سموئیل ۲: ۳۰).

آشان گبانی ایسید کی و اوشان رو خوب فیکر کودن؛ وختی آمان فرمانبری جه خودا کلام پوشت گوش تاؤدیم یا آمی چومّ اون رو دودیم، در حقیقت نسبت به خودا بی توجهی کونیم. آمان در اصل، آ پیغام فآرسنیم کی خودا آمی اولویت نییه. خوداوند گه کسآبی کی اون کوچیک دانیدی یه، خوار کونه. کلمه خوار بترین کلمه ترجمه ره نییه. اون کلمه عبری qalal ایسه کی به معنی «ناچیز بوستن، بی اهمیت بوستن» ایسه. بی اهمیت بوستن، یعنی چیزی کی کم اهمیت یا کم ارزش ایسه. ایته راهآنی کی شه آ آیه یه تفسیر کودن، آن ایسه کی

بی مَعَطَلی

خودا اونچی یه کی امره مهم ایسه و باعیث به اون کلام سبک بیگیریم، به عنوان چیز بی اهمیت دینه. هیچ عاقل آدمی هتوچی داستانی یه دوس ناره. اگه او تاجر مردای خودا کلام خور روابط جنسی دورون احترام بنأ بی، ولکی خودا هم اون تجارت اهمیت بدّه بی. ولی به نظر فآرسه کی آ موضوع او مردآک ره ایته بی اهمیت موضوع بو. قسمت دیگه ای کی اهمیت فرمانبری فوری نیشان دهه، عیسا گبان به افسس کیلیسا ایسه:

«توبه بوکون و کارانی یه بوکون کی جه اول انجام دبی. چی اگه توبه نوکونی، خودم [فوری] ایم وتی چراغدان جه اویه کی نهه اوسأم.» (مکاشفه ۲: ۵)

توبه کودن به معنی طرز فیکر عوض کودن ایسه و در نتیجه، اعمال و کاران میآتم تغییر به وجود آورده تا خودا کلام امرأ هماهنگی بدآره. اگه افسس کیلیسا خودش فرمانبری کودن پوشت گوش تاوڈی، خودش فرصت فراوانی برکت ره، جه دس دبی. آتم موضوعی ایسه کی وَا اون رو خوب فیکر کودن. انجیل لوقا میان داستانی ایشتاویم کی نیشان دهه فرصتانی جه دس شه، آن وَا سی کی اولویت و زمانبندی دوروست نوبو. عیسا بوگفت: «اینفر بیلدانه مراسمی بیگیت و خیلایان دعوت بوکود. چون شام موقع فآرسه، خو خادیم اوسی کود تا اوشانی کی دعوت بوبوستید بگه: بأید کی همچی آماده ایسه.» (لوقا ۱۴: ۱۶-۱۷). بدون شک، آن خوداوند کلام ایسه: مراسم آماده ایسه! پس زمانبندی خیلی زیاد مهمه.

اوشانی کی دعوت بوبوستید جواب بیدینیم: «ولی اوشان هر کودام ایته بونه ای بأوردید.» (آیه ۱۸). اوشان دلایان آن وَا سی کی مهمانی نأید، موجه بو. اینفر زیمین بیه بو، اینفر وَا سی به خو کار فآرسه بی و اینفر دیگه همسری دأشتی کی وَا سی به اون توجه بوکوده بی. بونه یان شامل زینا، دوزی، قتل یا هر چی دیگه کی آمآن اوشان به عنوان گونا طبقه بندی کونیم، نیبید. اما وختی اونچی کی گونا هم نییه، اگه خودا کلام رو اولویت بدآره، تبدیل به گونا به.

خادیم اوشانی کی دعوت بوبوسته بید جوابان بأورد و آمآن آتوی خوانیم: «صابخانه عصبانی بوبوست» (آیه ۲۱). اون ناراحت نوبوست، بلکه عصبانی بوبوست، چره؟ چونکی صابخانه دعوت سبک بیگیتید و اوشان ره مهم و

آمی جواب به خودا کلام

اولویت ایچی دیگه بو.

صابخانه چی کونه؟ اون دیگرانی یه کی اول دعوت نوبوسته بید، دعوت کونه. عیسا آ جمله امرأ داستانَ تومامَ کونه: «هیکس جه کسآپی کی دعوت بوبوسته بید، می شامَ نچشید.» (آیه ۲۴). اوشانُ فرصتَ جه دس بدیید. گرچه اوشانُ بونه یان بی ضرر به نظر فارسه پی، ولی مهم ایسه کی به یاد بدآریم حتا بی ضرر چیآنم تأنید آمره جه انجام خودا ایراده دورَ کونید. آ موضوع خیلی راحت وختی تفاق دکفه کی خوداوند ترس آمی دیل میان دنه.

خیلی فرصتانی کی جه دس بوشوید کیتاب موقدس میان بینویشته بوبوست کی اون علت فرمانبری به عقب تآودن بو. در حقیقت موارد زیادی نهه کی شه اوشانُ گفتن- اما من ایته جه آ داستانان کی جالب ایسید، انتخاب کونم. لوقا ۹ میان، عیسا دوتا مردَ دعوت کونه: «جه من فرمانبری بوکون! چی دعوتی! خوداوند تومام جهان، شومره دعوت کونه تا اون امرأ رأ بیشید. اولی مردای قبول بوکود، ولی ایته شرط بئا: «می خوداوند، اول وهل تا بشم و خودم پئر کی بمرده، دفن کونم.» (آیه ۵۹).

او مردای قبول بوکود کی جه عیسا پیروی بوکونه، ولی اون خودش شخصی منفعت مهمتر بدانسته، و عیسا دومبال کودن پوشت گوش تآوده. محققان آمره گید کی او زمان، وختی پسر اول، خو پئر دفن کوده بی، اون ارث دو برابر بوسی و پسران دیگه جه ارث ایته سهم فآگفتید. پس اگه اون خودش وظیفه انجام نده بی، اون ارث دومی پسر شین بوسی. اون بونه موجه به نظر فارسه پی و اون پوشت گوش تآودن گونا نوبو. با آ حال اون جا بمآنست و متاسفانه آ فرصت جه دس بده.

به ایته مرداک دیگه هم آ دعوت، پیشنهاد بوبوست و اون جواب بده: «می خوداوند، تزه فرمانبری کونم، ولی اول وهل تا واگردم و خودم خانواده امرأ خوداحافظی بوکونم.» (آیه ۶۱). ایوارده آ جمله «ولی اول...» ایشتاویم و بازم اون دلیل به عقب تآودن، گونا به حیساب نآیه. با آ حال، اونم فرصت نزدیک بوستن به خوداوند آسمان و زیمین جه دس بده.

باب بعد میان خوانیم: «بعد اون، خوداوند هفتاد نفر دیگر انتخاب بوکود و اوشانُ دو به دو، قبل خودش به شهر و دیارانی اوسی کود کی قصد داشتی خودش

بعداً اویہ ہشہ۔» (لوقا ۱۰: ۱)۔ آدوتا مردای تانسٹید جزو آہفتاد نفر بیبید، ولی ہسأ دِ افرصتّ جہ دس بدہ بید؛ چونکی خوشآن فرمانبریّ بہ آدلیل کی ترس جہ خودا نداشتید، بہ عقب تاؤدّید۔

در طول سالانی کی خودا قوم خیدمت کونم، ہنوزم وختی ایتہ ایمانداڑ بی اعتنای آمراگہ: «خودا ای مودتی ایسہ کی دروارہ آ موضوع می آمرا کار کونہ» مات بم۔ اوشآن لبخند زیندی و حتا گاہی خندہ کونید و اون ای چیز جالبی دانید۔ اگہ اوشآن بفہمستہ بید کی موقدس ترس نوبوستن و آسی اتوی پورمدعا گب زیند، فیکر نوکونم کی اون آقد سادہ بیگفتہ بید۔

چی بوستی اگہ موسا بہ آدلیل کی گلہ یہ پاس پاپی کودن درہ، جہ پیلہ بوتہ سوختن بی تفاوت بوگذشتہ بی و اون نیگا تائودہ بی؟ (خروج ۳)

اگہ نوح کشتی چاکودنّ بہ عقب تاؤدہ بی چی؟

اگہ ابراہیم کنعان شوئنّ بہ عقب تاؤدہ بی، چوطو؟ اوتوی کی اون پئر آ کار بوکود، چونکی اون اولین کسی بو کی خودا جہ اون بخوآست کی کنعان سو ہشہ۔ اونچی کی اون پئر، بہ عقب تاؤدنّ و آسی جہ دس بدہ بو، ابراہیم بہ سرانجام فآرسآنہ۔ (پیدایش ۱۱: ۳۱)۔

اگہ نحما بہ آدلیل کی سَنَبَلط و جِشِم، کی جہ سران بیدّ درخوآست و آسی کی بہ اوشآن مولاقت ہشہ، کار بنآ بی و حصار چاکودنّ بہ عقب تاؤدہ بی، چوطو؟ ولی نحما جہ خودا ترسہ بی۔ اون جواب بدہ: «من ایتہ پیلہ کار انجام دئن درم و نتائمن اویہ بایم۔ چرہ کی اگہ کار بنم و شیمی ورجہ بایم، متوقف بہہ؟» (نحمیا ۶: ۳)۔

مثالآن زیادید۔ موضوع اصلی آنہ: وختی نسبت بہ خودا کلام ترسآن و لرزان ایسیم، فوری جہ اون فرمانبری کونیم۔

شخصی سازی

آیه: «عجله کونم و مَعَطَلَ نوکونم، تا تی حوکمانَ به جا بأورم.» (مزمور ۱۱۹: ۶۰).

نکته: اگه شخصی بونه یان و آسی، فرمانبری جه خودا کلام عقب تاودیم، یعنی گوفتن دریم کی اون ایراده آمره اولویت نییه و اون خواست بعد آمی اولویتان قرار داره.

تأمل: مومکنه چیزایی کی به ظاهر بی ضرر ایسید یا اصلا گونا به حساب نآیدم، بتأنید آمره مانع ببید جه آنکی خودا ایراده یه به انجام فأنرسأنیم. وختی چیزی کی گونا نییه، ولی آمره نسبت به خودا کلام مهم تر به، تبدیل به گونا به. آیا من به خودم ایجازه بدم کی شخصی منفعتان و آسی، جه خودا کلام منحرف بم و اون و آسی، خودم فرمانبری کودن به عقب تاودم؟ چوطو تأنم ا موضوع تغییر بدم؟

دوعا: آی آسمانی بئر، مره ببخش وختایی کی تی کلام اختیاری فرض بوکودم و اون می زندگی دورون مهمترین اولویت قرار ندم. فهمم کی آکار آمرأ، بدون آنکی بخوایم ا پیغام فآدم کی اونچی کی تره مهم ایسه، مره بی اهمیته. توبه کونم و جه تو خوایم کی مره ببخشی. می اولویت تی خواسته ایسه. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: به محض آنکی خودا ایراده یه بدانم، بی مَعَطَلی جه اون فرمانبری کونم.

آمان به ايتہ زندیگی کی بر اساس منطق
اینسانی ببه، دعوت نوبوستیم. تنها چیزی
کی مهم ایسه، فرمانبری جه خودا کلام
و اون هدایت آمی زندیگی میان ایسه.
وختی اون خواست و ایراده میان بایسیم،
آمنترین جا دنیا میان ایساییم.

-برادر یون

۲۴ | منطقی به نظر فأنرسه

آیا پیشتر، روح القدس شومرہ ہدایت بوکود کی کاری انجام بدید کی عقل امرأ جور در نایہ؟ ویشتر کسأی کی طولانی مودت خودا امرأ رأ بوشوید، اوشآن جواب مثبت ایسه. اما وهلید ایتہ سوال دیگہ وُورسم: آیا بعد اونکی فرمانبری بوکودید آیا او کار منطقی به نظر فأنرسه؟ گاهی فوری بعد فرمانبری کودن یا حتا مودتی بعد اون جواب تقریباً ہمیشہ، بلہ ایسه. (گم «تقریباً ہمیشہ»، چونکی موارد خیلی کمی وجود دأرید کی مومکنہ تا وختی به داوری مسند فأنرسہیم، او کار منطقی به نظر فأنرسہ.) در ایدامہ بررسی، معنی پرکستن جہ خودا کلام، شہ آتویی گوفتن: کسی کی واقعا موقدس ترس میان راه شہ:

۱. فوری جہ خودا فرمانبری کونہ.

۲. حتا اگہ عاقلانہ به نظر فأنرسہ ہم جہ خودا فرمانبری کونہ.

آن ایتہ تفاق معمولی نیہ. ولی آتفاق دکفہ. وهلید چنتا سوال وُورسم:

آیا منطقی بو کی خاک رو فیلی فوکونیم و بأزون چول ایتہ کور مردآک چوم رو بنیم و اون بیگیم کی بشہ اون بوشورہ؟ نہ، او زمان میان اصلا منطقی به نظر فأنرسہی. ولی آکار باعیت بوستہ کی ایتہ کور آدم چوم بیدینہ. آیا آب دوکودن شراب ظرفان میان عروسی دورون، در حالیکی شراب ویشتری نیاز بو، عاقلہ کار

بو؟ قطعاً او زمان دورون منطقی نوبو، اما هه کار بترین شرابِ عروسی یه چاکود. آیا آکار منطقی بو کی کهنه کار ملوانانَ دستور بده بوبوسته کی برخلاف چیزی کی اوشان غریزه گه و برخلاف اوشان تعلیم، کشتی ای کی غرق بوستن دره یه ول نوکونید، در حالیکه نجات لونتکایان دسرس دورون نهه بید؟ نه، او زما ت ره اتوی نوبو، ولی هه کار (حکمت)، تومام ۲۷۶ نفر جان کی کشتی میان ایساید نجات بده؛ و هیکس جه اوشان زندگی جه دس نوشو (اعمال ۲۷: ۲۷-۳۶).

آیا منطقی بو کی ایته مرد بعد برگوزاری ایته پيله جلسه بیداری شهر میان، کی خودا جه اون، او کار شروع کودن ره ایستفاده بوکوده بو، شهر ترک کونه و خودا فرمان امرأ وسط بیابان بشه؟ نه، او زمان اتوی نوبو، اما آکار، باعیت بوست کی حبش سومین لشکر، نجات بیافه.

آیا منطقی بو کی شیش روز یواش دوروور ایته پيله شهر بلند و محکم دیفاران قدم بزیم، بآزین هفتومین روز میان، هفت مرتبه دیگه آکار انجام بدیم و آخربسر شیپور به صدا در باوریم و زهار بکشیم؟ نه، او زمان منطقی نوبو، ولی هه کار باعیت بو کی دوشمن دیفاران فوکوده بوبوست.

آیا منطقی بو کی سمی آرد خوروش قابلمه میان دوکونیم و بعد تومام خادیمان بیگیم کی جه اون بوخوید؟ نه، او زمان میان منطقی نوبو، ولی آکار باعیت بوست همتان ایته مقوی غذا بوخوردید و هیکسم مریض نوبوست.

آیا منطقی ایسه کسای کی شومان، شیمی خانواده یا ایته جه شیمی نزیگان صدمه بزنه یه، ببخشید؟ آیا نو اوشان آکار سزای فادید؟ آیا دوست داشتن کسائی کی جه شومان تنفر داریدی، منطقی ایسه؟ آیا نو اکم محلی و سردی امرأ اوشان امرأ برخورد کودن؟

آیا خوبی کودن به کسائی کی شیمی امرأ رفتار بد بوکودید، عاقله کار ایسه؟ آیا نو اوشان ره توند بیم و اوشان جولوب بایسیم؟ آیا منطقی ایسه به کسائی کی شومره بی احترامی بوکودید، احترام بنید؟ آیا نو اوشان سرفوکو بزید؟

تأنم بقیه فصل ره و ولکی کل کیتاب، دستوراتی کی کیتاب موقدس میان منطقی نیید، شومره بگم، ولی هر کودام جه اوشان نتیجه یان، خودا حکمت ثابت بوکودید. آدمان وختی خودا حوکمان امرأ روبرو بوبوستید؛ یا خودا ترس داشتید و فرمانبری بوکودید، برکت بیافتید. یا خوشان ناخبری و نافرمانی میان، ترسی جه

منطقی بہ نظر فائرسہ

خودا ندأشتید و اون آخر-عاقبتّم بیدیدید. اومید دأرم کی آشیکارتر بیدینید خودا ترس حئیقتا حکمت ایسه (مزامیر ۱۱۱ : ۱۰). آمره بوگفته بوبوسته:

«تومام خودت وجود آمرأ خوداوند توکل بوکون، و خودت عقل رو تکیه نوکون؛ تومام تی رَاههَان دورون اون در نظر بدأر، و اون تی رَاههَان صاف کونه.»
(امثال ۳: ۵-۶)

خوداوند حکمت خیلی بوجورتر جه آمی حکمت نَهه؛ پس، نوأ خودمأَن فهم رو اعتماد بوکونیم. وختی کی آمره فرمان بدَه به تا کاری انجام بدیم کی منطقی نیبه، راحت تأنیم جه فرمانبری کودن کی آمره راحت کار ایسه، دور بیم، اما کسی کی جه خودا ترسه، فرمانبری کونه؛ حتا اگه منطقی نبه.

چن سال پیش ایتہ مولتی میلیاردر آمرأ مولاقات بوکودم. اون درواره خودش ناموفق کاران بازار میان وختی تازه کار شروع بوکوده بو گب بزه. اون تومام پورفروش کیتأبان کی درواره ایتہ موفق کارو کاسی بینویشته بوبوسته بوئیه، بخوانده بو و رَاههَاَرَانی کی جه او کیتأبان جمع کوده بو یه، به عمل باورد. با آ حال، بازم مشکلائی آمرأ روبرو بو.

ایروز در حالیکه کیلیسا میان نیشته بو و کیشیش موعظه یه گوش کودن دوبو. آ فیکر اون کله میان بأمو کی اون [کیشیش] آن و آسی کی انجیل موعظه بوکونه دوخوآده بوبوسته و آن و آسی کی خودش زندگی ماموریت انجام بده، روح القدس لازم دأره. مَم تجارت و آسی دوخوآده بوبوستم، پس چره خودم کار دورون، به روح القدس وابسته نیم؟

اون تصمیم بیگفته هر روز صبح کی جه خواب ویریزه، جه خوداوند او روز ره رَاهنمائی بخوآیه. اون ایتہ دفترچه یادداشت دأشتی و هر چی کی به اون الهام بوستی یه، نیویشتی. هتوپی یم تأکید دأشتی همش آماده روح القدس الهامان در طول روز ببه؛ حتا وختی جلسہ کاری میان ایسأ.

اون بعضی جزئیات آمی آمرأ در میان بنه. ایروز ایتہ جلسہ کاری دأشتی. او روز صبح احساس کودی کی روح القدس اون حوکم کونه کی ایتہ کاری بوکونه کی خیلیم معمولی به نظر فائرسه بی. هیچ معنی ای ندأشتی، ولی اون به آکار تعهد بدأشت.

روح القدس اون حوکم بوکود کی ایتہ کار خاصی یه همش انجام بده. اون همش به پادیشایی فیکر کودی کی الیشع پیغمبر به اون بوگفته بو تیر آمرأ زمین رو بزنه.

پادیشا هم سه تا ضربه زنه و پیغمبر اون سرفوکو بزه کی چره ویشتر جه آن ضربه زنه (دوم پادشاهان ۱۳: ۱۴-۱۹). پس آ مردآگم بیست مرتبه او کار انجام بده. اون بعدا مرّه بوگفت: «او روز، می شرکت بیستاً مریضخانه ویتنام میان بیه».

بأزین آمرّه بوگفت کی چو طو ایته جه پيله ترين بانگان اروپا میان بیه. اون جریان غیر عادی تر جه مریضخانه هِن به نظر فآرسه یی. مات بوستم. ساده تر بگم، آ تاجر غیر اونچی کی دوعا میان اون فآده بوستی، خواه منطقی به نظر فآرسه بی یا نه، جه خودا فرمانبری کودن انتخاب کودی. اون نتیجه معلوم ایسه- اون دِ خیلی کار میان دس و پا نزنه!

وختی کی ایته جه آمی پسران خو آخرای نوجوانی میان ایسابو، جه اون بخواستم کی ایته کاری بوکونه کی اون ره منطقی نوبو. اون می جولوب بأیسه و اعتراض بوکود کی می دستور منطقی نییه، ولی من قایم می گب رو بأیسم. آخریسر اون غضب آمرآ بوگفت: «پئر، من نسل هیزاره ایسم و قبل آنکی کاری انجام بدم وایستی» «اون علت» بفهمم!

اون بوگفتم: «باشه، تی آمرآ ایته معامله کونم. وهل اون ایته واقعی داستان آمرآ شروع بوکونم! خودا به ایته جوان پیغمبر جه یهودا بوگفت کی بیت ئیل سو بشه و ایسرائیل پادیشا ره نبوت بوکونه و جه او مسیری کی بوشو بو، یهودا سو وآنگرده، علاوه بر آن، سفر میان چیزی نوخوره. جوان پیغمبر روح القدس دستوران فرمانبری نوکود و اون نتیجه یه بیده. اون قبل آنکی خو سفر تومام کونه، شیر اون بوخورد.» (اول پادشاهان ۱۳: ۱۶ و ۲۳-۲۶) «پسر جان، می معامله تی آمرآ آن ایسه؛ روزی کی بتانی «علت» پوشت دستورانی کی خودا به او جوان پیغمبر بده یه مرّه بیگی، منم می «علت» پوشت گبان تره گم!».

اون تا ایمرور نتانسته اون «علت» مرّه بگه. در حقیقت، او موضوع مرّه هم مات کونه. وختایی وجود دآره کی خوداوند آمره گه ایته کار انجام بدیم کی به آمی فیکر عاقلانه نییه، ولی اون نتیجه، همیشه اون حکمت تأیید کونه. هِن و آسی ایسه کی عیسا گه: «ولی حکمت راستی یه، اون اعمال ثابت کونه.» (متا ۱۱: ۱۹).

ببه کی آمان همتان پطرس مانستن بییم؛ بعد اونکی تومام شب ماهی گیفتن ره حقسای بوکود و نتیجه ای فأنگیفتم، عیسا صدای گوش بوکود و جولف تر آبان سو بوشو و ایوارده خو تور دریا میان تاوده. آ فرمان، وختی کی اوشان خسته بید،

۶ آن ایته اصطلاح ایسه کی نسلی یه توصیف کونه کی بین یالای ۱۹۸۰ تا ۲۰۰۰ به دونیا بآمیید.

ایتہ ایضافہ کار بو. آیا پطرس جواب، قشنگ نییہ؟
«تومام شبِ خیلی حقسائی بوکودیم و چیزئی نیگیفتیم. ولی چون تو آگب
بزی، توران آب میان تاودیم.» (لوقا ۵: ۵). ماہی گیفتن نتیجہ، دوتا لوتکا پورہ
ماہی بوبوست.

شخصی سازی

آیہ: «نادان ایسہ کسی کی خودش رو توکل دأرہ، ولی او کسی کی حکمت
رأ دورون قدم اوسأنہ، در آمان مأنہ.» (امثال ۲۸: ۲۶)

نکتہ: خوداوند حکمت خیلی خیلی بوجورتر جہ امی حکمت ایسہ؛ پس،
نویستی بہ خودمان فہم اعتماد بوکونیم، چرہ کی راحت تأنہ آمرہ جہ
دوروست فرمانبری کی آمرہ پور فایدہ ایسہ، دور کونہ. کسی کی جہ خودا
ترس دأرہ، فرمانبری کونہ، حتا اگہ منطقی نہہ.

تأمل: آیا اعتماد کودن بہ خودا حکمت مرہ مشکل ایسہ؟ آیا قبلا، بہ اون
نصیحت شک بوکودم و اونچی کی بہ می نظر منطقی فأسیہ پی یہ، انجام
بدم؟ اون نتیجہ چی بوبوست؟ اگہ ہدایت و آسی خودای نیگا بوکونم و
اون اعتماد بوکونم چی تفاق دکفہ؟ آیا تأنم بہ آجریان تعہد بدأرم؟

دوعا: ای آسمانی پئر، مرہ ببخش کی بہ جای تی حکمت، خودم حکمت رو
اعتماد بوکودم. ایمانی خوایم تا وختی کی تی کلام خوانم، دوعا کونم، ایلاہی
مشورتآن جہ کسائی کی ترہ ترسیدی ورجہ بیشتاوم و تی حکمت فآگیرم. مرہ
ایتہ قودرت فادہ تا باور بوکونم و فرمانبری بوکونم حتا اگہ منطقی نہہ.
عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: من تصمیم گیرم بہ جای آنکی خودم نظر رو تکیہ بوکونم یا
کسانی کی آدمان توانائی ویشتر جہ خودا اعتماد دأرید نظرآن رو اعتماد
بوکونم، خودا حکمت انتخاب بوکونم و جہ اون فرمانبری بوکونم.

اینسان وظیفه آن ایسه کی خودای دوس
بدآره و جه اون بترسه، حتا بدون اومید
دآشتن به پاداش یا ترس جه موجازات
بوستن.

-میمونیدس

۲۵ | بدون آشیکار منفعت

احتمالاً پٹر و ماراُنی یہ بیدید کی جہ ا مسئلہ گلہ گی کونید کی وختی اوشان دختر یا پسر دانشگاه شید، فقط وختی پول خواُیید، اوشان امرأ تماس گیرید. در طول تماس تلفنی، مومکن ایسہ بہ نظر فارسہ کی زاکان دوس دأرید کی خوشان پٹر و مار امرأ گب بزنید، ولی در حثیقت، اوشان نیت اصلی خودشان منفعت و اسی ایسہ. امانم اگہ موقدس ترس ندأریم ہتوچی کاری خودمان آسمانی پٹر امرأ کونیم. آیہ ای حالت دیگہ جہ پرکستن جہ خودا کلام جولوب معرفی کونیم. باُیید ہتو کی اون تازہترین جنبہ یہ ایضافہ کونیم، قبلی موردان ہم دورہ بوکونیم. امان وَا

۱. بدون مَعطلی جہ خودا فرمانبری بوکونیم.

۲. جہ خودا فرمانبری بوکونیم، حتا اگہ منطقی نہہ.

۳. جہ خودا فرمانبری بوکونیم، حتا وختی کی منفعت شخصی ندأرہ.

ویشتر جہ چل سال می خیدمت میان، حثیقت ناراحت کونندہای یہ بہ خصوص غرب کیلیسایان دورون بیدم. ویشتر وختان، آن و اسی کی ایماندران بہ فرمانبری کودن تشویق بوکونیم، وَا اوشان منفعتان رو تأکید بوکونیم. ایچہ در ا مورد فیکر بوکونید. آیا سی دقیقہ جولوبتر اییم تا صندلی جولوب رو بینشینیم و ایتہ پیغام جہ تقدس بیشتاؤیم؟ آیا کیتاؤانی کی فرمانبری کودن رو تأکید کونید،

جزو لیست پور فروش کیتابآن قرار دآرید؟ آیا ایتہ رهبر آن و آسی کی آ جریان امرآ ایسو ببه، جه حئیقت منحرف بوسته؟ به عبارت دیگه، آیا خیلی جه خادیمان آن جا کی خودا قوم به خودشان انکار کودن و عیسیای دومبال کودن تشویق بوکونید، تحت فشار آنکی الهام بخش داستانآن امرآ مردوم راضی بوکونید، قرار بیگیفته اید؟ چی آ جریان به هتوچی ناراحت کوننده حئیقتی تبدیل کونه؟ دوری کودن جه خودا حکمت امرآ، در حئیقت به خودمان آسیب زنیم. اون دستوران، نصیحتان و حکمت آخربسر پیلہترین برکتان آمی الان و آینده زندگی میان آورہ. امرہ بوگفته بوبوستہ کی: «اوشان دآشتن میان پیلہ پاداش وجود دارہ» (مزمور ۱۹: ۱۱) [ایتہ پیلہ پاداش کسآپی و آسی کی جه خودا کلام فرمانبری کونیدی ره وجود دارہ]. شومان ہرمالہ نتآنید ویشتر جه اونچی خودا فآدہ، خودای فآدید. اون پاداش ویشتر جه ہر کاری ایسہ کی تآنید اون ره انجام بدید.

جه طرف دیگہ، انگیزہ فآدن جه پاداش طریق خطر دارہ. چرہ؟ اگہ پاداش آشیکار نبہ، آیا آمان بازم تصمیم گیریم کی خودا دستوران فرمانبری بوکونیم؟ به احتمال زیاد، شخصی منفعتآن ونآلہ آ کار انجام بدیم. ہن و آسی، خودا ترس آقد واجب ایسہ؛ چونکی جه خودا فرمانبری کودن انگیزہ یہ امرہ فراہم کونہ، بدون اونکی پاداش واضح وجود بدآرہ یا نہ.

پیلہ امپراتوری پارس دورہ میان، آقودرتمند امپراتوری، تومام امپراتوریآن دیگر شکست بدہ بو و اوشان رہبر، آخشورش پادیشا، قورتمندترین مرد، زمین رو بو. اون ایتہ یہودی زناک امرآ کی اون نام «استر» بو، عروسی بوکود. بعد پادیشا، بوجورترین مقام، ایتہ مردآک شین بو کی اون نام «ہامان» بو. اون جه «مردخای» استر پسر عمو کی اونم پادیشا جه مقام دآشتی، خیلی خیلی دیل آزورده بو. ہامان خو غضب میان تصمیم بیگیفتم نہ فقط مردخای، بلکہ کل یہود قوم مجازات بوکونہ. اون و خیلای دیگہ، جه آنکی ملکہ استر یہودی بی خبر بید.

ہامان پادیشا ورجہ قوم یہود تہمت بزہ و بدگویی بوکود و پیشنہاد بوکود کی تومام آنژآد ایروز میان نابود بوکونید. اون نقشہ خوب پیش شوئن دوبو. پادیشا قبول بوکود و اون دستور بدہ و خو انگشتر امرآ اون مہم و موم بوکود. مردخای وختی جه آ فرمان واخب بوست، ایتہ قاصد خو عمو دختر ورجہ اوسی کود. اون جه ملکہ بخوآست کی پادیشا ورجہ بشہ و یہودیآن جان

وآسی منت-خواهش بوکونه.

«استر جواب بده: پادیشا خادیمان و پادیشا ولایت مردومان، همه دانیدی کی اگه ایته مرد یا زن بدون اونکی پادیشا اوشان دوخوآنه، پادیشا ورجه بیشید، تنها ایته حوکم اون ره نهه و اون آنه کی کوشته بیه؛ مگر آنکی پادیشا خو طلائی چوگان اون سو دراز کونه تا زنده بمأنه. ولی من الان سی روز ایسه کی پادیشا حضور نوشوم.» (استر ۴: ۱۱). با آنکی استر آشوریش زن بو، اما اگه اون بدون دعوت پادیشای نزیک بوسته بی، به احتمال زیاد اون اعدام کودید.

بایید آ موضوع رو فیکر بوکونیم: اون ملکه ایسه و ایته افسانه‌ای زندگی دأره؛ در حقیقت هر چی کی اون دلیل بخوایه یه دأره. اگه اون سرخود خودا قوم و آسی پادیشا حضور بوشو بی، نه فقط هیچی به دس نأوردی، بلکه آ خطر وجود دأشتی کی همه چیه جه دس بده بی، حتا خو سر. با آ حال به او جوابی کی مردخای بده، توجه بوکونید:

«او وخت استر بفرماسته کی مردخای آتوبی جواب بدید: بوشو و تومام یهودیان کی شوش میان ایساید، جم کون و مره روزه بیگیرید، سه شبانه روز هیچی نخورید. من و می کلفتانم شیمی مانستن روزه گیریم. او وخت پادیشا حضور شوم، گرچه خلاف قانون ایسه؛ اگه کوشته بوم، د کوشته بووستم!» (استر ۴: ۱۵-۱۶).

موقدس ترس اون وابدأشت تا خودا پادیشایی، به خودش آسایش ترجیح بده. اون آسایش، امنیت، ثروت و جاجیگا، خودا فرمانبری کودن امرأ به خطر دکفتی. آکاژ هیچی اون ره نأشتی، با آ حال اونچی کی خودا ره مهم بو، بدون استئنا اون یم مهم بو. اون خودا کلام جولوب پرکستی و جه اون ترسه بی.

سال ۲۰۱۵ دورون، من و لیزا ایروان ارمنستان میان ایساییم و ایته کنفرانس دورون ۳۵۰۰ تا رهبر خیدمت کودیم. کیشیشان جه سرتأسر اروپای شرقی و خاورمیانه پرواز بوکوده بید و خیلی جه اوشان جه ایران رانندگی بوکوده بید (ایروان سی مایلی مرز ایران قرار دأره). او زمان ایرانیان ایجازه ورود به ارمنستان دأشتید. پس تعداد زیادی جه رهبران کیلیسای زیرزمینی اوته حضور دأشتید. جلسه‌یان خیلی خوب برگوزار بووستید.

بعد اونکی آخرین جلسه تومام بوسته بو، من و لیزا تصمیم بیگفتیم ایروان

خیابان اصلی میآن قدم بزیم تا ایچہ هوای تازه بوخوریم. دوتا جوان خانوم حدودا بیست ساله، آن و آسی کی آمی پیشواز بآیید جه رستوران بیرون بآموید. معلوم بوبوست اوشآن دو نفر جه رهبران ایرانی بیدی. اوشآن خیلی زیبا و پور جه زندگی بیدی. در حقیقت، ای لحظه فیکر بوکودم: «آ دخترآن به می سه تا عزب پسرآن معرفی بوکونم؟»

من و لیزا حدود بیست دقیقه اوشآن امرآ گب بزیم و بفهمستیم وزارت اطلاعات اوشآن دومبال کودید. وختی کنفرانس میآن ایسآبید، چنتا تماس جه مقامات ایرانی سو در مورد اوشآن محل اقامت بیگیفته بوبوست. ایتہ جه او جوان خانومان، امرآه بوگفت کی پیغام نگران کوندهای اون تلفن ره بآمو. او لحظه، من ایتہ جه احمقانهترین گبان کی می چل سال خدمت دورون تآنستیم بگم به می زوان بآوردم. اون بوگفتم: «چره و آگردی ایران؟ چره فرار نوکونی؟»

اون روراستی و مهربانی امرآ محکم مزه نیگا بوکود و جواب بدہ: «آگہ آمان و آنگردیم، کی در مورد عیسا ایرانیآن امرآ گب بزہ؟»

جه اون جواب قاق بوستم. آمان بیدہ بیم کی آ خانومان جه خودشان پاس پایی کودن کنار بنآیید و ذوق و شوق آنکی خواستید خودا پادیشایی خودشان کشور میآن جولوب برید، اوشآن تحت تاثیر قرار بدہ بو. اوشآن با او مقدس ترسی کی استر داشتی، قدم اوسآدید. حتا وختی کی هیچ منفعت آشیکاری اوشآن ره نداشتی، اوشآن جه خودا فرمانبری بوکودید و به احتمال زیاد خوشآن جان به خطر تاودہ یید. مآم اصلاح بوبوستم و هم جه اوشآن الهام بیگیفتم.

آ تصمیم و ایرادہ هوتوبی کی آ جوان خانومان میآن بیدہ به، فقط محدود به ایتہ عمل فرمانبری نیبه؛ بلکه ایتہ حالتی ایسه کی آمی دورون به وجود بآمو و پیله بوست و اون امرآ زندگی کونیم. آ موضوع، حتا تصمیمآن به ظاهر بی اهمیتی میآن کی هر لحظه آمی زندگی دورون گیریم رو هم تاثیر نهه. آمان حتا کوچی موضوعآن میآن، انتخاب کونیم کی جه خودا کلام و روح القدس هدایت فرمانبری بوکونیم. مثلا مومکن ایسه آمی سر شلوغ ببه؛ ولی یوککو جه آمان خواسته ببه تا اینفر امرآ تماس بیگیریم. هیچ دلیل موجھی وجود نآره و هیچ سود آشیکاری آکار میآن نآ، ولی اوشآن آمی انگیزه نیید. پس تماس گیریم و ویشتر وختآن اون «دلیل» بعدا فهمیم.

یا ولکی و اموجیم کی اینفز کی آمرہ بہتان بزہ یہ ببخشیم؛ گرچہ ہیچ فایده آشیکاری آمرہ ناره کی آ آدم ببخشیم، آشتی بوکونیم و اون برکت فادیم، آمان آکار انجام دھیم چونکی خواییم جہ خودا فرمانبری بوکونیم: «ہوتوی کی خودا شومرہ مسیح دورون ببخشہ، شومانم ہمدیگر ببخشید.» (افسیان ۴: ۳۲) «ہر کسی کی شومرہ نفرین کونہ، شومان اون رہ جہ خودا برکت بخوایید.» (لوقا ۶: ۲۸).

ولکی اینفر جہ آمان تنفر دأشتی و آمی آمرأ بدرفتاری بوکودہ، پس چی فایده ای جہ عیسا گبأن فرمانبری کودن میان وجود دأرہ؟ «خودتأن دوشمنأن محبت بوکونید و اوشأنی کی شومرہ آزار فآرسنہ اید رہ دعوی خیر بوکونید.» (متا ۵: ۴۴). یا آن در نظر بیگیرید: ایماندارانی کی مختلف کشورأن میان اوشأن ایمان و آسی اوشأن اذیت و آزار کونید، شکنجہ کونید یا حتا اوشأن عزیزان ایمان و آسی کوشید، چی فایده دأرہ کی جہ خودا اوشأن رہ برکت بخوایید؟ با آ حال من و لیزا کشورأنی میان کی آتفاقأن دکفتہ، رہبران زیادی آمرأ مولاقت بوکودیم و شاهد فراوانی شادی اوشأن زندگی دورون بیم.

چی فایده ای دأرہ کی ذوق و شوق آمرأ دیگر قومأن رہ دعوی بوکونیم؟! یا بہ اوشأنی کی کشورای دیگہ میان ایسأید، کومک بوکونیم؛ در حالیکی اوشأن ہرمالہ نتأنید اون و آگردأنید؟! آ چرہ یأن تومامی نأرید. ولی سوال آن ایسہ کی آیا شومان در جواب موقدس ترسی کی شیمی دیل میان ول زنہ، ہمیش جہ خودا فرمانبری کونید یا تا وختی کی منفعتی شومرہ ندأرہ، صبر کونید؟

شخصی سازی

آیہ: «چونکی ہر کی بخوای خو جان نجات بدہ، اون جہ دس دہہ؛ ولی ہر کی می و آسی خو جان جہ دس بدہ، اون دووارہ بہ دس آورہ.» (متا ۱۶: ۲۵).

نکتہ: آمان ویشتر وختان جہ خودا حکمت دوری کونیم، چون فیکر کونیم کی آمرہ سودی ناره، در حالیکی پیلہترین برکتأن جہ دس دیہیم. در اصل، آمان دراز مودت میان بہ خودمان آسب زنیم. آمان ہرمالہ نتأنیم

ویشتر جه اونچی کی خودا آمره فآده، به اون چیزی فآدیم.

تأمل: عیسا کلام معنی آ آیه میان چی ایسه؟ «هر کی بخوای خو جان نجات بده». آیا من آ آیه یه فقط در موارد حساس مٹ شهادت بررسی بوکودم؟ آیا اون خودم روزانه کوچی تصمیمان میان به کار برم؟ اگه آکار بوکونم، چی تفاق مره دکفه؟ چوطو تانم آ تغییر می زندگی دورون تجربه بوکونم؟

دوعا: آی آسمانی پئر، مره ببخش کی می ذوق و شوق و فرمانبری یه به حکمتی محدود بوکودم کی چی به نفع من ایسه؟ من جه آ طرز فیکر توبه کونم و جه تو خوایم کی مره ببخشی. بعد آن، تصمیم گیرم کی دومبال خودم جان نجات نیم، بلکه عیسا و آسی آ فیکر ول کونم. پس، تشنای تی حکمت بم و ذوق و شوق تی حکمت دارم؛ حتا اگه هیچ نفعی مره ندآره. عیسا مسیح نام میان، آمین!

اعتراف: می انتخاب آن ایسه کی تومام می زندگی پور ببه جه می خوداوند عیسا ذوق و شوق و حکمت.

بدون فرمانبری کردن، نجاتی وجود نأره،
چونکی نجات بدون فرمانبری، نامومکن و
ضد و نقیض ایسه.

– ای. دبلیو. توزر

۲۶ | خوب درد

وختی ایتہ زن زای بہ دونیا آورہ، تجربہ خوبی نییہ؛ در حقیقت سخته و زایمان خیلی درد دأرہ. با آ حال، نتیجہ نہایی، ایتہ تازہ عضو خانوادہ میان ایضافہ بہ. آ قشنگ و تازہ زندگی، نتأستی بدون درد حاملگی و زایمان بہ وجود بآیہ. آ مثال ایتہ نظر کلی، بہ جنبہ بعدی پرکستن، خودا کلام جولوب ایسہ. سہ مورد اول بہ ہمراہ ایتہ مورد تازہتر:

۱. بدون معطلی جہ خودا فرمانبری بوکونیم.
۲. جہ خودا فرمانبری بوکونیم، حتا اگہ منطقی نہہ.
۳. جہ خودا فرمانبری بوکونیم، حتا وختی کی منفعت شخصی ندأرہ.
۴. جہ خودا فرمانبری بوکونیم، حتا اگہ درد بدأرہ و ناراحت کونندہ بہہ.

با واگردستن بہ ایتہ جہ اساسی آیہیان، فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳، بہ یاد آوریم کی وا خودمان نجات ترسان-لرزآن امرأ، بہ انجام فآرسنیم. دوروست قبل آ کلمہیان کی آمزہ بہ فرمانبری کودن دعوت بوکود، پولس بہ عنوان مثال بہ عیسا ایشارہ کونہ؛ آمی خوداوند، خودش ایلاہی امتیازآن نیدہ بیگفت و «خودش کوچیک کود و تا مُردن، حتا مردن صلیب رو فرمانبری بوکود.» (فیلیپیان ۲: ۸). عیسا میل و رغبت امرأ جہ خو پئر درخواست فرمانبری بوکود، با اونکی آ موضوع باعث رنج و عذاب زیادی اون رہ بوستی.

شب قبل مصلوب بوستن، باغ جتسیمانی میان، عیسا ناراحتی امرأ ایجگرہ

بزہ: «آی پتر جان، آگہ مومکن ایسہ آجامّ جہ من ردّ بہ، ولی نہ بہ خوآست من بلکہ تی ایرادہ آمرأ.» (متا ۲۶: ۳۹). تضاد بین فرمانبری و پاس پایی جہ خود، او قد شدید بو کی عیسا عرق جہ خون فوکودی. بہ خاطر بدآرید کی اون «کسی ایسہ کی جہ ہر نظر آمی مآستن وسوسہ بوبوستہ، بدون آنکی گوناہ بوکونہ.» (عبرانیان ۴: ۱۵). عیسا عذاب وحشتناکی کی اون جولوب نہہ بو یہ، پیش بینی بوکودہ و آن و آسی کی اون پتر ایرادہ انجام ببہ منت-خواہش کودی، آکار غیر مومکن ایسہ، چی باعیث آقد فرمانبری کودن بوبوستہ؟

«اون وختی زمین رو زندگی کودی، بلند ایجگرہ یان و اشکان آمرأ بہ خودا درگاہ کی تآستی اونّ جہ مُردن نجات بدہ، دوعا و التماس بوکود و بہ خاطر اون تسلیم بوستن بہ خودا اون دوعایان مستجاب بوبوست.» (عبرانیان ۵: ۷).

اون عمیق و موقدس ترس، اونّ قادر کونہ کی با چیزی کی طبیعت اینسانی جہ اون فرار کونہ، روبرو ببہ و اونّ تحمل بوکونہ. آتوی، آمرہ گفتم بہ:

«پس چون مسیح خودش جسم دورون رنج بکشہ، شومآئم ہہ ایرادہ آمرأ مسلح ببید، چون او کسی کی جسم دورون رنج بکشہ، د اونّ گوناہ آمرأ کاری نآرہ.» (اول پطرس ۴: ۱)

قبل آنکی ایدامہ بدیم، وھلید ایتہ مهم موضوع بگم. مذہب دوروغی، بہ خاطر آنکی خودایی کی بہ اون خیدمت کونہ یہ راضی بوکونہ، دومبال رنج کیشن ایسہ، ولی مسیحیت حثیقی، بہ دومبال فرمانبری کودن جہ خودا ایسہ و آجریان میآن، فاسد دونیا مقاومت آمرأ روبرو بہ کی ویشتر وختآن باعیث رنج و سختی کیشن بہ. فرمانبری چیزی ایسہ کی خودایہ راضی کونہ، نہ رنج کیشن. رنج تآئہ جہ نظر جسمی یا ذھنی تفاق دکفتمہ کی ہر دو مورد دورون رنج واقعی تفاق دکفہ.

پطرس آمرہ دستور دہہ کی خودمآنّ مسلح بوکونیم. آیا تآئید بہ ایتہ ارتش فیکر بوکونید کی بدون ہیچ ہواپیما، کشتی، تانک، تفنگ گلولہ، چاقو یا بہ عبارتی بدون سلاح بہ جنگ بشہ؟ حتا بہ اون فیکر کودن ہم مسخرہ بہ نظر فآرسہ. ایتہ ایماندار رہ ہم، او قد احمقانہ ایسہ کی خودش رنج کیشن و آسی آمادہ نوکونہ، اما خیلیآن آتوی ایسید. ایتہ ایماندار کی مسلح نہ بہ آدلیل کی جہ

خوب درد

خودش پاس پایی بوکونه راحت تانه سختیان دور بزنه. خوداوند ترس، او چیزی ایسه کی آمره مسلح کونه و آمی ایراده یه، فرمانبری جه خودا ره محکم کونه؛ بدون توجه به رنجی کی مومکن ایسه آمی رأسر قرار بگیریه.

خیلی داستانون در مورد رنج وجود دأره کی تانم شیمی آمرأ در میان بنم، اوقدی کی تانه ایته کیتأب کامل پوره کونه. ایته جه آ داستانون، مربوط ایسه به ایته خیدمتی سفر، اوایل ۱۹۹۰. من، لیزا و آمی زاکان ایته کوچی شهر میان ایته پرت جا دورون مشغول خیدمت کیلیسا میان بيم کی به تازگی خو کیشیش جه دس بده بو؛ او کیلیسا کیشیش اوشان ایته پيله کیلیسا و آسی ترک کوده بو.

چنتأ جلسه یه اول سخت بو؛ تعداد زیادی جه کیلیسا آدمان علاقمند نیبید و جوانان آخر ردیفان نیشتید و شوخی و خنده کودید. با آ حال، سومین جلسه بو کی مانعان کنار بوشوید و جلسه یان خوشان اثر نئن دبید. الان د جوانان زودتر کیلیسا آموید تا جولوب صندلیان رو بینشینید. تعداد آدمان ویشتر بوستید و جلسه یان چن هفته ره تمدید بوبوستید. آمان هر روز بعدظهر، ایته کوچیک کیلیسای ساختمانی میان کی پوره آدم بوستی، جلسه یان برگوزار کودیم؛ آن در حالی بو کی یه عده نجات پیدا کودید و ویشتر آدمان، احیا بوبوستید.

بعد دوغای زیاد، پیشهاد بدییم هر چن ماهی کی لازم ببه، اویه ایسیم تا کیلیسا ایته تازه شبان ره آماده ببه. با آ وجود، هیئت رهبری، جه مشکلائی کی اوشان برنامه میان به وجود بأمو بو و هتویی یم، جه ر-روش انجام کاران راضی نیبید. خیلی عجیب بو کی، ایته جه اوشان شکایتان جه جوانانی بو کی جولوب صندلیان رو نیشتید. شکایتان دیگرم هم وجود داشتید، ولی هیچی کی ارزش گوفتن بدأره، وجود ناشتی. خلاصه آخربسر، اوشان رأی بدیید کی آمی پیشهاد قبول نوکودید و آمان جه اویه بیسیم.

هو شبی کی اوشان رأی بدیید، کیلیسای اعلام بوکودم کی آمی آخرین جلسه فردا شب ایسه. خیلی جه کیلیسا آدمان جه ناراحتی فریاد بزید؛ ایته سخت، آزار دهنده و ناراحت کونده لحظه بو.

فردایش، ایته مردای کی جه خودش زن حضور کیلیسا جلسه یان میان ناراضی بو، کیلیسا آمرأ تماس بیگفت و کیلیسای بترسأنه کی آمی آخرین جلسه میان ساختمان کیلیسای ترکأنه. اول اون و آسی خنده بوکودیم، تا آنکی ایته پلیس در رابطه با آ موضوع می آمرأ تماس بیگفت.

ناباوری امرأ جواب بدم کی: «مطمئننا اتفاق دنکفه!»
افسر پلیس جواب بده: «آقا، من آ مردآگ شناسم. اون ایتہ پیلہ قاچاقچی
ایسہ و اگہ چنتا نوشیدنی ہم بوخوره مات نیم اگہ آکار انجام بدم.»
نگرانی امرأ وورسم: «نتائید جه آمان پاس پایی بوکونید؟»
خیلی سخت تانسٹیم اون جواب باور بوکونم: «می ایستگاه، کی نیزیکتیرین ایستگاه
به آکوچی شهر ایسہ، سی و پنج میل دورتر جه ایتہ ایسہ. می شیفٹ ساعت ۶
بعدظہر تومآ به و هیکس دیگری نتائہ بایہ، چونکی کارمند کمی داریم.»
ناباوری امرأ تلفن قطع کودم، ولی الان ویشتہ نگران بوم. می ذہن زہار زپی
کی فوری آمی وسائل جم کونیم و شہر ترک کونیم. آمان دوبل واید تریلری^۷ کی
ایتہ جه کیلیسا اعضا شین بو و اون مزرعہ میان پارک بوکودہ بو دورون زندگی
کودیم کی کاملا هر فوتورک جولوب تانسٹی آسیب بیدینہ. احساس ناامنی و طرد
بوستگی داشتیم؛ چرہ هو شب نوشو بیم؟ ہیئت رہبری آمرہ ول کودہ بید؛ فقط
وآ شہر ترک کودہ بیم!

دانسٹیم کی می فیکران خودخواہانہ ایسید. خیلی آدمان در طول چن ہفتہ
آمی خدمت میان تحت تاثیر قرار بیگیفته بید و اگہ آمان اوشان قبل موعد، به آ
دلیل کی تہدید بوہوستہ بیم ول کودہ بیم، اوشان ایواردہ احساس طرد بوہوستگی
توسط خودشان رہبر تجربہ کودید. دانسٹیم کی اگہ فرار بوکونیم، ایتہ الگوی
تسلیم بوستن و بد جه خودمان به جا نیہیم کی مومکن ایسہ آمی بقیہ عمر میان
آمی رو تاثیر بنہ. نتانسٹیم به عیسا گبان فیکر نوکونم: «مزدور (کسی کی دسمزد
فأگیرہ و خدمت کونہ)، هر وخت بیدینہ گرگ آیہ، گوسفندان نہہ، و خودش فرار
کونہ.» (یوحنا ۱۰: ۱۲).

ساعتان دوعا بوکودیم، ہی می دیل میان ایشتاوستیم کی کیتاب موقدس گہ
کسائی کی خودا حضور میان باقی مانیدی، کسائی ایسید کی «خوشان قول روایسید،
حتا اگہ به ضرر اوشان ببہ» (مزمور ۱۵: ۴). آخربسر، آرامش آمی دیل میان بامو
و احساس بوکودیم کی در امان مانیم. او شب خدمتائی خوبی داشتیم، ہیچ بمی
نترکست و آمان بتانسٹیم دوروست و حیسابی جمعیت امرأ خودا حافظی بوکونیم.

۷ دوبل واید تریلرکی اون به عنوان خانہ متحرک دوبل واید ہم شناسیدی، ایجور خانہ ای ایسہ کی جه قبل چاکودہ بوہوستہ و جه دوتا
بخش چاکودہ بوہوستہ و اون او جایی کی خوابید زندگی بوکونید اورید و اون مونتاز کونید و به ہم وصل کونید. آخانہیان معمولاً
پیلہ تر نسبت به تریلرہای ای بخشی ایسہ و اون فضا ہم زندگی کودن رہ ویشتہ ایسہ. (مترجم)

خوب در

آمان سقوط بوکوده دنیا و گومراهی میان زندگی کونیم کی خودا رَاهَانِ آمراً مخالف و حتا دوشمن ایسه. هَن وَاَسِیْ آمَرَه بُوگفته بوبوسته کی: «آ افتخار شیمی شین بوبوسته کی نه فقط به مسیح ایمان بَاورید، بلکه اون رَأِ مِیَان رنج هم بکشید.» (فیلیپیان ۱: ۲۹). نه فقط پولس، بلکه پطرسَم نیویسه:

«چره کی هَن وَاَسِیْ دعوت بوبوستیدی، چونکی مسیح شیمی وَاَسِیْ عذاب بکشه و شومرَه سرمشق بِنَأ کی اون رَاهَه بیشید. اون هیچ گوناھی نوکوده و جوفت و کلک آمراً گب نزه. وختی اون فحش بدید، فحش آمراً جواب نده؛ وختی کی عذاب بکشه، خط و نیشان نکشه، بلکه خوره عادل داور دس، بیسپرده» (اول پطرس ۲: ۲۱-۲۳).

آمان نوْ تلافی بوکونیم؛ بلکه وَا هرتاً ناعادلانه برخورداری کی اون آمراً روبرو بیم، خودا دس بیسپریم. اما نوْ اون نیده بیگیریم، بلکه وَاِستی دوعا میان اون به خودا بیسپریم. اون امی انتقام فَاگیره، اما خودش روش آمراً و خودش زمان دورون. خودا پادیشایی قهرمانان، خوشان ایمان آمراً، پيله پیروزیان تجربه بوکودید، ولی بعضیان جه خودا فرمانبری کودن وَاَسِیْ مسخره بوبوستید، به زینجیل فَاکشه بوبوستید، شکنجه بوبوستید، مورد سوءایستفاده قرار بیگفتید، زندانی بوبوستید، بیابانان میان سرگردان بوستید، غاران میانی زندگی بوکودید و هیزاران ناراحت کونده یا دردآور شرایطان دیگر دورون قرار بیگفتید. چره؟ چونکی اوشان ایته گومراً بوبوسته دنیا دورون زندگی کودید کی دوشمن خودا پادیشایی ایسه (عبرانیان ۱۱: ۳۶-۳۹). تومام اوشان وجه اشتراک آن بو: اوشان چون موقدس ترس داشتید، جه خودا فرمانبری کودن رو وَانگردانه یید، حتا اگه اوشان ره رنج و درد به همراه بدآشته بی؛ چره کی اوشان به اوعده ایمان داشتید کی: «اوشانی کی اشکان آمراً کاریدی، شادی زهار آمراً درو کونیدی!... شادی زهار آمراً وَاگردیدی، و خوشان دسته گندومان آوریدی.» (مزمور ۱۲۶: ۵-۶).

شخصی سازی

آیه: «خوداوند ترس میان، امنیت زیادی وجود دأره، و او کسی کی جه خودا ترس دأره، زاکا تم خودا امنیت دورون قرار گیرید.» (امثال ۱۴: ۲۶).

نکته: خوداوند ترس، او چیزی ایسه کی آمره مسلح کونه، آمی ایراده یه جه خودا فرمانبری کودن و اسی محکم کونه؛ بدون توجه به درد و رنجی کی مومکن ایسه آمی رأسر قرار بیگیره.

تأمل: آیا تا هسأ بویوسته کی خودم جان نجات و اسی جه خودا کلام فرمانبری نوکودم؟ آیا حاضر ایسم توبه بوکونم و خوداوند ترس کشف بیگیرم؟ آیا می انتخاب محبت و فرمانبری کودن ایسه؛ حتا اگه جه نظر مالی، اجتماعی یا فیزیکی مره هزینه بدأره؟

دوعا: خوداوندا، مره ببخش، کی خودم پاس پای کودن و اسی جه تی کلام فرمانبری کودن دوری بوکودم. دانم کی می انتخاب بی عقلی امرأ بو-چونکی تی پاس پای بدون نقص و همیشگی ایسه؛ ولی می پاس پای کودن موقتی ایسه. بعد آن، خوداوند ترس انتخاب کونم. ببه کی مره ایته محکم ایراده فادی تا بدون توجه به اون بها، جه تو فرمانبری بوکونم. جه تو ا قودرت و اسی ممنونم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: من به موقدس ترس مسلح ایسم تا جه خودا فرمانبری بوکونم، حتا اگه آرا میان رنج بکشم. من خودم جان به او کسی کی عدالت امرأ داوری کونه، ایسپریم.

«خودت پايان مسير
صاف کون کی
تومام تی رَاهَان محکم بیدی.»
-امثال ۴: ۲۶

۲۷ | به انجام فارسه

افصل شروع کودن ره، وهلید ایتہ سوال وُورسم: آیا مومکن ایسه بدون آنکی ایتہ پروژہ کامل به، اون کارکردان کامل و بدون نقص دسرس میان قرار گیره؟ آشیکاره کی جواب «نه» ایسه. خوداوندم ایتہ پیله پروژہ یه انجام دئن دره، کی اون پادیشاپی و ملکوت چاکودن رو تمرکز دأره. اون هر کودام جه آمره ایتہ پروژہ یه فرعی مسئولیت فاده کی بعد اونکی تومام به، اون پور جلال ملکوت کار کامل به. وختی آخرین جنبه جه، خودا کلام جولوب، پرکستن فارسیم، اَحئیقت خودتان فیکر دورون به یاد باورید. آیه ایوارده چارتاً مورد اول همراه آخرین مورد گیم:

۱. بدون مَعطلی جه خودا فرمانبری بوکونیم.
۲. جه خودا فرمانبری بوکونیم، حتا اگه منطقی نبه.
۳. جه خودا فرمانبری بوکونیم، حتا وختی کی منفعت شخصی ندأره.
۴. جه خودا فرمانبری بوکونیم، حتا اگه درد بدأره و ناراحت کونده بهه.
۵. جه خودا تا به آخر فرمانبری بوکونیم.

سائل، ایسرائیل اولین پادیشا، ایتہ قدیمی مثال جه کسی ایسه کی خودا کلام جولوب ترس-لرز ندأشتی. وختی کی خودا کلام اون ره منطقی نوبو، یا اون منفعت آشیکار نوبو یا به اون هدفان خیدمت نوکودی، اون راحت خودا فرمان خو پا جیر نأی. بدون موقدس ترس، ویشتر وختان اون کاران و رفتارن دیگران ره باعیث درد و آزار بوستی.

ولی اون همیشه آتوی نوبو. اون قبل اونکی به عنوان ایتہ پادیشا، تاج گوذاری بوکونه، ایتہ او فتاده و خوداترس جوان بو؛ دوتا فضیلت کی کنار هم نھئید. وختی سموئیل، معروف پیغمبر، اون ره گردستی، فوری بوگفت: «چرہ وَا مَرَّه انتخاب بوکونی؟ من جه اسرائیل کوچی ترین قبیل ایسم و می طایفه کمترین اهمیت دآرید.» (اول سموئیل ۹: ۲۱). بعداً، تومام اسرائیل جَم بوستید تا خودشان اولین پادیشای بشناسید. ایتہ دراز مودت بوگذشت، خودا سائول انتخاب بوکود، ولی وختی کی رهبران اون دوخوآدید، اون خورَه قایم کوده بو. اون ایتہ جا خودش قایم کوده بو و دوس ناشتی کی شناخته ببه (اول سموئیل ۱۰: ۲۰-۲۴).

ولی موقدس ترس، اون ره گنجینه نوبو؛ اونم سلیمان مانستنی، آخربسر بعد اونکی به موفقیت، شهرت و رهبری موفقیتان فارسه، اون کنار بنا. خلیان، مٹ خود سائول پادیشا، وختی تازه، موقدس ترس، جه دس دژن دیبید، اون نفهمستید، اوشان نفهمستید چوطو خوشان مقدس ترس کنار بناید. آکار، وختی کی، کوچی موضوعان دورون، خودمان باوران و وجدان کنار نیهیم شروع به و کم کم باعیت به آمی وجدان ویشتر و ویشتر خاموش به، تا جایی کی، وختی پیلہ تر و مهمتر موضوعان امرأ روبرو بیم، حتا خودمانم واخب نیبیم کی آمی وجدان کنار بناییم و نافرمانی کودن دریم.

آ موضوع سائول پادیشا رِم به وجود بآمو. اون میان نیشانه یانی کی موقدس ترس جه دس دژن دبوو ظاهر بوست (اول سموئیل ۱۳: ۵-۱۴)، ولی چیزی کی اون گول بزه، آن بو کی اون هو وختی کی مقدس ترس کنار نئن دبوو، پیلہ موفقیتی یه به دس باورد (اول سموئیل ۱۴: ۴۷).

بعد ای مودت پادیشای دستور بدہ بوبوست کی: «الان بوشو و عمالیقان شکست بدہ، تومامی اوشان مال و منال نابود کون. اوشان رحم نوکون، بلکه مرد و زن و زاکان و تازه به دونیا بآمو زاکان، گاو، گوسفند و شتر و اولاغ، همه یه بوکوش.» (اول سموئیل ۱۵: ۳). خوداوند خوآستی کی جه آ ملت بد رفتاران انتقام بیگیره.

سائول دویست و ده هیزار سرباز جَم کود. اون و اون آدمان، به جز آجاج- عمالیقان پادیشا- و اهلی حیوانان، بقیه آدمان و حیوانان بوکوشتید (اول سموئیل ۱۵: ۷-۹).

به انجام فآرسه

بایید آ موضوع رو فیکر بوکونیم؛ آن وآسی کی شائلو آ پیله ارتش به کار بیره، عملیقیان و آستی کم کم ای چاروم میلیون جمعیت بدآشته بید، پس در اصل، اوشان ۲۴۹,۹۹۹ نفر بوکوشتید. پادیشا ۹۹/۹۹ درصد کاری کی به اون بوگفته بوبوسته بو یه انجام بده، ولی توجه بوکونید کی خودا به اون فرمانبری تقریباً کامل چی جوآی بده:

«جه آنکی شائلو پادیشا بوکودم پشیمان بوبوستم، چونکی جه می فرمانبری رو وآگردآنه و می فرمانآن به جآ نآورده.» (اول سموئیل ۱۵: ۱۱).

سموئیل آ پیغام پادیشا ره بوگفت و آشیکارا اون بوگفت کی «نافرمانی» بوکوده (اول سموئیل ۱۵: ۲۳). آ میان شکی نیبه کی شائلو گوناہ بوکود. بآیید ایچه بآیسیم و در مورد گوناہ گب بزنیم. یوحنا ی رسول گه: کی گوناہ، برخلاف عمل کودن به شریعت ایسه (اول یوحنا ۳: ۴). اون تعریف جه گوناہ شه آتوی بوگفتن: گوناہ، فرمانبری نوکودن جه خودا اختیار و اقتدار ایسه. بآیید آتوی به اون نیگا بوکونیم: باغ عدن میان، آدم ایته بدکاره زن امرآ نوخوفت، جه بانک دوزی نوکود، یا هیکس نوکوشت. اون خیلی راحت جه اونچی کی خودا بوگفته بو، نافرمانی بوکود. آتوی، شائلو کم تصمیم بیگفت کی جه خودا دستور به طور کامل، فرمانبری نوکونه.

بآیید ویشتر فیکر بوکونیم. وختی جه شائلو بخوآسته بوبوسته کی جنگ بشه، اون خو پای زمین رو نوکوفت و نوگفت: «من به هیچ عنوان آ کار نوکونم!»، رفتاری کی ویشتر مردوم اون نافرمانی دانیدی، اون خودا دستور نیده نیگفت و خودش شخصی کاران امرآ مشغول نوکود. اگه آتوی بوبوسته بی، ویشتر مردوم فیکر کودید کی: «اون خو قضاوت کودن میان ایشتابه بوکود؛ چونکی فرمانبری کودن خودش اولویت قرار نده.» ولی تعداد کمی ایسید کی بیگید اون رفتار نافرمانی بو.

آتوی، ویشتر مردوم تأیید کونیدی کی اون ۹۹/۹۹ درصد جه خودش وظیفه یه، به خوبی انجام بده، ولی تعداد کمی، اون کاران «نافرمانی» دانیدی. اگه شائلو جآ بوبوسته بیم و هتوچی مجازاتی یه دریافت بوکوده بیم، چن نفر جه آمان اعتراض کودیم: «بی خیال، منطقی بو بو! چره به خاطر تومام کارانی کی بوکودم،

آن جا کی می قدر بدانی، آقد کوچی کارانی کی انجام ندم رو، تمرکز کونی؟!». با توجه به موضوع، شه به نتیجه فآرسن کی: فرمانبری تقریباً کامل، اصلاً فرمانبری به حساب نآیه.

بآیید بیدینیم کی چره جه هتوچی توند کلمه یانی ایستفاده بوبوسته. اول آنکی او روزآن میان، اگه شومان پادیشای بوبوسته بید کی اینه سرزیمین دیگر بیگفته بید، او کشور پادیشای زنده گیفتن، عین آنه کی اینه زنده غنیمت شیمی قصر میان بدآرید کی همیشه شیمی رهبری عظمت یادآوری بوکونه؛ نه فقط خودتآن ره بلکه توام کسآپی ره کی شیمی قصر دورون آیددی.

دوم، چره آمی چوم بترین حیوانآن رو دودیم؟ قبل جواب دزن، وهلید ایچه اون پیچیده تر بوکونیم. شائلو نخواستی تا بترین حیوانآن به خوداوند پیشکشی بوکونه. وختی کی سموئیل پیغمبر سوال خواستی جواب بده توجه بوکونید کی چوطو خوکار انکار کون دبو: «سریازان اوشآن جه عمالیقیان فاگفتید و بترین گوسفندان و گاوان زنده بدآشتید تا تی یهوه خودا ره قوربانی بوکونید، ولی بقیه یه کلا هلاک کودیم.» (اول سموئیل ۱۵: ۱۵). چره اون آکار انجام بده؟ آیا مومکن ایسه خودش قوم رضایت و آسی آکار بوکوده بی؟ قومی کی خودای به رسمیت شناختی. سریازان، رهبران و مردوم نظرآن رو فیکر بوکونید. به احتمال زیاد اوشآن همدیگر گوفتید: «آمان هتوچی خوداپرست پادیشا داریم. اون همش خوداوند خودش اولویت قرار دهه. اون بترینآن به خودا پیشکشی کونه!». مردوم نآستیدی کی فرمان اصلی آن بو کی همه چیه جه میان بره. دراصل، شائلو خودش شهرت و آسی آکار بوکود. اون رفتار نیت، ترس جه اینسان بو. بله، شائلو احساس ناآمنی کودی.

ایمروز، خیلیان، کسآپی کی احساس ناآمنی کونیدی ره، دلیل سوجآنید. با آحال، اونچی کی ناآمنی پوشت خوفته، آنه کی مردوم آمره قبول بوکونید، دوس بدآرید یا احترام بنید، حتا به قیمت آمی نافرمانی کونن جه خودا. آمان نتآنیم بفهمیم کی چقد خودمان خالق، آمره قبول بوکوده و دوس دآره. ناآمنی و آیستی به عنوان اینه خطرناک تله بشناخته ببه.

شائلو چون موقدس ترس نداشتی، فرمان کامل انجام نده. بآیید به عیسا مثال و آگردیم. اون طرد بوستن، خجالت، مخالفت، ضرب و شتم و مصلوب بوستن آمرأ روبرو بوبوست. وختی معبد پاسبانآن اون دسگیری ره بآموید،

به انجام فآرسه

اون شاگردآن حقسآى بوکودید آکار جولوب بىگىرید و جه عیسا پاس پاپى بوکونید.
با آ حال، اون جواب آن بو:

«آیا فیکر کونید نتآنم هه الان جه خودم پئر بخوآیم کى ویشتر جه دوازده
فوج فرشته مى کومک و آسى اوسى کونه؟ اما آتوبى کیتآب موقدس پیشگوئیآن
چوطو و آتحقق پیدا کونه کى گه آتفاقآن و آدکفه؟» (متا ۲۶: ۵۳-۵۴).

عیسا ره خبلى مهم بو کى جه خو پئر، کامل فرمانبرى بوکونه. دبیرستان میان،
من ایماندار نوبوم، اما ایته عکس آمى رختکن میان نَهه بو کى مى توجه به
خودش جلب بوکوده بو. هر روز بعدظهر بعد تمرین بسکتبال اون دبیم. ایته
ورزشکار نبشته بو و خو سر بیجیر تآوده بو و گفتى: «تسلیم بوبوستم!». اون جیر،
ایته تصویر جه عیسا نَهه بو کى صلیب رو گفتى: «تسلیم نوبوستم!»

آ عکس، تاثیر زیادى مى رو به عنوان ایته غیرایماندار بنا بو. هسآ کى دائم
عیسا تآنستی جه او وحشتناک رفتارآن و وحشیانه مُردن دورى بوکونه، اما
دوس دآشتى کى خودش فرمانبرى کودن ایدامه بده تا آخربسرتآنه بگه: «تومام
بوست»، ارزش ویشترى مره دآره. اون آمره ایته سرمشق ایسه تا به طور کامل
فرمانبرى بوکونیم، تا اونچى کى خودا به آمان ایسپره یه، به آخر فآرسآنیم.
هسآ دب تآنیم دستورآنى کى عیسا خو شاگردآن وختى کى اوشآن آنه دومبال بید کى
خوشآن ایمان ویشتر کونید، بده بوئه، بنتر بفهمیم:

«پس شومآنم اونچى یه کى به شومآن فرمان بده بوبوسته، به جا بآورید، بیگید:
بى منت خیدمتکارآن ایسیم و تنها آمى وظیفه یه انجام دئن دریم.» (لوقا ۱۷: ۱۰).

هسآ جمله «اونچى کى به شومآن فرمان بده بوبوسته» ایته معنى کاملاً تازه اى به
خودش گیره. بآیید همیشه تا به آخر فرمانبرى بوکونیم.

شخصی سازی

آیہ: «ہرمالہ تسلیم نیبید» خودتآن چومآن آمی ایمان پی و قہرمان، یعنی عیسا مسیح رو بدوجیم کی خودش شادی و خوشی یہ کنار بنا و صلیب تحمل بوکود و اون خفت و خواری یہ نیدہ بیگفت و الان خودا تخت راست سو نیشته. به اون فیکر بوکونید کی هوتوچی دوشمنی ای کی گوناہکاران سو بو یہ تاب بأورد، تا شومآن خسته و دیلسرد نیبید. «
(عبرانیان ۱۲: ۲-۳).

نکتہ: فرمانبری تقریباً کامل، اصلاً فرمانبری به حیساب نایہ. عیسا ایتہ سرمشق امرہ قرار بدہ تا به طور کامل هر اونچی کی خودا به آمان ایسپرہ یہ، به آخر فآرسآنیم.

تأمل: آیا من جہ خودا کلام فرمانبری بوکودم؟ آیا وهشتم کی مشغولیتآن، لذتآن، مقاومتآن، دیگران تأیید نوکودن یا هرتآ ناملایمتی دیگہ ای باعیث به کی بایسم و اون به آخر فآرسآنم؟ چوطو تآنم آ مسئلہ یہ تغیر بدم؟

دوعا: آی آسمانی پئر، لطفا مرہ ببخش کی فرمانبری جہ چیزی کی بوگفتی یہ، شروع بوکودم، ولی اون نیدہ گیفتن امرأ یا می نظر عوض بوستن امرأ به آ دلیل کی مرہ منفعتی ندآشتی، تی فرمان به آخر فآرسآنم. جہ آ موقدس ترسی کی می دورون وجود نآشتی توبہ کونم و جہ تو خوآیم کی مرہ ببخشی. عیسا مسیح نام میان، آمین!

اعتراف: انتخاب کونم کی جہ خودا کلام، تا به آخر فرمانبری بوکونم.

وختی مردوم دِ جه خودا ترس ندأرید،
بدون شک جه اون قانوناً نافرمانی کونید.
وختی خودا ترس جه میان بشه، ترس
جه اون آخر-عاقبت باعث نیبه کی گوناہ
جولوبَ بیگیره.

-ای. دبلیو. توزر

۲۸ | چوطو آمی وجدان خاموش بہ

ہوتوی کی فصل قبل میان بوگفته بوبوستہ، اولین نیشأنہ یان موقدس ترسہ
جہ دس دئن، خیلی یواش و بدون آنکی بفہمیم ایسہ؛ اوقد ظریف کی لازم ایسہ
ایچہ ویشتر اون رو فیکر بوکونیم و اون توضیح بدیم. آیا تا ہسأ وختی ایتہ
ناجور کار انجام دئن دیبید، ایچی شیمی دورون شومزہ ہشدار بدہ؟ ویشتر
مردوم دانیدی کی آ ہشدار آمی وجدان ایسہ کی جہ أمآن پاس پاپی کونہ، ولی اونچی
کی خیلیان نفہمید، آن ایسہ کی آمی وجدان وضوح و قودرت تأنہ عوض بہ.

آمی وجدان کادوی ای ایسہ کی خودا آمرہ فآدہ و ہرمالہ نوآیستی اون سادہ
گیفتن. آن، ای بخش جودا نوبوستنی جہ آمی قلب ایسہ؛ وجدان حساسیت
موقدس ترس آمرأ تقویت بہ و برعکس، اگہ موقدس ترس نہ، آمی وجدان کم کم
کمرنگ بہ. آمرہ ہشدار بدہ بوبوستہ کی: «تومام تی وجود آمرأ خودت دیل پاس پاپی
بوکون، چونکی زندگی چشمہ یان اون دورون جاری ایسہ.» (امثال ۴: ۲۳).

وختی تازہ سی سالہ بوم، ایروز ایتہ جہ معروف خادیمان جہ من بخوآست تا
اون آمرأ ناہار بوخورم. وختی غذا خوردن دیبیم، اون وُورسہ: «جان، چوطو تأنم
مٹ خیلی رہبرای دیگہ نکفم؟»

نیزیک بو غذا می گلو دورون بیرہ و خفہ بم، چرہ اون ہتوچی سوالی جہ من
وُورسہ؟ من جوان بوم و اون ویشتر جہ مودت زماتی کی نجات پیدا کودہ

بوم، خیدمت بوکوده بو. اما آن جا کی جه آسوال دوری بوکونم، خودم دورون نیگا تاوَدَم و می دلیل میان وُورسم: روح القدس، چی جوابی وَا اوَن بدم؟
تقریباً فوری بیشتاوستم کی خودا روح بوگفت: اوَن بوگو کی جه خودش وجدان، ایتہ گیرانقیمت دارایی مأنستن پاس پایی بوکونه!

اونچی یه کی بیشتاوستم می زوان رو باوردم، بازین یوککو جه می دورون آکلمه یان بیرون بأمو: «بی نظیر فرصتآن تره فاده به، اما خودت دورون دأنی کی برخلاف راستی ایسه، مشکل دأره، مشکوکه یا تأنه دیگرآن آسیب فأسأنه. به خودت وجدان گوش بوکون؛ جه اون هشدار دوری نوکون! آگه اوَن نیده بیگیری، خودت حساسیت نسبت به خودا جه دس دیهی.»

بعدا بفهمستم «وجدان» چندین و چند مرتبه کیتاب موقدس میان بأمو، کی پیشتر اوَن نأستیم. تقریباً سی مرتبه عهد جدید میان بأمو. پولس تیموتائوس ره نیویسه: «ایمان و وجدان پاک امرأ مجهز بوبو، چره کی بعضیان ایمان کشتی، وجدان پا جیر نئن امرأ جه میان بوشو.» (اول تیموتائوس ۱: ۱۹).

ایشکفتن ایمان کشتی ایتہ بی اهمیت موضوع نییه. ناهار خوردن خادیمی امرأ کی جه من پیله تر بو، می چومآن به آنکی پولس گفته یان چقد ارزش دأریدی وار کوده و تأیید بوکود کی چره خیلیان، خودشان کارآن به خوبی به آخر فأنرسأنید. آن کی کیتاب موقدس آمره سفارش کونه کی خودمان وجدان پاک بدأریم، به آمعنی ایسه کی آمی وجدان اولش خوب و پاکه، چونکی عیسا خون آمی وجدان پاک و تمیز کونه (اول تیموتائوس ۳: ۹؛ عبرانیان ۹: ۹-۱۴) و آن ایتہ جه تولد تازه پیله خوبیان ایسه. اون گه: «دیل جه همه چی ویشتر آدم گول زنه، و خیلی مریضه، کیه کی اوَن بشناسه؟» (ارمیا ۱۷: ۹). اون در مورد کسأنی گب نزنه کی تولد تازه دأریدی؛ یعنی ایتہ تازه شریعت امرأ و عیسا مأنستن خلق بوبوستید؛ چره کی عهد عتیق مردوم تازه دیل نأشتید. ولی خودا اوشأن وعده بدہ بو: «ایتہ تازه دیل شومره بخشم و ایتہ تازه روح شیمی دورون نهم.» (حزقیال ۳۶: ۲۶). آتفاق وختی دکفه کی عیسا آمی طبیعت دوواره هینه و خودش طبیعت آمره بخشه.

به آ دلیل کی مسیح میان، آمی دورون، معجزه تبدیل بوستن به ایتہ تازه آدم، تفاق دکفه، آمی وجدان قابل اعتماد به. ولی موضوعی کی مهمه، اون پاک دأشتن ایسه. پس الان وَا وُورسیم کی چوطو آمی وجدان آلوده به؟ فساد کامل ایتہ لحظه دورون تفاق دنکفه، بلکه ویشتر وختان کوچی موضوعان امرأ شروع به،

چو طو آمی وجدان خاموش به

و آخربسر، آگه به اون توجه نوکونیم، به ایتہ غرق بوسته کشتی تبدیل به. یعقوب نیویسه:

«کلام به عمل بأورید، نه فقط اون بیشتأوید؛ خودتأن گول زنید.» (یعقوب ۱: ۲۲)

ایه ایوارده معنی فرمانبری آمرأ روبرو بیم. أمأن کامل در مورد موقدس ترس جنبه یأن گب بزیمیم- و اون آنه کی فوری و کامل فرمانبری بوکونیم، حتا آگه منطقی نبه، یا منفعت آشیکاری ندره، یا رنج کشن آمرأ به. کسی کی بر آ اساس قدم اوسأنه، نتأنه خودشن گول بزنه.

بأیید ایچه بأیسیم و مطمئن بیبیم کی موضوع وجدان کی یوککوجه میأن نیشه یه ایوارده مرور بوکونیم. مطمئنا مومکن ایسه کی آشنایان، حتا نیزیک ریفیقأن و خانواده یه هم گول بزیم، ولی خودمأن گول زئن ایتہ موضوع دیگه ایسه. در اصل، وختی أمأن نافرمانی کونیم خودمأن گول زنیم. أمأن حئیقت حفاظ ضعیف کونیم و حسی کی آمی اخلاق هدایت کونه، به خطر دکفه و جه خطرأنی کی اون میأن قرار دأریم، کمتر واخب بیم.

بأیید ایتہ مثال فرضی جه آجریان بزیم. آیا تأسأ کسی یه افترا بزید؟ ولکی لحظه ای کی آکار بوکودید، احساس بوکودید کی اینگار ایتہ چاقو به شیمی شکم بوخورد؛ آن شیمی وجدان صدا ایسه. اومیدوارم کی به اون گوش بدبید، توبه بوکوده بید و فوری اونچی کی بوگفتید اصلاح بوکوده بید. با آ حال، اونچی ویشتر وختأن تفاق دکفه آنه کی أمأن آمی رفتار ره دلیل أوریم، یعنی آتوی توجیه کونیم: اونچی کی بوگفتم دوروست ایسه! متأسفانه، آمی استدلال ایشتابه پیروز به، و أمأن به خودمأن گب چسبیم؛ در حالیکی آمی هشدار دورنی یه نیده گیریم. آن در حالی ایسه کی أمأن شروع کودن دریم کی خودمأن وجدان آلوده بوکونیم؛ جوری کی آمی وجدان حساسیت کم به.

ایوارده کی در مورد اینفر بد گب زئن دریم، د مرتبه قبل مأنستن آتوی نیبه کی اینگار چاقو به آمی شکم بوخورده. آی مرتبه ایتہ قایم چؤملیز خودمأن شکم دورون حس کونیم. آمی وجدان ایوارده گب زنه، ولی آی مرتبه، اون صدا کمتر ایسه. هسأ د آمی دورون درگیری، مرتبه قبل مأنستن شدید نیبه و راحتتر تأنیم هشدار نیده بیگیریم و خودمأن رفتار توجیه بوکونیم. با آ حال، أمأن خودمأن دیل

ویشتر آلوده بوکودیم و آمی وجدان حساسیتّم جه قبل کمتر بوسته. باز وختی اینفر بدگویی یه کونیم، د احساس فشار و سنگینی نوکونیم؛ فقط ایته گوزری احساس مٹ سوزن سوزن بوستن ایسه کی خلیتم اذیت نوکونه، و خودمان رفتار توجیه کودن و آسی، نیازی ناریم کی خیلی خودمان امرأ درگیری بدآریم تا قانع بیبیم، چونکی آمی وجدان صدا خیلی یواشتر بوسته. خودمان رفتار ره علت و بونه ترأشن، آسانتر به. آمی وجدان حساسیت ایوارده کمتر به.

آخربسر، د هیذره حسی نمأنه. آمی وجدان خاموش بوسته. بی احساس بو بوستیم و خودمان حس تشخیص جه دس بدیم. الان آمی اخلاق ره هیچ راهنمایی ناریم و آمی ایمان کشتی غرق بوستن دره. در اصل، خودمان فریب بدیم و گول بزیم.

ایته ساده توبه امرأ، یعنی دلیل و فیکر عوض کودن امرأ تأنستیم جه تومام آشان جلوب گیری بوکونیم و أ موضوع وختی تفاق دکفه کی قبول بوکونیم آمی حکمت باطل ایسه و خودا حکمت محکم کشف بیگیریم. «هر کسی کی خو نافرمانیان رو لاپوشانی بوکونه، خوشبخت نیبه، ولی هر کس کی اوشان اعتراف بوکونه و ترک کونه، بیخشه به.» (امثال ۲۸: ۱۳).

رحمت و حیات دوواره تأنه هر مرحله جه آ جریان تفاق دکفه، ولی بدون موقدس ترس، آکار به عقب دکفه. آمان قمار کونیم؛ چونکی آمی قلب ایچجه، ایچجه نسبت به آمی وجدان باوران بی حس و بی حس تر به. اما عاقل آدمان همیشه توبه کودن امرأ فوری به خوشان وجدان هشداران جواب دیهدی؛ اوشان دانیدی کی به عقب تاودن خطرناک ایسه.

آدمای زیادی، چی کیتاب موقدس میان و چی آمی دوره زمانه دورون ایسآید کی خوشان وجدان صدای ایشتاوستن به عقب تاودیدی. آ بازی شه بازی رولت روسی امرأ مقایسه کودن. مومکنه شومان جه کشتی غرق بوستن فرار بوکونید، ولی چوطو تأنید بفهمید کی خودتان احساس جه دس بدید و بی حس بوستید؟ هیچ صدای وجود ناره کی هشدار بده: «اگه ایوارده مره نیده بیگیری، ساکت بم!» پولس ناراحتی امره گه کی:

«ولی روح، آشیکارا گه کی آخر زمانان میان، بعضیان جه ایمان رو واگردآید، جه گومراه کونده روحان و دیوان تعلیمان پیروی کونیدی. آ تعلیمان،

چو طو آمی وجدان خاموش به

دوروغگویان و دودوزه‌بازانی آورید کی اوشان وجدان بی حسن بوسته.» (اول تیمونائوس ۴: ۱-۲).

وختی اینسان پوست داغ آهین امرأ بوسوجانه ببه، تومام خو احساس جه دس دهه؛ آمی وجدانم هتوبی ایسه، وقتی بی حسن به، آمأنم برخلاف اونچی کی آمی ذات دورون بنا بوبوسته، بدون هیچ باور و اعتقادی زندگی کونیم. آن او چیزی ایسه کی حنایا، سفیره، شائول پادیشا و خیلای دیگر ره تفاق دکفته. نتیجه دیگر سوختن، آنه کی همه چیه خودش دورون زندانی کونه. اگه گوشت حرارت زیاد میان کباب بوکونید، اون آب، گوشت دورون حفظ به. پولس نیویسه: «مسیح میان راست گم، نه دوروغ، و می وجدان جه روح القدس طریق، می شاهد ایسه.» (رومیان ۹: ۱).

اگه ایته ایماندار وجدان بوسوخته ببه، اون د نتانه روح القدس امرأ رابطه بداره. اون شهادت نتانه به آمی روح فآرسه، هتوبی کی گوشت آب نتانه جه گوشت بیرون بایه. اوشان الان بدون هیچ راهنمایی زندگی کونید و اوشان مسیر خرابی ایسه.

آخرسر، به چنتا پولس گبان توجه بوکونید: «می برآران تا به ایمرز پاک وجدان امرأ خودا حضور میان زندگی بوکودم.» (اعمال ۲۳: ۱) و «سخت حقسای کونم تا نسبت به خودا و مردوم وجدان پاک امرأ زندگی بوکونم.» (اعمال ۲۴: ۱۶). پس، بآیید خیلی جدی جه خودمان دیل، پاس پایی بوکونیم.

شخصی سازی

آیه: «بآیید ایته راست دیل و تومام و کمال ایمان امرأ خودا حضور نیزیکی بیم، در حالیکه آمی دیلان جه هر احساس گوناه پاک بوسته و آمی بدنان، پاک آب امرأ بوشسته بوبوسته.» (عبرانیان ۱۰: ۲۲).

نکته: آمی وجدان میزان راستی و قودرت تغییر کونه. آمی وجدان حساسیت موقدس ترس امرأ تقویت به و بر عکس، اون کمبود امرأ کمرنگ به.

تأمل: آمی وجدان عیسا مسیح خون امرأ پاک بوبوسته. چی تمرین روحانی ای تائم انجام بدم تا می وجدان پاک بمأنه؟

دوعا: آی آسمانی پئر، تومام وختایی ره کی نسبت به خودم وجدان بی توجه بوبوستم و برخلاف اون عمل بوکودم، مزه ببخش. ناراحتم کی دوروست و حیساپی جه خودم وجدان پاس پایی نوکودم. الان توبه کونم و جه تو خوایم کی مزه ببخشی. لطفا مزه عیسا خون امرأ پاک کون. پاک وجدان به می دورون واگردان؛ وجدانی کی به تی صدا و تی هدایت حساس ببه. ببه کی هر چی و اسی جه تو فرمانبری بوکونم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: دقت امرأ جه می قلب پاس پایی کونم و به می وجدان صدا و اون رهبری حساس بَم.

خوداوند آمرأ صمیمی بوستن

پنجومین هفته

بدون توجه به آنکی اوضاع چقد سخت
ببه، ترجیح دهم هر بهایی فآدم تا خودا
صدای، خودم بیشتأوم، تا آنکی مجبور
ببم همیشه ایجور غیرمستقیم اون صدای
بیشتأوم.

-جوی داوسون

۲۹ | جایی کہ صمیمیت شروع بہ

ہوتوی کی موقدس ترس آمی دورون بر اساس درک ویشتری کی جہ خودا جلال دأریم روشد کونہ، آمی انگیزہ یأَن ہم پاک کونہ، آمرہ جہ اینسان ترسن آزاد کونہ و ایتہ حثیقی قدوسیت آمی زندگی میآن بہ وجود آورہ. موقدس ترس باعیت بہ کی جہ خودا کامل و فوری فرمانبری بوکونیم؛ بدون توجہ بہ آنکی دلیل یا منفعتی آ فرمانبری میآن دہ، یا اون بہا درد بدأرہ.

آ دانش آمرأ، الان تأنیم خودمان بحث دروارہ آ خاص کادوی خوبیآن ایدامہ بدیم و آ بخش میآن اونچی کی بدون شک اون پیلہترین خوبیآن ایسہ رو تمرکز کونیم: خودا آمرأ صمیمی بوستن.

کلمہ «صمیمی» جہ دوآ لاتین کلمہ بیگفتہ بوبوستہ: intus بہ معنی «دورون» و intimus بہ معنی «کاملاً محرمانہ». آ دوآ کلمہ ترکیب آمرأ، بہ عبارت «دورونی سَرَّان» فآرسیم کی تصویر خیلی خوبی جہ صمیمیت نیشان دہہ؛ آ کلمہ ارتباطی کی بین دو نفر وجود دأرہ و خیلی عمیق ایسہ و اون میآن محبت و صمیمیت زیاد وجود دأرہ رہ ایستفادہ بہ، نہ ایتہ آشنایی معمولی کی مثلاً اینفر چن دفعہ مولاقات بوکونیم و تا حدودی اون شنأسیم رہ.

صمیمیت، ایتہ خیابان دو طرفہ ایسہ. ہر دوآ طرف وَا جہ ہمدیگر خصوصیترین خواستہ یآن و فیکرآن واخب ببید. در مورد صمیمیت خودا آمرأ،

بأیید هم خودا نظر و هم خودتآن نظر ایتہ نیگای تآودیم؛ اول خوداوند امرأ شروع کونیم. داوود نیویسه:

«خوداوندا تو مزہ ایمتحان بوکودی و بشناختی.» (مزمور ۱۳۹: ۱)

کلمہ «ایمتحان» جہ کلمہ عبری haqar بہ معنی «چرخستن، دومبال گردستن، پیدا کودن» بیگفته بوبوستہ و خیلی خوب توضیح دہہ کی ایتہ صمیمی رابطہ دورون چی لازم ایسہ؛ وخت نئن و حقسائی کی تنہا ناراحت کونندہ نییہ، بلکہ لذت بخش ہم ایسہ، آن و آسی کی طرف مقابل خصوصی ترین فیکران و رآهہآن بتآنیم بفہمیم و بشناسیم.

من آلدت می عروسی لیزا امرأ بہ دس بأوردم. او اولآن کی عروسی بوکودہ بیم، من خیلی جہ اون آرزویآن، لذتآن، چیزای مورد علاقہ، چیزای کی اون دوس ندآشتی یا حتا جہ اوشآن اون بد آموی یہ نشناختیم. آن و آسی کی آ فیکران و دورونی رفتاران بشناسم، و دوروست حیسابی وخت بنأبیم، تلاش فیکری، عاطفی و فیزیکی بوکودہ بیم و البتہ من جہ اوشآن انجام دئن لذت بردیم. سادہ بگم، آن و آسی کی صمیمیت شیمی همسر امرأ رشد بدید، فیکری، عاطفی و فیزیکی حقسایان رو و تمرکز بدآرید. کلمہ بعدی کی بوجور آیہ میان مہمہ، کلمہ «شناق» ایسہ کی اون کلمہ عبری yada ایسہ. عہد عتیق میان، آکلمہ ویشتر انتقال صمیمیت رہ ایستفادہ بوستی. پیدایش ۴: ۱ میان خوانیم: «آدم خوزن بشناخت (yada) و اون حاملہ بوبوست.» روح القدس جہ کلمہ yada نیزیکنترین رابطہای کی دوتا اینسان میان تآنہ وجود بدآرہ، ایستفادہ بوکود. در حثیقت، داوود گہ: «خوداوندا، تو مرا عمیقاً بشناختی.»

داوود جہ ہر دوتا کلمہ haqar و yada ایستفادہ کونہ تا امرہ ایتہ تصویر زندہ جہ خودا کی خواہہ کسان کی بہ اون نیزیکن بید آرزویان و اوشآن سرآن بدانہ، دہہ. ایتہ نیگا بہ من و لیزا رابطہ میان، الان بعد سالانی کی ہمدیگر امرأ وخت بوگذرنہ بیم، خیلی چیزان در مورد ہمدیگہ دانیم. من نہ فقط اون خواستہیان درونی یہ، ہوتوی کی او بوجور بوگفتم دانم، بلکہ اون زندگی عادتآن، آنکی چوطو ایتہ خاص شرایط دورون رفتار کونہ، جہ چی چیزای خودش بیکاری وخت دورون لذت برہ، دوس دآرہ چی چیزی رو کار بوکونہ یہ ہم دانم. اتوی داوود توضیح دہہ:

جایی که صمیمیت شروع به

«تو چه می نیشتن و ویریشتن واخی، و می فیکرآن جه دور دانی. تو می راه شوئن و استراحت کودن ايمتحان بوکودی، و تومام می رَاههآن امرأ آشنا ایسی. حتا قبل اونکی می زوان روگی بایه، تو، ای خودا تومام اوشآن واخب ایسی.» (مزمور ۱۳۹: ۲-۴)

خوداوند ویشتر جه اون چیزی کی بتأنیم فیکرشم بوکونیم، جه آمی خصوصی ترین و جزئی ترین موضوعاتم واخب ایسه. اون به وسیله haqar حقسای بوکود تا داوود دومبال کونه و پیدا کونه و هه کار هر کودام جه امره هم بوکود، خیلی ویشتر جه اونکی من چل سال میان لیزا امرأ بوکودم. در حقیقت، فقط چنتا آیه دیگه، امان به عجیب گبانی فارسیم کی گه خوداوند فیکرآن هر کودام جه امره، جه تومام شن دانه یان ویشتر ایسه (آیه ۱۸). اگه من چل سال میان، هر دوازده ثانیه ایبار در مورد لیزا علاقه یان، رفتارن، آرزویان و چیزایی کی دوس ناره، فیکر بوکوده بیم و به هر فیکر ایته دانه شن فاده بیم، کمتر جه ایته کفش جعبه شن بوستی! خودا فیکرآن نسبت به امان ویشتر جه تومام شن دانه یان زمین رو ایسه، و اون هر مال الکی، چیزی یه زیاد نوکونه، چونکی زیاد کودن ایچی، دوروغ به حساب آیه، و غیر مومکنه کی خودا دوروغ بگه. حقیقتا عجیبه! آیا هسا تأنید بفهمید کی خودا چقد ذوق و شوق داره کی امرأ کامل بشناسه؟

اون عمیقا دوس داره هر کودام جه آمی امرأ صمیمی ببه. با حال وهلید ایوارده بگم کی صمیمیت حقیقی جه شناخت هر دوتا طرف، جه همدیگه به وجود آیه، رابطه ای طرفه ناریم. هوتوبی کی اون آمی دورونی ترین فیکرآن دومبال چرخه، امانم و ذوق و شوق امرأ دومبال صمیمیت حقیقی اون امرأ ببیم. موسا هتوچی رابطه ای یه جه خودا خوابه و گه:

«تو مره کی اقوم ببر ولی نیگی کی یه می همراه اوسی کونی. کی تره به نام شناسم (yada) و می نظر میان فیض بیافنی. اگه تی نظر دورون فیض پیدا بوکودم، منت کونم خودت رَاههآن مره واموچی تا تره بشناسم و بازم تی نظر میان فیض بیافم و در نظر بدار کی اشان تی قوم ایسید.» (خروج ۳۳: ۱۲-۱۳)

خودا امره فقط به عنوان ایته عدد بین انهمه مردوم نشناسه. اون امرأ به صورت شخصی، فردی و آمی نام امره شناسه. بوجور آیه میان دینیم کی موسا آنه دو طرفه دانه؛ اون میل آن ایسه کی خودش شناخت میان جه خودا ویشتر

جولوب بشه. اون ایتہ صمیمی رابطہ خواہہ۔ نہ فقط خودا اون عمیقاً بشناسہ، بلکہ موسا ہم جہ خودا عمیقاً شنأق بدآرہ. پس آمان چوطو؟ بہ آمان بوگفته بوبوستہ کی: «بہ خودا نیزیک بید، اونم بہ شومان نیزیک بہ.» (یعقوب ۴: ۸).
 با توجہ بہ آگبانی کی بزیم، فیکر کونم ہسا صدای ایشتاوید؛ ایتہ فریاد کی جہ خودا قلب آیہ و ہر لحظہ کی گوذرہ، ویشتر بہ: «چرہ وختی کی تانی می امرأ صمیمی بیی، جہ من دور پی؟». در اصل بہ آمان آ آگاہی بدہ بوبوستہ کی آن آمان ایسیم کی میزان نیزیکی یہ خودا امرأ مشخص کونیم. وھلید بہ زوان سادہتر بگم: شومان معلوم کونید کی چقد بہ خودا نیزیک ایسید نہ خودا! پس ترس جہ خوداوند چوطو آ موضوع میان نقش دآرہ؟ بہ آمان گوفته بوبوستہ:

«خوداوند ترس شروع حکمت و دانش ایسہ.» (امثال ۱: ۷)

دانش چہ؟ آیا نیویسندہ منظور دانش دکتری، علمی، تاریخی یا علوم دانشگاہی دیگہ ایسہ؟ خیلی جہ آمی دانشگاہیان آ دانش امرأ پورہ بوستید، ولی خیلی جہ خودا ترس نآرید یا اصلاً نترسید. آیا اون منظور دانش اجتماعی یا سیاسی ایسہ؟ نہ، چونکی دنیا رآھان خودا رہ احمقانہ ایسہ. آیا اون منظور کیتآب موقدس دانش ایسہ؟ نہ اصلاً، چونکی فریسیان کاملاً اون شنأختید، ولی جہ خودا نترسہ یید و آکار خودا نظر میان خیلی بد ایسہ. آمی جواب آکلمہ یان میان پیدا بہ:

«خوداوند ترس درک کونی و بہ خوداوند شنأق فارسہ.» (امثال ۲: ۵)

کلمہ شنأق، فرهنگ لغت کیتآب موقدس میان بہ معنی «اطلاعات دروارہ اینفر و تأکید قوی رو رابطہ او شخص امرأ» تعریف بوبوستہ. فرهنگ لغت تفسیری کامل واین، امرہ گہ کی آکلمہ بہ معنی «خودای جہ نیزیک شنأختن جہ طریق تجربہ کودن اون امرأ ایسہ». بہ زوان سادہ شہ گوفتن کی: خوداوند ترس شروع اون شنأق جہ نیزیک ایسہ.

حقیقت آنہ کی آمان حتا ہنوز شروع نوکودیم کی خودای جہ نیزیک بشناسیم، مگہ آنکی جہ اون ترس بدآریم و آنقطہ، نقطہ شروع ایسہ. آگہ ہر چہ جہ اون نقطہ اول، شروع نوکونیم، نتائیم اون تا آخر تومام کونیم. آگہ من ایتہ مسابقہ دوی صد متری ۵۰ متر جولوبتر جہ خط اول شروع بوکونم، نتائیم

جایی که صمیمیت شروع به

مسابقه میان شرکت بوکونم یا اون تا آخر تومام کونم. امی رابطه خودا امرأ هم فرقی نوکونه؛ بدون موقدس ترس، مومکن نییه اون به طور صمیمی بشناسیم. خوشبختانه، اون آمره ایته رأ بنا تا اون جه نزدیک بشناسیم و صمیمی بیبیم، ولی آیا آمان اون قبول کونیم؟ به یاد بدآرید کی خوداوند ترس آمره، جه بدی و شرارت دوزه کونه. آ آگاهی امرأ، در نظر بیگیرید کی عیسا درواره گروه زیادی جه مردوم پیشگوپی بوکود کی روز قیامت میان قاق و مات بید. امرأ اکان و زناکان اون خوشان خوداوند دوخوآنیدی، ولی عیسا اوشان گه: «هرماله شومره نشناختم. جه من دوزه بید، آی بدکاران!» (متا ۷: ۲۳). کلمه شناختن زوان یونانی میان ginosko ایسه کی معادل yada ایسه. عیسا به او کسآپی کی موقدس ترس نآرید، گه: «من هرماله شومره جه نزدیک نشناختم!» آن ایته پيله مسئله ایسه کی فصل بعد دورون جه اون گب زنیم.

شخصی سازی

آیه: «آی می دیل، اون تره بوگفته: می روی دومبال کون! خوداوندا، تی رو دومبال چرخم.» (مزمور ۲۷: ۸).

نکته: صمیمیت واقعی شناختن هر دو طرف جه همدیگه ایسه، نه فقط ایطرف سو.

تأمل: به کسی کی دوس دآرید اون امرأ بیبید، فیکر بوکونید. بدون آنکی هیچ گبی اون امرأ بزنید، تأنید تا چقد جه اون فیکران و درونی احساسان آگاه و واخب بیبید؟ چقد تأنید اون رفتارآن وختای مختلف میان پیش بینی بوکونید؟ آیا امرأ یوککوی بفهمستید یا آن ووسی کی خودتان نزدیک ریفتی بئر بشناسید اون ره وخت بناآید؟ هسأ به آن فیکر بوکونید کی خوداوند به شومان فیکر کونه و اون فیکران نیشه ایشماردن. امرأ موضوع چی چیزی شومره گه؟ اگه خودا راههان و اون دیل، ویشتر جه خودتان نزدیک ریفتیان دومبال کونید و در موردش فیکر بوکونید، چی تفاق دگفتی؟

دوعا: خوداوندا، دأنم کی جه پيله‌ترین دعوتی کی تأ هسأ بوبوستم، یعنی صمیمیت تی امرأ، غفلت بوکودم. من خیلی چیزان وَهَشْتَم کی مانع ببه کی وخت بنم تا تی امرأ صمیمی بيم. خودم تومام وجود امرأ دوس دارم عوض بيم. وختی خودم کیتأب موقدس مطالعه، دوعا و فیکر کودن ره وار کونم، ببه کی نَرَه ویشتر و صمیمی تر بشناسم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: هوتوبی کی عیسا انتخاب بوکوده کی مَرَه بشناسه، منم تصمیم گیرم تا اون ویشتر و عمیق تر بشناسم.

«هر کس، جولوب ایتہ رأی نَہہ کی بہ نظر
اون دوروست رأ ایسہ، ولی اون آخر-
عاقبت مُردن ایسہ.»

-امثال ۱۶ : ۲۵

۳۰ | ايتہ متفاوت عيسا

آن و آسى كى ايتہ موضوع بئتر بفهميم، ويشتر وختآن نيگا كودن به نقطه مقابل او چيزى كى اون دومبال ايسيم، كومك كونه. پس، قبل آنكى ويشتر درواره خودا صميميت توضيح بديم، اول وهليد در مورد اون نقطه مقابل گب بزنيم كى بيچير داستان ميان نيشآن بده بوبوست.

من تازه هاوايى دورون بوشو بوم تا ايتہ كنفرانس ميان كى مربوط به رهبران بوگب بزيم. مى هتل اوتاق آماده نوبو، پس ايتہ جا چتر جير، استخر كنار پيدا بوكودم. اتفاقاً ايتہ خانوم تاجر كى ايتہ كنفرانس ديگر ميان شركت بوكوده بوهم منتظر بو تا اون اوتاق آماده كونيد. امان شروع بوكوديم به گب زن، و وختى اون بفهمست من نيويسنده و خاديم مسيحي ايسم، شروع بوكود در مورد خودش رابطه عيسا امرأ ويشتر گب بزه.

چن دقيقه ويشتر طول نكشه تا اون بفهمست كى خوداى نشناسه. اون اونچى كى باور داشتي يه، اطمينان امرأ گوفتى، ولى اون نظر، كيتأب موقدس نظر امرأ، مطابقت زيادى ناشتى. من سكوت ميان جه روح القدس حكمت بخواستم و چن لحظه بعد، اون آشيكار بوكود كى چى بگم.

وختى اون گب تومام بوست، وُورِسَم: «آيا او مردى كى او طرف استخر نيشته

يه، دينى؟»

تعجب امرأ (به احتمال زياد به دليل آنكى يوككو موضوع عوض بوست) جواب

بده: «بله، چوطو؟!»

خوشحالی امرأ بوگفتم: «اون نام جیم ایسه و فرزنوی^۸، کالیفرنیا شین ایسه. اونه رژیمن غذایی سبزیجات سخت امرأ زندگی کونه. اونه رویا آنه کی بتأنه ایالات متحده واترپلو تیم میان بشه. اونه سه ساعت در روزم استخر میان و هم باشگاه دورون ورزش کونه. اونه تفریح پیکل بال^۹، چتربازی و نقاشی ایسه. جیم او زنآک امرأ کی جکوزی کنار ایسه عروسی بوکوده، اونه نام «بث» ایسه و ده سال جه اونه کوچی تره!».

هسأ د جه آنکی من آقد جیم شنأختیم، کنجکاو بو بوسته و وورسه: «آیا اونه شیمی امرأ کنفرانس دورون شرکت کونه؟»
توندی جواب بدم: نه.

کنجکاو تر بوست؛ «خب، جه کوپا جیم آقد خوب شنأسی؟»
بازین واگردستم، اونه چومان میان نیگا تاؤدم و بوگفتم: «من هرماه اونه نیدم!».
اونه دیم عوض بوست و الان د محتاط بو، ولکی حتا نگران. ولکی جه خودش وورسه پی کی آیا من اینه کارآگاه خصوصی، یا حتا دولت مامور ایسم؟
وهشتم ایچه آرام بیگیره، بازون اطمینان امرأ بوگفتم: «آن چیزی ایسه کی در مورد اونه باور دارم!»
نتأستی گب بزنه.

ایدامه بدم: «شومان هسأ اعتماد به نفس زیاد امرأ در مورد آنکی عیسا کی ایسه گب بزید، اما تقریباً هرچی کی در مورد اونه بوگفتید، ایشتابه بو. آن برخلاف او چیزی ایسه کی کیتأب موقدس یاد دهه. من آنه دانم، چون اونه شنأسم.»
آمی گفتم و گب به خواست اونه توماق بوست، اما آشیکار بو کی اونه دوچار شک و شبهه بو بوسته بو.

پولس رسول به کیلیسای کی اونه خیلی دوس داشتی، عجیب گبأنی بزّه:
«آگه اینفر شیمی ورجه بایه و شومزه به اینه عیسا دیگه به جز اونی کی آمان به شومان موعظه بوکودیم، موعظه بوکونه [...] خیلی راحت اونه تحمل کونید.» (دوم قرن تیان ۱۱: ۴).
اونه درواره اینه خودای دیگه گب نزنه، بلکه جه اینه عیسا دیگه گب زنه. معلومه کی اوشان عیسا ایمان داشتید، ولی

Fresno ۸

۹ اینه بازی آمریکایی کی بازی تنیس مأنستی ایسه کی اونه میان بازی کونه جه چوبدسی کوتاه استفاده کنید کی به توپ ضربه بزئید

در حقیقت اون نشناختید۔ چره؟ چونکی اوشان هر چیزی کی خودشان میل بو یه، باور داشتید و در نتیجه عیسی حثیقی امرأ بیگانه بیدی۔ آن ایته موضوع سختی نییه؛ خوداوند نیشه دِنن، پس شومان تأنیدی اون ماهیت ایجور عوض کونید کی شیمی باب میل ببه۔

ایسرائیل قومم هه کار بوکودید۔ جه مصر بیرون آمون، ایجور نجات جه دنیا ایسه۔ خوانیم کی: «[همه] هو روحانی آب بوخوردید؛ چونکی جه او صخره روحانی خوردیدی کی جه دومبال آمویی، و او صخره مسیح بو۔ با آ حال، خودا جه ویشتر اوشان راضی نوبو۔» (اول قرتیان ۱۹: ۴-۵)۔ خیلی دلیلان وجود دأره کی خودا جه اوشان راضی نییه، ولی همتان جه ایته اصلی موضوع آب خوره و اونم آنه کی: اوشان نافرمانی جه خودا کلام، بخاطر آن بو کی موقدس ترس ناشتید۔

وختی کی موسا چل روز کوه میان ایسابو، هارون، کسی کی او موقع ایسرائیل رهبر بو، ایته گوساله جه طلا چاگونه۔ آ موضوع ووسی آمان داد زنیم: «آن ایته بت پرستی ایسه!» بله دوروسته؛ ولی چیزی کی خیلان نفهمیدی، آن ایسه کی هارون و تومام مردوم جه گوساله به عنوان الوهیم [خودا یا خودایان] یاد کونید۔ آکلمه ۲۶۰۶ مرتبه عهد عتیق میان بامو۔ آکلمه منظور تأنه دوروغی خودایان ببه، ولی نه مرتبه جه هر ده مرتبه منظور یهوه، او یگانه خودا ایسه۔ مثلا، آکلمه ۳۲ مرتبه فصل اول پیدایش میان بامو۔ اولین آیه کیتاب موقدس گه: «اول، خودا آسمانان و زمین به وجود باورد۔»

آمان راحت تأنیم تأنید بوکونیم کی آیا اوشان جه گوساله به عنوان الوهیم، متعال خودا یاد کونیدی یا اوشان منظور الوهیم، دوروغی خودا ایسه۔ آنه شه جه هارون گب کی گوساله یه به عنوان یهوه خودا یاد کونه (خروج ۲۳: ۵) ثابت کودن۔ آن آمی یگانه خودا نام ایسه و هرمله هیجأ به جز آیه به عنوان دوروغی خودا جه اون ایستفاده نوبوسته۔ هارون و اون قوم جه گوساله به عنوان «نمرو»، «بعل»، «أزیریس» یا هرتأ نام جعلی جه خودا یاد نوکونید۔ اوشان گیدی کی: «أشان ایسید تی خودایان کی تره جه مصر سرزمین بیرون باوردید۔» (خروج ۳۲: ۴ نیویسنده نقل قول)۔

اوشان چوطو تأنستید تا آقد گومراه ببید؟ چره اوشان موسا مأنستن زنده خودای حثیقی یه نشناختید؟ اوشان اون معجزه یان بیده بید؛ اوشان اون ابر و آتش ستون دومبال کودید۔ جواب سخت نییه۔ چن ماه پیش، وختی کی خودا اول

خودش معرفی کودن ره کوه رو بامو بو، اوشان پاپس فأكشه بید و موسا ورجه داد بزید: «تو خودت نیزیک بوشو و هر چی کی امی یهوه خودا گه یه، بیشتاؤ. او وخت هر چی کی امی یهوه خودا تره بوگفته یه امره بوگو، و امان ایشتاؤیم، و اون عمل کونیم.» (تثنیه ۵: ۲۷)

فقط تانم موسا ناومیدی تصور بوکونم. اون نتانستی اوشان بی میلی یه نسبت به خودا حضور بفهمه. آ موضوع چوطو مومکن ایسه؟ موسا آنگرانی یه خودا حضور آور و انتظار داره جوابی پیدا کونه، ولی تقریباً معلومه کی خودا جواب موسای قاق کونه: «گبانی کی آ قوم تره بوگفتید بیشتاؤستم. اونچی کی بوگفتید خوب ایسه.» (تثنیه ۵: ۲۸).

موسا مات بوسته. احتمالاً فیکر کونه: «ایچه بایس! اوشان دوروست گیدی؟ برای ایبار آدمان واقعا دوروست گیدی!». فیکر کونم کی اون جواب به خودا آن مانستن ایسه: «چره اوشان نتانیدی تی حضور بایید و تره هوتویی کی من شناسم، اوجور صمیمی بشناسید؟» خودا جوابی دهه کی ناراحت کونده ایسه:

«کاش همیشه ایته دلی بدآشته بید کی جه من بترسه بید.» (تثنیه ۵: ۲۹).

خودا جه آ موضوع ناراحت به، چونکی اگه اوشان فقط موقدس ترس امرأ قدم بزه بید، تانستید اون حضور بیشید و ایته صمیمی رابطه یه تجربه بوکونید. آ کار امرأ تانستید فرمانبری بوکنید و باعث بوستی اوشان و اوشان زاکان ره همه چی خوب پیش بوشو بی. بآزین خوداوند آ دستور به موسا بده:

«بوشو و اشان بوگو تا به خودشان چادوران و اگردید. اما تو خودت آیه می ورجه بایس تا توما می فرمانان و فریضه یان و قانونان کی وایستی اوشان یاد بدی یه، تره گم.» (تثنیه ۵: ۳۱-۳۲).

آ اتفاق هم ناراحت کونده بو و هم هیجان انگیز. اول اون ناراحت کونده جنبه یه گیم. اسرائیل تاریکترین لحظه وختی نوبو کی گوساله یه چاکودید، یا وختی کی ایته گزارش ایشتابه بدید کی اوشان جه سرزمین موعود دور بدآشت. نه، بلکه اوشان تاریکترین لحظه آن بو؛ کی خوداوند اوشان جه مصر (دونیا) بیرون باورد تا خودش ورجه باوره، تا اوشان بتانید اون اوتویی کی خودا اوشان بشناخته،

اوشانم خودایِ جه نیزیك بشناسید. ولی اوشان چون موقدس ترس نأشتید، جه آ فرصت ایستفاده نوکودید، و آن تلخ و ناراحت کونده بو! جه طرف دیگه، آ تفاق موسا ره هیجان انگیز بو، چونکی جه اون دعوت بوبوسته بو تا خودا ورجه بایسه و اون گبآن صاف جه اون دهن بیشتأوه. در حالیکه مردوم به خودشان چادوران و آگردستن دبید، اون به ایته صمیمی رابطه خودا امرأ دعوت بوبوسته بو.

او بانوی تاجر استخر کنار، ایته عیسای دیگه‌ای یه اعلام کودی، قرنطیان به ایته عیسای دیگرِ خدمت کودید، و ایسرائیل، جه ایته خودای قادر مطلق دیگه‌ای پیروی کودید. آیا تومام اشان میان ایته الگوی نیدینید؟ آیا آن مومکن ایسه کی آمأن ایته خودا به نام عیسا خلق بوکودیم، ولی واقعی عیسای یه کی خودا راست دس سو نیشته یه، نشناسیم. اونچی کی آ موضوع ویشتر نگران کونده کونه، آن ایسه کی ایسرائیل قوم و قرنطس کیلیسا، قودرت و خوداوند معجزه‌یان واضح خوشان دوعایان اجابت میان تجربه بوکوده بید.

الان بایید به او پیلدانه گروه جه مردومانی و آگردیم کی داوری میان، عیسای به عنوان خودشان خوداوند اعلام کنیدی. ولی خیلی ناراحت کونده ایسه کی جه اون او جمله‌ای ایشتاوید کی خودا موسای درواره ایسرائیل بوگفت: «جه من دور بید!». بئره عیسا پیشگوی کلام درواره اونچی کی واقعا آنهمه جمعیت ره تفاق دکفه یه دقت امرأ بررسی بوکونیم. هوتوی کی آ فصل اول میان بوگفته بوبوسته، آ موضوع ایته درک بئتر جه موقدس ترس اهمیت در رابطه با خوداوند صمیمیت امره فاده. فصل بعد میان آکار انجام دهیم.

شخصی سازی

آیه: «...به وسیله اون نجات پیدا کونید، به شرط اونکی کلامی کی به شومان بشارت بدم رو، قایم بایسید. در غیر آ صورت، بیخود ایمان باوردید.» (اول قرنطیان ۱۵: ۲).

نکته: مومکن ایسه تومام وجود امرأ به کسی یا چیزی کی دوروست نییه، باور بدآرید.

تأمل: چوطو تأنم مطمئن بيم کی عيسای واقعی يه ايمان دأرم، نه ايتہ الکی نسخه جه اونہ؟ آیا به آ دليل کی چون می رهبران دینی درواره اون تعلیم دیهدی، تأنم مطمئن بيم؟ اما توجه بدآرید، آیا هارونم اسرائیل تعلیم نده و اوشان رهبری نوکود؟ آیا تأنم به دلیل خواندن کیتأب موقدس به آ موضوع مطمئن بيم؟ توجه بدآرید، آیا فریسیانم هه کار نوکودید؟ چوطو تأنم آ موضوع بفهمم؟

دوعا: آی پئر، عيسا نام میآن، جه تو خوایم کی نه فقط حقیقت بشناسم، بلکه حقیقت دوس بدآرم. من انتخاب کونم کی تی زنده کلام به عنوان آخرین و دوروستترین کلام کسه بیگیرم و جه اون فرمانبری بوکونم، خواه اونہ بفهمم یا نه. آکار امرأ، تی وعده يه دأرم کی گول نوخورم. هوتوی کی من تی کلام خوانم و فرمانبری کونم، ببه کی تی کلامم مزه دوخوانه و مره آشیکار به کی من کی ایسم و می خوداوند عيسا کی ایسه. عيسا مسیح نام میآن، آمین.

اعتراف: من دوجین کونم کی به خودا کلام ايمان بدآرم، بدون اونکی اون بفهمم یا نه.

«تومام روزُ می دسّان ایتہ
نافرمانبر قوم سو دراز کودم،
کی نادوروست رَاهَان میآن قدم
اوسانیدی.»

-اشعیا ۶۵ : ۲

۳۱ | ترہ نشناسم

اگہ آمآن ہمگی نقطہ مقابل «خودا آمرأ صمیمی بوستر» نیگا بوکونیم، اون ویشتر فہمیم و اون رہ ارزش ویشتری قائل بیم۔ امی موضوع فصل قبل و ہتوی بیم آ فصل میان، ایتہ حقیقت سخت ایسہ۔ با آ حال، کیتأب موقدس ہشدارآن، در مورد آ موضوع، محبت و حفاظت جہ امی مہربان پئر سو ایسہ۔ عیسا کلام، ایتہ موقدس ترس امی دورون بہ وجود آورہ کی آمرہ تا آخر بہ خوداوند حیات نیزیک دأرہ۔ کیتأب موقدس آشیکارا ہشدار دہہ کی آخر روزآن، انجیلی موعظہ بہ و خیلیان اون قبول کونیدی کی ایتہ دوروغی نجاتی کی اون میان الوہیتی وجود نأرہ یہ نیشان دہہ۔ سادہ تر بگیم، ایتہ رابطہ بدون تعہد و بدون فرمانبری بی قید و شرط، جہ عیسا کلام یاد دہہ کہ ضد موقدس ترس ایسہ و ایتہ عیسا مندراوردی یہ بہ وجود آورہ و ہیچ فرقی با او چیزی کی پولس قرننتیان بہ اون محکوم بوکود نأرہ۔

بعد آنکی پولس آ «ایمانداران» یونانی، کی جہ ایتہ عیسا مندراوردی پیروی کودید آمرأ برخوردار بوکود، بہ اوشآن دلیل وضعیت ایشارہ کونہ کہ ایتہ مندراوردی نجات دہندہ یہ بہ وجود باوردہ۔ اون نیویسہ: «بعضیان پیشتر گوناہ بوکودہ بید و جہ خودشان ناپاکی، بی عفتی و عیاشی توبہ نوکودید۔» (دوم قرننتیان ۱۲: ۲۱)۔ اوشآن خوداوند عیسا دوخوآنیدی، ولی برخلاف اون کلام زندگی کونید۔

آن ایتہ عجیب تفاق کیلیسای اولیہ میان بو، ولی الان کیلیسایان میان خیلی باب ایسہ۔ ہتوچی تعلیم نتیجہ آن ایسہ کی «خوداوند» فقط بہ ایتہ اسم محدود کونہ، نہ او جایگاہی کی مردوم زندگی میان واً بدأرہ۔ عیسا پیشگوپی کونہ:

«آتوی نیبه کی هر کی مره خوداوند، خوداوند دوخوأنه، تأنه آسمان پادیشایی میان بایه، بلکه اونی کی می آسمانی پئر ایراده یه به جاأوره تأنه آسمان پادیشایی میان بایه.» (متا ۷: ۲۱).

عیسا فقط کسانئ یه شنأسه کی اون به عنوان خودا قبول دأرید و دوخوأنید، نه کسانئ کی جوزف اسمیت، بودا، هری کریشنا، کنفسیوس یا هرتأ دوروغی پیغمبر دیگر پرستش کونید. توجه بوکونید کی «خوداوند» آ آیبه میان دو مرتبه تکرار بو بوسته. اگه ایته کلمه یا جمله دو مرتبه کیتأب موقدس میان تکرار ببه، بی دلیل نیبه و اون معنی آنه کی نیویسنده او موضوع رو تأکید کوذن دره. با آ حال، هتوچی موردانی میان، نه فقط تأکید، بلکه شدت احساسأتم مورد نظر ایسه. مثلاً، وختی کی داوود پادیشا، خودش پسر کوشته بوستن جه ارتش یوآب بیشتأوست، اون واکنش جه نظر عاطفی شدید بو: «پادیشا خوروی بیوشأنه و ایجگره بزه: آی می پسر آبشالوم! آی می پسر آبشالوم! آی می پسر! آی می پسر!» (دوم سموئیل ۱۹: ۴). ولکی اون دو مرتبه نوگفته بی «می پسر»، ولی واکنش عاطفی جه اون غم و غورصه، او قد زیاد بو کی نیویسنده اون گبأن تکرار کونه.

هتوی یم، آمی خوداوند پورشور احساسأن جه آ آدمأن دریافت کونه. اوشأن ره فقط آتعلیم که عیسا مسیح خودا پسر ایسه، بس نیبه. اوشأن جه نظر عاطفی سرمایه گوذاری کونید و خوشأن باوران میان پورشور ایسید. آمأن در مورد آدمأنی گب زنییم کی جه آنکی «مسیحی» ایسید، ذوق و شوق دأرید؛ به احتمال زیاد وختی جه خوشأن ایمان گب زنیید ذوق و شوق دأرید و حتا پرستش کودن موقع شیون کونید. اوشأن نه فقط مسیح احساس کونید، بلکه به اون خیدمت کونید:

«او روز ره خیلیأن مره گیدی: خوداوند، خوداوند، آیا تی نام دورون نبوت نوکودیم؟ آیا تی نام دورون دیوأن بیرون تأنوده بییم؟ آیا تی نام دورون ایته عالمه معجزه انجام نذییم؟» (متا ۷: ۲۲)

من جه کلمه «نبوت» ایستفاده کونم، چونکی کی خوب نیشان دهه که آ آدمأن مسیح خیدمت میان ایسأبید. اوشأن مستقیماً خوشأن کیلیسا کاران میان شرکت کودید یا جه اوشأن حمایت کودید. هتوییم اوشأن خوشأن باور اعلام کونید- «آیا تی نام دورون نبوت نوکودیم؟». در اصل اوشأن کسانئ بید کی انجیل

أمرأ مردوم زندگيان آن و آسى كى بئتر به تغيير ڏييد.

ايتھ جه انجيل ترجمه نسخه يان (MSG)، به جاى كلمه «خيليان» جه كلمه «هيزاران» ايستفاده بوكود، ولى ويشتر ترجمه يان ديگر ميان جه كلمه خيليان ايستفاده بوبوسته كى اون كلمه يوناني polus ايسه كى اون معنى «خيلي جه نظر تعداد، كميت، مقدار» ايسه و آكلمه، ويشتر وختان به معنى «ويشتر» ايستفاده به. در هر صورت، عيسا منظور ايتھ كوچي گروه جه مردومان نييه، بلكه گروه خيلي زيادى كى اناجيل تعليماتم باور داريدى، ايسه. اوشان اون خوداوند دوخوانيد، نسبت به اون حس و عاطفه داريد، اون پيام اعلام كونيد، و خيدمت مسيحي دورن فعال ايسيد. امان خيلي راحت اوشان به عنوان مسيحيان تشخيص ديھيم. پس چي و آسى اوشان سيوا بوبوستيد؟ اوشان چي فرقي اصيل ايمانداران امرأ داريد؟ عيسا امره گه:

«ولى من اوشان رك و راست گم: هرماله شومره نشناختم. جه من دوزه بيد، اى بدكاران!» (متا ۷: ۲۳).

مهم كلمه بوجور آيه دورون «بدكاران» ايسه. ايوارده گم كى شر رفتارآن خودا كلام اقتدار امرأ جور در نايه. آ مرداگان و زناگان گاه گلف لغزش نوخورديد، بلكه دوروست تر آنه كى خودا كلام نيده گيفتن اوشان ره عادت بوبوسته، خوشان چوم اون كلام رو دوستيد يا جه اون فرمانبري نوكونديد و به عبارت ديگه اوشان موقدس ترس ناشتيد. جالب ايسه بدانيد كى عيسا گه: «هرماله شومره نشناختم!». هوتويي كى فصل قبل ميان بوگفته بوبوسته، كلمه شناختن زوان يوناني ميان ginosko ايسه كى اون عبري yada ايسه: يعنى اينفر جه نيزيك شناختن. اوشان هرماله خودا امرأ ايتھ نيزيك و صميمي رابطه نداشتيد. با آنكى اون سرور و خوداوند دوخواديد، ولى آن فقط اوشان ره ايتھ نام بو؛ چونكى اوشان جه اون دستوران فرمانبري نوكونديد. يوحنا نيويسه:

«جه آيه دانيم كى اون شناسيم اگه اون دستوران فرمانبري بوكونيم. او كسى كى گه اون شناسه، ولى جه اون حكمان فرمانبري نوكونه، دوروگو ايسه و راستى اون ميان جاى ناره.» (اول يوحنا ۲: ۳-۴).

آن كاملا عيسا گب امرأ جور در آيه: «اوشان جه اوشان ميوه يان تانيدى بشناسيد.» (متا ۷: ۲۰)

آ ثمره یان یا میوه یان [رفتار ان]، مسیحی خیدمتان یا کیلیسا شوئن نیبه، چونکی اوشانی کی رو واگردانه ییدم هه ویزگیان دأریدی.

وهلید اتوبی بگم: قطعاً شومان آ صفتان ایته حئیقی ایماندار دورون دینیدی؛ چونکی آدم بدون آ ویزگیان نتانه حئیقی ایماندار ببه. با آ حال، آ صفتان دأشتن به آ معنی نیبه کی اوشان خودا، حئیقی زاکان ایسید. او چیزی کی مهم ایسه انه: آیا خودا کلام فرمانبری کونید؟

آ گب، عیسا کلام آخر موضوع، «کوه سز» موعظه میان ایسه. اون خودش عجیب گبان اتوبی تومام کونه:

«هن و اسی هر کی می گبان بیشتاوه و اوشان عمل بوکونه، ایته عاقل مردآک مانه کی خو خانه یه صخره رو چاکوده. وختی وارش بامو و سیل را دکفته و باد بامو و اون زور باورده، او خانه خراب نوبوسته، چونکی اون پاکار صخره رو نهه بو. ولی هر کی می گبان بیشتاوه و عمل نوکونه، ایته بی عقل مردآک مانه کی خو خانه یه فورش رو چاکود. وختی وارش بامو، سیل را دکفته و باد بامو و اون زور باوره، اون خانه فوکورده و ایته پیلدانه خرابی به وجود آورده.» (متا ۷: ۲۴-۲۷).

آ دوتا گروه واریسی کودن امرأ، فهمیم کی همه چی به ایته تفاوت ساده ختم به. عیسا گه کی هر دوتا گروه اون کلام ایشتاویدی، اما گروه اول اون انجام دیهیدی ولی گروه دوم اون انجام ندیدی- یا تانیم بیگیم، گروه اول جه خودا کلام پرکیدی (خودا ترس دأرید) و گروه دوم جه خودا کلام نپرکید (خودا ترس اوشان میان دیننه).

عیسا آشیکار کونه کی آ دوتا گروه جه نظر ظاهری همدیگر مأنیدی. هر دوتا گروه مسیحی تعلیمان یاد گیریدی، خودای ذوق و شوق امرأ دوخوانیدی و مسیحی خیدمتان انجام دیهیدی اما ای گروه خوشان خانه یه فورش رو چاکونید و ای گروه صخره رو، او گروه کی اوشان پی و بنیاد محکم ایسه هم تومام آ ویزگیان دأریدی؛ ولی اوشان فرق انه کی جه خودا کلام فرمانبری کونیدی؛ اینگار کی خودشان خواسته ببه. هر دوتا گروه خانه، جه ایته مواد و تعلیمان چاکوده بوبوسته. هر دوتا گروه عبادت و خیدمت میان همدیگر مأنیدی، ولی اوشان بنیاد میان فرق نهه، یعنی چیزی کی نیشه دئن. ایته گروه خودا امرأ ایته صمیمی رابطه دأرید و گروه دیگه نه.

صمیمیت و نیزیکی خودا امرأ به کسای کی موقدس ترس دأریدی، وعده بده بوبوسته. چن فصل بعد میان آپورجلال ایمتیاز دینیم که من و شومان به اون دعوت بوبوستیم.

شخصی سازی

آیه: «فیض و سلامتی [...] به فراوانی شومرہ بآیہ. اون قودرت ایلاہی، هر اونچی کی حیات و دینداری رِہ لازم دأریمَ امزہ فآدہ [...] اون آشان و أسی خودش پیلدانه و گیرانقیمت وعدہیانَ امزہ ببخشہ تا اوشانَ امرأ، طبیعت ایلاہی میانَ شریک بیبیم و جہ فسادی کی نفسانی میلانَ و أسی دونیا دورون وجود دأرہ، خلاصَ بیم.» (دوم پطرس ۱: ۲-۴).

نکتہ: دلایلی کی نیشان دِہہ اینفر عیسا امرأ در ارتباط ایسہ، آنہ کی اون قودرتی فآدہ بہ تا ویشتر جہ خودش تواناییانَ عیسا کلامَ انجام بدہ. آ قودرت، اون فیضَ نیشانَ دِہہ.

تأمل: آیا من خودم حقسأی و أسی کی جہ خودا کلام فرمانبری کونم، بہ خودم قودرت اعتماد دأرم یا بہ اون فیض، وعدہیانَ و ذات ایلاہی؟ چوطو تأنم آن جا کہ خودم توانایی رو تکیہ بوکونم، ویشتر اون توانایی رو تکیہ بدم؟

دوعا: ای پئر، مزہ ببخش کی حقسأی بوکودم خودم قوت امرأ جہ تی کلام فرمانبری بوکونم. بعد آن، من عیسایَ بہ عنوان خودم خوداوند اعلام کونم. هر چی تی کلام بگہ، می زندگی دورون آخرین گب ایسہ. آن و أسی کی تی رآههآن میانَ قدم اوسأنم، فقط بہ تی قوتبخش فیض و طبیعت ایلاہی تکیہ کونم. آن ایتہ رآ ایسہ کی امانَ ہمدیگر امرأ ایتہ نیزیک رابطہ تأنیم بدأریم. آن و أسی کی مزہ آپورجلال زندگی میانَ دعوت بوکودی، خیلی ممنون ایسم. عیسا مسیح نام میانَ، آمین

اعتراف: من با ایمان بہ اون تواناییانَ راه شَم و دِ بہ خودم تواناییانَ تکیہ نوکونم، بلکه هسأ اون قودرت امرأ همکاری کونم.

اونچی کی جہ امی فیکرآن بیرون آیه، هرماله
امرہ واخب یا مات نوکونه ولی وختی خودا
گب زنه، همش اون میان عجایب و خوف
وجود دأره.

-جوى داوسون

۳۲ | خوداوند سِرّان

دوتا فصل قبل، سخت و مشکل بو و اُیستی اون رو خوب فیکر بوکوده بیم. اَ موضوع دأنستن کی آدمای زیادی منتظر ایسید تا عیسا اوشأن بگه: «بیا و خودت ارباب شادی میان شریک بوبو»، ولی اون جا ایشتاؤید: «جه من دوره بید»، ناراحت کوننده ایسه. دوروغی پیلدانه تر جه آن وجود ناره کی فیکر بوکونید، خودا امرأ نیزیک رابطه دأرید در حالیکی واقعا اتوی نییه. اَ مرداگان و زناگان، یوکنو به خوشأن نادانی فآرسید کی فهمید به جای آنکی «جه خودا ایستفاده بوکوده بید»، و اُیستی «اون امرأ ایتہ بوبوستہ بید». اوشأن آن جا کی ایتہ پورجلال عشق تجربه بوکونید کی فرمانبری جه خودا کلام امرأ آشیکار به، جه اون کلام خودشأن هدفأن و اُسی ایستفاده بوکودید. عیسا محبت فراوان امرأ در مورد اَ وحشتناک تفاق هشار دهه تا آمزه جه لغزش به ایتہ ولرم یا گول بوخورده وضعیت میان پاس پایی بوکونه.

با فهمستن نقطه مقابل صمیمیت، الان بائید شادی امرأ شروع بوکونیم در مورد خوبیانی کی ایتہ رابطه صمیمی خودا امرأ وجود داره، گب بزیم. موضوع ایتہ داستان امرأ شروع کونیم کی اون کامل بررسی کون، چنتا فصل بعد دورون به درازا فاکشه.

وهلید اول ایتہ سوال وُورسم: آیا مومکن ایسه کی خوداوند پادیشاپی میان عضو بیبیم (البته اترسناک جمله یه «جه من دور بید» نیشتاؤیم) ولی فرصت صمیمی بوستن خودا امرأ یه جه دس بدہ بیم؟ جواب فوری، بله ایسه. اما بائید اون کیتاب

موقدس میان بررسی بوکونیم. اول ایتہ جہ آیہ یان کی اون دوس دآرم بگم:

«خوداوند سزان محرم، کسآی ایسید کی جہ اون ترس دآرید؛ اون خودش عهد
اوشان نیشان دہہ.» (مزمور ۲۵: ۱۴).

کلمہ عبری سزان sôd و بہ معنی «تدبیر و مشورت» ایسہ. فرهنگ لغت یونانی ہم گہ «اکلمہ میان معنی محرم بوستن وجود دارہ.» پس، مزمور نیویس در اصل در مورد ایتہ راز معمولی گب نزنہ، بلکہ دروارہ محرم و مشاور خوداوند سزان گب زنہ. آ آیہ تانہ اتوی بیہ: «خودا خو سزان کسآی کی جہ اون ترس دآریدی امرأ، در میان نہہ.»

ہسأ سوال جہ خودتان وورسید: خودتان سزان چی کسآی امرأ در میان نیہید، آشنایان و نازیک ریفیقان؟ مطمئنم شیمی جواب، صمیمی ریفیقان ایسہ. دروارہ خودا ہم ہن صادق ایسہ؛ اون خودش سزان خو صمیمی و نازیک ریفیقان امرأ در میان نہہ و اون نازیک ریفیقان کسآی ایسید کی موقدس ترس کشہ گیریدی. ایتہ ترجمہ دیگہ گہ: «خوداوند دوستی کسآی رہ ایسہ کی جہ اون ترس دآرید.»^{۱۰}

خودا ہمہ کس ریفیق نیہہ. وھلید ایواردہ دقیقتر ان بگم: خودا تومام کسآی کی کیلیسا میان ایسآید، ریفیق نیہہ. ان واسی کی موضوع روشن بہ، وھلید جہ عهد عتیق شروع بوکونیم. دوتا مرد بہ عنوان خودا ریفیق شناختہ بوبوستید: ابراہیم و موسا. آیا دیگرانم ایسید؟ قطعاً- نوح، دانیال، استر، یوسف، داوود، ایوب، خونخ، اشعیا و خیلیای دیگہ جہ نازیک خودا امرأ قدم اوسآدید. با آحال، آدوتا مردآک زندگی، ایتہ نمونہ جہ راہی ایسہ کی بہ ایتہ رابطہ دوستی خوداوند امرأ ختم بہ.

بایید ابراہیم امرأ شروع بوکونیم. چرہ اون نام خودا دوست بنآید؟ وختی اون ہفتاد و پنج سالہ بو، خوداوند اون قول بدہ کی اون پیلہترین دیل آرزوی، یعنی داشتن ایتہ پسر برآوردہ بوکونہ. ولی آ اتفاق فوری دنکفت. اون بیست و پنج سال دیگرم صبر بوکود تا سارا، اون زن، اسحاق بہ دنیا باورد و ان ایتہ معجزہ بو. آیا تآنید اون قدرشناسی بعد انہمہ صبر کودن، تصور بوکونید؟

من مطمئنم کی پتر و پسر رابطہ ہر سال کی گذشتی قویتر بوستی. لذت اونہمہ مال و منالی کی داشتی، جولوب او لذتی کی جہ خودش پسر بردی،

هیچ بو. هیچی ابراهیم ره جه خودش پسر مهمتر نوبو؛ حتا خودش جان. اما ایته روز، بدون هیچ هشدار، خوداوند دوعا میان ابراهیم گه: «تی پسر کی تی ایته دانه پسره و اون دوس داری، یعنی اسحاق اوسان و موری سرزمین سو بوشو و اون اوتیه ایته کوه سر کی تزه گم، قوریانی تومام سوچ مانستن پیشکشی بوکون.» (پیدایش ۲۲: ۲).

چی؟! مهمترین کس یا مهمترین چیزی کی تی زندگی میان داری یه بوکوشی، فقط آن و اسی کی خودا جه تو بخوآسته کی آکار انجام بدی و هیچ دلیلیم آکار ره ناورده؟ رأس گی؟ آیا تائید فیکر بوکونید کی ابراهیم وختی آگبان بیشتاوست چقد قاق بوسته بو؟ اون هرمله نئانستی فیکر بوکونه کی خوداوند هتوچی سخت کاری جه اون بخوآیه. خودا ویشتر جه ابراهیم جان، جه اون بخوآسته بو، در حقیقت اون دلیل درخوآست بوکوده بو. هیذره معنی نداشتی.

وهلید آ مهم موضوع بگم: امان دانیم کی آن ایته ایمتحان بو. در حقیقت، کیتاب موقدس اون روشن کونه؛ «ایچه بعد آ تفاقان، خوداوند ابراهیم ایمتحان بوکود» (آیه ۱). ولی آیه ایته نقطه ضعف وجود دأره و آن خوآندن ایته داستان تاریخی ایسه کی پیشتر تفاق دکفته و امان اون نتیجه یه دانیم. ویشتر ایمانداران اون چندین مرتبه بیشتاوستید یا بخوآنید. ولی جختره نبریم کی ابراهیم نئانستی کی آن ایته ایمتحان ایسه! امان هرمله نائیم کی چی وختی خودا آمره ایمتحان کودن دره؛ تا وختی کی جه ایمتحان بوگذریم. ولکی ایجور بتائیم ایته ایمتحان دورون، دیرستان میان تقلب بوکونیم، ولی هیچکی نتانه خوداوند ایمتحانان دورون تقلب بوکونه. اگه خودمان تکلیفان کی امی دلیل تقدس و اسی ایسه یه انجام ندیم، مهم نییه کی چقد باهوش ایسیم، خیلی سخت ایسه کی بتائیم جه ایمتحانان قبول بیم!

اگه ابراهیم زاکان جه خودا ایمتحانان بیابان دورون واخب بید، ایجور دیگه رفتار کودید. ولی ابراهیم فرق کودی، چیزی کی اون زاکان ناشتید اون داشتی: موقدس ترس.

من ابراهیم جواب به خودا فرمانی کی خیلی سخت بو، یه دوس دارم: «پس، سر صب ابراهیم ویریشت» (پیدایش ۲۲: ۳). اون فوری دس به کار بو بوست! اون چن روز یا چن هفته آ موضوع رو فیکر نوکود، خودش ریفیقان امرأ تماس نیگیفت تا اوشان نظر وورسه، اون خودا فرمان نیده نیگیفت و اون جولوب نایسه. اون، اسحاق و دوتا خیدمتکاز سر صب جه خواب ویریشتید، وسایل جم کودید و به

رأ دکفتید.

ولکی بعد اونکی خودا صدای دیشب بیشتاوسته بو، آکار انجام دئن راحتتر بو، ولی دو روز و نیم بعد، وختی کی ابراهیم بعد اون دِ جه آسمان صدایی نیشتاوسته بو و هسأ دِ کوه جولوب ایسأبو، چی؟ اون خودش مهمترین کس یا دارایی یه قوربانی کودن دبوو، فقط آن و آسی کی خودا فرمان بدّه بو، اونم بدون اونکی اون ره دلیل بأوره. ابراهیم تا کوه پا یشه و جه خودش خیدمتکاران خوییه کی اون رافا بأیسید. اون اسحاق کوه جور بره و در او حالی کی خودش آشفته فیکران و اشکأن قائم کودی، قوربانگاه آماده کونه. اون خو تومام ایراده و فیکر به کار بره تا هر چی کی آقوربانی ره لازم ایسه، انجام بده. لحظه سخت فارسه؛ به نظر فارسه کی هیچ اومیدی ناره کی خودا نظر واگرده. پس ناراحتی زیاد امرأ اسحاق دوده، چاقوی رأست کونه و آماده ایسه کی اون خو پسر دیل دورون فرو بوکونه- تومام آکار دلیل آنه کی خودا ایراده آنه؛ بدون هیچ علتی!

یوکتو خوداوند فرشته آشیکاز به وگه: «پسرک رو دس دراز نوکون و اون امرأ کاری نوأ داشتن! هسأ دِ دانم کی جه خودا ترس داری، چونکی تی پسر، بله تی اینه دانه پسر جه من دریغ نوکودی!» (پیدایش ۲۲: ۱۲).

فرشته جه کویه بفهمست کی ابراهیم جه خودا ترس داره؟ چونکی اون فوری جه خودا فرمانبری بوکود؛ حتا وختی آکار اون ره بی معنی بو و نه فقط هیچ فایده‌ای او کار میان ننا بو کی ضرر هم دأشتی؛ ولی اون تا آخر خودا فرمانبر بمأنست.

بأزین ابراهیم چاقوی زمین رو نهه، اسحاق وار کونه، خودش سر بلند کونه و اینه قوچ دینه کی اینه بوته میان اسپر بوسته بو. اکلمه یأن جه اون زوان بیرون آیه: «یهوه یری» و اون معنی «خوداوند فراهم کونه» ایسه (پیدایش ۲۲: ۱۴). چی تفاسی دکفته؟ او لحظه میان، خوداوند اینه جنبه جه خودش شخصیت ابراهیم ره آشیکاز کود کی هیکس پیشتر اون نأنستی. چره؟ چونکی اون خودا ریفیق بو.

وهلید آشیکارتر بگم. تومام شومان کی آکتیاب خوانید، مژه به نام جان بیور نیویسنده شنأسید. بعضی جه شومان می گبأن کنفرانسان یا کیلیسیان میان بیشتاوستید، مژه به عنوان جان بیور اینه سخنران شنأسید. با آحال، زنی وجود داره کی اون نام «لیزا» ایسه کی مژه به عنوان جان بیوری کی اون مرد ایسه شنأسه. جان بیور، پتر؛ جان بیور، پیله پتر؛ جان بیور، بتترین رفیق؛ جان بیور، عاشق؛ و هتویم تأنم آلیست ایدامه بدم. تعداد خیلی کمی جه مردوم، می جنبه یأن شخصیت

شناسید، فقط کسائی کی بہ من نیزیکی ایسید و آخرین مورد فقط لیزا شناسہ۔
ابراہیم او روز ریفیق نیزیکی خودا امرأ بوبوست۔ فصل بعد میان دروارہ آ
دو تا ریفیق خوب و عالی رابطہ گب زنیم؛ و آنکی چوطو اماتم تانیم ہتوچی رابطہ ای
خودمان خودا امرأ بدآریم۔

شخصی سازی

آیہ: «خوداوند سزان محرم [شیرین ہمنشین و رضایت بخش]، کسائی
ایسید کی جہ اون ترس دآرید [و کسائی کی اون عبادت کونید]؛ اون خودش
عہد اوشان نیشان دہہ و اون معنی [عمیق و دورونی یہ] اوشان رہ آشپکار
کونہ۔» (مزمور ۲۵: ۱۴)۔

نکتہ: خوداوند خو سزان خودش نیزیکی ریفیقان امرأ در میان نہہ و اون
نیزیکی ریفیقان کسائی ایسید کی موقدس ترس کشہ گیرید۔

تأمل: ریفیق کیہ؟ ریفیقان چوطو ہمدیگر امرأ وقت گوزنن موقع لذت برید؟
چی چیز دوستی یہ عمیق ترکونہ؟ آیا خوایم خودا ریفیق بیم؟ آیا فیکر کونم کی
جہ ایتہ ریفیق چی چیزایی خوایہ؟ آیا من اون رہ ایتہ ریفیق خوبی بوم؟ اگہ نہ، چی
چیزی یہ و تغییر بدم؟ می آرزویان خودا دوستی میان چی ایسہ؟

دوعا: خوداوندا، خوایم کی ایتہ جہ تی نیزیکی ریفیقان بیم۔ دانم کی آن تی
خوآستہ ہم ایسہ۔ آ فیکر امرأ کی ایتہ صمیمی ریفیق کی ایسہ، فہم کی
ترہ ایتہ باوفا ریفیق نوبوم۔ مزہ بخش کی تی خوآستہ یان جہ ہر چیز
بوجورتر نتام و او مسیر میان کی زندگی بوکودم و جوابانی کی ترہ بدم، جہ
خودمان رابطہ پاس پائی نوکودم۔ آ فیض امرأ خوایم کی تا ابد تی امرأ ریفیق بیم۔
عیسا مسیح نام میان، آمین۔

اعتراف: من دومبال دوستی خودا امرأ بیم و تصمیم گیرم کی ہیچی یہ می اولویت
قرار ندم۔

خودا ترسُ روحِ نورانی کونہ، بدیانَ جہ
میان اوسانہ، هوا و ہوسانَ ضعیفَ کونہ،
روح تاریکیانَ جہ میان اوسانہ و اونَ پاکِ
کونہ. خودا ترسِ حکمتِ قله ایسہ. جایی
کی خودا ترسِ نآنہ، ہیچ چیز خوبی پیدا
نیبہ. کسی کی خودا ترسِ ندأرہ، شیطان دام
میان دکفہ.

-افرایم سوری

۳۳ | محرم

آمان درواره آنکی ابراهيم و خودا میان چوطو دوستی برقرار بوبسته گب بزیم. آن نمونه ای ایسه جه آنکی چوطو تأنیم ایته نیزیک و صمیمی رابطه خودا آمرأ بدأریم. ولی قبل آنکی جه اون گب بزیم، وهلید ابراهيم آمرأ ایدامه بدیم. یعقوب میان خوانیم:

«آیا می جد ابراهيم خو اعمال و اسی پارسا به حساب نامو، او وخت کی خو پسر اسحاق قوربانگاه رو بتأ؟ [...] و اون نام خودا ریفیق بوبوست.»
(یعقوب ۲: ۲۱ و ۲۳).

یعقوب رسول جه اوشان دوستی گب زنه و آن تصادفی نییه کی هم یعقوب گبان و هم خوداوند فرشته گبان ایته ایسه. اونچی کی آنیزیکی یه باعیت بوست، ابراهيم موقدس ترس بو کی اون فوری و بدون مَعطلی فرمانبری آمرأ آشیکار بوست. حتا وختی کی خودا دستور منطقی نوبو، هیذره آشیکار منفعتی هم اون میان نتأ بو و اون انجام دئن خیلی دردآور بو، ولی اون جه خودا کلام ترس دأشتی. خودا ترس می ایراده یه به حرکت در آورده آن و اسی کی هر چی اون جه آمان خوایه یه، انجام بدیم، و امزه به سمتی بره کی اون آمرأ نیزیک و صمیمی رابطه بدأریم.

ایته روز میان خوداوند آ سوال جه دوتأ فرشته کی اون همراه بیدی وختی خودا خوآستی ابراهيم نیزیک بلوطستان ممری مولاقت بوکونه، وورسه: «آیا اونچی کی کونم، جه ابراهيم قائم کونم؟» (پیدایش ۱۸: ۱۷).

بازین خوداوند ابراهیم سو وَاگردست تا درواره خو نیتان، اون امرأ گب بزنه و دوتا فرشته سُدوم و عموره شهر سو بوشوید. خوایم اونچی کی تفاق دکفه یه، ایوارده بینویسم تا بتانید اون امرأ ارتباط برقرار بوکونید، در اصل خوداوند بوگفت: «ابراهیم، من قصد دَرم آ دوتا شهر نابود کونم، چونکی اوشان گوناهاں خیلی خیلی زیاد ایسید. توچی فیکر کونی؟»

آیا تانید فیکرش بوکونید کی اکلمه یان جه خوداوند زوان بیشتاؤید؟ ابراهیم مات بوسته جواب بده: «سدموم؟!»

خوداوند جواب دهه: «بله، بله، و هتویم عموره. تی نظر در امرأ چی ایسه؟» ابراهیم ترس مره خو امرأ گه: «فیکر بوکون، ابراهیم، فیکر بوکون! می برار زأ لوط اویه ایسه، پس من وَا اون و آدمای بی گونا دیگه ای کی اوته ایساید ره شفاعت بوکونم.» ابراهیم ایته فیکری داره:

«آیا دوروستکاران، شیریان امرأ نابود کونی؟ اگه پنجا نفر دوروستکار شهر دورون بایسید چی؟ رأس رأسی خوایی شهر نابود کونی؟ او پنجا نفر دوروستکار وُسی، او شهر نجات ندی؟ نوکونه کی آکار بوکونی، اتو کی دوروستکاران، شیریان امرأ بوکوشی؛ یعنی دوروستکاران و شیریان امرأ ایجور رفتار بوکونی. نوکونه کی داور تومام جهان عدالت به جا ناوره؟» (پیدایش ۱۸: ۲۳-۲۵).

آیا تانیدی خودا شادی و رضایت وختی آ جواب جه ابراهیم بیشتاؤست تصور بوکونید؟ اون چقد متعهد ایسه؟ اون به احتمال زیاد جواب بده: «چی موضوع مهمی! خب، اگه پنجا نفر دوروستکار اوته بایسید، ا دوتا شهر خراب نوکونم. خیلی خوشحالم کی می ریفیق ابراهیم امرأ گب بزم.»

ولی ابراهیم راضی نیبه-اگه پنجا نفر نایسید چی؟ پس موضوع ایوارده گه و عدد کوچیتر کونه و گه چل و پنج نفر.

خوداوند جواب دهه: «ایته نکته خوب دیگه! بسیار خب، اگه چل و پنج نفر دوروستکار بایسید، شهران خراب نوکونم. خوشحالم کی آ گب می ریفیق ابراهیم امرأ، در میان بنام.»

باز ابراهیم دلیل راضی نیبه؛ اون آگب ایدامه دهه و جه چل و پنج نفر به چل، بازین سی، به بیست و آخرش به ده نفر دوروستکار فارسانه. خودش امرأ فیکر کونه کی وایستی ده نفر ببید. لوط، می برار زأ، اینفر ایسه؛ فقط نه نفر دیگه وَا ببه.

فقط ایتہ ریفیق تأنہ ایتہ پادیشا کی قودرت داوری دأره آمرأ، أتوی گب بزنه. آگه هتوچی درخوآستی جه ایتہ بنده یا رعیت سو بآیه، بی احترامی ایسه. خوداوند اون درخواست قبول بوکود، و بآزین خوآنیم: «چون خوداوند خو گب ابراهیم آمرأ تومام کود، بوشو، و ابراهیم هم خو مکان سو و آگردست.» (پیدایش ۱۸: ۳۳).

به یاد بدآرید کی خودا ترس به آ معنی ایسه کی آمأن اونچی یه کی اون دوس دأره، دوس بدآریم و جه اونچی کی اون تنفر دأره، تنفر بدآریم. ایروز وختی اینفر کی خیلی توند و بد می آمرأ گب بزه بو، من اون آمرأ با محبت و نرمی رفتار بوکودم، خوداوند مره بوگفت: «زأی جان، وختی به چیز کی من اهمیت دهم، اهمیت دیهی (مردوم)، او وخت می برنامه یأن تی آمرأ در میأن نهم!» موقدس ترس در حنیقت مره توانا کونه کی نه فقط خودا، بلکه مردوم هم عمیق و واقعی دوس بدآریم.

کیتأب موقدس گه کسأبی کی سدوم و عموره میأن ایسأبید: «سرگرم خوردن و خوفتن و فروختن و هین و کشاورزی و بنا چأکودن بید.» (لوقا ۱۷: ۲۸).

بأیید اون ساده تر بیگیم او روزآن سدوم و عموره میأن: « روزآن گوذره، زندگی خوبه، اقتصاد بنتر بوستن دره، و آگه خودای وجود بدأره، اون به آنکی آمأن چوطو زندگی کونیم اهمیت نده.» آ شهرآن کمتر جه ۴۲ ساعت نابودی آمرأ فاصله دأشتید و مردوم وახب نبیید. ولی آن نگران کوننده ترین حنیقت نیبه.

وحشتناک حنیقت آنه کی لوط کی کیتأب موقدس، اون «لوط پارسا» معرفی کونه (دوم بطرس ۲: ۷) هم جه اونچی کی قرار بو تفاق دکفه، وახب نوبو، یعنی اون هیچ فرقی بی دین مردوم آمرأ نأشتی! دوتأ فرشته لازم بو تا اون و اون خانواده یه جه او شهر بیرون کونه، اونم به آ دلیل کی ابراهیم دوعا بوکوده بو. (پیدایش ۱۹: ۲۹).

آن وأسی کی آداستان آمرأ ویشر ارتباط بیگیریم، بأیید جوری اون نیگا بوکونیم کی اینگار می زمان دورون تفاق دکفته. دوتأ دوروستکار مرد دآریم؛ دوتأ مرد مسیحی نجات بیافته و تولد تازه بیافته. ایتہ دروستکار مردای دأنه کی خودا قرار ایسه چه کاری بوکونه و اون کومک بوکونه تا تصمیم بیگیره چوطو آ کار انجام بده. اویتہ دوروستکار مردای شر آدمأن مأنستن جه داوری بی خبر ایسه. چره؟ چونکی اولی مردای جه خودا ترسه؛ پس اون خودا ریفیق ایسه و خودا سرآن دأنه. دومین مردای جه خودا ترسه. پس خودا ریفیق نیبه و خودا سرآن نأنه.

لوط پارسا دوخوآدید، ولی اون دونیای بو. اون نماینده ایماندار ایسه کی

وختی مجبور به ایته جایی بشه، اول خودش منافع دومیال کونه، قرننیاں کیلیسا مأنستن، مٲ خیلی جه غرب کیلیسایان. آگروه جه دوروستکار مردأگان و زناگان، رابطه‌ای خودا امرأ دأرید کی فرق زیادی مٲ می رابطه رئیس جمهور ایالات متحده امرأ نأره. مومکن ایسه من جه اون تصمیمآن و رهبری سود ببرم، ولی جه داخلی خبرآن، اون برنامه‌یان، شخصی احساسآن یا اون تصمیمآن قبل آنکی اوشآن بیگیره، و اخب نیمم.

لوط شخصیت اون محل زندگی امرأ، زنی کی انتخاب بوکوده بو و زأگانی کی جه طریق نیزیکی خو دخترآن امرأ به دنیا بأورده بو- موآبیان و عمونیان- آشیکار به. لوط اول اونچی یه کی به نظر اون بئترین بو، انتخاب بوکود. وخت جودایی، ابراهیم حق انتخاب اون فأده تا سرزمینی کی خواهه، انتخاب بوکونه و قبول بوکود کی خودش اون سمت مخالف بشه. کیتأب موقدس گه: «او وخت خو چومآن بلند کود [نیگایی طولانی تأوده] و بیده کی سرتاسر اردن سرزمین [...] پور آب ایسه.» (پیدایش ۱۳: ۱۰). چره طولانی نیگا تأوده؟ چون اون او سرزمینآن شهرآن شرارت دانستی. به احتمال زیاد، اون حقسأی کودی بفهمه چوطو تأنه جه اوشآن خوبیآن بهره بهره، ولی اون میان گرفتار نبه. پس ایته نقشه بکشه؛ اون انتخاب بوکود کی دشتآن میان و ایته آمن فاصله دورون جه مرکز شرارت اردو بزنه (پیدایش ۱۳: ۱۲). اما اون سازشکارانه نظر خوب نوبو. بعدا اون و اون خانواده شهر دروازه‌یان میان بوشوید و آخربسر، به او مردومان سو فآگشه بوبوستید.

وختی آمن موقدس ترس نأریم، ناچار آن دومبال ایسیم کی تا اوته کی تأنیم به دنیا نیزیک بیم بدون آنکی کاملا اون میان دکفیم. با آ حال، آگه آمی نیت آن ببه، تنها مسئله وختی ایسه کی دنیا چی وختی آمره خودش سو فآکشأنه. به یاد بدأرید کی آمن آ دنیا میان بأموییم تا اوشآنی کی گوم بوستید پیدا کونیم، نه آنکی خودمان، ای بخش جه او گوم بوسته آدمآن بیبیم.

لوط زندگی ایته هشدار آمره ایسه. آگه ابراهیم شفاعت نوبو، روز داوری دوزد مأنستن شب دورون لوط رو آموی. اون دنیا پرستی آخرعاقبت بدی داشتی. هوتوبی کی بوگفته بوبوسته، لوط زأگان خیلی بی دین بید. اون زن به سدوم وابسته بو کی جه فرشته‌یان فرمان کی بوگفته بید خوشآن پوشت سر نیگا نوکونید، فرمانبری نوکود و در نتیجه، داوری بوبوست- اون فوری به ایته مجسمه

جہ نمک تبدیل بوبوست. عیسا محبت امرأ بہ امان هشدار بدہ کی «لوط زن بہ یاد باورید!» (لوقا ۱۷: ۳۲).

الان خوبہ کی وورسیم آیا شرط دوستی امرہ کی خودا زاکان ایسیم ہم صدق کونہ؟ بہ زودی در آ مورد گب زنیم. ولی اول وهلید در مورد ایتہ دیگہ جہ خودا ریفیق عہد عتیق میان گب بزنینم.

شخصی سازی

آیہ: «خودای نزیک بید، کی اونم بہ شومان نزیک بہ. آی گوناہکاران، خودتان دسان پاک کونید، و آی دو دیلان، خودتان دیلان پاک کونید.» (یعقوب ۴: ۸).

نکتہ: خوداوند خو نقشہ یان کسانی کی جہ اون ترسید امرأ، در میان نہہ. اون خو نقشہ یان جہ کسای کی خوشان وفاداری یہ بین دنیا و خودا تقسیم بوکودید، قایم کونہ.

تأمل: عیسا گہ: «چون روح راستی بایہ، شومرہ کامل حثیقت سو رہبری کونہ» (یوحنا ۱۶: ۱۳). چوطو آ موضوع بہ رابطہ خودا ابراہیم امرأ ربط پیدا کونہ؟ آیا آن چیزی ایسہ کی من می رابطہ و خودا امرأ خوایم؛ کی اون خو برنامه یان می امرأ در میان بنہ؟

دوعا: خوداوندا، خوایم کی تی قایم بوستہ مشورت بیشتاوم. بفہمستم کی من لوط مانستن دونیای دوس دارم. در اصل خودم جہ تی مشورتان دور کودم. جہ آکار توبہ کونم و جہ تو خوایم کی مرہ عیسا، می خوداوند خون امرأ پاک کونی. لطفا مرہ بہ عنوان ایتہ جہ آدمائی کی اون امرأ مشورت کونی قبول بوکون. عیسا مسیح نام میان، آمین

اعتراف: من خودای بہ دنیا ترجیح دہم.

فقط وختی تأنیم خودای، روح و راستی
میان پرستش بوکونیم کی، اون حضور
میان، حسی جه ترس و احترام بدأریم.

-الیستر بگ

۳۴ | رو در رو

بأیید ہسأ به ایتہ مرد دیگہ عہد عتیق میان نیگا تاودیم کی اون ہم
خودا «ریفیق» دوخوآدہ بہ:

«خوداوند موسا امرأ رو در رو گب زی، اوتوی کی اینفر خوریفیق امرأ گب بزہ.»
(خروج ۳۳: ۱۱)

تقریباً قابل درک نییہ کی کیتأب موقدس وختی خوآیہ خودا و موسا دوستی یہ
وصف بوکونہ جہ کلمہ «رو در رو» ایستفادہ کونہ. بہ یاد بدآرید، آن متعال خودا
ایسہ؛ نہ اینفر خیابان میان، یا حتا ایتہ معروف آدم. آیا آ جملہ پیلہ گی یہ فہمید؟
آ کلمہ صمیمیت فقط ایمرتبہ ایستفادہ نییہ. دومین مرتبہ وختی ایستفادہ
بوبوست کی خوداوند جہ ہارون و مریم آن و آسی کی جہ موسا ایراد بیگیتید
عصبانی بوبوستہ بو. اون محکم اعلام کونہ:

«اون توام می خانہ میان محرم ایسہ. اون امرأ رو در رو گب زنم، آشیکارا و نہ
رمزان امرأ؛ و اون خودا روی دینہ.» (اعداد ۱۲: ۷-۸)

آنکی خودا بگہ «اون محرم ایسہ»، ایتہ جہ پیلدانہ ترین تعریف-تمجیدانی
ایسہ کی اینفر تأنہ دریافت بوکونہ. آ موضوع، ایتہ نیگاہ عمیق تری در مورد رابطہ
دوستی خودا امرأ بیان کونہ- بنیان اعتماد. چی باعیث خودا اعتماد کودن بہ؟
فرمانبری بدون چون و چرا- ہمیشہ اونچی کی بخوآستہ بوبوستہ یہ، انجام دتن.
رو راستی کامل- ہمیشہ بہ خودمان قول عمل کودن.

جنبش نوخوردن- شُلَ نوبوستن- همیشه خودا خواسَت اولویت میان قرار دَنن. خودا دیلَ شناختن- همیشه تصمیم گیفتن موقع، خودا ایراده یه انتخاب کودن. آ چار تا موضوع میان محکم بوستن خیلی مهم ایسه. اگه ایته جه آمردانُ نیده بیگفته ببه، جه تومام وجود و فوری توبه کودن آمرأ، شومره باز او مسیر خودا اعتماد میان قرار دهه. موقدس ترس باعیثَ به کی آ چار تا موضوع میان محکم بأیسیم و موسا تومام آ چار مورد دورون، خیلی محکم و قوی بو. آ فصل دورون، آمی تمرکز سومین و چارومین مورد رو ایسه- یعنی خودا دیلَ شناختن و اون ایراده یه انتخاب کودن.

موسا زندگی یه در نظر بیگیرید: اون چل سال اول زندگی، پور بو جه مال و منال زیاد، بئترین غذایان، قشنگ لباسان و جه هر چی بئترینانَ داشتن بو. اون ایته قصر دورون زندگی کودی. هیکسُ زمین رو، جه اون پيله بئر، فرعون، مال و منال دارتر و قودرتمندتر نوبو. با آ حال خوانیم:

«اون رنج کِشَن و سختی دِنَن [...] به زودگذر لذت جه گوناوه ترجیح بده. و مسیح و اسی بی آبروی جه مصر گنجان بارزشر به حیساب بأورد، چونکی جه قبل خو قوم به پاداش بدوخته بو.» (عبرانیان ۱۱: ۲۵-۲۶).

موسا انتخاب بوکود کی جه همه چی دس بکشه. اون تأنستی قصر دورون خودای خیدمت بوکونه، ولی اون به دومبال پاداشی بو کی مصر میان ایسان، نتأنستی اون فراهم بوکونه. آیا او پاداش، عهد سرزمین بو؟ نتأنستی اتوی ببه، چونکی شیر و عسل سرزمین چی داشتی کی اون پیشتر، اون در اختیار نداشتی بی؟ آن و اسی کی بفهمیم موسا پيلهترین آرزو چی بو، بأیید اون زندگی یه بعد قصر نیگا تاودیم. آیا اون انتخاب آن و اسی کی همه چیه ول کونه عاقلانه به نظر فارسه پی؟ آیا اون زندگی اوضاع-احوال بدتر جه شاهزاده بوستن مصر میان بو کی به جای حکومت مردوم رو، چل سال ره، بیابان میان جه گوسفندانُ پاس پایی کودی؟! گوسفندانُ داشتن! آ قد طولانی! بأزون اون ایته پور نگرانی و طولانی مودت کار آن و اسی کی خودا قوم جه فرعون دس نجات بده، تجربه کونه. ولی آیه تومام نیبه، هسا اون خودش چادور میان ایته بیابان خوشک و پور جه پيله مشکل دینه. مردومی کی اون اوشان رهبری کونه، ناراضی، جنگجو و کاملاً ناخشنود جه اون رهبری ایسید.

در آبین، خوداوند موسای پيشنهاد دِهه کی آگه اونَ قبول بوکونه، باعث به تا خیلی جه اون نگرانی و آشوب کم به. اون موسای دستور دِهه کی مردومَ جمَ کونه و عهد سرزمین میان بیره. اون ایتہ انتخاب بوبوسته فرشته یه اوشانَ هدايت و آسى و بیرون تاؤدَنَ تومام اوشانَ دوشمنانَ ره انتخاب کونه. خوداوند موسای یادآوری کونه کی اون ایتہ مرغوب و پوربار سرزمین ایسه، ولی آخرش اعلام کونه: «ولی من تی میان نأیسم.» (خروج ۳۳: ۳).

ایچه باسید و اونچی یه کی موسا و مردوم هر روز اون امرأ روبرو بوستید، در نظر بیگیرید. اوشانَ هیذرہ تنوع ندأشتید- نه ایتہ قشنگ دره، روخان، جنگل، مرغوب خاک، باغ و بولاغ، باغچه یا مرتع ندأشتید. نتأنستید گرم آب آمره خوشانَ جانَ بوشورید، ایتہ راحت تختِ خوفنَ ره ندأشتید، تازه لیباس ندأشتید یا نتأنستید جه خرید کودن لذت بیرید. اوشانَ غذا هر روز ایچی بو: بدون میوه یا تازه سبزی، بدون ماهی یا گاؤ گوشت، بدون دسر، فقط ایچور نان کی هر روز زمین رو آشیکار بوستی بدون کره، مربا یا سرد ساندویچ- هیچی اوشانَ ره درکار نوبو.

برده داری مصر میان وحشتناک بو، اما سیلان و ویلان بوستن ایتہ خوشک صحرا میاتمَ جه اون بئتر نوبو. هر دوتا شرایط خیلی خیلی سخت بو، ولی هر کودام خوشانَ سختیانَ دأشتید. با آ حال، اسرائیل قوم بیابان میان ایتہ اومیدی دأره: خودشان سرزمین- یعنی ایتہ مرغوب و پوربار و قشنگ سرزمین کی نسل اندر نسل اون و آسى منتظر بید!

آیا تأنید فیکر بوکونید کی خودا عجیب کلامَ بيشتاؤید؟ قطعاً موسا اونَ قبول کونه، عجله امرأ جه کوه بیجر آیه و پيله خبرَ اعلام کونه. مردوم جشن گیریدی، ایوارده اونَ به عنوان ایتہ پيله رهبر ستایش کونیدی و همتان شادی امرأ خوشانَ سفرَ سرزمین موعود سو شروع کونیدی. با آ حال، موسا جوابَ به خودا پيشنهاد بيشتاؤید:

«آگه تی رو امی امرأ نأیه، آمره جه آیه نبر!» (خروج ۳۳: ۱۵)

موسا منظور جه «آیه» کويا بو؟ جأبی کی اون میان سختی، نگرانی و مشکلاَنَ امرأ سر و کار دأشتی. موسا جوابی بدّه کی نادان آدمانَ ره، عجیب و مات کوننده

ایسه. اون در اصل بوگفت: «اگه مجبور بېم بین تی حضور و تی برکت ایتہ یه انتخاب بوکونم، تی حضور انتخاب کونم!». ولی چره؟ شومان تأنید وختی اینفر حضور ناره درواره اون بدانید، ولی نتأنید اون آمرأ صمیمی یا نيزیک ببید. آ پاداش موسا آرزو بو.

مومکن ایسه وورسید، چره خوداوند جه او کاری کی اون موسای بوگفت و موسا انجام نده، راضی بو؟ موسا خودا قلب شنأختی. در نظر بیگیرید: آیا تا هسأ به کسی کی اون دوس دأرید پیشنهاد بدید کی بشه و ایتہ کاری بوکونه کی فقط اون ره خوب ایسه، و صادقانه آ پیشنهاد بدید چون به نفع او آدم ایسه، ولی اون شومره آ جمله آمرأ مات کونه: «نه، من ویشتر دوس دارم کی تی آمرأ بایسم، تا آنکی بدون تو جه اون لذت ببرم!». هتوچی جوابی کمیاب، خوشحال کونده و خیلی عجیب ایسه.

موسا جه خودا ترسه یی، پس اونچی کی خودا ره مهم بو یه، همیشه خوره اولویت قرار دپی؛ اون خو تومام وجود آمرأ خوداوند ایراده یه انجام دپی، پس مورد اعتماد خودا بو. ولی مردومی کی اون اوشان هدایت کودی، اتوی نیبید. مزمر میآن خوانیم:

«اون خودش رَاهُءَانْ موسای یاد بده و خودش کاران بنی اسرائیل.»
(مزمر ۱۰۳: ۷).

ابراهیم مأنستن، خوداوند خودش ذات موسای نیشان بده. ایتہ ترجمه دیگه جه کیتاب موقدس^{۱۱} گه کی خودا خو نقشه یان موسای نیشان بده. ایچور دیگه بخواییم بیگیم، اون خصوصی سران موسا ره آشیکار بوست، اما قوم اسرائیل ره نه. اوشان خودای فقط وختی کی اوشان دوغایان جواب دپی، شنأختید- یعنی اون کاران موقع.

ایمروز چن نفر جه ایمانداران، خودای فقط وختی اوشان دوغایان جواب دهه شنأسید؟ اوشان رابطه اون آمرأ ویشتر ایتہ معامله ایسه تا ایتہ صمیمی و نيزیک رابطه. اوشان خودا کلام شنأسید، ولی اون دیل نشأسید. کیتاب موقدس ویشتر اوشان ره قانون یا تاریخی داستانان مأنستی ایسه،

یا فقط مٹ ایتہ منبع الہام بخش. یا حتا بدتر، ایجور مجوز ایسہ غیراخلاقی کارآن رہ، در حالیکی اون حئیقتانی ایسہ کی تأنہ زندگی یہ عوض کونہ و خودا دیل آشیکار کونہ.

موسا و بنی اسرائیل هر دوتأ دوروستکار بیدی و هیذره ابراهیم و لوط امرأ فرقی ندأشتید. ولی فقط کسأبی کی جه خودا ترس دأریدی، حق دأرید کی اون دیل، یعنی اون شخصیت، سرآن و نقشه یأن بشناسید. چره خودا موسای اعتماد کونہ ولی به اون قوم اعتماد نوکونہ؟ چون خودا دانستی کی موسا همیشه خودا دیل به هر چی کی اون ره بئتر به نظر فارسه، ترجیح دهه. آن موقدس ترس ایسہ. خروج کیتأب میان خوانیم وختی اسرائیل گوساله یہ چأکود، خودا غضب امرأ بوگفت:

«هسأمره وهل تامی غیض و غضب اوشان رو خآله کونم، اشأن بوسوجأنم. او وخت جه تو ایتہ پیلہ قوم به وجود آورم.» (خروج ۳۲: ۱۰).

ایوآرده، خودا ایتہ ارزشمند پیشنهاد دهه؛ تبدیل بوستن موسا به ایتہ پیلہ ملت. نیشہ باور کودن. ولی موسا چوطو جواب بدہ؟ اون ایوآرده بئترین خودا ره انتخاب بوکود، نه خودش ره. اون نترس سر امرأ خودا شهرت مصر و تومام دونیا ورجہ یادآوری کونہ وگہ کی آن ایتہ پیشنهاد خوبی نییہ و آتوی دلیل باورد کی دیگران گیدی کی خودا خودش قوم ره وفا نوکود. أ رابطه او قد نیزیک بو که موسا آشیکارا بوگفت: «خو نظر عوض کونہ!» (آیه ۱۲). اون او قد نترس سر دأشتی کی وختی خودا غضب بوکوده بو اون بوگفت کی خودش نظر عوض کونہ! أ تفاق وختی دکفه کی جه خودا ترس بدأرید و در نتیجه اون دیل بشناسید و اون ره بئترینأ بخوآید.

هن وأسی ایسہ کی خودا به موسا اعتماد کونہ، ولی با اونکی خودش قوم نجات بدہ بو، به اوشان اعتماد نوکود. اون قودرت امرأ، مردوم جه مصر چنگال نجات بدہ، ولی خودش دیل اوشان ره آشیکار نوکود. آیا أ شرط دوستی خودا زاکان ره عهد جدید میان هم صدق کونہ؟ فصل بعد درواره اون گب زنیم.

شخصی سازی

آیه: «می پتر همه چیه مَره بیسپرده. [...] هیکس پتر نشناسه، به جز پسر.»
(متا ۱۱: ۲۷)

نکته: آنکی خوداوند بگه «تومی محرم ایسی»، ایته جه پیلدانه‌ترین تعریف-تمجیدانی ایسه کی ایته اینسان تأنه دریافت بوکونه. خودا آمرأ نيزیک و ریفیق بوستن وأسی، اعتماد واجب و مهم ایسه و اعتماد کسأی میأن پیدا به کی جه خوداوند ترس دأریدی.

تأمل: موسا جه خودا ترس دأشتی، اون دیلَ شناختی و خودا اونَ اعتماد دأشتی. عیسا جه خوداوند لذت بردی، خو پتر دیلَ شناختی و همه چیه به اون بیسپرده بوبوسته. چی ارتباطی آشان میأن وجود دأره؟ وختی جه موقدس ترس لذت بریم، چی تفاق دکفه؟

دوعا: خوداوندا، می آرزو ایسه کی تی محرم بیم. به خاطر او وختایی کی تی جه فرمانبری نوکودم، یا می قول سر نأیسم، تی خوآسته‌یأن یا اونچی کی تره بئتر بویه جه خودم خوآسته‌یأن بوجورتر قرار ندم، لطفا مَره ببخش. من تصمیم گیرم أ موضوعَ تغییر بدم و جه تو خوآیم کی مَره موقدس ترس آمرأ پوره کونی تا بتأنم می زندگی یه عوضَ کونم. عیسا مسیح نام میأن، آمین.

اعتراف: من انتخاب کونم کسی بیم کی می خوداوند عیسا، مَره خو محرم بدأنه.

«آيا وختى كى را ميان امى امرا گب زئن دوبو
و كيتاب موقدس امره توضيح دئن دوبو،
امى ديل امى سينه دورون طلاپ طلوط
نزيبى؟»

– لوقا ۲۴ : ۳۲

۳۵ | شومان می ریفیقان ایسید

ابراہیم و موسا زندگی ایتہ نمونہ ایسہ کی تأنہ الگو بہہ کی چی ایتہ نیزیک رابطہ خودا امرأ برقرار کودن رہ ضروری ایسہ. خوداوند تا اویہ جولوب بوشو کی دروارہ موسا بوگفت: «اون تومام می خانہ دورون محرم ایسہ.» (اعداد ۱۲: ۷). او نسل میان، خودا اعلام بوکود کی ہیکس اون قوم میان وجود نأرہ کی بتأنہ ویشتر جہ موسا بہ اون اعتماد بوکونہ. چی عجیب جملہ ای!

آیا عیسا آ ملاک عوض کود؟ آیا اون رابطہ دوستی یہ تومام کسأی رہ کی بہ اون ایمان دأرید رہ، وارز کود؟ جواب نہ ایسہ، ولی بآیید یوحنا گبان امرأ کی عیسا شروع خیدمت رہ بینیویشت، شروع بوکونیم:

«تا وختی کی اون عید پسح و آسی اورشلیم میان ایسأبو، خیلین معجزہ یان زیاد کی جہ اون سر زپی یہ بیدہ بید، بہ اون نام ایمان بآوردید. ولی عیسا اوشان ایمان باور نأشتی، چونکی ہمتان شناختی.» (یوحنا ۲: ۲۳-۲۴).

کلمہ اعتماد ایتہ کلمہ یونانی جالب ایسہ کی آتوی تعریف بہ: «باور دأشتن تا جأپی کی اعتماد و اتکای کامل بہ وجود آیہ؛ اعتماد دأشتن بہ چیزی یا کسی، ایمان دأشتن بہ چیزی یا کسی.» جالب ایسہ کی آ اعتماد جہ عیسا طرف نیہ. با آنکی مردوم اون کامل اعتماد و توکل دأشتید، ولی اون اوشان اعتماد نوکودی.

اون دانستی خیلی آدمآن نیشه اعتماد کودن. اون اوشآن دوس داشتی و اوشآن خیدمت کودی، ولی اوشآن خودش ریفیق نأستی. عیسا (خودا کی جسم میان آشیکار بوست) او اعتمادی کی خودا موسای داشتی یه، نسبت به کسأی کی فقط به اون ایمان باورده بید، نأستی.

بأیید بیشیم شام آخر. سه سال آخر خیدمت میان، ویشتر کسأی کی عیسای ایمان باورده بید، نیشسی به اوشآن اعتماد کودن. خیلی خفیانکی یا جه رآه دور یا فقط وختی کی اوشآن نفع بو، اون دومبال کودید. خیلی جه شاگردآن اون وآن کودید و یهودا اون خیانت بوکود. آیا آ موضوع نظر عمیقتری نسبت به آنکی چره عیسا اوشآن اعتماد نأستی، به آمان فآده؟

شام آخر میان، عیسا الان کسأی امرأ نیشته کی اوشآن امرأ خیلی نزیک بو. اون خودای شکر کونه وگه: «شومان کسأی ایسید کی می ایمتحانآن میان می ورجه بأیسأیید.» (لوقا ۲۲: ۲۸). در اصل، اوشآن قابل اعتماد بیدی. پطرس بعداً هو شب میان اون رد کود، ولی توبه بوکود و ایته باوفا تر دیل امرأ واگردست، عیسا آن دانستی.

یهودا شوئن دوبو کی اون خیانت بوکونه و عیسا درواره او یازده تآ دیگه ای کی اویه ایسأبید گه: «د شومره بنده نأتم.» (یوحنا ۱۵: ۱۵). آنکی عیسا گه: «د»، به آ معنی ایسه کی آ مرداگان ای وختی به عنوان بنده در نظر بیگیفته بوستید. آن ایجور مکاشفه نییه، فقط ایته دستور زوان ساده ایسه. پولس آ اصل خودش نیویشته یآن دورون توضیح دهه:

«تا وختی کی وارث صغیر ببه، غولام امرأ فرقی نوکونه.» (غلاطیان ۴: ۱)

الان آ سوال مطرح به کی چره خوداوند آمره در حد ایته بنده دآره؛ در حالیکه آمان اون پادیشایی وارثآن ایسیم؟ جواب آن ایسه: آن ووسی کی جه آمان پاس پایی بوکونه! اون نخوآیه حانیا و سفیره مصیبت آمره هم تفاق دکفه. اون جه آکار لذت نبره.

دهه ۱۹۸۰ میان من و لیزا دوتا مینستری جهانی ره کار کودیم، ایته ۴۵۰ تآ کارمند و اویته ۱۵۰ تآ کارمند داشتی. آمان رأ-روش مدیریت و رهبری هر دوتا مینستری یه دییم و اون پسند نوکودیم. وختی کی خودمان مینستری یه به ره

تأودِییم، برعکس او دوتا مینستری، آمی کارمندآن مدیریت و رهبری کودیم. بعضی فیکران خوب بیدی، ولی بعضیانم نه. ایته الگو کی اون انجام دِییم آن بو کی: «خوایم می کارمندآن امرأ ریفیق صمیمی بيم.» ولکی جه قبل، بفهمستید کی آکار جقد احمقانه بو.

آمی اولین کارمند ایته جوان مردای بو کی اون اسم جاستین نهم. من اون خودم بئترین ریفیق قرار بدم؛ امان همدیگر امرأ بسکتبال بازی کودیم، همدیگر امرأ فیلم دِییم، ویشتر وختان همدیگر امرأ غذا خوردیم، و تومام کارایی کی بئترین ریفیقان با هم کودید، امان انجام دِییم. اول همه چی خوب بو، ولی ایسال کی بوگذشت مجبور بو بوستم ایسری چیزان اون حالی بوکونم. اون می میز روبرو بینیشت و من یواش گب سر وارز کودم: «جاستین، وختی می امرأ سفر کونی، وایستی آدمائی کی آمی کیتابان و منابع میز سر آید امرأ، مهربان رفتار بوکونی. لطفا لبخند بزن و اوشان امرأ رابطه خوبی بدار؛ چونکی اوشان خوداوند ورجه ارزشمند ایسید.»

تفاقی کی بعد اون دکفت، مزه مات کود. اون خودش انگوشت اتهام می سو بیگیت و مزه به جورواجور نادوروست رفتارآن متهم بوکود. اون ایته لیست جه کارائی کی من ایشتابه انجام دِییم، بوگفت. خودم امرأ فیکر بوکودم: «آی وای، آیا من آکاران بوکودم؟» ولی ایچه بعدتر، بفهمستم کی اون الکی جه من ایراد گیفتن دره. ایچه بایسم و جه روح القدس وورسم چی وای بوکونم. اون یواش بوگفت: «اون جه مینستری بیرون تاودا!»

قبل آنکی اون بگم: «جاستین، وایستی تره جه آمینستری کنار بنم»، وهشتم کاملا خودش غضب خاله بوکونه.

اون غضب امرأ جه آمی خانه بیرون بوشو. فوری می اشکان فوست، چون اون مره مهم بو. یوککو روح القدس یواش بوگفت: «اون دو برابر باوفا تر جه قبل و اگرده.»

سه ماه بعد جاستین می امرأ تماس بیگیت و بوگفت: «خوداوند آشیکارا می امرأ گب بزه و مزه اصلاح بوکود. زنگ بزم تا جه تو بخوایم کی مزه ببخشی. بیدم کی خودا مزه کویا تو و لیزا زندگی دورون قرار بده، و او جایگاهی کی خوداوند هر دو نفر شومزه، می زندگی میان قرار بده بو یه، جه دس بدم. من شیمی امرأ ایته عادی و معمولی آدمان مأنستن رفتار بوکودم؛ مٹ کسی کی خودم همرده ایسه، نه به

عنوان ایته رهبر. آن وأسی خیلی خیلی ناراحت ایسم.»
 من فوری جواب بدم: «جاستین، من تره بخشم»، بعد دوستانه گبان، وورسم
 کی آیا خوآیه ایوارده آمی آمرأ کار بوکونه یا نه؟ کی اون خوشحالی آمرأ موافقت بوکود
 و دِ آ موضوع میان مشکلی ندأشتیم.

هسأ دِ می طرز فیکر عوض بوسته؛ دِ می دلیل سرآن هیچ کارمندی آمرأ در میان
 نناییم، مگر آنکی بدآنم اونم به هو نظری فأرسه کی جاستین به اون فأرسه بو. آ
 کار به علت بی احساس بوستن یا فاصله گیفتن جه می تیم اعضا انجام ندم، بلکه
 خوآیم جه اوشآن پاس پایی بوکونم. ولی وختی کی مطمئن بيم کارمندی خودش
 جاجیگائی درورست و حیسابی تشخیص دِهه، او وخت اون خودم جایگاه دوستی
 میان قرار دهم. بعضیان جه آمی تیم اعضا، می صمیمی ترین ریفیقان ایسید.
 در اصل، خوداوند آمره گه: «تا وختی کی می جایگاه شیمی زندگی میان ثابت
 نه و تا وختی کی خودتآن جایگاه نسبت به من ندأنید، یا خوداوند ترس
 خودتآن دلیل میان ندأرید، وآیستی شومره در سطح بنده بدآرم، حتا اگه شومان می
 پادیشایی وارثان ببید. آ کار شیمی پاس پایی وأسی ایسه، تا شومانم حنایا و سفیره
 مأنستن داوری نبید.» عیسا آمرأ کآن گه:

«دِ شومره بنده دونخوانم، چونکی بنده جه خودش ارباب کارآن واخب
 نییه. بلکه شومره خودم ریفیق دوخوانم، چونکی هر اونچی کی جه خودم پئر
 بیشتاوستم، شومره جه اون واخب کودم.» (یوحنا ۱۵: ۱۵).

عیسا در حقیقت گه: «من تآ هسأ خودم سرآن، می برنامه یان، قایم بوسته
 مشورتآن یا خودم دلیل گبان شومره نوگفتم، ولی هسأ دِ تآنم شومره اعتماد بوکونم؛
 هوتویی کی موسا و ابراهیم اعتماد بوکودم.» به هه دلیل عیسا تومام آمره گه: «می
 ریفیقان شومان ایسید اگه...» (یوحنا ۱۵: ۱۴).

امآن سرودآن، موعظه یان و گبان میان در مورد دوستی عیسا آمرأ خیلی عادی
 گب زنییم؛ حتا بعضیان تآ جایی جولوب شیدی کی اون به عنوان خودشان
 صمیمی ریفیق و دوست معرفی کونیدی. با آ حال، امآن خیلی کم پیش آیه کی اون
 گبان تآ آخر بخوآنییم. کلمه «اگه» ایته شرط ایسه؛ یعنی حتا اگه به اون ایمان
 بدآریم، خود به خود آ دوستی تفاق دنکفه. شرط دوستی چی ایسه؟

«می ریفیقان شومان ایسید، اگہ اونچی کی بہ شومان حکم کونم، انجام بدید!»
شرایط آدوستی آشان ایسید: خوداوند ترس داشتن، جہ اون کلام پرکستن،
جہ اون دستوران فوری فرمانبری کودن و اون ایرادہ یہ انجام دئن، حتا
اگہ منطقی نہہ، منفعتی نہارہ، یا ناراحت کونندہ بہہ. هوتوی کی ابراہیم و موسا
آن و آسی کی خودا ترس داشتنید، بہ عنوان متعال خودا ریفیق قبول بوستید، ہسا
دِ آمان تانیم ہتوچی رابطہ ای اون امرأ بدآریم. وختی کی خودا دیل و ایرادہ آمی
اولویت اول بہہ، اون تانہ بہ آمان اعتماد بوکونہ و آمی دوستی یہ قبول بوکونہ.
چی پیلہ خوشبختی ایسہ خوداوند امرأ ریفیق بوستن و چقد گولاز کودن دارہ و چقد
ذوق و شوق دارہ.

قبل آنکی آ فصل تومام بہ، وھلید بہ سوالی کی شیمی فیکر میان باقی بمآنستہ،
جواب بدم؛ آیا عیسا آمرہ فرمان دہہ؟ بلہ، فقط عہد جدید میان پونصد تا
فرمان وجود دارہ. ولی آشان دستورانی نئید کی نجات رہ لازم ایسہ، نجات
ایتہ مفت موہبت ایسہ. آ دستوران خودای جلال دہہ و آمانم موقدس ترس
امرأ تانیم اوشان رعایت بوکونیم. عیسا آخرین گبان قبل شوئن آن بو: «بیشید و
تومام قومان شاگرد بوکونید [...] و اوشان و أموجید کی ہر اونچی کی شومرہ دستور
بدم، انجام بدید.» (متا ۲۸: ۱۶ - ۲۰).

پیلہ ترین موقدس ترس فایدہ آن ایسہ کی تانیم رابطہ دوستانہ عیسا امرأ برقرار
بوکونیم. فصل بعدی میان موقدس ترس خوبیان دیگر بررسی کونیم.

شخصی سازی

آیہ: «می ریفیقان شومان ایسید، اگہ اونچی کی شومرہ حکم کونم، انجام
بدید.» (یوحنا ۱۵: ۱۴)

نکتہ: آمان عیسا اعتماد فقط، ایمان بہ اون امرأ بہ دس ناوریم. دوستی
خوداوند امرأ کسان شین ایسہ کی جہ اون ترس دآریدی.

تأمل: آیا ان ارزش دارہ کی فوری و کامل جہ عیسا فرمانبری بوکونیم،

حتا اگه منطقی نبه، حتا اگه امره منفعت شخصی نداره یا حتا ناراحت
کوننده ببه؟ آیا دوستی اون امرأ ارزش داره؟

دوعا: خوداوندا، من ویشتر جه هر چی آرزو دارم کی ایته جه تی صمیمی
ریفیقان بيم. نخوایم تره جه دور بشناسم؛ بلکه خوایم به تو نيزیک بم.
من خوداوند ترس انتخاب کونم. خوایم جه تو بدون چون و چرا فرمانبری
بوکونم و تومام خودم ديل، روح، جسم و نیرو امرأ، تره دوس بدارم، و مردوم
هم حثیقت و راستی میان تی مانستن دوس بدارم. عیسا مسیح نام میان،
آمین.

اعتراف: من دوستی عیسا امرأ یه انتخاب کونم! هر چی اون مره دستور بده
یه، فرمانبری کونم.

خوداوند گنج خوبیان

شیشومین هفته

«خودت پائان مسيران همواره كون
كي تومام تي راهان محكم به.»

-امثال ٤ : ٢٦

شیشومین ہفتہ - اولین روز

۳۶ | بہ انجام فآرسن خودا وعدہ یآن

ہسآ بآیید خودمآن توجہ بہ موقدس ترس بی شمار خوبیآن فآدیم. آمآن پیشتر چن مورد، کی پیلدانہ ترین اوشآن یعنی خودا آمرآ صمیمی بوستن بو یہ بررسی بوکودی. ہسآ بآیید آ دانش ویشتر بفہمیم:

«وای کی چی پیلدانہ ایسہ تی نیکوی او کسای رہ کی، جہ تو ترس دآرید رہ تلنبار بوکودی.» (مزمور ۳۱: ۱۹)

قبل آنکی آ بحث شروع بوکونیم، مهم ایسہ کی ایتہ سوء تفاہمی کی خیلیآن دآرید، برطرف بوکونیم. مردوم، ویشتر کیتآب موقدس خوشآن یا دیگرآن تجربہ آمرآ تفسیر کونید؛ آن جآ کی وھلید کیتآب موقدس، خودش اوشآن تجربہ یآن شکل بدہ. در اصل، خودا وعدہ یآن بہ عنوان «موفق یا ناموفق» برنامہ یآن در نظر بیگیفتہ بید، با آ فیکر کی اگہ خودا وعدہ بہ انجام فآرسہ، خیلی خوب ایسہ. اما اگہ بہ انجام فآنرسہ، اونم خواسٹ خودایہ، اون قودرت مطلق ایسہ و من وایستی اون قبول بوکونم. آ باور نیشآن دہہ کی خوداوند خو زآکآن میان فرق نہہ کی البتہ دوروست نیبہ. آ فیکر، راحت تآنہ ایتہ قایم بوستہ و نوگفتہ غضب ضد خوداوند بہ وجود بآورہ.

حقیقت دآستان کاملا فرق کونہ؛ ویشتر آمآن و آ او چیزی کی خودا گہ رہ،

مبارزه بوکونیم. توضیح ویشتر و آسی، آ حقیقت ثابت کودن ره کیتاب موقدس نیگا کونیم.

بأیید ایته جه کیتاب موقدس وعده یان بررسی بوکونیم کی ویشتر مردوم اون فقط خودا کار در نظر گیریدی در حالیکی ایبخش جه به انجام فارسن آ وعده سهم اینسان بو. خودا ابراهیم بوگفت: «چونکی و آ تی نسل جه اسحاق ببه.» (پیدایش ۲۱: ۱۲). خودا آ کلام، و اون قبلی گبان، وعده ایلاه آشیکار کونه: حقیقتی کی ابراهیم، ایته ملت پئر ایسه و مسیح آینده جه اسحاق نسل آیه.

اموضوع در نظر گیفتن امرأ، بأیید بیدینیم اسحاق نسب چوطو شروع بوبوسته، اول آنکی چوطو خودا اون ره ایته دختر عروسی کودن ره انتخاب بوکوده یه، بیگیم. ابراهیم خیدمتکار به خودش ارباب ولایت شه تا اسحاق ره ایته عروس پیدا کونه. بعد ایته سفر طولانی، اون اویه مردوم ورجه ایسه و دوعا کونه و جه خودا خواهی کی ایته آشیکار نیشانه اون فاده. نیشانه آن بو؛ ایته دختر، بدون اونکی اون درخواست بوکونه، اون ده تا شتر آب بده؛ «اون همونی ببه کی تی خادیم اسحاق ره مقرر بوکودی.» (پیدایش ۲۴: ۱۴).

آیه ایچه بایسیم و توجه بوکونیم کی شتر بعد ایته سفر طولانی بیابان میان تانه پونزده دقیقه میان، سی تا پنجا گالن آب بوخوره آ عدد ده تا شوتور میان ضرب بوکونید؛ آن مقدار آبی ایسه کی ایته دختر خودش بخوای اون جه چاه بیرون فاکشه. اون دوعا و ایستی جه طریق ایته معجزه جواب بده بوبوسته بی، ولی ربکا اون خواسته یه کامل برآورده کونه! جای شک نییه، اون خودا طریق به عنوان اسحاق زن انتخاب بوبوسته.

بعد اونکی خیدمتکار ربکا امرأ به خانه و آگردست، اسحاق و ربکا عروسی بوکودید. ولی ایته پیله مانع آن و آسی کی آ وعده به انجام فارسه، وجود داشتی- اون نازا بو و نتانستی زای دار ببه! آیا خودا ایشتابه بوکوده بو؟ آیا اون نانستی کی ربکا نتانه زای دار ببه؟ چوطو شه به آ وعده عمل کودن؟ چیره اون انتخاب بوکود؟ اسحاق و ربکا چی و بوکونید؟ آیا اوشان فقط و منتظر ببید تا وعده به انجام فارسه- تا وختی کی ایته معجزه ببه و اون بتانه حامله ببه؟

خودمان جواب پیدا کودن ره، بأیید ابراهیم به عنوان خودمان اولین نیشانه

به انجام فاریسن خودا وعدهیان

نیگا بوکونیم؛ اون کسی ایسه کی نترس سر امرأ دوعا کودی و ایوار کاری بوکود کی خودا به خودش ذات پابند ببه و سدوم و عموره یه به خاطر ده تا دوروستکار آدم خراب نوکونه. کیتاب موقدس گه کی اون خو پسر وأموجه تا هه کار انجام بده (پیدایش ۱۸: ۱۹). ا مطلب دانستن امرأ خوانیم:

«اسحاق خو زن و آسی خودا ورجه دوعا کونه، چونکی اون نتانستی زای دار ببه. خوداوند اون دوعا جواب بده و اون زن ربکا حامله بوبوست.» (پیدایش ۲۵: ۲۱).

اگه جه خودا وعده ای وجود بداره، کی بدون آنکی اینسان دخالت بوکونه، تفاق دکفه. ا وعده آن بو که ربکا تانه زای دار ببه، ولی اتوی نویوست. آن و آسی کی اسحاق جه خودا وعده مطمئن ببه، اسحاق خیلی کاران بوکود؛ اون مجبور بوست کی جه خودا منت-خواهش بوکونه. فرهنگ لغت عبری گه: «معنی اساسی اکلمه، خودا سو ایجگره ژن ایسه.» پس آن فقط ایته دوعای عادی نوبو، بلکه ایته درخوآست جه دلیل تان بو، دوعایی کی جواب منفی یه قبول نوکودی. دوعایی کی خودای خشنود کودی. کیتاب موقدس گه:

«ایته دوروستکار آدم دوعا، قودرت زیاد امرأ عمل کونه.» (یعقوب ۵: ۱۶)

یعقوب رسول گه کی دوعایی کی اثر بداره، ایته جدی و پورشور دوعا ایسه. اون ایلیا دوعای وارث و آسی مثال زنه. ایلیا در حالی کی اون سر اون زونه یان میان نهه بو، شور و شوق امرأ دوعا بوکود، هفت مرتبه خودش خیدمتکار اوسی کود تا بیدینه آیا وارث ابران آمون درید یا نه. اون ایمان باعیث بوست تا وختی کی خودا وعده زمین میان به انجام فآنرسه، تسلیم نبه (اول پادشاهان ۱۸: ۴۱-۴۵). اسحاق خودا ایراده یه دانستی و ذوق و شوق امرأ آن و آسی کی اون ایراده زمین رو به انجام فآنرسه ایجگره بزه. آیا ا موضوع در مورد تومام ایمانداران صدق کونه؟ امزه بوگفته بوبوسته:

«خوداوند، تی کلام تا ابد آسمانان دورون محکم ایسه.» (مزمور ۱۱۹: ۸۹)

خودا کلام آسمان میان محکم ایسه. ا موضوع کی فقط بوگفته بوبوسته وعده آسمان دورون محکم ایسه و جه زمین گبی بزه نویوسته، هاچین نییه. ولی

چرہ؟ مزمور نیویس اون علتِ گہ: «آسمانان، خوداوند آسمانان ایسه، ولی زمینِ به آدمیزاد بخشه.» (مزمور ۱۱۵: ۱۶). ولی خودا زمینِ ای مودت به اینسانان اجاره بده.

اول آمی عروسی، من و لیزا ایتہ آپارتمان اجاره بوکودیم. او آپارتمان آمی شین نوبو، ولی او آپارتمان آن و آسی بو تا اون میان زندگی بوکونیم و خودمان خانه یه چاکونیم. صابخانه اویہ نامو تا آمی سلیقه یه آنکی چوطو مبلان دیچینیم، خانه یه چوطو تزین بوکونیم یا آمان چوطو اویہ زندگی بوکونیم دورون دخالت بوکونه. با حال، اگہ کومک خواستیم، صابخانه امرأ تماس گیفتیم.

اموضوع کی زمین خودا شین ایسه، ولی اون به آدمیزاد اجاره بده، بوجور مثال مأنستن ایسه و توضیح دہہ کی چرہ خوداوند باغ میان نامو و میوه یه جہ آدم دس فأنکشہ. اون اینسانان زمین رو حاکم بوکوده (پیدایش ۱: ۲۶-۲۸). آ درک امرأ، هسأ د و ا وورسیم کی خودا کلام چوطو زمین رو برقرار به؟ به آمان بوگفته بوبوست: «دو یا سه نفر شہادت امرأ، هرگی ثابت به.» (دوم قرنتیان ۱: ۱۳). و خوداوند اشعیا میان فرمایش کونہ:

«می کلام کی جہ می دهن بیرون آیه؛ بدون اثر به من وآنگرده، بلکه اونچی کی خوایم به جا آورہ.» (اشعیا ۵۵: ۱۱)

جالب آنہ کی هر دو تا آیه میان کلمہ «دهن» بامو. خودا دهن اون ایراده یه گہ. ولی اینسان- کی زمین میان به اون اختیار فاده بوبوست- و اون خو زوان امرأ بگہ تا خودا ایراده زمین رو به انجام فارسہ. در اصل آمان دوعا کونیم و جہ خودا خواییم آن و آسی کی امرہ کومک بوکونہ، زمین رو بایہ. الان، اون وعده هوتویی کی آسمان میان نہہ، زمین رو ہم آیه. سادہ تر، تا وختی کی آمان نخواییم اون ایراده انجام ببه، اون زور امرأ «زمینی کی اجاره بده» رو قدم نہہ.

خوداوند به ابراهیم وعده بده بو کی اون نسل جہ اسحاق ایسه. آیا تأنید به اسحاق فیکر بوکونید کی گہ: «می پتر خودا، تو وعده بدی کی ایتہ قوم جہ من به وجود آیه و می نسل برکت پیدا کونہ. جہ تو خوایم کی می زن رحم زای دار بوستن ره بارور بوکونی، آمین!» در نتیجہ، خودا ایراده به انجام فارسہ. هسأ بایید به خودمان پیلدانه ترین نمونہ، یعنی عیسا مسیح نیگا تاودیم:

به انجام فرسین خودا وعدهیان

«اون وختی زمین روزندیکی کودی، بلند ایجگریان و اشکان امرأ به درگاه او کسی کی تانستی اونَ جه مرگ خلاصَ کونه، دوعا و شیون و منت-خواهش بوکود و چون خودشَ به خودا تسلیم بوکود، به اون دوعا جواب فاده بوبوست. «
(عبرانیان ۵: ۷)

بازم کلمه «منت-خواهش» امرأ روبرو بوبوستیم، ولی آی دفعه توام وجود، به خودا احترام نئن امرأ همراه بوبوسته کی نیشان دیگه ای به امان فاده؛ آن و آسی کی خودا وعده زمین رو به انجام فارسه، نه فقط ایمان قوی و توام نوبوستنی لازم ایسه، بلکه نیاز به ترس جه خودا هم ایسه تا وعده یانی کی خودا به خودش قوم فاده، به انجام فارسه. توجه بوکونید کی خودا عیسا دوعایان «بشتاوست» دوعا کودن ایچی ایسه، ولی اون ایشتاوستن ایچی دیگه. آیا دوعایانی وجود دارید کی بیشتاوسته نیبید: بله، یعقوب نیویسه: «او وختم کی درخواست کونید، فأنگرید، چونکی نیت بد امرأ درخواست بوکودید.» (یعقوب ۴: ۳). بازم بوگفته بوبوسته کی وَا خودمان نیتان نیگا بوکونیم و خوداوند ترس چیزی ایسه کی امی نیتان کنترل کونه.

وختی کی جه خودا ترسیم، تانیم اطمینان امرأ دوعا بوکونیم و اعلام بوکونیم کی خودا ایراده و وعده یان هوتوی کی آسمان میان به انجام فارسه، زمین دورونم به انجام فارسه. ولکی به هه دلیل ایسه کی پولس رسول خودش آخر عمر نیویسه: «ایمان خوب جنگ دورون، جنگ و او ابدی زندگی ای کی اون ره دعوت بوبوستی یه به دس باور.» (اول تیموتائوس ۶: ۱۲). آن ایته مبارزه ایسه و امان ایمان امرأ، اونچی کی حیات ابدی فراهم کونه یه، به دس آوریم.

شخصی سازی

آیه: «خودا کسان کی جه اون ترس داریدی آرزویان برآورده کونه؛ و اوشان کومک خواستن ایجگریه یان ایشتاوه، و اوشان نجات دهه.»
(مزمور ۱۴۵: ۱۹).

نکته: ویشتَر مردوم کیتاب موقدسَ جه-خوشان یا دیگران- تجربہ یان امرأ معنی کونیدی- آن جا کی وهلید کیتاب موقدس، خودش، اوشان تجربہ یان شکل بدہ.

تأمل: آیا خودم یا دیگران تجربہ یان و اسی وهشتم تا می باوران جه اونچی کی کیتاب موقدس میان اعلام بوبوستہ، دورَ به؟ آیا وعدہ یانی کی به انجام فأنرسہ، می زندگی، می خانوادہ یا می دورُ وریان زندگی دورون وجود دارہ؟ آیا من به زندگی بدون خودا وعدہ یان عادت بوکودم؟ آیا حاضر ایسم ا وعدہ یان به انجام فأنرسن و اسی زیمین رو منت-خواهش امرأ دوعا بوکودم؟

دوعا: خوداوندا، عیسا مسیح نام میان، مرہ ببخش کی جه نظر روحانی تنبلی بوکودم و به آنکی تی وعدہ یان انجام فأنرسن ره رضایت بدم و تی کلام و اسی نجنگستم. من خودم مسیرَ جه خودم گودشته تجربہ یان امرأ چاکودم، آن جا کی حقسای بوکونم و جه تو بخوایم تا تی ایرادہ یہ می مسیر دورون به انجام فأنسانی. توبہ کونم و انتخاب کونم ایمان و اسی بجنگم، تا تی ایرادہ هوتوی کی آسمان دورون به انجام فأنرسہ، زیمین میاتم، به انجام فأنرسہ. آمین.

اعتراف: انتخاب کونم کی ایمان و اسی بجنگم و حیات ابدی یہ به دس باورم تا خوداوند ایرادہ یہ خودم دورور بیدینم.

مردومانی کی جہ خودا ترس دأریدی،
نترس سر امرأ با زندگی روبرو بیدی، و
اوشانی کی جہ خودا نترسیدی، آخربسر جہ
ہمہ چی ترسیدی.

– ریچارد ہالورسون

۳۷ | ایتہ ترس کی ترسائی دیگر جہ میان برہ

امان ایتہ دونیایی دورون زندگی کونیم کی اون میان پورہ ترس و نگرانی ایسہ، و عیسا امرہ گہ کی اوشان ویشترم بیدی. چیز کی اون جہ آئندہ وصف کونہ واقعا نگران کونندہ ایسہ: «مردوم جہ تصور اونچی کی و اوشان دورون تفاق دکفہ، جہ ترس و وحشت زیاد بیہوش بیدی.» (لوقا ۲۱: ۲۶). اترس و نگرانیاں، اومید، صلح و آرامش جائی گیریدی و ناآرامیاں، عذاب ہمیشگی و دیلانی کی اوشان دورون غم و غورصہ پورہ یہ بہ جائی نیہیدی. پس چوطوشہ اوشان جہ میان بردن؟

«راس رأسی وختی کی فودرتمند خوداوند دس می رو نہہ بو، می امرأ گب بزہ و ہشدار بدہ کی ا مردومان رأہ پیروی نوکونم و بوگفت: ہر اونچی کی ا قوم اون دوزو کلک و دوروغ دانیدی یہ، شومان دوزو کلک ندانیدی؛ جہ اونچی کی اوشان ترس دآریدی، ترسید، و نپرکید. اون کسی کی و اون موقدس بدانید، لشکران خوداوند ایسہ؛ اونہ کی و ا جہ اون بترسید و بپرکید. کی اون شومرہ موقدس جائی بہ.» (اشعیا ۸: ۱۱-۱۴).

موقدس ترس تومام ترسان و نگرانیاں جہ میان اوشانہ، چونکی اون بوشتیبانی، خودا وعدہ یعنی امنیت ایسہ. ایچہہ بایسید و ا حثیقت رو فیکر بوکونید؛ فیکرش بوکونید کی تومام ایالات محتدہ نیروی نظامی جہ شومان پاس پایی بوکونہ. ہر ژنرالی،

به خودش زبردست افسران فرمان دِهه کی شیمی پاس پاپی جه همه چی مهمتر ایسه و هر چی کی شیمی امنیت و اسی لازم ایسه، و ا انجام ببه. پیشرفته سلاحانی، شیمی پاس پاپی و اسی هر جا کی ایسایید، در نظر بیگرفته ببه. آکار کاملاً غیر واقعی ایسه، ولی اگه تفاق دکفه، مطمئنم کی شومان احساس امنیت و آرامش خیلی زیادی کونیدی. ولی اشان جولوب او چیزی کی خوداوند گه اصلاً هیچ ایسه: «تره موقدس مکان بم.» جای مات بوستن نیبه کی امزه گیدی:

«وای کی چی پيله ایسه خوبیانی کی تو، کسان کی جه تو ترس داریدی ره تلنبار بوکودی، و اون کسان کی تی میان پناه گیریدی ره، آدمزاد چومان جولوب به انجام فارسائی. اشان خودت حضور مخفیگاه میان قائم کونی؛ اوشان خودت خیمه دورون جه جنگجو آدمان زوان در امان داری.» (مزمور ۳۱: ۱۹-۲۰).

آپيله خوبیان وعده، یعنی قائم بوستن و پناه گیفتن خوداوند حضور، و در امان بوستن جه کسان کی خواید امزه آسیب بزید، همه کس فاده نوبوسته، بلکه آ وعده فقط کسان شین ایسه کی جه خودا ترس داریدی. من و لیزا سالان سال دوروغ، بهتان و تهدید بر ضد خودمان تحمل بوکودیم. گاه گلف شوخی امرأ خودم ریفیقان گوفتیم: «می نام گوگل دورون نچرخید. چونکی اوپه پور جه مقاله یانی ایسه کی مره محکوم کونیدی.» ولی امان تصمیم بیگیتیم کی ساکت ببیم و جه خودمان دفاع نوکونیم. اون جا، ا فوتورگان به کسی بیسپریم کی اون همیشگی حمایت بیده بیم. ا کار آسان نوبو؛ وختایی بو کی، می دسان اینگار تهدیدان و بهتانان اون دورون قرار بیگیتید، آسمان سو دراز کودیم و ایگره زیم: «پئر، اشان به تی دسان ایسپریم، لطفا جه امان پاس پاپی بوکون!» و اون هرما له امزه نااومید نوکوده.

امان بیدیم کی موقدس ترس جه خیلان کی امان شناختیم، پاس پاپی بوکوده. چن سال پیش ۱۵۰۰ نفر امرأ خودم شهر دورون گب بزیم. او خیدمت میان بفهمستم کی خیلان، خودشان ترس خوداوند ترس امرأ عوض کوده بید. بعدظهر فردا، اینه مار و دختر بید کی جه ترس آزاد بوسته بید، بعد خرید به خوشان خانه واگردستن دبید کی سه تا مرداک امرأ کی چاقو و اسلحه داشتید، روبرو بوبوستید. مرداکان عصبانیت امرأ دستور دبید کی خانه دورون بیشید. به احتمال زیاد اوشان نیت دوری، تجاوز جنسی و احتمالاً ا دوتا خانومان کوشتن بو.

او مار بعدا بوگفت: «اگه دیشب، او تفاق دنکفته بو، من جه ترس خوشک

ایتہ ترس کی ترسای دیگر جہ میان برہ

بوستیم، می زوان بہ تہہ پتہ دکفتی و اوشان خوآستہ یان انجام دیم۔» ولی اون تعریف بوکود کی اوشان دستوز کی خانہ دورون بیشید نیدہ بیگفتہ و فوری صدای بلند امرأ دوعا کودن شروع بوکودم و جہ عیسا بخوآستم تا امرہ نجات بدہ۔ ہرچی ویشتر زہار زیم، می اعتماد بہ نفس، قودرت و آرامش ویشتر بوسی۔

مرداگان شروع بوکودید بہ پرکستن و محکمتر مرہ دستور بدید کی جہ دوعا کودن دس اوسانم۔ آخربسر اوشان صبر تومام بوست و غضب امرأ زہار بزید: «بس کون، بس کون، ا دوعای بس کون!» اسہ تا مرداک آمادہ نبید کی ہتوچی محکم زناگانی امرأ روبرو ببید۔ اوشان قاق بوسہ بید و در حالیکی مار رو تمرکز بوکودہ بید، دخترہ بتانست خانہ دورون بشہ و کومک بخوای۔ وختی کی مرداگان یوککو بفہمستید کی دخترہ نایسہ، بوگروختید۔

ہو سال، وختی کی ہیوستون میان، تگزاس خدمت کودیم۔ ایتہ جوان زن دیگری خودش ترسان، موقدس ترسان امرأ عوض کود۔ ای ہفتہ بعد خدمت، وختی کی اون جہ ایتہ فروشگاہ بیرون بامو و خو ماشین سوار بوست، بفہمست ایتہ مردای چاقو امرأ ماشین صندلی پوشت قایم بوسہ۔ مردای اون دستور بدہ کی راندگی بوکونہ۔ ولی جوان زن ان جا کی بترسہ، عیسای دوخواد و جہ ا کار دس نکشہ۔ ساعتان او مرداک امرأ راندگی بوکود کی جہ اون بخوآستہ بو کی ساکت بہ، ولی اون قبول نوکودہ بو۔ آخربسر او مردای بوگفت: «بزن کنار!» و وختی آکار بوکود، مردای در پوشتی یہ واژ کود و بوگروخت۔

ای وختی آرام پادیشا، الیشع پیغمبر رو غضب بوکود و اون دسگیر کودن و اسی ایتہ سپاہ اوسی کود۔ الیشع خیدمتکار اولین کسی بو کی سریازان، اسبان و ارابہ یان بیدہ۔ اون خیلی بترسہ بو۔

«الیشع جواب بدہ: نترس چونکی اوشانی کی امی امرأ ایسید جہ کسانی کی اوشان امرأ ایسید، ویشترید۔ دوعا بوکود و بوگفت: آی خوداوند، اون چومان واژ کون تا بیدینہ۔» (دوم پادشاہان ۶: ۱۶-۱۷)۔ خوداوند آکار بوکود و خادیم کوہ دامنہ میان، ای لشکر جہ آسمانی اسبان و آتشین ارابہ یان بیدہ۔

عیسا ویشتر وختان جماعتی امرأ روبرو بوسی کی سنگ اوسا دید تا اون سو تاوید۔ ایوار ایتہ جمعیت حقسای بوکودہ بید اون جہ صخرہ بیجیر تاوید، ولی ہر وخت کی زندگی اون تہدید کودی، اون بدون انکی صدمہ بیدینہ جہ اویہ دور بوسی (لوقا ۴: ۲۹ و یوحنا ۸: ۵۹ و ۱۰: ۳۹ مطالعہ بہ)۔

فقط خودا وختی وهله کسی کی جه اون ترس دأره رنج میان دکفه، کی آ رنج جه بوجور و خودا جلال و اسی به اون فآده ببه. ولی حتا ا موقعتان میائتم اطمینان وجود دأره کی موقدس ترس، تومام آدمیزاد ترسان جه میان اوسأنه. سه تا جوان مردآک عبری در نظر بیگیرید کی قودرتمندترین پادیشا زیمین رو، یعنی نبوکد نصر، پادیشا بابل حضور، بأورده بویوستید. اون ایته پیله بت چأکوده بو و فرمان بدّه بو کی هر وخت موسیقی صدا زیمین رو بیشتأوسته ببه، تومام مردوم اون جولوب تعظیم بوکونید.

آسه تا جوان جه خودا ترس دأشتید و نافرمانی جه پادیشا دستور امرأ، جه گونا گودن سرپیچی بوکودید. اوشان نبوکد نصر ورجه کی خیلی عصبانی بو، بأوردید؛ کسی کی تأنستی فورا اوشان آتش کوره میان تآوده. آیا آ جوان مردآکان بترسه بید؟ بأید اوشان جواب به ایته غضب بوکوده پادیشاه بخوانیم: «آگه آتوبی بوکونی کی گی، امی خودایی کی اون پرستش کونیم تأنه امرأ جه داغ آتش کوره میان نجات بده، و اون آمره جه تی دس، آی پادیشا، نجات دِهه. ولی حتا آگه نجاتم نده، آی پادیشا، بدان کی تی خودایان پرستش نوکونیم و آطلاپی بت کی چأکودی یه، سجده نوکونیم.» (دانیال ۳: ۱۷-۱۸).

چی اعتماد به نفسی! اوشان آرام و بدون ترس بأیسآید، در حالیکه کیتاب موقدس گِه: «او وخت کی نبوکد نصر جه غضب پوره بوست و اون صورت حالت شدزک و میشک و عبدنعور و واگردست.» (آیه ۱۹).

آمردآکان جه خودا ترس دأشتید، پس دأنستیدی کی خودا اوشان زندگی یا مردن امرأ نجات دِهه. اوشان کوره دورون تآوده بید، ولی اوشان سالم بیرون بأموید، بدون آنکی حتا دود بو بیگیرید. اوشان نترسه بید، حتا آگه میان بمرده بید.

پولس رسول، مردی کی خیلی خیلی جه خودا ترس دأشتیم، هه نظر دأشتی. اون وختی احتمال دأشتی کی اعدام ببه، بوگفت: «اومید دارم کی هیچی و اسی شرمنده نیم، بلکه شجاعت تومام امرأ، هسأ هم مٹ همیشه، مسیح می جان دورون جلال بیافه، خواه مردن دورون و خواه زندگی دورون. چره کی مره زندگی کودن مسیحه و مردن ایستفاده.» (فیلیپیان ۱: ۲۰-۲۱) چره مردن مسیح جلال دئن و اسی «بئتر» یا بعضی ترجمه یان دیگر میان «خیلی بئتر» جه زندگی کودن ایسه؟ خودا ترس کی شروع حکمت ایسه، ایته نظر دوروستی جه دنیا و آخرت امره فآده. هن و اسی ایسه کی عیسا گِه: «جه کسآپی کی جسم کوشید ولی

ایته ترس کی ترسای دیگر جه میان بره

نتائید روخ بوکوشید، ترس ندأرید؛ جه او کسی ترس بدأرید کی تأنه هم شیمی روح و هم جسم جهنم دورون هلاک کونه.» (متا ۱۰: ۲۸).

سالان قبل وختی خیدمت میان نگران می زاکان بوم، خودا می امرأ گب بزه و بوگفت: «جان، هر ترسی کی زندگی میان دأری نیشان دَهِه کی اون صلیب جیر نئای و هنوز صاحب او قسمت جه تی زندگی ایسی!» من او شب توبه بوکودم، می پسران کاملاً به خودا بیسپردم و بعد اون دِ نگران اوشان امنیت نوبوستیم. خوداوند ترس آمره هدایت کونه تا همه چیه به عیسا تسلیم بوکونیم. وختی آ کار کونیم، جوری زندگی کونیم کی دیگران اون آرزوی دأریدی، ولی نتائید به اون فأرسید؛ آرامش، اعتماد به نفس و جه ترس آزاد بوستن.

شخصی سازی

آیه: «خوداوند ترس اینسان به حیات ابدی هدایت کونه؛ اینسان ستر شکم امرأ، شب گودزنه و هیچ صدمه ای به اون فأنرسه.» (امثال ۱۹: ۲۳).

تأمل: چی قسمتانی جه زندگی میان ترس امرأ جنگ کونم؟ سلامتی، مسائل مالی، عروسی کودن، زاکان، کار، درس خواندن، طرد بوستن، ایمان و آسی آزار و اذیت بوستن، یا چیزای دیگه زندگی میان؟ آیا قسمتان جه می زندگی یه به خودم خوداوند عیسا بیسپردم یا هنوز اوشان صاحب ایسم؟

دوعا: خوداوندا، مَرّه ببخش کی همه چیه به تو نیسپوردم. به اوشان فیکر کودن امرأ بفهمستم کی هنوز اوشان اختیار می دسان میان نهه. آ نامنی، مَرّه نیشان بده کی آ قسمت جه می زندگی دورون، موقدس ترس ننا. پس توبه کونم و قول دهم تا تومام می زندگی قسمتان (یعنی همه چیه) به می خوداوند عیسا بیسپورم. آمین

اعتراف: عیسا می خودا ایسه. من مالکیت تومام می زندگی قسمتان به اون ایسپورم. ببه کی طبق اون ایراده انجام ببه.

«ایته جوانِ او رأی کی
اون ره خوب ایسه و اسی
تربیت بوکون، کی تا وخت پیر
- بوستنم جه اون منحرف نبه.»

- امثال ۲۲ : ۶

۳۸ | ارثیہ

موقدس ترس ایتہ پیلہ خوبی دیگرم دآره و اون موقدس ارثیہ ایسہ. وھلید چنتا سوال جہ شومان وورسم. وختی بہ «بندیکت آرنولد»^{۱۲} فیکر کونید، حی بہ شیمی فیکر فآرسہ؟ آیا اولین چیزی کی شیمی فیکر فآرسہ، «خائن» ایسہ؟ مادر ترزا چوطو؟ آیا بہ «جمعیت مبلغان خیریہ»^{۱۳} فیکر کونیدی؟ آدولف ھیتلر چوطو؟ آیا فیکر کونیدی کی اون «ایتہ ظالم دیکتاتور بو کی میلیون میلیون آدم بہ کوشتن بدہ»؟ آلبرت انیشتین چوطو؟ آیا بہ او کسی کی «نظریہ نسبت» کشف بوکود، فیکر کونید؟

احتمالا فیکرانی کی شیمی کلہ میان در مورد آ معروف آدمان آہ، اوشان ارثیہ ایسہ. حقیقت آنہ کی آمان ھمتان جہ خودمان، ایتہ ارثیہ بہ جا نہیم. پس، سوالی کی جہ خودمان و او وورسیم آن ایسہ کی آیا جہ می ارثیہ بہ خوبی یاد بہ یا جہ اون بہ بدی یاد کونیدی؟ ولی سوال پیلہ تر آن ایسہ کی آہ ارثیہ آسمان میان ملکوت ابدی چاکودن رہ چوطو ایسہ؛ خوبہ یا بد؟!

بر طبق «مریام وبستر»، ایتہ جہ ارثیہ تعریفان «چیزی ایسہ کی جہ جدان و پتر و ماران بہ جا مانہ». خودا ترس چوطو آہ نسل رو تاثیر نہہ؟ اول، بہ ابراھیم، ایمان پتر، و اگر دیم. کوه میان، وختی فرشتہ اون جولوب بیگیت تا اسحاق چاقو

۱۲ فرماندہ نظامی آمریکا استقلال جنگان بو. اون اول ایالات متحدہ آمریکا ارتش میان خدمت کودی، ولی بعد بریتانیا ارتش میان عضو بو بوست. (مترجم)

۱۳ ایتہ خیریہ کی مادر ترزا سال ۱۹۵۰ آن و آسی کی جہ ندار آدمان پاس پایی بوکونہ، ھند کلکتہ میان تاسیس بوکود (مترجم)
Missionaries Of Charity

امراً نوکوشه، خوداوند به اون بوگفت:

«تزه برکت دهم و تی نسل [...] زیاد کونم. تی نسل اوشان دوشمنان دروازه یه
تصرف کونه.» (پیدایش ۲۲: ۱۷) ۱۴.

من سالان سال آکلمه یان بخواندم و قاق بوستم کی چره دو مرتبه تکرار
بوبوسته. آخربسر، می وُورس وُورس، خیلی خوب جواب بده بوبوسته؛ آکار ره
دس به دامن ایتہ خاخام بوبوستم، اون جواب بده: «یهودیان فیکر میان،
وختی ایچی دو مرتبه تکرار به، منظور اون تاکید ایسه... و آیه به آدلیل کی ایتہ فعل،
زمان حال و اویته، زمان آینده ایسه، به معنی ایتہ نعمت ابراهیم ره ایسه، ولی
خوداوند وعده بده کی اون نسل برکت برکت دہه. به عبارت دیگہ، خودا گہ:
ابراہیم تزه برکت دهم، و تی زاکان طریقم تزه برکت دهم!».

آمی زاکانم جہ موقدس ترس بهره برید: «تی نسل خودشان دوشمنان دروازه یان
تصرف کونیدی». آن خیلی خیلی خوب ایسه و آمان در مورد اون گب زنیم، ولی
اول در مورد ایتہ حقیقت دیگہ کی خاخام توضیحان میان وجود داره، گب زنیم.
موقدس ترس جہ طریق آمی نسل آینده میاتم به آمان برکت فأسانہ و آن نہ فقط
آمی الان زندگی میان، بلکه تا ابد تاثیر نہه.

آمی ارثیہ آمی زاکان تاثیر و آسی ایسه کی باعیث آمی سربلندی بید و تاثیر ویشتر
آمرہ، آینده نیزیک دورون و آمی زندگی بعدی دورون نیہید. آن و آسی کی موضوع
روشنتر کونیم، وھلید ایتہ مثال بزئم. «آچی منینگ» به مودت دہ فصل تیم
«نیو اورلئان سنتر» میان ایتہ کوارتریک^{۱۵} بو. تیمی کی اون رھبری کودی، فقط
ایبار مسابقہ دورون مساوی بوبوست و نُہ فصل دیگہ، بباخت. ویشتر مردوم
اون جخترہ بورده بید، اما اون دو تا پسر، «پیتون» و «الی»، سرجمع چار جام
ابرقهرمانی یه بریدید و به عنوان برنده جام ابرقهرمانی و برنده جایزه بئترین
بازیکن لیگ بشناخته بوبوستید. الان آدما ویشتری «آچی» یه اون پسران
و آسی شناسید و در نتیجہ، اون افتخار و نفوذ ویشتری ورزش میان به دس باورد.
ابدیت میان، خیلیان خوشان زاکان فرمانبری و آسی خودا پادیشاپی بنا ره، افتخار

۱۴ ترجمہ انگلیسی آ بوجور آہ میان، کلمہ یان multiply و bless دو مرتبہ باورده بوبوستہ (مترجم)

۱۵ کوارتر بک، وظیفہ آنہ کی بازی فوتبال آمریکایی میان توپ بہ سمت جولوب پخش کونہ، و ہن و آسی شروع حملہ بہ تیم حریف جہ
اون شروع بہ.

و نفوذ ویشتری پیدا کونید. ابراهیم ایتہ مثال خیلی خوبی ایسه؛ اون تاثیر ابدی توسط اون زاکان ویشتر به- یوسف، سموئیل، داوود، دانیال، اشعیا و البتہ عیسا، کی فقط تعدادی جه اوشان ایسید. حتا تا هسأ هم اون ارثیه ایدامه دأره. آ برکت نصیب تومام کسائی کی جه خودا ترس دأریدی، به: «اون تا ابد یادان میآن باقی مأنه» و «اون شاخ سربلندی امرأ آسمان سو بلند به.» (مزمور ۱۱۲: ۶ و ۹). خیلیمان فیکر کونیدی کی ملکوت میآن همه چی جه نو شروع به، ولی آن دوروست نییه. آمان، به عنوان ایمانداران، جه قبل شروع بوکودیم کی ایتہ تاریخ تا ابد ره چاکونیم، چونکی آمره بوگفته بوبوسته: «اون دوروستکاری تا ابد باقی مأنه.» (مزمور ۱۱۲: ۹).

الان د در مورد خوداوند وعده کی آمی زاکان پیروز بیدی، گب بزینیم؛ اوشان «خوشان دوشمنان دروازه‌یان تصرف کونیدی.» ساده‌تر و ایمروزی‌تر، شه گوفتن کی آمی زاکان توسط کسائی کی خودای خوار کونید، شکست نوخوید؛ بلکه اوشان رهبران بید و کسائی کی زمین رو تاثیر نیهیدی (تثنیه ۲۷: ۱۳). مومکن ایسه فیکر بوکونید کی آ وعده، فقط ابراهیم و نسلی کی مستقیم جه اون به ره، صدق کونه. ولی آمره بوگفته بوبوسته: «اون آتوی بوکود تا ابراهیم برکت عیسا مسیح دورون غریه‌ودیان نصیبم به، و تا آمان او روحی کی وعده بده بوبوسته یه، جه ایمان طریق دریافت بوکونیم.» (غلاطیان ۳: ۱۴). آن ایتہ خبر خیلی خوب ایسه.

«خوش به حال کسی کی جه خوداوند ترس دأره، و جه اون فرمانان پیروی کودن، خیلی لذت بره. اون زاکان جه زمین شجاعان بید، دوروستکاران نسل مبارک بیدی.» (مزمور ۱۱۲: ۱-۲).

کلمه نسل به معنی «دراز مودت» ایسه و به آمی آیندگان ایشاره دأره. زکریا نبوت بوکود: «اون رحمت پوشت در پوشت کسائی ره ایسه کی جه اون ترس دأریدی.» (لوقا ۱: ۵۰). نه فقط آمی زاکان موفق بیدی، بلکه آ وعده آمی نسلائی بعدی شینم ایسه. ایتہ نمونه خوب جه آ موضوع، دو تا مردی پیدا به کی هر دوتا اولای قرن هیجدهم به دنیا بامو بید.

اولین نفر «مکس جوکس» ایسه. سال ۱۸۷۴ ایتہ جامعه شناس به نام «ریچارد داگدیل» سیزده زندان محلی، شمال ایالت نیویورک میآن بوشو. اون شیش نفر، چار تا نام خانوادگی مختلف امرأ پیدا کود کی همدیگر امرأ نسبت خونی داشتید. آ موضوع اون کنجاکو بوکود و اون هدایت بوکود تا در مورد

اوشآن خانواده و پوشت در پوشت تحقیق بوکونه، آ تحقیق، اون به ایتہ مهاجر هلندی کی اون نام «مکس جوکس» بو، فآرسآنه کی بین سالای ۱۷۲۰- ۱۷۴۰ به دونیا بآمو بو. بعد چن سال تحقیق دقیق، داگدیل ۵۴۰ نسل جه جوکس زآگان شناسایی بوکود؛ اوشآن میان ۷۶ نفر کسآی بید کی جرم بوکوده بید و محکوم بوبوسته بید، ۱۸ نفر جه اوشآن روسپی خانه وار کوده بید و ویشتر ۲۰۰ نفر جه اوشآن، جه کومکآی دولت ایستفاده کویدید. خولاصه، اوشآن پوشت در پوشت گوناهان باعیث اوشآن جرمان و ناجور رفتارآن بوبوسته بو و دهها میلیون دلار به ارزش پول الان، دولت ره هزینہ اوسآدید.

هسآ بآیید آن «جاناناتان ادواردز» کی هو دوره میان به دونیا بآمو بو آمرآ، مقایسه بوکونیم. اون ایتہ مبلغ دینی بو کی کیتآبای زیادی بینیویشت و خیلآن جه اون الگو اوسآدید تا انجیل به دیگر ملتآن فآرسآنید. اول سال ۱۷۲۷ «سارا پیرونٹ» آمرآ عروسی بوکود. آزن و مرد خیلی خوداترس بیدی. اوشآن هر شب قبل خوفتن، همدیگر آمرآ دوعا کویدید و کیتآب موقدس خواندید. اوشآن یازده تآ زآی دآشتید، و جاناناتان هر روز هر کودام جه خو زآگان ره دوعای برکت کودی. اون گوفتی: «هر خانه وآیستی ایتہ کوچی کیلیسا به.»

۱۳۹۴ تآ جه جاناناتان و سارا زآگان، خودا وعده یه، او کسآنی ره کی جه اون ترس دآریدی، به تصویر فآکشید؛ وعدهای کی اوشآن خوشآن دوشمنآن دروازیآن تصرف کونید و اوشآن زآگان هر جآی موفق بیدی. اوشآن زآگان میان، ۳۱ نفر رئیس دانشگاه یا کالج، ۶۵ تآ استاد دانشگاه یا کالج، ۳ نفر ایالات متحده میان عضو سنا، ۳۰ تآ قاضی، ۱۰۰ تآ وکیل، ۶۰ تآ دوکتور، ۷۵ تآ افسر ارتش و نیروی دریایی، ۱۰۰ تآ کشیش و مبلغ، ۶۰ تآ معروف نیویسنده و اینفر رئیس جمهور ایالت متحده معاون، «آرون بر» ایسید. اوشآن زآگان هیچ هزینہای دولت ره نآشتید. وختی کی آمی زآگان کوچیک بید اوشآن ره ترس دآشتیم کی، مربوط به آن بو اوشآن زندگی زود تومام به، آیا اوشآن آن وآسی کی اوشآن پئر گاهی ویشتر جه ۲۰۰ شب ای سال میان خدمت کودن دره و جه خانه دور ایسه، ناراحت بیدی، یا آنکی جه خودا به خاطر می خواندگی، ناراضی بیدی. ایشب، بعد خدمت ایتہ کنفرانس میان کی دور جه می خانه بو، بفهمستم کی آن وآسی کی موقدس ترس نآشتیم اوشآن زندگی مالکیت به عیسا نیسپوردم. دوعا میان ایجگره بزم: «پئر، آ چار تآ پسر دی می شین نیید؛ الان اوشآن عیسا شین ایسید. تو تآنی هر کاری

کی خوآپی اوشآن امرأ انجام بدی، ولی آی شیطان، تو ہرمالہ نتآنی بہ اوشآن دس بزنی!«۔ جہ او روز بہ بعد، دِ ترسی جہ اوشآن آیندہ ناشتیم۔

خیلی زود خوداوند ایتہ مهم حئیقت جہ طریق خودش کلام مرہ آشیکار کود؛ فینحاس، ہارون کاهن نوہ بو۔ اون عاشق خودا و ایسرائیل قوم بو۔ اون شدید و موقدس ترس، اون مجبور بوکود کی کاری بوکونہ کی مومنان دیگر جہ انجام او کار ترسہ یید؛ اون غیرت امرأ اونچی کی دوروست بو رو بآیسہ۔ خوداوند در آ مورد بوگفت: «پس بوگو، الان من خودم سلامتی عہد بہ اون بخشم، کی اون و اون نسل رہ، بعد اون، کھانت عہد ابدی بہ.» (اعداد ۲۵: ۱۲-۱۳)۔ در اصل، فینحاس موقدس ترس و آسی، بہ اون زاکان، وعدہ ایتہ صمیمی رابطہ خودا امرأ بدہ بوبوست۔ روح القدس مرہ نیشان بدہ کی پاس پایی جہ پسران، نیازمند اطاعت شدید من و لیزا جہ خوداوند ایرادہ ایسہ۔

الان خیلی سالان بوگذشتہ، ہر کودام جہ آمی چار تا پسران کم کم نہ سال موسسہ مسیحی بین المللی «مسنجر» میان کار بوکودید۔ دو نفر جہ اوشآن نیویسندہ یانی ایسید کی اوشآن کتاب منتشر بوبوستہ، اوشآن ہمہ رہبر ایسید و مہمتر جہ ہمہ، اوشآن خودا موقدس ترس امرأ راہ شیدی۔ مردوم ہمیشہ جہ آمان وورسیدی کی چوطو ہتوچی دوروستکار مرداگانی یہ تربیت بوکودیم۔ رأس رأسی آ موضوع ہیچ ربطی بہ آمی حکمت و آمی زیاد اشتباہان بہ عنوان پتر و مار ناشتی؛ اشتباہانی کی تانستی چنتا کیتاب بہ۔ تنہا دوروست کاری کی بوکودیم، موقدس ترس میان قدم اوسآدیم۔

وختی آمی پسران ای مودت کوتاہ خوشآن نوجوانی دوران سرکش و لجباز بوبوستہ بید، من و لیزا خودا حضور ایجگرہ بزیمیم تا خودش عہد در مورد آمی پسران بہ انجام فارسانہ و آمان ہمیش موقدس ترس میان زندگی کودیم، و ہرمالہ آمی ایمان جہ دس ندیمیم و شومائم و آ ہتوچی کاری یہ بوکونید۔ خودا وعدہ بہ شومانی کی جہ خودا ترس دآریدی آن ایسہ کی شیمی زاکان «زیمین رو جہ شجاعان بیدی.» (مزمور ۱۱۲: ۲)۔

شخصی سازی

آیہ: «تی پسران زیتون خالآن مانستن بیدی تی سفره دورتا دور. بله اتوی مبارک بہ، مردی کی جہ خوداوند ترس بدآرہ.» (مزمور ۱۲۸: ۳-۴)

نکتہ: وختی موقدس ترس میان زندگی کونیدی، ایتہ مهم ارثیہ شیمی آینده نسلان رہ نیھید. اوشان نہ فقط اثر نیھیدی، بلکه شومائم جہ طریق اوشان فرمانبری برکت پیدا کونید.

تأمل: چوطو بہ می زاکان (یا زاکانی کی آینده بہ دنیا آورم) نیگا کونم؟ آیا نگران اوشان آینده ایسم؟ آیا اوشان بہ طور کامل بہ عیسا بیسپریم؟ آیا اوشان جولوب موقدس ترس امرأ زندگی کونم؟ آیا بر طبق خودا وعدہ درک کونم، گب زنم و دوعا کونم، یا بر اساس رفتارایی کی الان امی زاکان دأریدی؟

دوعا: خوداوندا، تی کلام گہ کی موقدس ترس میان رأ شوئن امرأ، ایتہ ہمیشگی ارثیہ بہ دس آورم. من، بہ تی وعدہ ایمان دارم کی می زاکان زیمین رو قودرتمند، تاثیرگذار و موفق بیدی و تی نام و می نام بلند کونید. قول دهم کی بہ انجام فارسن آ وعدہ یان رہ غیرت امرأ دوعا بوکونم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: می زاکان زیمین رو قودرتمند ایسید، هر جایی کی بیشید، موفق بید و خودشان دوشمنان دروازیان تصرف کونیدی.

وختی خواییم اینسان حکمت حئیقی یه
تعریف بوکونیم، بئترین کلمه‌ای کی شه
جه اون ایستفاده کودن، کلمه‌ای ایسه کی
آشیکارا خودا ترس بیان کونه.

-آگوستین از هیپو

۳۹ | مهمترین چی

در مورد آفصل موضوع گوفتنی او قد زیاد ایسه کی شہ ایتہ کیتاب کامل دروارہ اون نیویشتن. ولی آکیتاب میان خولاصہ ہم کی بوبوستہ در آ مورد نیویسم چون آگہ آ مورد جہ کیتاب اوسادہ بہ، باعیث بہ کی آمی پیغام ناقص بہ. پس آفصل بہ عنوان ایتہ مقدمہ آ مهم جنبہ جہ موقدس ترس رہ در نظر بیگیرید. بہ آ کلام کی جہ آمی خوداوند دیل بیرون آیہ، گوش بدید- زندگی کلام، حثیقت کلام، کلامی کی پاس پایی کونہ، کلامی کی جہ خورشید، ماہ و ستارہ یان ماندگارتر ایسہ، کلامی کی جہ زیمینی کی اون رو ایساییم محکم تر ایسہ:

«خوش بہ حال کسی کی حکمت پیدا کونہ و کسی کی فہم بہ دس بأورہ...
هیچ کودام جہ تی گیرانقیمت چیائیم نتانہ اون جولوب برابری بوکونہ.»
(امثال ۳: ۱۳ و ۱۵).

هیچی دنیا میان جہ خودا حکمت بارزشر نیبہ. واقعا کی آدم مات کونہ؛
هیچی! بہ ہہ دلیل بہ آمان بوگفته بوبوستہ: «حکمت جہ هر چی گیرانقیمت تر
ایسہ» (امثال ۴: ۷) و ایتہ جای دیگر میان خوانیم: «اون رآهان، دیل باب رآهان
ایسہ و تومام اون روشن، صلح و سلامتی.» (امثال ۳: ۱۷).
آمان و ہر تصمیمی کی گیریم دورون ، خوداوند حکمت دومبال بوکونیم.
چونکی آمرہ بوگفته بوبوستہ: «اون بلند کون، تا ترہ عزت بدہ.» (امثال ۴: ۸). چی

پورجلال وعده‌ای! زوان عبری میان «عزت» آتوی تعریف بوبوسته: «بلند کودن، سربلندی». وختی کی خوداوند اینفر عزت دِهه، هیکس یا هیچی نتانه اون بیجیر بأوره! پس، حکمت راهی ایسه کی تا ابد عزت-احترام آورہ. حکمت واپیدا کودن؛ اون قائم بوسته ایسه، ولی دور جه دسرس نیبه. اون پیدا کودن، خیلی خوبیان به همراً دارہ. پس چوطو تانیم اون پیدا کونیم؟

«خوداوند ترسن، شروع حکمت ایسه.» (امثال ۹: ۱۰)

کلمه عبری «شروع» خیلی مهم ایسه. کیتاب موقدس اولین آیه میان بامو: «اول، خودا آسمانان و زمین به وجود بأورد». آکلمه به معنی «محل شروع» ایسه. موقدس ترسم نقطه شروع حکمت ایسه. اون آتوی در نظر بیگیرید: ایتہ انباری نهہ کی پور جه تومام حکمتانی ایسه کی تا ابد موفقیت ره نیاز دآرید و اون فقط ایتہ در و ایتہ کلید دارہ تا بتانیم اون دورون بیشیم و او کلید، موقدس ترس ایسه. اشعیا نیویسه: «[...] خوداوند نجات و حکمت و دانش منبع ایسه؛ و خوداوند ترس، صهیون گنج به.» (اشعیا ۳۳: ۶).

در اصل، هیچ حکمت پایداری بیرون جه خوداوند ترس وجود نآره. موقدس ترس شروع ایتہ حکمت ہمیشگی ایسه، ولی اون خوبیان ویشتر جه اون نقطه شروع ایدامه پیدا کونہ.

«خوداوند ترس، حیات و زندگی سرچشمه ایسه تا آدمیزاد خودش جه مرگ تله‌یان دور بدآره.» (امثال ۱۴: ۲۷)

خوایم دوتا کلمه کلیدی رو تاکید بوکونم؛ سرچشمه و تله. کلمه عبری سرچشمه ره، به معنی «جریان» یا ایتہ منبع ثابت ایسه. خب، آنکی گاه گلف خوب تصمیمیان بیگیریم نتیجه، ایتہ زندگی خوب نیبه، بلکه ایتہ زندگی خوب داشتن و آسی و همیشه عاقلانه تصمیمیان بیگیریم.

کلمه دوم «تله» به معنی «دام یا طعمه» ایسه. «آکلمه عبری معنی، طعمه‌ای ایسه کی شکارچی تله میان نهہ.» ایتہ شکارچی خوب دانہ کی ایتہ تله خوب دوچی لازم دارہ؛ وایستی قائم به تا حیوان نتانه اون بیدینه و فرار بوکونہ و وایستی طعمه بدآره تا حیوان تله سو فاکشأنہ. الان کی کلمه‌یان کلیدی معنی یه بفهمستیم، به ایتہ

متن دیگہ نیگا تاودیم کی ویشتہ حئیقت آشیکار کونہ:

«خوداوند ترس، حکمت تعلیم دہہ.» (امثال ۱۵: ۳۳)

جہ آدوتا آہہ با ہم، فہمیم کی موقدس ترس، ایتہ سرچشمہ یا جریانی ایسہ کی خودا حکمت تعلیم دہہ؛ ایتہ مشاوری ایسہ کی ہمیشہ حاضرہ و نوخوسہ و ہمیشہ آمرہ راہنمائی کونہ تا خودمان زندگی میان عاقلانہ تصمیم بیگیریم۔ آدمیزاد ہیزاران سال رہ ثابت بوکودہ کی وختی اون بہ حال خودش بنی، و جہ خوداوند حکم دور ببہ، تصمیمی بدی گیرہ کی مومکنہ خیلی ضرران بہ وجود باورہ، در حالیکی خودش فیکر کونہ کی تصمیم دوروستی بیگفتہ۔ چہ آ تفاق دکفہ؟

ہلاکت و نابودی راہان، قائم بوستہ ایسہ و اون دورون طعمہ نہہ و ہیچ فرقی شکاری تله امرأ نازہ۔ اونچی کی خوب، عاقلانہ، با فایدہ و لذتبخش بہ نظر فارسہ، ویشتہ وختان طعمہ ای ایسہ کی آمرہ گول زنہ و آمرہ فاکشانہ بہ کارایی کی آخرش بد، غیرعاقلانہ، مضر و ناراحت کونندہ ایسہ۔ خوداوند ترس، آمرہ جہ آ تله یان پاس پایی کونہ و آمرہ جہ آ تله یان دور دارہ۔

اگہ بہ ایمرز جامعہ نیگا بوکونیم، مرداگان و زناگان پیلہ و باہوشی وجود داریدی کی تصمیمی گیری کی تانہ باعث ہلاکت بوستن اوشانی ببہ کی تحت تاثیر اون ایسید۔ از قضا بعضیانم نسبت بہ اوشان نادانی کور ایسید۔ کیتاب موقدس گہ کی موقدس ترس قبول نوکودن و آسی، «آشان بی فہم دیلان تاریکی بیگفتہ، گرچہ خودشان ادعای حکمت کونید، ولی نادان بوستید.» (رومیان ۱: ۲۱-۲۲)۔ وختی فیکر تاریک بہ، خوب نیشہ دئن؛ مسئلہ فقط او زمانی ایسہ کی جی وختی قائم بوستہ و طعمہ گوذاری تله میان، دکفیم۔

با آ حال، برعکس اونم ایسہ۔ وختی کی موقدس ترس محکم کشہ گیریم، ایتہ مشاور دانا داریم کی ہمیشہ آمی ورجہ ایسا کی آمرہ راہنمائی کونہ تا عاقلانہ تصمیم بیگیریم۔ حتا وختی کی واخب کوشندہ تله یان نبیم، آ سرچشمہ ہمیشہ جہ آمان پاس پایی کونہ تا ناغافل تله میان دنکفیم۔

بایید آ اصل بررسی بوکونیم و بہ ایتہ مرد نیگا بوکونیم کی خودا امرأ عہدی ناشتی، ولی جہ اون ترسہ بی؛ اون ابیمیک جراز پادیشا بو۔ اون سارا، ابراہیم زن بہ

خودش حرمسرا برده بو. ایشب خوداوند اون رو آشیکار به و گه: «هسا به خاطر زنی کی بیگفتی، میری!» (پیدایش ۲۰: ۳).

ابیملیک زهأر زنه: «خوداوندا، آیا ایتہ بی گوناہ قومَ ہلاک کونی؟ [...] من آکار راستی و صداقت امرأ بوکودم.» (آیہ ۴ و ۵).

در مورد کلمہ ای کی آیہ «خوداوندا» ایستفادہ بوبوست، گوفتہ بہ کی کلمہ، بہ معنی واقعی کلمہ «می خوداوند» ایسہ. اون ترسَن جہ خوداوند، اوتوی کی خودایہ دوخوانہ و ہم جہ اون جواب، کاملا آشیکار ایسہ. الان بیدینید کی خودا اونَ چی گہ:

«بلہ، دانم کی آکار راستی دورون انجام بدی، و من بوم کی تی جولوبَ بیگفتم تا گوناہ نوکونی. هن و آسی ایسہ کی وناشتم اونَ دس بزنی.» (پیدایش ۲۰: ۷).

خوداوند ترس ایتہ راہنما بو کی ابیملیک جہ اونَ وجود وახب نوبو ولی اونَ جہ آنکی تلہ میان دکفہ نجات بدہ. آ تلہ، آن و آسی کی سارای بہ عنوان ابراہیم خواخور معرفی بوکودید، قایم بوسستہ بو. ولی موقدس ترس جہ اون پاس پایی بوکود. چوطو بہ کی ایتہ بت پرست پادیشا کی نہ خودا امرأ عہد و پیمانی دأشتی و نہ اون بینویشتہ بوبوستہ کلام دأشتی، جہ آنکی ایتہ شوہردار زن امرأ عروسی بوکونہ، بہ خودش پپرکست؟ آنَ جوابَ پولس نیویشتہ یان میان پیدا کونیم: «وختی غیر یهودیان کی شریعت نأریدی، شریعتَ بنا بہ خودشان طبیعت بہ جا آورید، ہر چند اوشان شریعت نأریدی، اما اوشان، خودشان رہ شریعت ایسید. چونکی نیشان دیہیدی کی شریعت اوشان دیل میان بینویشتہ بوبوستہ، اوتوی کی اوشان وجدان اوشان راہنمایی، محکوم یا تہرہ کونہ.» (رومیان ۲: ۱۴ - ۱۵).

علاوہ بر آن، چوطو آ پادیشاہ غیر یهودی جہ آنکی ایتہ زن شوہردار امرأ ببہ بہ خودش پرکہ؛ در حالیکہ ایتہ کیشیش پور سابقہ یا کسی کی کیلیسا میان حضور دأشتی، ایتہ زن شوہردار امرأ زینا کونہ؛ چیز کی ہر چی زمان گودرہ، ویشتر اونَ دینیم، آ موضوع خیلی سخت نیہ. چونکی آ رہبر یا خادیم کیلیسا خو زوان امرأ اعتراف بوکودہ کی عیسا شین ایسہ، ولی خودش دیل دورون جہ خودا ترسی نأرہ. امرہ بوگفتہ بوبوستہ:

«بفہمستم کی جہ مردن کاتیل تر، زنی ایسہ کی اون دیل دام و تلہ ایسہ و اون دسآن کمند۔ او کسی کی خودا ترس دآرہ جہ اون دس فرار کونہ، ولی گوناہکار اون اسیر بہ.» (جامعہ ۷: ۲۶)۔

کیتاب موقدس نیگہ کی شر آدمآن تلہ میآن اسیر بید، بلکہ گوناہکار تلہ میآن دکفہ، یعنی اینفر بہ دلیل آنکی موقدس ترس نآرہ جہ هدف دور بہ۔ آ آدم راحت تانہ کسی ببہ کی مسیحی ہم ایسہ۔ یعقوب بہ کسآنی کی بہ عیسا اعتراف کونیدی نیویسہ: «آی گوناہکاران، خودتآن دسآن پاک کونید و آی دو دیلان؛ خودتآن دیلان پاک کونید.» (یعقوب ۴: ۸)۔

آمی انجیل غربی کی خیلیآن اون قبول بوکودید، بہ طور سیستماتیک ایتہ جعلی فیض تعلیم دہہ کی آمرہ جوری تربیت کونہ کی جہ خودا حکمت فرق دآرہ و خودا ترس جہ آمی دیلان اوسآنہ۔ آ موضوع، ایتہ ناسالم سرچشمہ جہ انحرافی نصیحتآن بہ وجود آورہ کی ایتہ قودرتمند نیروی کی آمرہ گوناہ جلوب پاس پایی کونہ یہ، جہ میآن برہ۔ در حالی کی اصیل فیض بر خلاف موقدس ترس نییہ۔

«چونکی خودا فیض آشیکار بوستہ، فیضی کی نجات دہہ۔ و آمرہ یاد دہہ کی بی دینی و دونیایی میلآن ترک کونیم، و خویشتن داری و دوروستکاری و دینداری امرآ زمانہ میآن زندگی بوکونیم.» (تیتوس ۲: ۱۱-۱۲)۔

آمان نتائیم خودا حثیقی فیض، جہ خودا ترس سیوا بوکونیم، اوشآن بہ ہمدیگہ وصلید و ہر دوتآ ہمیش آمرہ جہ مرگبار تلہ یآن دور کونید۔ آ آفت غیر روحانی و نادوروست رفتارآن، آدمآنی میآن کی ادعای عہد و پیمان خودا امرآ دآرید، ایتہ تازہ موضوع نییہ۔ اسرائیل تاریخ و کیلیسا دورون، آمان ہتوچی الگو بییدیم، ولی آ آخر روزآن کی عیسا بوگفتہ بوکی جہ طریق دوروغ بشناختہ بہ، آ الگو ویشتر بوستہ۔ موقدس ترس جہ دس دزن باعیث بہ کی مردوم دیلان و جانآن بہ تاریک نصیحتآنی و آ بہ کی بہ نظر فارسہ حثیقت ایسہ، اما در حثیقت، بدون آنکی مردوم واخب بیید گوناہ و مردن سو شید۔

الآن، شر نیرویآن جامعہ میآن، ویشتر بوستہ؛ اینگار ایتہ منحنی صعودی میآن در حال بوجور شوئن ایسیم۔ آگہ فیض جعلی کی خیلیآن اون قبول بوکودید،

ایدامه پیدا کونه و موقدس ترسَ جه ایمانداران دیل جه میان بره، خیلی جه مسیحیانی کی ادعای مسیحیت کونیدی به شرارت دوروغ دعوت بیدی. امان نیاز داریم کی موقدس ترسَ دوواره خودمان دورون زنده بوکونیم، تا همش می کفتن جولوب، دام میان بیگیره. موقدس ترس، وختی کی ویشتر آدمان دوروغ تله میان دکفید، می دیل حقیقت امرأ همهانگ کونه.

موقدس ترسَ خودتان پيله گنج بدانید و جه اون، ویشتر جه میلیون میلیون دلار پول، گیرانترین جواهران، یا قشنگترین خانه یان مأنستن پاس پایی بوکونید. امان اگرانقیمت چیزان، جه طریق بیمه کودن، تلنبار کودن، گاو صندوقان میان نئن یا هشدار دهنده سیستمان نصب کودن امرأ پاس پایی کونیم، در حالیکه می پیلدانه ترین گنج، خوداوند ترس ایسه. هن ووسی آمره بوگفته بوبوسته کی: «خودت دیل تومام تی وجود امرأ پاس پایی بوکون، چونکی امور حیاتی سرچشمه ایسه.» (امثال ۴: ۲۳).

شخصی سازی

آیه: «آیا حکمت دونخوانه و فهم خودش صدای بلند نوکونه؟ چونکی هر کسی می دومبال ببه، حیات پیدا کونه و خوداوند لطف شامل حال اون به. ولی هر کی می دومبال نبه، خودش جان ره ضرر فارسانه.» (امثال ۸: ۱ و ۳۵-۳۶).

نکته: به عنوان کسی کی مسیح دومبال کونه، حکمت به دس آوردن مهمترین کاری ایسه کی تأنیم انجام بدیم. خوداوند ترس حکمت سرچشمه ایسه و آمره جه مرگبار تله یان پاس پایی کونه.

تأمل: آیا می خط قرمز معلوم بوکودم؟ آیا تصمیم بیگفتم کی حکمت جامعه یه کی برخلاف خودا کلام ایسه، پیروی نوکونم؟ آیا حاضریم ایمان و فرمانبری جه خودا کلام ووسی، مورد آزار و اذیت قرار بیگیریم؟ چوطو تائم عیسا حکمت می هر روز تصمیمان دورون بتر دومبال کونم؟

دوعا: پٹر، عیسا نام میان، آن و اسی کی تی حکمت و فہم بد ارم ایجگرہ زنم. می گوشان و چومان و از کون تا اون بفہم. نخوایم خودم عقل تکیہ کودن امرأ، نادان بہ نظر فارسم. من می خوداوند، عیسا مسیح حکمت و اسی، ویشترین ارزش فائل ایسم و اون رو تکیہ کونم. اگہ می ایمان و اطاعت و اسی بہ من ظلم و ستم بہ، بازم فرمانبری کودن انتخاب کونم. آمین

اعتراف: می ایرادہ یہ جزم کودم تا ہر تصمیمی کی گیرم میان، می خوداوند عیسا حکمت دومبال کونم.

خوداوند ترس، اوفتادگی امرأ مساوی ایسه.

– آگوستین از هیپو

۴. | ایتہ موفق زندگی

کیتاب امثال حکمت میان، دوتا فضیلت وجود دأره کی دوس دأرم اوشآن «قودرتمند جفت» نام بنم. آ دوتا فضیلت دس به دس هم دیهد و ویشتر وختآن کیتاب موقدس آیه یان میان همدیگر کامل کونید. اوشآن آ بیجیر آیه دورون بأموئید:

«اوفتاده بوستن و خوداوند ترس داشتن نتیجه، ثروت و احترام-عزت و حیات ابدی ایسه.» (امثال ۲۲: ۴)

اوفتادیگی حئیقی و موقدس ترس به همدیگه ربط دأرید. هرماله اینفر پیدا نوکونید کی واقعا اوفتاده ببه، ولی جه خودا نترسه و یا کسی کی واقعا اوفتاده نبه، ولی جه خودا ترس بدأره. کلمه «حئیقت یا واقعا» مهم ایسه، چونکی اوفتادیگی الکی و غیر واقعی هم وجود دأره کی فصل بعدی دورون کامل در مورد اون گب زنیم. الان بآیید خولاصه، به سه تا وعده ای کی به آمان فاده بویوسته، نیگا تاودیم: ثروت، احترام-عزت و حیات ابدی. کلمه عبرتی ثروت ره ošer ایسه و اون معنی ثروت و مال و مناله کی «هر جور ثروٹی مٹ زیمین، دارایی، دام و زاکآن» شامل به. اون معنی واضح و روشن ایسه. آ وعده مربوط به گذشته نیبه. مزور نیویسم نیویسه:

«خوش به حال کسی کی جه خوداوند ترس دأره، و اون حکمان انجام دتن و آسی

خیلی لذت بره [...] دولت و ثروت اون خانه میان نهه و اون دوروستکاری همیشه ماندگار ایسه.» (مزامیر ۱۱۲: ۱ و ۳)

کلمه عبری «دولت و ثروت» ره همون ošer ایسه. آن میان ایته اختلاف نظر وجود داره. بعضی مردومان دارایی و ثروت برخلاف موقدس بوستن دانیدی. با حال، اگه آمان کیتاب موقدس آشیکار حئیقتان به خاطر خودمان سنت نیده بیگیریم، آیا آن نشانه تکبر و غرور نییه، کی قطعاً بر خلاف موقدس ترس ایسه؟

خیلی سال پیش من موضوع امرأ برخوردار بوکودم. سالای اول خیدمت، من و لیزا بیده بیم کی خادیمانی، انجیل کامیابی یه تعلیم دبید، کی خیلان فاسد ثروت سو فاکشانه ایی. اون نتیجه خرابی زیادی به بار باورد و خیلان، حرص و طمع و بت پرستی سو فاکشانه. خیلان جه ایمان حئیقی رو واگردانه یید و خیلی مصیبتان خوشان ره به بار باوردید. وختی آ خرابیان به وجود باموید ایته جنبش برخلاف باور قبلی به وجود بامو؛ آمان جه هر تعلیمی کی به ثروت و رفاه ایشاره داشتی، تنفر اوسادیم. ولی آخرش، روح القدس آمی آ خام فیکر اصلاح بوکود. آمان وایستی آ حئیقت امرأ روبرو بوبوسته بیم کی اینفر کی واقعا جه خودا ترس داره، تانه ثروت جوری مدیریت بوکونه کی حرص و طمع تله دورون دنکفه.

هدف جه ثروت و مال و منال چی ایسه؟ اوشان وسیله ای ایسید کی شه اون امرأ دیگران برکت بدی. وختی آ متن نیویشتن دوبوم، آمی مینستری ویشتر جه ۵۳ میلیون کیتاب و دوره آموزشی کیشیشان و رهبران ره، ۱۳۰ کشور دونیا میان و به ۱۱۸ زوان منتشر بوکوده بو. هم آنکی آمان ایته اپلیکیشن به نام MessengerX چاکودیم کی اون میان منابع تعلیمی شاگردسازی یه به ۱۲۲ زوان بناییم و ۲۳۰ کشور میان دانلود بوبوسته. آمان آکاران ره، هیچ پولی فأنگیریم. آ پروژه یان ره میلیون میلیون دلار خرج بوبوسته. اگه مرداگان و زناگانی کی جه آ حقسایان حمایت بوکودید، باور بدأشته بید کی موقدس بوستن یعنی کم و کسری داشتن و فقیر بوستن، چی تفاق دکفتی؟ اگه اتوی بوبوسته بی، آمان موفق نوبوستیم میلیون میلیون آدم کی جه آ امکانات ایستفاده کونیدی یه، تقویت بوکونیم.

خیلی فرق نهه بین حرص و طمع، و مال و منال داشتن آن و آسی کی دیگران زندگی رو تاثیر خوب بنیم. کسای کی واقعا جه خودا ترس داریدی، آ فرق فهمیدی

و خودشانَ جہ حرص و طمع دور داریدی.

عهد جدید میان، بعد آنکی عیسا مصلوب بوبوست، خوانیم:

«وختی غروب بوبوست، ایته پولدار مردای، اهل راقه، اون نام یوسف، کی خودشن عیسا شاگرد بوبوسته بو، پیلاتس ورجه بوشو و عیسا جسدَ بخوآست.»
(متا ۲۷: ۵۷-۵۸)

یوسف، ایته پولدار مردای بو و کیتاب موقدس گه اون عیسا شاگرد بو. با آ حال، آ تضاد ایدامه داره- ویشتر عیسا شاگردان بوگروخته بید و قایم بوسته بید. ولی آ پولدار مردای، خودش موقدس ترس و آسی، جرأت بدآشت کی یهود رهبران تهدید و روم قودرت نیده بیگیره و پیلاتس ورجه بشه و عیسا جسدَ جہ اون بخوآی. چی نترس مرداکی!

لطفاً ایشتباه نفهمید. اگه اینفر ندار ببه، آیا به آ معنی ایسه کی جہ خودا ترس ناره؟ نه! کیتاب موقدس پوره مرداگان و زناگانی ایسه کی مال و منال ناشتید. آیا آن باعیثَ به کی اوشان کمتر پارسا بیبید؟ قطعاً نه! ثروت حئیقی یه، پول و مال و منال امرأ نیشه اندازه گیفتن، بلکه به آمی توانایی کی دیگران کومک کونیم امرأ شه اون فهمستن. آمره وعده بده بوبوست کی:

«آی کسان کی خوداوند موقدسان ایسید، جہ اون بترسید، چونکی کسان کی جہ اون ترس دارید ره هیچ کم و کسری ای ننا. درنده شیران، محتاج و گرسنه بیدی، ولی کسان کی خوداوند دومبال بیبید هیچ چیز خوبی اوشان ره کم و کسر نییه.»
(مزمور ۳۴: ۹-۱۰).

دیگران رو تأثیر نئن، خودا پادیشایی و آسی، ایته موقدس کار ایسه کی تانه جہ طریق دوعا، غذا، مالیات، تعلیم دئن، شاگردی، مهمانوازی یا خدمت کودن انجام ببه. خوب ایسه کی منابع زیادی آمی رسالت ایلاهی انجام دئن ره بدآریم. موقدس آدمان، آن دومبال ایسید و آ جریان میان، خودشان خوشبخت حس کونید. مغرور، مذهبی و بخیل آدمان خوشان توان آتوی مصرف کونید کی چره ایمانداران و آ ندار بیبید و مردوم به باورانی کی کیتاب موقدس میان وجود ناره، دعوت کونید. سلیمان، مردومی کی اوشان رو پادیشایی کودی، خودا ترس سو رهبری کودی

و تعلیم دئی. وختی اون پادیشا بو «هر کس جه یهودا و ایسرائیل، جه دان تا بیئرشبع، خوشان انجیزدأر و تاك جیر، امنیت میان زندگی کودید.» (اول پادشاهان ۴: ۲۴). و هم گوفته بوبوسته کی مردوم «خوردید و خوفنید و شادی کودید.» (اول پادشاهان ۴: ۲۰). ایچه بایسیم و در مورد آ جمله فیکر بوکونیم: «هر خانواده، خودش ره خانه و باغ داشتی»^{۱۶}. کل کشور میان، هیچ کمکی کی رفاهی یا بیکاری یا نداری و اسی ببه وجود ناشتی، چون همه چی فراوان بو! خوداوند ترس، حکمتی فآده کی تومام کسان کی او حکمت بدآرید، جه اون سود برید. در آ مورد، ایته ملت سود بره. چی تفاق دگفه اگه تومام آمی رهبران خوداوند ترس میان قدم بزیند؟

به عنوان آخرین گب، آن و اسی کی آ وعده به انجام فآرسه نیاز نیبه کی دوعا میان ایجگره بزینیم؛ اوتوی کی اسحاق آن و اسی کی ربکا زای دأر ببه ایجگره بزه. چره کی عیسا به آمان وعده دهه: «اول به دومبال خودا پادیشایی و اون عدالت بیبید. او وخت تومام آشان هم شومزه فآده به.» (متا ۶: ۳۳).

بآیید به وعده بعدی، یعنی عزت، نیگا تاودیم. کلمه عبری «عزت» ره، آمی آیه میان، kabod ایسه و به معنی «احترام، جلال، شکوه و ثروته». آمان فصل قبل میان بیدیم کی آ کلمه، کلمه ای ایسه کی موسا وختی بخوآست خودا جلال بیدینه جه اون ایستفاده بوکود. آ کلمه معنی بار سنگینی دأره؛ قودرتی کی جه مقام یا عنوان نآیه، بلکه به شخصیت آدم مربوط به. پس ایته دیگه جه موقدس ترس عجیب خوبیان، عزت و جلال ایسه کی شومزه به آدمی کی احترام و عزت و پیله گی دأره، تبدیل کونه. امثال، تنها کیتابی نیبه کی آ خوپی یه بگه؛ مزبور نیویس هم جه همون کلمه عبری کسان کی جه خودا ترس دآریدی ره، ایستفاده کونه: «اون احترام- عزت تا ابد پا برجأ مأنه» (مزبور ۱۱۲: ۹).

ایته بافضیلت زن کیتاب امثال میان در نظر بیگیرید. اون عجیب ویزگیان دأره؛ اون قابل اعتماد، عاقل، کوشا، پورانرژی، پورتلاش، مال و منال دار، پولدار و مهربان ایسه، محتاجان کومک کونه و جه درمونده آدمان دفاع کونه. ایته دیگه جه مهم ویزگیان کی گاهی نیده بیگفته به و به آمی موضوع هم مربوط به آن ایسه: «قوت و عزت لیباس مأنستن دوکونه.» (امثال ۳۱: ۲۵). اگه بخوآیم ایچور

۱۶ خودش انجیل و تاك درخت جیر امنیت میان زندگی کودی. هرکس [...]

ایتہ موفق زندگی

دیگہ بیگیم آنہ کی، اون عزتَ لیباس، اونَ پوشانہ، یعنی عزت، لیباس امرأ فرقی نأره، چونکی ہمہ کس تأنہ اونَ بیدینہ و قابل توجہ ایسہ. ولی اون آخرین فضیلت چی ایسہ؟

«جذابیت آدمَ گول زنہ و زیبای زودگذر ایسہ؛ ولی زنی کی جہ خوداوند ترس دأره یہ، وَا تعریف -تمجید کودن.» (امثال ۳۰: ۳۱).

أ فضیلت موقدس ترس ایسہ! آیہ ایتہ عجیب حئیقت وجود دأره؛ عزت و احترامی کی بہ آزن نسبت بدہ بوبوستہ، ہر مرد و زنی کی جہ خودا ترس دأریدی رہ، دسرس میان نہہ. تومام می سفران میان رہبران و مهم آدمای زیادی امرأ ملاقات بوکودم. خیلیان جامعہ رو تاثیر زیادی بنأید، ولی اونچی کی ویشتر جہ ہر چی کی بنا بوکودید، می توجہ جلب بوکود، وختی ایسہ کی مرد یا زنی امرأ روبرو ہم کی عزت لیباس دوکودہ. اوشان حضور مهمہ. اوشان نور، عشق، عزت و نجابت جہ خودشان بہ جا نیہید. اوشان زاکان اوشان دوس دأرید و اوشان احترام-عزت نیہید، اوشان ہمکاران و ریفیقان، دوس دأریدی کی بہ اوشان نیزیک بید. جالب آنہ کی خیلی جہ اوشان، معروف و بشناختہ بوبوستہ آدمان نیید. اوشان موفقیت رمز چی ایسہ؟ خوداوند ترس!

سومین وعدہ آمی آیہ ای کی اول بوگفتیم، حیات یا طول عمر ایسہ کی ایتہ نیزیک ارتباط، اوفتادیگی حئیقی آمرہ دأره. فصل بعدی میان در مورد أ وعدہ ویشتر گب زنیم.

شخصی سازی

آیہ: «خوداوند ترس، باعث بہ کی جہ بدی نفرت بدأریم. [...] اوشانی کی مَرہ دوس دأرید، دوس دأرم، و اوشانی کی جدی می دومبال چرخیدی، مَرہ پیدا کونید. دولت و جلال می امرأ ایسہ، ہمیشگی دولتمندی و عدالت.» (امثال ۸: ۱۳ و ۱۷-۱۸).

نکتہ: موقدس ترس و اوفتادیگی مژدہ، ثروت، احترام و حیات ایسید. ثروت، پول یا مال و منالی کی داریم آمرہ نیشہ اندازہ گیفتن، بلکہ شہ اون اوقدی کی دیگران کومک کونیم امرأ اندازہ گیری بوکونیم. نجابت امی شخصیت میان نہہ نہ امی عنوان یا مقام میان.

تفکر: آیا ایتہ نظر دوروستی در مورد ثروت دارم؟ آیا بہ دلیل نامنی، ترس یا طمع ثروت دومبال ایسم؟ آیا بئتر ایسہ کی موقدس ترس دومبال بيم و وعدہ فراوانی داشتن آن واسی کی دیگران زندگی رو تأثیر بنم باور دارم؟ عزت لیباس دوکودن، مرہ چی معنی ای دہہ؟

دوعا: پئر جان، لطفا خودت وعدہ یہ بہ انجام فارسن تا اوفتادیگی حئیقی و موقدس ترس، ثروت، عزت و عمر طولانی تجربہ بوکونم و بتانم خودم ماموریت ایلاہی، کی خیدمت کودن بہ دیگران ایسہ یہ، بہ انجام فارسانم. عیسا مسیح نام میان، آمین.

اعتراف: می آسمانی پئر، اگہ موقدس ترس و اوفتادیگی حئیقی دومبال بيم، مرہ ثروت، عزت و حیات وعدہ بدہ.

«با فهم مردأى، راست رأ میان قدم
اوسأنه.»

-امثال ۱۵ : ۲۱-

۴۱ | خورم آخر-عاقبت

آمان وختی تأنیم کامل جه حیات نیکوگب بزنینم کی به اون آخر-عاقبت خویم ایشاره بوکونیم. فصل ۱۸ میان در مورد طول عمر بوگفتیم، ولی آ فصل میان، ویشتر در مورد اون گب زنینم و مهم بوستن خودا ترس و اوفتاده بوستن در رابطه با طول عمر بررسی کونیم.

«اوفتادیکی و خوداوند ترس نتیجه، ثروت و احترام-عزت و حیات ابدی ایسه!»
(امثال ۲۲: ۴)

ایته جه عجیب موقدس ترس فایده یان، طول عمر زیاد کودن ایسه؛ «خوداوند ترس، عمر روزان زیاد کونه.» (امثال ۱۰: ۲۷). چی عجیب وعده ای! آ وعده فقط ایبار بده نوبوسته؛ چونکی ایوارده آمره بوگفته بوبوسته کی موقدس ترس حکمت و آسی، «تی روزان زیاد بیدی، و تی عمر سالآتم ایضافه بیدی.» (امثال ۹: ۱۱). نه فقط آمره وعده سالان ایضافه تر بده بوبوست، بلکه آمی روزان پور بارتر بیدی.

تأیید دیگه، ایته جه خودا ده فرمان میان وجود دأره. خوداوند ترس آمره به احترام بدون چون و چرا نسبت به خودمان پئر و مار تشویق کونه، و آ کار دورون به آمان وعده بده بوبوسته کی «تا خوشبخت بیبی و زمین رو عمر طولانی بوکونی.» (افسیان ۶: ۳). ایوارده نه فقط طول عمر، بلکه خوشبختی

وعده یہ ہم دینیم. اَشْأَن وَعَدَه یأنی ایسید کی دوعا میآن تَأْنِیم اوشْأَنَ جِه خودا بخوآئیم.

توجه به آ موضوع مهم ایسه کی اگه زندگی خوب نبه، لذت جِه سالْی ایضافی هم کم به. سلیمان او سالْنی کی بدبین بوبوسته بو بینویشت: «مردن روز، جِه به دونیا آمون روز [بئتر ایسه].» (جامعه ۷: ۱). آشیکار ایسه کی اون وختی آ کلمه یأَن نیویشتن دوبو جِه خودش زندگی لذت نوبوردی. چی باعث ایته زندگی بئتر به؟ اوفتادگی حئیقی و خوداوند ترس. چندین سال پیش وختی دوعا کودن دو بوم، بخوآندم:

«او سالی کی عَزْیای پادیشاه بمرد، خوداوند بیدم کی ایته بلند و پورجلال تخت رو نیشته بو و اون ردا دأمن، معبد پوره کوده بو. «(اشعیا ۶: ۱)

اشعیا، خوداوند اون تومام جلال امرأ بیده. هوتویی کی فصل قبل میآن بوگفته بوبوست، اون متعال خوداوند خودش تخت رو بیده و یه عالمه فرشته کی اوشْأَن ایجگره یأَن معبد ورودی ستونْأَن به لرزش تأوده بو. آ تجربه امرأ، اون زندگی کلا عوض بوست.

بعد آنکی آ آیه یأَن بخوآندم، ایجگره بزم: «خوداوندا، آن چیزی ایسه کی من اون لازیم دارم، ایته تازه رویا جِه عیسا!»
روح القدس می دلیل میآن گب بزه: «آ آیه یه آتویی شروع نوکودم. وَاْگَرْد و ایوارده بخوآن!»

قاق بوسته بوم. ولی هوتویی کی اون دستور بدّه بو، انجام بدم، و آی دفعه کلمه یأَن «او سالی کی عَزْیای پادیشا بمرد»، مره صفحه میآن آشیکار بوست. بآزین بیشتاوستم: «عَزْیَا وَا بَیمیره تا اشعیا بتأنه ایته تازه نظر جِه من بدآره.» او وخت، من عَزْیَا امرأ آشنا نوبوم؛ فقط دانستیم کی اون ایته جِه ایسرائیل یا یهودا پادیشا ایسه. ولی وختی در مورد اون زندگی تحقیق کودن شروع بوکودم، عجیب حئیقتْأَن بفهمستم. اون فقط شونزده سال دأشتی کی به عنوان یهودا پادیشا تاج گوذاری بوکود و پنجاه و دو سال تخت رو بینیشت. آن و آسی کی مقایسه بوکونم، آ متن نیوشتن موقع، من پنجاه و دوسال گودشته میآن، ده تا رئیس جمهور ریاست بیدم. عزیا مودت درازی سلطنت بوکود.

خووم آخو-عاقبت

وختی شوونزده سال دأشتی میلیون میلیون آدم رو فرمانروایی کودی، اون عاقلانه کار بوکود؛ خودای دومبال کود: «تا وختی کی خوداوند دومبال کودی، خودا اون خوشبخت کوده بو.» (دوم تواریخ ۲۶: ۵). اون حنیقتا موفق بوبوسته بو! حکمتی کی خودا اون فاده، اون به ایته پورجلال عظمت فأسأنه؛ اون اقتصاد قوی بوکود، شهران بازسازی بوکود، ایته قودرتمند ارتش چاکود و سرزمینی کی اون پئران جه دس بده بو یه، دوواره پس بیگفت. هتویم خوانیم: «اون شهرت تا دور دوراتم فارسه، چونکی اون ایته پیله کومک فأكیفتی تا آنکی خیلی خیلی قودرتمند بوبوست.» (دوم تواریخ ۲۶: ۱۵). با آ حال، سلیمان مأستن، خوداوند ترس اون گنجینه نوبو. و متأسفانه خوانیم:

«ولی چون عزیا قودرتمند تر بوسته، اون دیل میان غرور بامو، و اون به نابودی فأكشأنه.» (دوم تواریخ ۲۶: ۱۶).

ایته جا خو مسیر دورون، اون کی اوفتادیگی و موقدس ترس امرأ شروع بوکوده بو، اوشان جه دس بده. آیه ایته مهم حنیقت وجود دأره: آ دوتا قودرتمند فضیلت، فوری، ایجور فراوانی به وجود آورید، و مومکن ایسه آ فیکر ایشتابه به وجود باوره کی موفقیقت، هتویی ایدامه پیدا کونه حتا وختی کی او دوتا فضیلتی کی او فراوانیان و موفقیاتان شروع کوننده و جولوب برنده بیدی، د وجود ندأرید. اونچی کی ایدامه میان خوانیم خیلی جالب ایسه:

«به خودش خودا یهوه خیانت بوکود، خوداوند معبد دورون بوشو تا قوریانگه رو، بخور بوسو جائه.» (دوم تواریخ ۲۶: ۱۶).

روح القدس ایته سوال جه من وورسه: «پسر جان، وختی غرور عزیا دیل دورون دکفت، آیا اون معنویت ویشتر بوست یا کمتر؟» فوری بفهمستم کی آ سوال جواب برخلاف انتظار ایسه. همش فیکر کودیم وختی غرور اینفر دیل دورون دکفه، اون جه نظر معنوی ضعیف تره به، ولی عزیا آن و آسی کی ایته کار روحانی بوکونه خوداوند معبد دورون بوشو. تا وختی کی روح القدس آ سوال ونورسه بو، نتأنستیم آ موضوع بفهمم.

قاق بوبوسته، بلند صدا امرأ بوگفتم: «اون روحانی تره بوست!»

روح القدس می دیل دورون بوگفت: «غرور روح و مذهب روح، دس به دس هم، همدیگر قایم کونید، و همدیگر تقویت کونید». غرور، مانع به کی اینسان به دینداری اعتراف بوکونه و مذهب، خودش معنوی رفتارآن امرأ، غرور رو لاپوشانی کونه.

او وخت به فریسانی کی عیسا زمان ایسأبید فیکر بوکودم. ا رهبرانم عزیزا، مأنستن، احتمالا عشق حئیقی و موقدس ترس امرأ نسبت به یهوه خودشان کار شروع بوکودید، ولی ایته جا میان، غرور اوشان دیل دورون دکفت. اوشان جه خودا دور بوستید، ولی اوشان روحانی کارآن ویشتر بوست.

عزیا کاهنان امرأ روبرو بوبوست، اوشان بوگفتید کی اون رفتار غیر موقدس ایسه. وختی کی عزیا ا حئیقت امرأ روبرو بوبوست، نسبت به کاهنان غضب اوساد (کی نشان دهه کی اوفتادیگی جه دس بده). یوککو اون صورت دورون جذام پخش بوست. الباقی زندگی یه ا پادیشا ناراحت کونده بو. اون مجبور بو ایته خانه میان سیوا زندگی بوکونه. اون پسر حکومت به دس بیگفت و آخربسر، عزیا هه جذام امرأ بمرد.

بأبید جه نظر عموم مردوم به ا موضوع نیگا تاویدیم. تنها حئیقت آشیکار یهودا و اورشلیم مردوم ره آن بو کی اوشان پادیشا گرفتار جذام بوبوسته بو. آیا تأنید فیکرش بوکونید کی چوطو رسانه های اجتماعی جه آ خبر پوره به؟ ایته عالمه نظرآن سرازیر به: «وای نه، می پادیشا جذام داره. چی مصیبتی!»

هیکس جه مردوم نأنستید ا مریضی پوشت چی قایم بوسته. ولی روح القدس آمره جه اون واخب کونه؛ ا مریضی به ا دلیل بو کی اون خو موقدس ترس و اوفتادیگی یه جه دس بده بو.

وختی ا موضوع بفهمستم، جه خوداوند در مورد خودمان روزگار سوال بوکودم. خودم زندگی میان خیلی رهبران بیدم کی دوچار لغزش بوبوستید و بکفتید و می دیل جه ا موضوع بشکفت. ا اتفاق ویشتر وختان غیر اخلاقی رابطه یان و آسی دکفه، ولی گاهی وختان اعتیاد به الکل، مواد مخدر، طمع، یا رذلبازیان و نامناسب رفتارآن و آسی هم ایسه. متاسفانه من رهبرانی یه بیدم بکفتید کی قبل امان، همزمان می امرأ و حتا بعد امان خیدمت شروع بوکوده بید. هر کودام جه اوشان ذوق و شوق فراوان امرأ شروع بوکودید عیسا جلال بدید. چوطو نأنستید هتوچی

تاريڪ رفتاران ميان تسليم بيبيد؟ آيا اوشان نيديد كي ديگران جه هه الگو پيروي بوکوديد و بکفتيد؟

روح القدس ايوآرده مڙه بوگفت: «پسر جان، آ سقوٽ بوکوده رهبران، مشڪل هورموني ناشتيد، اوشان مشڪل غرور بو.» اونچي كي امان بيديم، جذام اوشان پيشاني رو بو-غير اخلاقي رابطه يان، رذلبازي و رفتاري ديگه كي باعث اوشان کفتن بوبوسته. ولي اونچي كي امان نيديم غروري بو كي اوشان موقدس ترس و اوفتاديگي جائي بيگيفته بو. کويآ آ تفاق دکفه، فقط خودا دانه. حتا خود او رهبرم نانه، چونكي غرور، خودش قورباني چوم کور کونه تا نتانه خوب بيدينه. به دليل شتابي كي موفقيت به وجود آوره، راحت تانيم اونچي كي آمي موفقيت علت بو يه، يعني خوداي، اوفتاديگي و موقدس ترس امرأ دومبال کودن جه دس بديم. به هه دليل، خيلي مهم ايسه كي خودمان موفقيت دوران ميان، عيسا گبان خودمان جولوب بداريم: «جودا جه من، هيچ کاري نتانيد بوکونيد.» (يوحنا ۱۵: ۵).

در حقيقت او روز، روح القدس مڙه بوگفت: «جان، به هو اندازه كي غرور جه ميان بشه، به هو اندازه تاني بئتر عيساي بيديني و بشناسي.» تغيير ايتيه موضوع واجب ايسه، و بدون داشتن ايتيه تازه نظر جه خوداوند، رشد کودن ويشترو اون مانستن بوستن فرصت جه دس ديهم. خيلي جه پيله مردگان و زنگان زنديگي خوب تومام نوبوسته، ولي تومام اوشان باور داشتيد كي جه عاقبت اوفتاديگي و موقدس ترس جه دس دن تانيد فرار بوکونيد، ولي گول نوخوريد، به خودتان اوفتاديگي حقيقي و وابستگي کامل به عيسا چنگ بزويد و موقدس ترس به خودتان گنجينه تبديل بوکونيد. آکار انجام دنن و آسي خوداوند شومره ثروت، عزت و حيات ابدی وعده يه بده.

شخصی سازی

آیه: «گوش بوکون و اونچی کی گم، قبول بوکون کی تی عمر سالان ویشتر به.» (امثال ۴: ۱۰)

نکته: به هو اندازه کی غرور جه میان بشه، به هو اندازه تائیم عیسای بتر بیدینیم و بشناسیم. فروتنی حقیقی موقدس ترس میان ریشه داره. آن به ا معنی ایسه کی بدون عیسا، نتائیم کاری انجام بدیم. پس انتخاب کونیم کی کاملاً به اون وابسته بییم.

تأمل: آیا اوفتادیگی در می زندگی ایته حقیقت ایسه؟ آیا زمینہ یانی وجود داره کی من آنیگاه بدآرم کی «من آکار دأنم»؟ آیا بدون آنکی خوداوند امرأ مشورت بوکونم، برنامه ریزی کونم؟ بدون آنکی به خودم دورون نیگا بوکونم و اون حضور بیدینم، تصمیم گیرم؟ اگه اتوی ایسه، چوطو تأنم آکار عوض کونم؟ چوطو شکرگوزاری مژه همزمان نترس و اوفتاده داره؟

دوعا: پتر جان، عیسا مسیح نام میان، آن و اسی کی ا قسمتانی، جه می زندگی میان غرور وجود داره، مژه ببخش: (اوشان بینویسید). من جه آ وابستگی به خودم و آنکی خودم بوجورتر جه دیگران دأنم، توبه کونم. مژه عیسا خون مژه پاک کون. من خودم تی حضور میان اوفتاده کونم و آکار امرأ دیگران مهمتر جه خودم دینم. آمین.

اعتراف: من خودم زندگی هدایت و اسی، اوفتادیگی و خوداوند ترس انتخاب کونم.

ویشتر وختانِ دوعا کونم: «خوداونداء، توبهٔ
روح و خودا ترسَ زندہ بوکون کی سرتاسر
قارہ میانِ پخشِ بہ، تا امان در امان بیبیم و
ترہ محترم بداریم.»

– ای. دبلیو. توزر

شیشومین ہفتہ - ہفتومین روز

۴۲ | گنج یافتن

ایتہ گب خوآنندہ امرأ: آ فصل آن و اسی کی کیتاب پیغام کامل کونہ، طولانی تر جہ حد معمول ایسہ. اگہ تا ہسأ کیتاب ہر روز بخوآنندید، آ فصل بہ دو بخش صب و بعدظہر تقسیم بوکونید.

صب رہ مطالعہ کودن: ایتہ خولاصہ جہ موقدس ترس خوبیآن

موقدس ترس عمق خوبیآن، ویشتر جہ ایتہ کیتاب ایسہ. اگہ بخوآئیم در او مورد کامل گب بزینیم، بہ چنتا کیتاب نیویشتن نیاز دارہ. من حدود سی سال ایسہ کی اون دومبال ایسم و ہنورم جہ اونچی روح القدس کیتاب موقدس میان آشیکار کونہ، قاق بم. پس، بائید آ قسمت ایتہ نیگا کوتاہ امرأ بہ چنتا دیگر جہ خوداوند وعدہیان تومام کونیم؛ ہر کودام جہ اوشان بہ عنوان ایتہ مقدمہ خودتان رہ کی ویشتر اون درک بوکونید و بفہمید و اسی در نظر بیگیرید. آ وعدہیان خودتان دلیل میان قبول بوکونید، و حقسأ نوکونید اوشان بینویسید یا توضیح بدید. اوشان خودتان امرأ مرور بوکونید. کسأی کی جہ خودا ترس دآریدی، اشان جواہرانی ایسید کی و اوشان پیدا کونید و خودتان ورجہ بدآرید.

«خوش بہ حال ہر کسی کی جہ خوداوند ترس دارہ، و اون راہہان میان قدم زنہ. تو جہ خودت دسرنج خوری، و مبارک و خوشبخت بی!»
(مزمور ۱۲۸: ۱-۲).

توجه بوکونید کلمه «خوشی» ریشه، ا دوتا آیه دورون، سه مرتبه بأورده بوبوسته^{۱۷}. کسی کی واقعا جه خودا ترس دأره، پور جه خوشی ایسه. ایته جه خوشی جنبه یان کی به طور خاص بوگفته بوبوسته، می شغل ایسه. من هرما له او تاثیر گوذار تفاق کی می زندگی میان اوایل دهه ۱۹۸۰ دکفته به، جختره نبرم. او زمان من مهندس IBM بوم. امان ایته مهندسان ره، آن و اسی کی ۸۳ سال اوته کار بوکوده بو، جشن بیگیتیم. اول روز، دهها نفر اون دفتر میان همدیگر دور جَم بوسته بيم.

ای لحظه دورون، مردی کی اون ره جشن بیگیتفه بيم، صدای بلند امرأ بوگفت: «من جه روزی کی ا مجموعه میان باموم، به مودت ۸۳ سال نفرت اوسادم.» بقیه خنده بوکودید و ایته سری به عنوان تأیید تگان بدید. من فقط چن ماه بو کی خودم سمت میان کار کودیم. جوان و کم تجربه بوم، ولی جه اون گبان قاق بوسته بوم. وورسم: «چره آکار بوکودی؟»

اون قیافه فوری جه حالت پوزخند به نفرت تبدیل بوبوست و به همراه بقیه آدمان کی اوته ایساید به می سو واگردستید و مسخره کودن امرأ بوگفت: «جان، اون اسم کار ایسه! غذا و لباس هین و اسی و ایستی کار کودن!» ایته نیگایی به مردگان دیگه صورت تاوادم، بفهمستم کی اوشانم هه احساس دأرید. دانستیم د نوایستی گبی بزنم. تنها علتی کی من رشته مهندسی میان درس بخواندم، چون ترس دأشتیم کی ایته شغل با درآمد خوب ندأرم. اون نظر، می ناموقدس ترس آشیکار بوکود. او روز تصمیم بیگیتیم کی ۸۳ سال بعد، من هو کلمه یان می زوان رو ناورم. ا ترس، می زندگی هدایت نوکونه. من به خودا اعتماد کونم. خوشحالی امرأ تانم بگم جه او زمان، جه خودم زحمتان نتیجه، لذت بیردم و ا وعده تومام کسان شین ایسه کی جه خودا ترس دأریدی.

مزمور نیویس ایدامه میان گه:

«تی زناى تی خانه میان ایته پوربار رز دار مانستن به، و تی پسران زیتون خلائن
مانستن بیدى تی سفره دورتا دور. بله اتوی مبارک به مردی کی جه خوداوند ترس
بدأره.» (مزمور ۱۲۸: ۳-۴).

۱۷ بوجور آیه، ترجمه انگلیسی میان، دو مرتبه joyful وایم مرتبه کلمه enjoy باموکی هر دوتا ریشه joy و به معنی «شادی و خوشی» ایسه. و اون ترجمه فارسی اتویی به: «خوش به حال هر کسی کی جه خوداوند ترس دأره، و اون راهبان میان قدم بزنه. تو جه خودت زحمت بکشه کار لذت بی، و [خوش به حال تو کی] مبارک و خوشبخت بی!» (مترجم)

شومانِ جہ خودتآن کار نتیجہ لذت بریدی، شیمی همسر رشد کونہ و تی زاکانِ ذوق و شوق امرأ خوآیید کی شیمی ورجہ بآیسید. ولی خیلی جہ آدمآن، اونچی کی آ جملہ یان میان توضیح بدہ بوبوست یہ نآرید، موضوع نیشآن دہہ کی چی جہ ایتہ پیلہ بخش جہ آمی جامعہ گوتم بوسستہ. خیلین، حتا اگہ پول زیادی بہ دس بآورید، جہ زندگی لذت نہرید. اوشآن خودشان همسر امرأ سازگاری نآرید و اوشآن زاکانِ نخوآیید ہیچ کاری خوشآن خانوادہ امرأ بدآرید. اوشآن خانوادہ یان بہ جای رشد کودن، بوچولکستہ بوسستن درید؛ ولی امرہ ایتہ اومید ایلاہی وجود دارہ.

آ وعدہ اومید، خاص و عجیب ایسہ و کسآنی رہ کی کیلیسا شیدی یا بہ خوشآن رابطہ عیسا امرأ اعتراف کونیدی، شین نیبہ. بلکہ خودا کلام آشیکارا گہ: «آتوبی مبارک بہ مردی کی جہ خوداوند ترس دارہ.»

خوآنندہ عزیز، تقریباً آ پیغام امرأ، شومانِ خودتآن سفرِ کامل کودید. بہ آیہ فآرسن امرأ، خودا ترسِ انتخاب بوکودید. پس آن وعدہ ایسہ کی تآنید دوعا میان اون جہ خودا بخوآیید. خودا حضور ایجگرہ بزئید، دوروست اسحاق مآنستن، تا بہ انجام فآرسن موقدس ترس وعدہ یان بیدینید. ای مودت طولانی بو کی آ وعدہ یان آمی خانوادہ میان واقعیت ندآشتی. نشانہ یانی وجود دآشتی کی بہ انجام فآرسن آ وعدہ یان غیرمومکن کودی، ولی آمآن بہ اومید خودا وعدہ یان محکم بآیسآیم و دوعا میان اوشآن رہ بجنگستیم. ہسآ د تآنیم بیگیم کی آ وعدہ یان سالان سال ایسہ کی آمی خانوادہ میان بہ انجام فآرسہ. بآیید در مورد ایتہ مزبور دیگر گب بزئیم کی جہ کسآنی گب زنہ کی عمیقاً جہ خودا ترس دآریدی.

«خوش بہ حال کسی کی جہ خوداوند ترس دارہ، و جہ اون فرمانآن پیروی کودن و آسی خیلی لذت برہ. اون زاکانِ زمین رو قودرتمند آدمآن بید، و دوروستکاران نسل مبارک بیدی.» (مزمور ۱۱۲: ۱-۲).

ایواردہ کلمہ «خوشی» موقدس ترس امرأ وصل بوسستہ. شادی، خوشبختی مآنستن، ایتہ نیروی معنوی ایسہ؛ کی بہ شرایط وابستہ نیبہ. شادی خودا کلام ابدی میان بنا بوبوستہ و آن آمی قوت ایسہ. امرہ پورفایدہ و مفید آدم چآکونہ. ہتوبی یم آ آیہ میان دینیم کی موقدس ترس، تاثیر خیلی زیادی آمی آیندہ نسلآن رو

دآره؛ نه فقط آمان موفق بيم، بلکه به امی زاکاتم آ قول بده بوبوسته.
بأييد ايدامه بديم:

«دولتمندی و قوت اون خانه میان نهه، و اون دوروستکاری تا ابد مانه...
دوروستکار آدم هرمله تکان نوخوره؛ اون تا ابد يادان میان مانه. جه خبر بد
ترسه؛ اون ديل قورصه و خوداوند رو توکل کونه. اون ديل قورصه و ترس ناره تا
وختی کی پیروزی میان خودش دوشمنان رو نیگا تاوده.» (مزمور ۱۱۲: ۳ و ۶-۸)

تازگیان، ایته ایماندار امرأ گب ژئن دوبوم و اون بوگفت کی چوطو ایروز کی
آمان جه آ زندگی ببشیم، امی ابدیت شروع به. من فوری جواب بدم: «نه،
آمانی کی تولد تازه یه داریم، امی ابدیت جه قبل شروع بوبوسته.» کاری کی الان
عشق امرأ انجام دیهیم، تا ابد ایدامه دآره. ولی آ وعده، کسانی کی موقدس ترس
نآرید شین نیبه؛ در حقیقت اوشان ره کاملاً برعکس ایسه: «خیلی نگذره کی جه
اوشان محبت و نفرت و بخل هیچ اثری باقی نمآنه.» (جامعه ۹: ۶).

کسانی کی جه خودا ترس دآریدی جه خبرای بد نترسید. آ دوره میان کی
رسانه های اجتماعی، رسانه های جریان اصلی و ایته عالمه خبر و رسانه یانی کی
دوروغ و شایعه یه چو تاویدید وجود دآرید، خبرای بد خیلی خیلی زیاد جامعه میان
وجود دآره. خیلیان جه تفاق کی قراره دکفه، ترس دآریدی. ولی کسانی کی جه خودا
ترس دآریدی، هیچ ترسی جه آینه نآرید. اوشان مطمئن و نترس ایسید. ایوارده آمزه
بوگفته بوبوسته:

«خوداوند ترس میان قورصن اطمینان وجود دآره، و آدم زاکان ره اون میان پناه
به.» (امثال ۱۴: ۲۶)

ایته اعتماد دورونی وجود دآره کی خودا ترس امرأ همراه ایسه. آن چیزی
ایسه کی خیلیان اون دومبال چرخیدی، ولی زود فهمیدی کی جه درس دور به
نظر فارسه. من ایته ریفیق دآرم کی اون نام «جان هجی» ایسه کی ایته کیشیش
خیلی محترم تگزاس میان ایسه. اون به اندازه هر رهبری کی تا هسأ بیدم، جه
خودا ترس دآره.

سال ۱۹۷۳ میان ایته مردای اون کیلیسا میان بوشو و بتآنست فاصله دو متری

گنج یافتن

جہ اون قرار بیگیرہ و شیش تآ گلولہ یہ، جہ ایتہ ہفت تیر بہ اون شلیک بوکونہ۔ کیشیش «جان» اطمینان امرأ بأیسأ و تکان نوخورد۔ ہر شیش تآ تیر بہ خطا بوشو۔ ہسأ کی آ متن نیویسم، پنجاہ سال جہ او تفاق گوزرہ و اون ہنوز زندہ ایسہ و انجیل موعظہ کونہ۔ ویشتر آدمآن ہتوچی شرایط میان خوشآن خونسردی جہ دس دیہید، زہار زندگی، زمین رو کفید یا ایتہ جا دومبال گردید کی اون میان پناہ بیگیرید۔ ولی جان تکان نوخورد و اعتماد بہ نفس امرأ او آدم چومان دورون نیگا بوکود۔ آمرہ بوگفتہ بوبوستہ:

«خوداوند فرستہ او کسائی کی جہ اون ترس دآریدی دور ایسآید و جہ اوشآن پاس پآپی کونید۔» (مزمور ۳۴: ۷)۔

فرستہ یان مامور پاس پآپی کودن جہ کسآی ایسید کی جہ خودا ترس دآریدی۔ پزشکی قانونی بعدا معلوم بوکود کی نصف گلولہ یان جہ فاصلہ پونزدہ سانتی سمت چپ کیشیش جان بدن و نصف دیگہ جہ اون سمت راست بدن رد بوستید۔ شلیک کونندہ جہ فاصلہ دو متری ایشتبہا بزہ بو! حتا ناوارد آدمآنی کی اسلحہ امرأ کار کونیدی یم تآنید خوشآن ہدف جہ فاصلہ دو متری شیش تا گلولہ امرأ بزیند۔ آمان مطمئن ایسیم کی ایتہ جہ خودا فرستہ یان گلولہ یان بہ جا ی دیگری ہدایت بوکودہ بو۔

یہوشافاط-یہودا پادیشا مردی بو کی: «خوداوند راہہان میان غیرت دآشتی۔» (دوم تواریخ ۱۷: ۶)۔ اون خودش سومین سال سلطنت، کاهنآن، خودش کشور میان بہ تومام شہرآن اوسی کود تا خودا کلام مردوم تعلیم بدید۔ اتوی خوانیم:

«خوداوند ترس بر تومام مملکتائی کی یہودا دورو ور بیدی غلبہ بوکود، اتوی کی یہوشافاط امرأ جنگ نوکودید۔» (دوم تواریخ ۱۷: ۱۰)۔

موقدس ترس دآشتن، ایتہ پیلہ پناہگاہ آمرہ بہ وجود آورہ۔ ایتہ دیگہ جہ کیتآب موقدس نمونہ یان، یعقوب ایسہ، کی خودش خانوادہ یہ بہ ترس جہ خودا دعوت بوکود و جہ اوشآن بخوآست کی بتآن کنار بنید۔ وختی کی آکار بوکودید، اتوی خوانیم:

«چون کوچ کودن دیبید، ترس جه خودا سو به اوشان دورو وِر شهران غلبه بوکود، اوتو کی یعقوب پسران تعقیب نوکودید.» (پیدایش ۳۵: ۵).

به کسآبی کی خودا ترس همیشه خوشان دیل میان دآرید، خیلی وعدهیان بدّه بوبوسته. اَکلمه یان نیگا بوکونید:

«تومام روز خوداوند ترس ره غیرت بدآر. چونکی حتما ایته آخرتی نهه و تی اومید جه میان اوساده نیبه.» (پیدایش ۲۳: ۱۷-۱۸).

به دوتا کلمه کی بوجور آیه دورون برجسته بوبوسته، توجه بوکونید. اول، روزگاری کی اومید کمیاب ایسه، خیلی جه رهبران روحانی خوشان تمرکز اصلی یه رو «الهام دَن» قرار دیهیدی و برعکس، به خودا کلام به عنوان ایته موضوع فرعی نیگا کونید. اوشان آن و آسی کی خوشان مخاطبان راضی بوکونید، ایته یا دوتا آیه جه کیتاب موقدس گیدی ولی هدف اصلی، اوشان الهام بخش داستنان ایسه. گرچه آ داستنان، ای مودت کوتاه مردوم رو اثر نهه و اوشان به حرکت در آور، ولی هیچ فرقی ایته فیلم هالیوودی الهام بخش امرأ نآریدی. اوشان خوشان پاداشانی کی همیشه ایسید و وعده یانی کی موقدس ترس و آسی به اوشان بدّه بوبوسته یه، خودشان دومبال نآریدی.

خوداوند ترس مختلف روشن امرأ، امره پاداش فاده: آرزویانی کی به انجام فآرسه (مزمور ۱۴۵: ۱۹)، باوفا ریقیقآن (مزمور ۱۱۹: ۶۳ و ۷۴ و ۷۹)، شفای جسم (امثال ۳: ۷-۸)، فهمستن و تشخیص دَن (مزمور ۶۰: ۴۰) و هدایت بوستن زندگی دورون، کی خیلایان اون دومبال ایسید.

«کیه اونکی جه خوداوند ترس بدآره؟ خوداوند خودش انتخاب بوبوسته رآه اون نیشان دهه. اون جان و وجود همیشه نیکویی میان مانه و اون نسل زیمین به ارث بره.» (مزمور ۲۵: ۱۲-۱۳)

آنکی چره کسی موقدس ترس ارزش نأنه یه نیشه فهمستن. می آرزوی جدی آنه کی اون ارزش بدآنید و نه تنها اون فقط خودتان ره ندآرید، بلکه یهوشافاط پادیشا مأنستن کی تومام مردومی کی اوشان رو حکومت کودی یه یاد بده کی جه خودا بترسید، شومانم هه کار بوکونید.

مطالعه بعدظهر: موقدس ترس پیدا کودن

ویشتر جه سی سال پیش، خوداوند مرّه بوگفت کی اون آخرین کار، عصر حاضر دورون، موقدس ترس رو تأکید دأره. آ بیداری، پيله خوبی، به انجام فآرسن کیتآب موقدس وصف، جه عروسی ایسه کی عیسا اون و آسی ایوآرده و آگرده. اون عروس، ایته کیلیسا کی خودش مسائل روز و جامعه فرهنگ میان غرق کوده، نییه؛ گرچه آ ارتباط در مسیر فآرسن به گوم بوسته زآگان، مهم ایسه. اون ایته کیلیسای «رهبر محور» نییه؛ گرچه رهبری آن و آسی کی ایته کیلیسای قوی چآکوده ببه ره خیلی مهم ایسه. اون ایته کیلیسای «جماعتی» هم نییه؛ گرچه جماعت خیلی مهم ایسه؛ چونکی خوب نییه کی اینسان تنها بمآنه. آن فقط وصف عروسی ایسه کی عیسا اون و آسی و آگرده:

«ایته نورانی کیلیسا خودش ورجه حاضر کونه کی هیچ لک و لوک و نقصی ندأره، بلکه موقدس و بدون عیب ببه.» (افسیان ۵: ۲۷).

آن ایته موقدس کیلیسا ایسه! خوآننده عزیز، جه اوّیه کی تقدس خودا ترس میان کامل به، خوداوند آرزوی صمیمانه آنه کی شومان آ پيله بیداری دورون سهم بدآرید. پس، مهم ایسه کی خودمان بحث، در مورد آنکی چوطو خودمان موقدس ترس ویشتر کونیم امرآ، به آخر فآرسانیم.

وهلید شومره به او عجیب و جالب خیدمت مالزی دورون ببرم. وختی کی خوداوند پورجلال و قودرتمند حضور، آشیکار بوستن دوبو، من جه ترس پرکستیم و خودم امرآ فیکر کودیم: «جان بیور، مواظب بوبو ایته نادوروست کلمه نیگی و یا ایته حرکت ایشتابه نوکونی!»

در حالیکه آ فیکران کودن دوبوم و منبر رو جولوب و عقب شویم، ایته کلام جه می دهن بیرون بآمو کی می گوش اولین مرتبه اون ایشتاوستی. پیشتر هرمله به آ موضوع توجه یا فیکر نوکوده بوم. جرأت امرآ بوگفتم: «آ روح، خوداوند ترس ایسه!» یوککو می فیکر میان چراغانی روشن بوست. خودم دورون زهآر بزم: «هنه! هنه! آن ایته جه روح القدس تجلیان ایسه!» من هرمله آشان کنار هم قرار نده بوم، ولی کیتآب موقدس میان در مورد عیسا بوگفته بوبوسته:

«خوداوند روح اون رو قرار گیره، حکمت و فهم روح، مشورت و قوت

روح، معرفت و خوداوند ترس روح. و اون لذت، خوداوند ترس میان نهه.»
(اشعیا ۱۱: ۲-۳).

هفت تا رأ روح القدس تجلی ره وجود دآره و عیسا تومام اوشآن دورون قدم بنا، ولی اون لذت، موقدس ترس میان نهه بو. هسأ، سوال آنه کی چوطو تأنیم خوداوند ترس روح دریافت بوکونیم؟ عیسا آمره گه: «اگه شومآن تومام شیمی گوناهاکاری امرأ دأنید کی وایستی خودتآن زآگان خورم چیزآن فآدید، چقد ویشتر شیمی آسمانی پئر، روح القدس به هر کسی کی جه اون بخوآی، عطا کونه!» (لوقا ۱۱: ۱۳)

آمان فقط لازم دآریم کی جه آمی آسمانی پئر بخوآییم. ولی آن ایته درخوآست معمولی نییه، بلکه ایته ایجگره جه آمی دلیل ایسه، ایجگره ای کی نخوآیه جواب «نه» یه قبول بوکونه. دوروست قبل اکلمه یآن، اون به آمان گه: «بخوآیید کی به شومآن فآده به؛ اون دومبال بچرخید کی اون پیدا کونید.» (لوقا ۱۱: ۹). آیه ایجور حقسآیی کی ایدامه دار ایسه وجود دآره.

بأیید به سال ۱۹۹۴ و آگردیم؛ هو کنفرانس میان کی کیشیش، می گبآن در مورد خوداوند ترس اصلاح بوکود. فردا صبح، من ساختمانسازی محل میان، در مورد آنکی «چی ایشتهای انجام بدم؟» شروع بوکودم به دوعا کودن، و آخریسه تومام می وجود امرأ، موقدس ترس جه خوداوند درخوآست بوکودم. آن ایته درخوآست واقعی و محکم بو، درخوآستی کی نخوآستی جواب منفی قبول بوکونه. او وخت، من جه اهمیت آلحظه وახب نوبوم، ولی هسأ اون ایته جه مهمترین تفاق می زندگی میان دآنم کی می زندگی یه به کل عوض کود. حتا الان، تقریباً هر روز، شوق امرأ جه آسمانی پئر خوآیم کی روح القدس مره، جه خوداوند ترس پوره کونه. بأیید به ایته قسمت دیگه جه کیتآب موقدس نیگا تاودیم کی ارتباط خیلی مهمی آمی موضوع امرأ دآره.

«پسر جان، اگه می گبآن قبول بوکونی و می حکمان خودت ورجه بداری؛ اگه به حکمت گوش بدی و خودت دلیل فهمستن سو و آگردانی؛ اگه دانش دوخوآنی و فهم بلند صدا امرأ زهار بزنی؛ اگه نفره مأنستن اون دومبال بیبی و قایم بوسته گنج مأنستن اون دومبال بچرخ، او وخت خوداوند ترس فهمی و خودای تانی بشناسی.» (امثال ۲: ۱-۵).

گنج یافتن

موقدس ترس پیدا کون، وایستی ہمراہ ایتہ ایجگرہ جہ دیلتان بہہ و ہمیشہ و اون دومبال چرخستن. وختی کی امی نامزدی حلقہای کی جہ الماس یا گیرانقیمت جواہر ایسہ یہ گوم کونیم و اون و اسی ہمہ جائی جیر و جور کونیم تا اون پیدا کونیم و تا وختی کی اون نیافیم، جہ چرخستن دس نکشیم، خودا ترس دومبالم و اہہ قد جدی بچرخیم. مطمئنم شومان برنامه یان یا فیلمانی کی در مورد شکارچیان گنج ایسہ یہ بییدید، کی ہمیشہ حقسای کونیدی تا گنج بیافید. ایتہ جہ معروفترین آفیلمان، فیلم تخیلی «گنجینہ ملی» ایسہ کی سال ۲۰۰۴ میان چاکودہ بوبوست. آفیلم دورون ایتہ مردی ایسہ کی اون نام «بنجامین گیتس» ایسہ کی خودش زندگی یہ نہہ تا ایتہ گنج پیدا کونہ کی دہہ ۱۷۰۰ میان اون قائم کودید. اون تومام خودش وخت و توان نہہ کی اون پیدا کونہ۔ حتا تا جایی کی خودش شہرت و آزادی بہ خطر تاودہ۔ گرچہ اونچی کی اون دومبال چرخستی، ایروز خیلی زود جہ میان شہہ، ولی اون ہمیشگی حقسای چیز ایسہ کی وایستی امی الگو بہہ.

اگہ ہتوچی ایرادہای امرأ بہ خودا کلام، حکمت، ایلاہی مشورتان و اون موقدس ترس نیزیک بیم، خوشبخت ترین اینسان بیم. امان چیزی رہ زہار زنیہ کی ہرمالہ جہ میان نیشہ؛ و اون خودا گنج ایسہ. خودا نہ فقط اون جہ امان قائم نوکودہ، بلکہ او گنج امرہ بنا. اون امرہ تشویق کونہ تا او گنج پیدا کونیم و آکار انجام دتن امرأ، اون خوشحال بہ. وختی اون پاداش فاگیریم، اون جشن گیرہ. او میدوارم کی روح القدس کومک امرأ، اونچی کی او صب او ساختمان نیمہ ساز میان می دورون بہ وجود بامو، یعنی ایتہ ولع جہ خوداوند ترس، شیمی دیل میانم بہ وجود باہیہ. اون مہم بدانید و اوتوی نیگا بوکونید کی اینگار شیمی پیلہ ترین دارایی ایسہ. آکار امرأ، اونچی کی خودا دوس دارہ یہ، دوس دارید و جہ اونچی کی اون تنفر دارہ، شومانم تنفر اوسانید. اونچی کی اون رہ مہم ایسہ، شومرہ ہم مہم بہ. جہ خودتان دیلتان مردوم دوس داریدی و تومام وجود امرأ جہ گوناہی کی اوشان ہلاک کونہ، شومانم تنفر اوسانید. شومان دونیایی کی اون رو تاثیر نیہدی یہ عوض کونید و خوشحال بیدی کی ابدیت مسیر میان آکار انجام بدیدید. لطفا بہ یاد بدارید، مہم نیہہ آنکی چوطو آ مسابقہ شروع بہ، مہم آنہ کی چوطو اون تومام کونیم. دو قسمت جہ کیتاب مقدس کی او مید و قودرت زیادی بہ امان دہہ یہ خوانیم:

«بر اون کی تأنه شومره جه گوناہ کودن پاس پایی بوکونه و شومره، خودش پورجلال حضور میان بی عیب و پور جه پیلہ شادی حاضر کونه.» (یهودا ۲۴)

«اون شومره تا آخر قورص دأره، تا آمی خوداوند عیسا مسیح روز میان جه سرفوکو دور بمأنید.» (اول قرنتیان ۱: ۸)

خوب به آخر فآرسآنن، مهمترین جنبه جه خوب زندگی کودن ایسه؛ و خوداوند موقدس ترس هه کار و آسی امره فآده. می افتخار بوکی شومره آگنج امرأ آشنا بوکونم. لطفا اون خودتآن ره ندأرید؛ چیزای زیادی وجود دأره کی و اوشآن دیگرآن امرأ در میان بنیم. آ پیغام او دونیایی کی اون رو تاثیر نیهیدی امرأ، در میان بنید. آ کار امرأ، آینه میان آدمای کمتری هلاک بیدی و کیلیسای سالمتری تأنیم بدأریم.

الان انتخاب بوکونید تا ای قسمت جه قودرتمند موقدس ترس ببید کی عروس داماد و آگردستن ره آماده کونه. موقدس ترس کشه گیفتن امرأ، ایته نزیک و صمیمی رابطه داماد امرأ پیدا کونید، شیمی نجات به خودش کمال فآرسه، خوبیان و فایدهیان خیلی زیادی به بار آورید و ایته ارثیه ابدی چأ کونیدی.

شخصی سازی

آیه: «بر اون کی تأنه شومره جه گوناہ کودن پاس پایی بوکونه و شومره خودش پورجلال حضور میان بی عیب و پور جه پیلہ شادی حاضر کونه، بر او ایته دانه خودا و آمی نجات دهنده، به واسطه عیسا مسیح، آمی خوداوند، جه ازل، حال، و تا ابد، جلال و شکوه و توانایی و قودرت بآیه! آمین.» (یهودا ۴۲-۵۲)

نکته: خوب تومام کودن، مهمترین جنبه جه خوب زندگی کودن ایسه. خوداوند خودش موقدس ترس امرأ کی اون شومره کادویی فآده، شومره تا آخر قوی و بی عیب دأره.

تأمل: آن و اسی کی موقدس ترس می زندگی دورون ویشتر کونم چی و ا انجام بدم؟ آیا موقدس ترس ره تشناً ایسم و مدام آگنج پیدا کودن و اسی حقسای کونم؟ آیا اون به عنوان ایته جه خودم گیرانقیمت ترین دارایی دأنم؟ چی کاری و ا مرتب انجام بدم تا جه اون پاس پایی بوکونم؟

دوعا: پئر جان، من تی حضور ایجگره زنم کی مزه جه خوداوند روح پور کونی؛ حکمت، فهم، مشورت، قوت روخ، معرفت و خوداوند ترس روح امرأ. مزه تا آخر قوی و محکم بدأر تا می خوداوند عیسا مسیح روز میآن بی عیب و نقص بیده بيم. عیسا مسیح نام میآن، آمین.

اعتراف: خوداوند ترس، می گنجینه ایسه.

ایتہ نیگا بہ خوداوند عظمت و جلال

ای بخش جہ اسرائیل تاریخ، خوداوند آ سوال وورسن امرأ خوایہ موقدس ترس خودش قوم میان ویشتر کونہ:

«مزہ کی امرأ مقایسہ کونیدی، تا اون امرأ برابر بیم؟» (اشعیا ۴۰: ۲۵)

اگہ زمانی تاریخ میان وجود بدآرہ کی وایستی در مورد آ سوال خیلی خوب فیکر بوکونیم، نہ آنکی بی تفاوت جہ اون بوگذریم، الان ایسہ. آ روز و ساعت میان، بشر «عظمت» مدام رسانہیان اجتماعی، رسانہیان جریان اصلی، تلویزیون و پلتفرمان میان پخش بہ. تعریف-تمجید جہ با استعداد ورزشکاران، ہالیوود قشنگ ستارہیان، موسیقی میان با استعداد ہنرمندان، مشاوران تجاری، کاریزماتیک رہبران و آدمای مهم دیگہ مداوم نمایش بدہ بہ. اوشان معروفیت قابل ستایش ایسہ، و گرچہ بہ ظاہر بی ضرر ایسہ، ولی آ خوراک کی اینسان مرتب جلال دہہ، مزہ بہ فیکر کوندن بہ خودا جلال دور کونہ.

تقریباً بیست و پنج سال پیش من و لیزا امی چارتا پسران پیلہ کوندن رہ آ موضوع امرأ روبرو بوبوستہ بیم. او روزان میان، بہ دلیل ناشتن اپلیکیشنان، و رسانہیان اجتماعی، حجم اطلاعات آ قد زیاد نوبو. امان او زما، بفہمستیم کی امی پسران ایچہ ویشتر جہ اندازہ ایتہ بسکتبالیسٹ حرفہای دوس دآرید. اون ورزشکاری بو

کی آمریکا میان اون خیلی دوس دأشتید و خیلیان ره بت مأنستن بو، حتا دهها سال بعدم اون هنوز شهرت دأشتی.

آمی خانواده ساحل شرقی میان خدمت کودی و آمان ایته هتل اقیانوس ساحل میان ایسأبیم. بعد چن ساعت کی ساحل میان بآیسأبیم، تازه به آمی اوتاق و آگردسته بیم. آمی پسران جه موج سواری و بوجور و بیجیر شوئن اقیانوس اطلس ناآرام میان، هم خیلی خوشحال بید و هم اقیانوس قودرت اوشان ره ترسناک بو.

من آمی سه تا پيله پسران امرأ شروع بوکودم به گب زئن. شیشه ای درآن کی کشویی وارَ بوستید اوشان نیشان بدم و جه اوشان وورسم: «پسران، او یه ایته پيله اقیانوسه، آتویی نییه؟»

با هم جواب بدید: «بله پئر جان!».

ایدامه بدم: «شومان فقط تأنید چن مایل جه اون بیدینید، ولی اقیانوس در حقیقت هیزاران مایل ایدامه دأره.»

پسران کی خوشان حوله امرأ خوشک کودن دبید، جواب بدید: «وای!»
«ولی آن پیلدانه ترین اقیانوس نییه. ایته اقیانوس پيله ترم وجود دأره کی اون نام آرام ایسه. به جز اشان، دوتا اقیانوس دیگه هم وجود دأره.»
در حالیکه امان موجان قودرتمند صدای جه در کی باز بو، ایشتاوستان دبیم، پسران مات بوسته و ساکت خوشان سر تگان بده بید.

آمی سفر موقع آخرین دور NBA مسابقه یان انجام بوستن دبوو. آبسکتبال ستاره مسابقه یان نتیجه، مرتب جه روزنامه یان، شبکه ورزشی ESPN پخش بوستید و آمی پسران و اوشان ریفیقان در موردش بحث کودید. پسران جه آنکی اون چقد راحت بسکتبال توپ ایته دس امرأ پرتاپ کونه، تحت تأثیر قرار بیگفته بید. ا مطلب فهمستن امرأ کی می پسران تا حدودی، وسعت آبی یه کی اوشان ره توضیح بده بوم درک بوکودید، وورسم: «زآگان، آیدانیدی کی خوداوندتومام آبی یه کی دبید، به علاوه تومام اونچی کی توضیح بدم، خودش کف دس میان وزن بوکوده؟» (اشعیا ۴۰: ۱۲).
اوشان صورت نیشان دبی کی جه آگب مات بوسته بید.

بآزین ساده تر، نه فقط اندازه، بلکه در مورد اقیانوس قودرت گب بزم. اوشان ره توضیح بدم آگه ایته شهاب به عرض ای مایل چن صد مایلی شهر نیویورک به اقیانوس اطلس برخورد بوکونه، ایته پيله موج به وجود آورده کی تومام شهران کل سواحل شرقی آمریکا، دریای کارائیب و قسمتای زیادی جه سواحل

ایتہ نیگا بہ خوداوند عظمت و جلال

اقیانوس اطلس آمریکای جنوبی دورون، جہ میان برہ۔ نہ فقط آن، بلکہ سرتاسر اقیانوسم ایدامہ پیدا کونہ و چندین شہر ساحلی اروپا و آفریقایی ہم خراب کونہ۔ با آ حال، آ موج بہ اندازہ عمق اقیانوس اطلسم نیبہ۔ ہن و اسی وورسم: «اگہ کل اقیانوسان آب، بر ضد آدمیزاد ول بہ، چی تفاق دکفہ؟ اقیانوسان میان ایتہ پیلہ نیرو وجود دارہ۔ ولی خوداوند ہر قطرہ جہ اون آب خو کف دسان میان اندازہ بیگیتہ!»

بازون در مورد آسمان شب گب بزم۔ جہ پسران کی خیلی تحت تاثیر قرار بیگیتہ بید، وورسم: «آیا دانیدی کی کیتاب موقدس در مورد خودا عظمت چی گہ؟»
«چی گہ پتر جان؟»

«گہ کی خودا تانہ دنیای خودش دس وجب آمرأ اندازہ بیگیرہ۔» (اشعیا ۴۰):
۱۲)۔ می دس اوشان جولوب بیگیتہم و نیشان بدم کی ایوجب بہ اندازہ فاصلہ می نوک انگشت شست تا نوک می کوچی انگشت ایسہ۔ اونچی یہ کی اوروز جہ می پسران وورسم، الان آیہ شومزہ وورسم: «آیا بہ آنکی دونیا چقد بزرگہ فیکر بوکودید؟» خیلی پیلہتر جہ اونہ کی می فیکر میان بگونجہ۔ ولی اگہ بخوایم ایتہ نیگاہ کلی بہ دونیا عظمت بدآریم، خودا جلال ویشتر فہمیم۔
اونچی کی خوایم بگم کمی تخصصی ایسہ، ولی حقسای کونم کی اون سادہ و روشن، ہوتوی کی خودم پسران رہ توضیح بدم، شومرہ ہم بگم۔ شومرہ ہم تشویق کونم کی بہ خواندن ایدامہ بدید۔

وختی بہ آ حقیقتان فیکر کونیم، احساس ترسی جہ اون عظمت می دورون بہ وجود آیہ؛ چونکی بہ آمان بوگفتہ بویوستہ: «آسمان، خودا جلال بیان کونہ۔» (مزمور ۱۹: ۱)۔

دانشمندان تخمین زیندی کی میلیاردا کھکشان جہان میان وجود دآریدی کی ہر کودام جہ اوشان میان تقریباً صد میلیون ستارہ وجود دارہ۔ آ کھکشانان اندازہ در مقایسہ با فضایی کی بین اوشان وجود دارہ کوچک ایسہ۔ می خورشید ایتہ جہ آ کھکشانان میان وجود دارہ۔ می کھکشان او قد پیلہ ایسہ کی وختی شب آسمان نیگا کونیم، ایتہ تصویر جہ جہان ہستی یہ نیدینیم، بلکہ فقط ایتہ کوچک کھکشان (در مقایسہ با جہان ہستی) کی اون میان زندگی کونیم دینیم کی راہ شیری نام دارہ۔ اگہ ایچہ جولوبتر بییشیم، فہمیم کی شومان حتا تصویر کل کھکشان راہ شیری ہم نیدینید، بلکہ فقط ای بخش جہ اون تآنید بیدینید،

چونکی ویشتر آمی کهکشآن ستاره‌یان خیلی دورتر جه آن ایسید کی بدون دستگاہ فقط خودمان چوم امرأ بتأنیم اون بیدینیم.

پس بأید فقط در مورد ستاره‌یانی کی هر شب تأنیم اوشآن خودمان چوم امرأ بیدینیم، گب بزیم. آ موضوع خیلیان ره خیلی معنی ناره، پس وهلید توضیح بدم. نور ۱۸۶,۲۸۲ مایل در ثانیه سرعت امرأ حرکت کونه، بله نه ساعت، بلکه ثانیه میان. اون سرعت تقریباً ۶۷۰,۰۰۰,۰۰۰ مایل ساعت میان ایسه. هواپیمایان تقریباً ۵۰۰ مایل در ساعت سرعت امرأ پرواز کونید. پس، هوتوی کی دینیدی، نور سرعت نیشه تصور کون!

آن و آسی کی جه آ سرعت درک بتری بدآرید، فرض بوکونید تأنید ایته جت امرأ خورشید سو پرواز بوکونید. وختی آسیا سو پرواز کونم، کی طرف دیگر زمینی ایسه کی من اوته زندگی کونم، تقریباً بیست و سه ساعت طول کشه. اگه هو هواپیما ایته پرواز بدون توقف امرأ خورشید سو بیریم، تقریباً بیست و یک سال به درازا کشه! به آن فیکر بوکونید کی بیست و یکسال پیش کویاً ایسأبید، و بازون فیکر بوکونید کی جه او زمان تا هسأ، تومام وخت هواپیما میان بأیسید (اومیدوارم کی ایته صندلی پنجره کنار بدآرید). کسانی کی رانندگی یه ترجیح دیهیدی؛ خب، نیشه آکار کون، چونکی تقریباً دویست سال به درازا فآکشه، بدون آنکی وختی بزین زنن یا استراحت کون ره در نظر بیگفته ببه! هسأ بأید وورسیم چقد طول کشه تا نور به زمین فارسه؟ جواب فقط ۸ دقیقه و ۲۰ ثانیه ایسه!

بأید خورشید ول کونیم و نیزیکترین ستاره سو حرکت بوکونیم. جه قبل دانیم کی اون فاصله تا زمین ۴,۳ سال نوری ایسه. اگه ایته مدل جه الگوی زمین، خورشید و نیزیکترین ستاره چآکونیم، آتوی به؛ زمین به اندازه ایته دانه کوچی گرمالت و خورشید به اندازه ایته توپ به قطر بیست سانتی متر به. آ الگو امرأ، فاصله زمین تا خورشید تقریباً بیست و چار متر به - ایچاروم طول ایته زمین فوتبال. با آ حال به یاد بدآرید، ویشتر جه بیست و یکسال طول کشه تا ایته کوچی هواپیما آ فاصله بیست و چار متری طی بوکونه.

پس اگه آ مدل زمین و خورشید ببه، آیا تأنید حدس بزید کی نیزیکترین ستاره به آمی زمین گرمالتی شکل چقد فاصله داره؟ هیزار متر، دو هیزار متر یا ولکی ۱,۵ کیلومتر؟ نیزیکترین ستاره به آمان چار هیزار مایل [۶۴۳۶ کیلومتر] دورتر جه گرمالت دانه قرار گیره! آن به آ معنی ایسه کی اگه گرمالتی زمین نیویورک شهر میان

ایته نیگا به خوداوند عظمت و جلال

بنید، خورشید- کی پرواز اون سو بیست و یکسال به درازا فاکشه- هو شهر نیویورک میان بیست و شیش متر دورتر جه اون ایسه و نیزیکترین ستاره آمی مدل مقیاس میان، جه لس آنجلس رَد به و ۱۰۰۰ مایل [۱۶۰۹ کیلومتر] دورتر اقیانوس آرام میان قرار گیره! اگه هواپیما امرأ و بدون توقف آستاره سو حرکت بوکونیم، تقریباً ۵۱ میلیارد سال به درازا کشه تا به اون فارسیم. آن ۵۱,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰ سال ایسه! در حالیکه نور، آفاصله یه فقط ۴,۳ سال میان طی کونه!

وهلید ویشتر توضیح بدم؛ ویشتر ستاره‌یائی کی اوشان شب خودمان چومان امرأ تأنیم بیدینیم، صد تا هیزار سال نوری جه امان فاصله دآرید. ولی، چنتا ستاره وجود دآره کی تأنید خودتان چومان امرأ بیدینید کی تا چار هیزار سال نوری جه امان فاصله دآرید (به یاد بدآرید، اوشان حتا دورترین ستاره‌یان آمی کوچیک کهکشان هم نیید). من حقسای نوکونم کی مودت زمانی یه کی ایته هواپیما فقط به ایته جه آستاره‌یان فارسه یه، حیساب بوکونم. ولی به آن فیکر بوکونید: وختی شب بیرون شید و به ایته جه او ستاره‌یائی کی ۴۰۰۰ سال نوری جه امان فاصله دآرید نیگا کونید، در حقیقت به نور ستاره‌ای نیگا کونید کی جه زما ت ابراهیم و سارا عروسی ۶۷۰,۰۰۰,۰۰۰ مایل در ساعت سرعت امرأ بدون آنکی سرعت کم کونه سفر کونه و هسأ به زمین فارسه.

به یاد بدآرید، اشان ستاره‌یائی ایسید کی فقط آمی کوچی کهکشان میان کی اون نام راه شیری ایسه، وجود دآرید. امان حتا به میلیارها کهکشان دیگه نوشویم! و جخر نبرید کی بین کهکشانان فضای خیلی زیادی وجود دآره! به عنوان مثال، امان ایته همساده جه کهکشان دآریم اون خیلی به امان نیزیک ایسه و آندرومدا نام دآره. اون فاصله جه امان تقریباً ۲,۳ میلیون سال نوری ایسه! فیکرش بوکونید-نور ۶۷۰,۰۰۰,۰۰۰ مایل در ساعت سرعت امرأ ویشتر جه دو میلیون سال به درازا فاکشه تا جه کهکشان به زمین فارسه! و آن نیزیکترین کهکشانی ایسه کی آمی همساده ایسه. میلیاردها کهکشان دیگه هم وجود دآره! آیا موضوعان جه آمی درک توانایی، بوجورتر نییه؟

وهلید ایورده یادآوری بوکونم، اشعیا اعلام کونه کی خوداوند آپه‌ناور دونیای ایته وجب امرأ یعنی فاصله بین اون انگوشت شست تا خودش کوچیک انگوشت امرأ اندازه بیگفت! سلیمان جه طریق خودا روح اعلام کونه: «آیا خودا رأس رأسی زمین رو ساکن به؟ هسأ آسمانان، حتا بلندترین آسمانان، تی گنجایش

نأرید.» (اول پادشاهان ۸: ۲۷). آیا فهمید کی در مورد کی گب زئن دریم؟ بعد آنکی آ موضوعاً می پسران امرأ در میان بنام، اوشان نظر نسبت به او ستاره NBA طبیعی تر بوبوست. اوشان بعد آنکی به امی خودا عظمت فیکر بوکودید، د ناسالم هیجانان نسبت به آ ستاره ورزشی ندأشتید.

ولی خواننده عزیز شیمی امرأ، خوایم ای قدم جولوبتر بشم. امی پئر آسمان میان نه فقط عجیب کاران زیادی انجام بده، بلکه اون کوچی ترین چیزانم اون جلال اعلام کونه. علم، سالان زیاد و پیله مبلغان آن و اسی کی آ دنیا عملکرد کشف بوکونه صرف بوکود. ولی اوشان دانش نسبت به کل خلقت خیلی کم ایسه و هنوز خیلی سوالان ره به جواب فائرسه یید. خوداوند طرحان و اون خلقت هنوزم آدمیزاد ره جزو عجایب ایسه.

تومام زنده موجودان جه سلول به وجود بأموید. اینسان بدن، گیاهان و حیوانان و هر موجودی کی زنده ایسه جه سلول چاکوده بوبوسته. اینسان بدن کی به خودی خود ایته مهندسی عجیب -غریب ایسه، تقریباً ۱۰۰,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰ سلول داره (آیا تأنید آ تعداد درک بوکونید؟! کی تنوع خیلی زیادی جه اوشان وجود داره. خوداوند خودش حکمت امرأ آ سلولان ره ایته خاص وظیفه، تعیین بوکود. اوشان پیله بید، ایضافه بید و آخربسر میرید- دروست طبق برنامه.

گرچه سلولان بدون دستگاہ خودمان چومان امرأ نتأنیم بیدینیم، ولی کوچی ترین ذره هم کی بشناخته بوبوسته، به حساب نأیید. سلولان جه ذرات کوچیتری به نام مولکول تشکیل بوبوستید و مولکول میان هم ذرات ریز دیگری به نام اتم وجود داره. اتمان اوقد ریز ایسید کی نقطه پایان آ جمله، ویشتر جه یک میلیارد جه اوشان تأنه خودش میان جا بده. هر چند اتم تا آ حد کوچیک ایسه، تقریباً به طور کامل جه فضای خالی تشکیل بوبوسته. بقیه اتم جه پروتون، نوترون و الکترون تشکیل بوبوسته. پروتونان و نوترونان ایته هسته کوچیک و خیلی فشرده مرکز اتم میان و به صورت خوشه ای پیدا بیدی. کوچیک توده یان جه انرژی به نام الکترونان سرعت نور امرأ هسته دور چرخیدی. اشان بلوکانی ایسید کی سازنده اصلی ایسید و همه چیه کنار هم دأریدی.

پس اتم خودش انرژی جه کوياً گیره؟ و چی نیروی اتم ذرات پور انرژی کنار هم داره؟ دانشمندان اون الکترومغناطیسی و هسته ای نیرویان نام بنأیید.

ایتہ نیگا بہ خوداوند عظمت و جلال

آشأن فقط اصطلاحات علمی ایسید کی اونچی یہ کی ہنوز نیشہ کامل تشخیص و توضیح بدید، وصف کونہ۔ چونکی خوداوند پیشتر بوگفته کی: «ہمہ چتہ خودش نیرومند کلام امرأ قایم دأره.» (عبرانیان ۱: ۳) و کولسیان ۱: ۱۷ میان گہ: «ہمہ چی اون میان قوام پیدا کود.»

ایچہہ بایسیم و بہ آ موضوع فیکر بوکونیم۔ آیہ ایتہ پورجلال خودا وجود دأره کی آمأن اون پئر دوخوانیم، کی حتا دونیا بہ آ عظمتّم نتأنہ اونّ خودش میان جا بدہ۔ اون تأنہ دونیایّ خو ایتہ دس وجب امرأ اندازہ بیگیرہ، اون آ کوچی زمین و موجودائی کی اون میان وجود دأرید او قد دقت امرأ چأ کود کی علم مدرن بعد سالآن سال تحقیق ہم نتأسستہ خیلی سوالآن جواب بدہ۔ تعجب جا نییہ کی مزمورنیویس ایجگرہ زنہ:

«چون تی آسمانآن فأندرم، کی تی انگوشت صنعت ایسہ، و بہ ماہ و ستارہ یأن کی تو اوشأن برقرار بوکودی، گم: اینسان چپہ کی تو بہ اون فیکر کونی و آدمیزاد کیہ کی تو تی رویّ اونّ نیشأن بدی؟» (مزمور ۸: ۳-۴)

فیکر کونم کی آن تا حدودی موضوع رسأنہ۔ اگہ بخوام حدس بزئم، شاعر احتمالا ایتہ جہ پیلہ فرشتہ یأن فیکرآن کی خودا تخت حضور ایسہ یہ بیان کودن درہ۔ اوشأن خوداوند پیلہ گی و عظمت و اون ہیبت و آسی ایجگرہ زنیدی: «قدوس». آ موجودآن خودشأن بیدید کی چوطو آ پیلہ و عجیب دونیایّ بہ وجود باورده، بازون اینسان خلقت بیدید و ایجگرہ بزید: «آن چپہ؟ چرہ خودا بہ آ کوچیک ذرہ یأن آ کوچی نقطہ رو، جہ آ سیارہ، آ قد توجہ کونہ؟»

بعد آنکی آمی گبان، آمی پسرآن امرأ تومام بو، اوشأن ماتّ آمی مدرن دونیا ستارہ یأن و معروف آدمأن نوبوستید، بلکہ بفہمستید ہر پیلہ چیز ی آ سیارہ دورون، نسبت بہ خوداوند عظمت کوچیک ایسہ۔ اومیدوارم آ ضمیمہ، ہو اثر شیمی رو ہم بنہ۔ با در نظر گیفتن سوالی کی خودا جہ طریق اشعیای پیغمبر جہ خودش مردوم وورسہ، بر روی اونچی کی بخواندید، دوروست و حیسابی فیکر بوکونید: «مزہ کی امرأ مقایسہ کونید، تا اون امرأ برابر بیم؟» (اشعیای ۴۰: ۲۵) خیلی کیتأبأن در مورد عجایب و حکمت خوداوند خلقت شہ نیویشتن کی البتہ می هدف آن نوبو۔ هدف، بیدار کودن بہت و حیرت، جہ اونّ دسأن کار ایسہ؛ چونکی اوشأن خوداوند پیلہ جلال اعلام کونیدی!

شیطان دام

«شیطان دام»، ایتہ جه گول زندہ ترین دوشمند نیشان آشیکار کونہ. دوروغی کی اون ضد بایمانان گہ تا اوشانن جه خوشان دعوت ایلاهی دور کونہ؛ دیل آزوردیگی دام یا دوروغہ! خیلیان انیش امرأ بگشته بوبوستید و خودشانم جه اون واخب نیید.

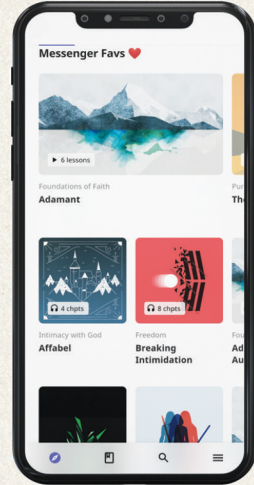
سادہ نیبید، عیسا گہ: «لغزشانن جه نیشہ جیویز دان» (لوقا ۱۷: ۱) شومان نتانید دوجین بوکونید کی شومره آزار نوکونید و فوتورک نزنید، اما تانید خودتانن جواب و واکونش دوجین بوکونید. اگہ آزاران و فوتورکان امرأ دوروست برخورد بوکونید، اون جا کی کاتیل تر بیبید، قویتره بید. فقط وختی تانید دوروست واکونش نیشان بید کی خودا امرأ ایتہ نوزیک رابطہ بدآرید.

جان بیور آ پیغام امرأ شومره قوت دهه تا خودا ایراده میان پایسید و جه ناباوری و شک زینجیلان، آزاد بید، شومان تانید جه آ فیکر کی ایتہ قوریانی ایسید خلاص بید، و بدون آنکی دیل آزوردیگی و سرفوکوی سنگین بار بدآرید، زیندیگی بوکونید. وختی کی مرحلہ ی بوجورتری جه خودا سر ایسپوردیگی یه بیافتید، شیمی زیندیگی همش بخشن، آشتی و شادی و خوشی امرأ پوزہ به.

X MessengerX

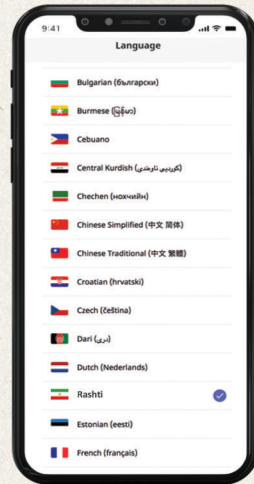
شاگردی سفر همه کس ره، هر جای که ایسآیید.

- مجانی به ۱۳۰ زوان مختلف
- به صورت آپلیکیشن و آنلاین تائیدی آن فآگیرید
- منابعی برای شومی رشد
- سابقهیآن دومبال کودن و شاگردی مسیر

شامل کتابخانه و مسنجر شاگردسازی منابع در قالب دیجیتالی کیتابآن، صوتی کیتابآن، فیلمای کوتاه، تعالیم ویدیویی، کیتاب مقدس و منابع دیگه. شومان تائیدی ا منابع همه یه دستگهان میان بیدینید، بخوانید یا اوشان گوش بدید.

MessengerX.com

قابیل داندود آپ استور و گوگل پلی میان تو کل دونیا

ترس جہ خدا، معنی چی ایسہ؟

آیا ذوق و شوق آن داریدی کی، کسی کی شومرہ بہ وجود بأوردہ امرأ ایته صمیمی رابطہ بدآرید؟ آیا اون دور و غیرقابل دسررس بہ نظر فآرسہ؟ جان بیور امرہ مطمئن کونہ کی خودا نیزیک ایسہ، اما ولکی شومآن ایته پیلہ قدم ہم، کی بہ خودا نیزیک بید اونسآدید، یعنی جہ خودا ترسن۔
جان بیور کیتآب «ترس و خوف جہ خودا» میان امرہ دعوت کونہ تا ایته تازہ درک جہ «خودمآن نجات ترس و لرز امرأ بہ جآ آوردن» پیدا کونیم۔ آ پیلہ فضیلتی کی جخرہ شو، ایته ناشناس و غیرعادی جادہ ایسہ کی اینسآن بہ خوشبختی و پورفایده زندگی کون فآرسآنہ۔ آ کیتآب میان فہمید کی چوطو موقدس ترس

- ایته موضوع واجب ایسہ تا خودا امرأ نیزیک رابطہ بدآریم۔
- امرہ جہ نگرانیاں و ترسآی دیگہ آزاد کونہ۔
- آمی دورونی انگیزہیان و نیتآن پاک کونہ۔
- امرہ حکمت، فہم و دانش سو راہنمایی کونہ

موقدس ترس کیلید زندگی ای ایسہ کی خودا امرہ خآویہ، فقط آ فضیلت دورون رشد کون و بہ اون چسبستن ایسہ کی بہ آرامش، شادی و امنیتی فآرسیم کی خیلیآن اون غیر قابل دسررس دآنیدی۔ اون جآ کہ جہ خودمآن خودا ترس و ہراس بدآریم، بآیید ذوق و شوق امرأ، خودا ترس قبول بوکونیم کی امرہ بہ ایته سطح متفاوت و بوجورتری جہ زندگی کون فآرسآنہ و تا ابد امرہ عوض کونہ۔

جان بیور خادیمی ایسہ کی خودا کلام و آسی نترس ایسہ و ہر چیز امرأ سلوک نوکونہ۔ اون ہتوی نیویسندہ کیتآبانی کی کل اوشآن ویشتر جہ میلیون، میلیون نسخہ فروش بدآشتہ، ایسہ ویشتر جہ ۱۳۰ زوآن ترجمہ بوہوستہ۔ اون، خودش زن، لیزا امرأ، موسسہ بین المللی مسنجر بنا بوکودید کی اون ہدف عوض کون شاگردسازی و ایضافہ کون ہر چی ویشتر شاگردآن و پیروانی تسلیم نوہوستنی، وقف بوہوستہ و مشتاق مسیح رہ ایسہ۔

اطلاعات ویشتر و آسی
آ قسمت اسکن بوکونید۔

دانلود و پخش ویدیویی و آسی
سایت MessengerX.com بیدینید

MessengerX

آ کیتآب ایته کادویی جہ نیویسندہ
سو ایسہ و فروشی نییہ۔

 Messenger
INTERNATIONAL